

WILBUR
SMITH

LANETLİLER
KÖRFEZİ

HB2923

ALTIN KİTAPLAR

2. Basım

Wilbur Smith

Lanetliler Körfezi

Türkçesi: Mehmet Harmancı

Orijinal Adı: Shout at the Devil

BİRİNCİ BÖLÜM

Flynn Patrick O'Flynn'in mesleği fildişi hırsızlığıydı ve kendisi de büyük bir alçakgönüllülükle Afrika'nın doğu kıyısında bu konuda eline su dökecek başka bir insan olmadığını söyler dururdu.

Raşid el Keb ise büyük bir mücevher ihracatçısıydı. Ayrıca Arabistan ve Hindistan'ın büyük sarayları ile haremlerine kadın ve fildişi de sağlardı. Ne var ki, bu mesleğini yalnızca en güvenilir müşterilerine açıklardı; diğerlerinin gözünde zengin ve saygın bir ticaret filosu sahibiydi.

1912 muson rüzgârlarının estiği bir öğleden sonrasında kalın derili hayvanlara karşı ortak meraklarının bir araya getirdiği bu iki adam El Keb'in Zanzibar'ın Arap mahallesindeki dükkânının arka odasında oturmuşlar, küçük bakır fincanlardan çay içiyorlardı. Sıcak çay O'Flynn'i her zamankinden daha çok terletmekteydi. Odanın içi öylesine rutubetli bir sıcaktı ki sinekler bile sersemlemiş bir halde alçak tavana hareketsiz yapışmış duruyorlardı.

«Dinle Kebby, senin o boktan gemilerinden birini bana birkaç günlüğüne ödünç verirsen içini öylesine fildişiyle doldururum ki battı batacak diye yüreğin ağzına gelir.»

Palmiye yaprağından yelpazesini, seyrek keçisakalıyla kuşkulu bir papağana benzeyen suratının önünde sallayan El Keb hiç açık vermeden, «Hımm!» dedi.

«Seni bugüne kadar düş kırıklığına uğrattım mı hiç?» diye Flynn saldırgan bir sesle sözünü sürdürdü. Burnunun ucundan bir damla ter yuvarlandı zaten ıslak olan gömleğine.

«Hımm!» dedi El Keb.

«Bu planın bir havası var. Bir ustalığı, bir sanatçı yanı var. Bu plan...» Flynn uygun bir sıfat aradı, «...tam Napolyonvari bir plan bu. Sezar'a yakışan bir plan!»

«Hımm!» El Keb fincanını doldurdu. Konuşmadan önce bir yudum aldı. «Ama bunun için benim... İki bin sterlin değerinde yirmi metrelik tekneyi tehlikeye atmak gerek değil mi?» Teknenin fiyatını iyice şişirmişti.

«Yirmi bin sterlinlik bir kâr için,» diye Flynn adamın sözünü kesti. El Keb hayâle dalmışçasına gülümsedi.

«Kâr bu kadar fazla mı diyorsun yani?»

«Bu en azı. İnsaf, Kebby! Rufiji bölgesinde son yirmi yılda bir el bile ateş edilmedi. Orasının Kayzer'in özel avlanma bölgesi olduğunu biliyorsun. Ormanlarda öylesine fil var ki hepsini toplayıp koyun sürüsü gibi güdebilirsin.»

Flynn'in sağ işaret parmağı tetiğe basarmış gibi kıvrılmıştı.

Altın parıltısıyla gözleri dönmeye başlayan El Keb, «Çılgınlık!» diye mırıldandı. «Rufiji nehrine denizden gireceksin, delta adalarından birine İngiliz bayrağı çekeceksin ve tekneyi Alman fildişleriyle dolduracaksın ha?

Çılgınlık bu!»

«Almanlar o adalardan hiçbirini resmen ilhak etmediler. Berlin Londra'ya daha ilk telgrafı çekmeden ben oraya girip çıkarım bile. Benim çocuklardan onuyla birlikte tekneyi iki haftada doldururuz.»

«Almanlar bir haftada gambotlarını gönderirler. Blücher, Dar üs Selam'da bekliyor, hani o dokuz inçlik topları olan kruvazör.»

«Biz İngiliz bayrağının korumasında olacağız. Açık denizde kılıma bile dokunmaya cesaret edemezler. Hele İngiltere ile Almanya'nın arası şimdiki durumdayken.»

«Bay O'Flynn, ben sizin Amerika Birleşik Devletleri yurttaşı olduğunuzu sanıyordum.»

«Elbette öyleyim.» Flynn gururla doğruldu yerinde.

«Tekne için bir İngiliz kaptana ihtiyacın olacak,» diye El Keb sakalını sıvazladı.

«Kebby, sen yoksa benim o saçma sapan gemiyle gideceğimi mi sandın?» Flynn üzülmüş görünüyordu. «Bunu yapacak birini bulurum ben. Gemiye Alman imparatorluk Donanması arasından sıyırıp çıkartacak birini. Ben Portekiz Mozambikindeki kampımdan hareket edip yine o yolla döneceğim.»

«Bağışla,» diye El Keb gülümsedi. «Seni gereği kadar değerlendirememişim.» El Keb ayağa kalktı. Belindeki kakma taşlı büyük hançerin görkemi dizlerine kadar uzanan beyaz cübbesinin kirliliğiyle kayboluyordu.

«Bay O'Flynn, sanırım gemiye kaptanlık edecek birini tanıyorum. Ancak iş kabul etmesi için önce mali durumunu biraz düzeltmek gerekecek.»

Sebastian Oldsmith'in yaşamının ekseni deri bir kese dolusu altın olmuştu. Sebastian ailesine yün ticaretinde servet yapmak üzere Avustralya'ya gideceğini söyleyince babası da keseyi kendisine armağan etmişti. Liverpool'dan Ümit Burnuna kadar olan yolculukta para kesesiyle avunan Sebastian, Sydney'e Yeni Galler Valisi görevini üstlenmeye giden bir adamın kızıyla gemide biraz fazlaca yakın ilişkiye girince kaptan tarafından burada karaya gayet münasebetsiz bir biçimde atılıvermişti.

Zanzibar'da sona eren bir dizi talihsizlik boyunca, içindekiler giderek azalan kese hep yanında kalmıştı. Sonunda sıcaktan baygın düşüp uyuya kaldığı külüstür bir odada gözlerini açınca deri kese ile içindekilerin uçup gittiğini farketmişti. Keseyle birlikte babasının Sydney'in ileri gelen yün tüccarlarına yazdığı referans mektupları da yok olmuştu kuşkusuz.

Yatağının kenarına ilişen Sebastian aslında mektupların Zanzibar'da geçerli olmadığını düşünüyor, kendisini yolundan böylesine uzağa savuran olaylar zincirini düşündükçe şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Düşünmeye çalıştıkça da gür siyah saçlarla taçlanmış alnı kırışmaktaydı.

Gözleri koyu kahve, burnu uzun ve düz, çenesi sert, ağzı duyguluydu. Yirmi iki yaşında olan Sebastian'ın genç bir Oxford öğretim üyesine benzemesi görünüşün ne kadar aldatıcı olduğunun kanıtıdır. Kendisini iyi tanıyanlar Avustralya'ya yola çıkmış olan bir Sebastian'ın Zanzibar'a kadar gelebildiğini görseler şaşkınlıktan küçük dillerini yutarlardı.

Başını ağrıtmaya başlayan bu zihin egzersizini terkeden Sebastian oturduğu yerden kalkıp geceliğini savurarak otel odasını üçüncü kez didik didik aramaya koyuldu.

Bir gece önce uykuya yattığında kesenin şiltenin altında olduğunu bildiği halde su güğümünü boşaltıp umutla içine baktı. Valizini boşaltıp gömleklerini tek tek silkeledi.

Yatağın altına girdi, umutsuzluğa kapılmadan önce çürük döşemenin tüm deliklerini tek tek gözden geçirdi. Tıraş oldu, vücudundaki tahtakurusu ısırıklarına tükürük sürdü, yol yorgunluğunu artık belli eden üç parçalı elbisesini giydi, melon şapkasını süpürüp başına dikkatle geçirdi, bir eline bastonunu diğerine valizini alıp Royal Otelinin sıcak ve gürültülü salonuna indi.

Masa başındaki otel kâtabi ufak tefek Arabi elinden geldiğince neşeli bir gülümsemeye selamlayarak, «Sanırım paramı kaybettim,» dedi.

Salona birden sessizlik çökuvermişti. Otel terasına tepsileri taşıyan garsonlar

durdular, sanki hafif bir cüzzam krizi geçirdiğini söylemiş gibi bütün başlar düşmanca bir ilgiyle kendisinden yana çevrildiler.

«Çalınmış sanırım,» diye sırttı Sebastian. «Talihsizlik işte.»

Otel müdürünün odasının boncuktan perdesi aralandı, Hintli sahibi, «Bay Oldsmith, ya faturanız?» diye bağırarak dışarı fırladı.

«Evet, faturam... Doğru, ama heyecanlanmayalım, değil mi? Yani elden bir şey gelmez, ha?»

Oysa otel sahibi aşırı heyecanlanmışa benziyordu.

Istırap ve öfke çığlıkları sekiz on kişinin günün sıcaklık ve susuzluğuna karşı önlem almaya başladıkları terasa yayılmıştı. Bunlar da olayı ilgiyle izlemek için içeri doldular.

«On günlük borcunuz var. Yüz rupiye yakın bir para,»

«Doğru, ama talihsizlik, ne yaparsınız.» Sebastian umutsuzca sırtmaya çalışırken odada yeni bir ses duyuldu.

«Durun bakalım hele!» Sebastian'la Hintli karma bir Amerikan İrlanda şivesiyle konuşan orta yaşlı, kırmızı yüzlü adama döndüler. «Adınız Bay Oldsmith mi sizin?»

«Evet efendim.» Sebastian güdüsel bir duyguyla bir dost bulduğunu anlamıştı.

«Pek rastlanmayan bir ad. Acaba Liverpoollu yün tüccarı Bay Francis Oldsmith'le bir akrabalığınız var mı sizin?» diye Flynn O'Flynn kibarca sordu. Raşid El Keb'in verdiği referans mektuplarını Sebastian okuyup ezberlemişti. [12]

«Aman Tanrım! Yoksa babamı tanıyor musunuz?»

«Francis Oldsmith'i tanıyor muyum?» Flynn kahkahayla gülerken birden aklını başına topladı. Bütün tanışıklığı adamın adını mektubun başlığında okumuşluğuyla.

«Pek tanıyorum diyemem ama kendisinden söz edildiğini duydum. Bir zamanlar ben de yün işindeydim.» Flynn otel sahibine dönüp yüzüne cin ve dostluk dolu bir soluk savurdu. «Yüz rupi demiştiniz, değil mi?»

«Evet, Bay Flynn.» Otelci hemen yatışmıştı.

«Bay Oldsmith'le biz terasta bir içki içeceğiz, makbuzu oraya getirin.» Flynn çok kısa bir süre Sebastian'ın şiltesinin altında duran sterlinlerden ikisini masanın üstüne bıraktı.

Çizmelerini terasın alçak duvarına dayayan Sebastian kadehinin üzerinden limana baktı. Sebastian aslında pek içki falan içmezdi, ancak Flynn O'Flynn'ın karşısında kabalık edip konukseverliği reddetmenin de anlamı yoktu.

Körfezdeki tekne sayısı ansızın artıvermişti. Bir an önce körfez ağzında küçük bir tekne varken şimdi birbirine eş üç tekne yan yana içeri giriyorlardı. Sebastian gözünün birini kapatınca üç tekne yine bir oldu. Bu başarısına sevinerek kendisine durmadan cin ikram eden yeni dost ve iş ortağına döndü.

Sözcükleri ağzında yayvanlaştırarak, «Bay O'Flynn,» dedi.

«Bay falan deme bana, Bassie. Adım Flynn'dir. Yalnızca Flynn, hani ünlü cin markası gibi.»

«Flynn... şey... yani bu işin garip bir yanı yok mu diyorsun?»

«Garip demekle ne kastediyorsun, evlât?»

«Yani şey...» Sebastian hafifçe kızardı. «Yasadışı bir iş falan değil, değil mi?»

«Bassie!» Flynn üzölmüşçesine başını iki yana salladı. [13]

«Sen beni ne sanıyorsun, Bassie? Yoksa öyle sahtekâra falan benzeyen bir yanı mı var?»

«Hayır hayır, öyle bir şey demek istemedim.» Sebastian pancar gibi olmuştu. «Yani... Şu vuracağımız filler... Alman fili değil mi onlar?»

«Bassie, bak sana bir şey göstereceğim.» Flynn kadehini bırakıp iç cebinden bir zarf çıkardı. «Hele şunu oku bakalım.»

Ucuz kalite mektup kâğıdının üstünde başlık olarak 'The Kaiserhof. Berlin. 10 Haziran, 1912' yazıyordu.

Sayın Bay Flynn O'Flynn,

Rufiji havzasındaki o fil sürülerinin tüm otları yeyip ağaçları parçalamaları beni çok rahatsız ediyor.

Eğer zamanınız varsa oraya gidip birkaç tanesini öldürür ve otlarla ağaçları kurtarırsanız çok memnun olurum.

Saygılarımla,

Kayzer III. wilhelm

Almanya İmparatoru

Sebastian'ın kafasında cin bulutları arasında bir kıvılcım yanıp söndü.

«Peki, bunu neden yazdı sana?»

«Benim dünyanın en usta fil avcısı olduğumu biliyor da ondan.»

«Böyle bir insanın daha iyi İngilizcesi olmalıydı,» diye mırıldandı Sebastian.

«İngilizcesinde ne varmış yani?» diye insafsızca yüklendi Flynn. Mektubu

yazmak için az zaman harcamıştı.

«Yani otları yemek falan, iki kere tekrarlamış da.»

«Eh, adamın Alman olduğunu unutma. İngilizceyi pek beceremezler.» [14]

«Doğru! Bak bu aklıma gelmemiştir işte.» Sebastian rahatlamıştı, kadehini kaldırdı. «Eh, avın şerefine içelim.»

«Bak işte buna içerim.» Flynn kadehini boşalttı.

Sebastian tek direkli teknenin tahta küpeştesine dayanmış on mil ötedeki Afrika kıtasına bakıyordu. Muson rüzgârı denizi karıştırıp laciverte dönüştürmüştü. Köpüklerden sıçrayan sular yüzünü ıslatıyordu. Okyanusun temiz buz tabakasının üstünde mangrov bataklıklarının boyası vardı. Sanki kafesinde ölmüş bir hayvan leşi gibi de bir koku! Sebastian, Rufiji deltasının girişini kıyının yeşil çizgisi arasında aranırken yüzünü buruşturarak pis kokuyu içine çekti.

Kaşlarını çatıp deniz haritasını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Rufiji nehri kırk mile yayılmış bir deltadan on, on beş kol halinde denize dökülüyor, kıtada elli hatta belki de yüz tane küçük ada oluşturunuyordu.

Deniz suları nehrin on beş mil içerisine, büyük otlakların başladığı bataklıklara kadar giriyordu. Fil sürüleri fildişi avcılarının silâhları ve yerli oklarından kaçıp buraya sığınmışlardı. Orada İmparator fermanı ve aşılmaz doğa ile korunmaktaydılar.

Teknenin kaptanı olan katil suratlı çapulcu şarkı söyler gibi bir dizi emir savurunca Sebastian dönüp çirkin teknenin yelkeninin karmaşık bir manevrayla döndürülmesini izledi. Yarı çıplak denizciler olgun birer kahverengi meyve gibi ipler arasından aşağı atlıyorlar, tik ağacından yirmi metrelik seren üzerinde koşuşup duruyorlardı. Kirli güvertede çıplak ayakların patırtısı duyuluyordu. [15] Romatizmalı bir yaşlı gibi inleyen tekne kığını rüzgâra, burnunu kıyıya çevirdi. Bataklık kokusu ile olduğu yerde çalkalanan safranın kokusunu birleştiren bu yeni hareket Sebastian'ın içini kaldırdı. Küpeşteyi daha kuvvetli kavradı, alnında ergenlik taneleri gibi boncuk boncuk terler belirdi. Öne doğru eğildi ve tayfanın özendirici çığlıkları eşliğinde deniz tanrılarına bir kurban daha sundu. Tekne delta girişinin karışık sularını aştı, Rufiji havzasının güney kanalının sakinliğine erişti.

Sebastian dört gün sonra teknenin kaptanı ile birlikte güverteye serilmiş kalın Buhara halısı üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Birbirleriyle el işaretleriyle konuşmalarından anlaşıldığına göre ikisinin de nerede buldukları hakkında en küçük bir bilgileri bile yoktu. Tekne daracık su kanalında, mangrov ağaçlarının çarpık gövdeleri arasında demirlemişti. Kaybolmuş olma duygusu Sebastian için yeni bir şey olmadığından bunu uysallıkla kabul etmişti. Ancak Aden'den Kalküta'ya ve oradan da gerisin geri Zanzibar'a evinin tuvaletine giden bir insanın kesinliğiyle yelken açabilen kaptan bu kadar kayıtsız olamıyordu. Bakışlarını göğe çevirip Tanrıya bu pis kokulu labirenti koruyan ve suları hiç alışılmadık biçimde akıtıp adaların biçimini değiştiren, önlerine çamur setleri çıkaran cini kovması için dua etti.

Sonra kendi sözlerinin heyecanına kapılıp küpeşteye gitti, meydan okurcasına bağırdı durdu ağaçlara. Bir ibiş kuşu sürüsü havalandı, teknenin üzerindeki sisler içinde kayboldu. Kaptan kendini halının üstüne atıp aksi bakışlarını Sebastian'a çevirdi.

Bakışın dehşeti altında titreyen Sebastian, «Benim bir suçum yok,» diye mırıldandı. Yine amirallik haritasını çıkartıp güverteye yaydı, parmağını Flynn O'Flynn'in. Randevu yeri olarak mavi kalemle çerçeve içine aldığı adanın üstüne koydu. «Yani... Demek istediğim yeri bulmak, senin işin, öyle değil mi? Ne de olsa kaptan sensin.» [16]

Kaptan öfkeyle yere tükürünce Sebastian kızardı.

«Bak, böyle davranışların hiçbir yararı olmaz bize. Gel de adam gibi davranalım birbirimize.»

Kaptan bu kez ciğerlerinden çektiği balgamı Sebastian'ın haritasındaki mavi çizgili yerin ortasına oturttu, kalkıp tayfasının çömelmiş bekledikleri kıça yürüdü.

Akşamın kısa süren alacakaranlığında, başının çevresinde sivrisinekler vızıldayarak dolaşırken Sebastian Arapça mırıltıları dinliyordu. Birden teknenin öteki ucundaki adamların bakışlarının kendi üzerine çevrildiğini farkettiler.

Gece kara duman gibi teknenin üstüne çökünce ön güvertede savunma durumuna geçip gelmelerini bekledi.

Silâh olarak yalnızca abanoz ağacından bastonu vardı.

Bastonu kucağına yerleştirdi, sırtını küpeşteye dayadı ve ortalığın göz gözü görmeyecek kadar karanlık olmasını bekledi. Sonra sessizce yerini değiştirdi, direğe bağlı olan su fiçilerinden birinin arkasına diz çöktü.

Heriflerin gelmeleri epey uzun sürdü. Tahtalar üzerinde çıplak ayakların sürtünmesinden doğan sesi duyduğunda saat gece yarısını geçmişti. Karanlık bataklığın gürültüsüyle doluydu; kurbağaların viyaklamaları, böceklerin vızıltıları, arada bir suaygırının homurdanıp suya dalışı. Bu yüzden Sebastian üzerine kaç kişi gönderildiğini tam olarak kestiremiyordu. Su fiçisinin ardında diz çökmüş, gözlerini karanlığı delmek istercesine kasıyor, kulağına gelen seslerden bataklık gürültülerini süzüp yalnızca güvertede yaklaşan ölüm seslerini seçmeye çalışıyordu.

Sporda pek sivrilmemiş olmasına karşın Rugby'de orta sıklette dövülmüş, geçen kriket mevsiminde Sussex takımında oynamıştı. Şimdi de korkuyordu ama bir yandan da kendi bedensel gücüne müthiş güveni vardı. Korku kendisini güçsüzlüğe itip hamura çevireceği yerde sinirleri vücudunu patlamaya hazır bir dinamit yığınının dönüşürmüştü. [17] Yere dayadığı bastonunu almak için eğilirken eli teknenin güverte yükünü oluşturan bir çuval yeşil Hindistan cevizine değdi. Bunları teknenin içme suyuna ek olarak

almışlardı. Sebastian çuvalın ağzını açıp ağır meyvelerden birini elinde tarttı.

«Kriket topu kadar ele uygun değil ama yine de...» diye mırıldanarak ayağa kalktı. Geçen mevsim Yorkshire oyuncularını kahreden o usta atışıyla hafifçe gerilip Hindistan cevizini savurdu. Araplar üzerindeki etkisi tıpkı Yorkshire'a olduğu gibiydi. Hindistan cevizi havada uçtu, yaklaşan katillerden birinin kafasını yardı; diğerleri kaçıştılar.

«Haydi, erkekseniz gelin bakalım!» Sebastian'ın fırlattığı ikinci Hindistan cevizi kaçıışı hızlandırmıştı.

Üçüncü bir Hindistan cevizini seçip fırlatacağı anda arka taraftan bir parıltı, ardından bir gürültü duyuldu, Sebastian'ın başı üzerinden bir şey uğuldayarak geçti.

Sebastian çuvalın arkasına attı kendini.

«Tanrım, topları da var!» Birden Zanzibar'dan yola çıktıklarının ilk günü kaptanın sevgiyle parlattığı namludan dolma eski Jezail marka topu hatırlamıştı. Öfkesinden patlayacak gibi oldu.

Ayağa kalkıp şiddetle fırlattı Hindistan cevizini.

«Kahpelik etmeyin pis domuzlar!»

Gemi kaptanı topu yeniden doldurana kadar epey zaman geçti. Az sonra yine bir gürültü duyuldu, bir mermi daha Sebastian'ın başı üzerinden uçtu.

Şafaktan önceki karanlık süresince alaylar, küfürler, Hindistan cevizi ve mermi yağmurları sürdü gitti. Sebastian iyi dövüşüyordu doğrusu. Kaptan kendi yelkenlerinden çoğunu delik deşik ederken Sebastian dört acı çığlık kopartmıştı salvolarıyla. [18] Ancak gün ağarmaya başlayınca bu küçük üstünlük de sona eriyordu. Arap kaptanın nişanı düzeldiğinden Sebastian artık Hindistan cevizi çuvalının ardından pek başını uzatamıyordu. İyiden iyiye de yorulmuştu. Sağ kolu ve omzu sancıyordu. Arapların sürünerek kendisine yaklaştıklarını duyuyordu şimdi.

Gün ışıır ışımaz sayı çokluğuyla çevresini sarıp kendisini ele geçireceklerdi.

Sebastian son bir gayret için dinlenirken çevresine bakındı. Bataklık sisleri arasında öfkeli ve güzel, kıpkırmızı bir şafak; Sular pembeleşmiş, teknenin çevresindeki ağaçlar kapkaraydılar.

Kanalın ilerisinde bir şapırtı duyuldu. Bir su kuşu belki de. Sebastian ilgisizce baktı o yana. Şapırtı bir daha, bir daha duyuldu. Sebastian doğruldu. Bir kuş ya da halik olamayacak düzenli bir sestiydi.

Tam o anda kanalın dönemecinden, mangrov ağaçları duvarının ötesinden bir yerli kayığı belirdi. Kayığın burnunda kolunun altında çiftesi, kırmızı suratının ortasında piposu bulunan Flynn O'Flynn vardı.

«Ne oluyor burada? Savaşıyor musunuz ulan? Bir haftadır sizi bekliyorum!»

«Dikkat et, Flynn. Domuz herifin topu var.»

Arap kaptan ayağa fırlamış kararsızlıkla çevresine bakmıyordu, İngilizden ve bu pis bataklıktan kurtulma kararından çok pişman olmuştu, işte şimdi de kuşkuları doğrulanmıştı. Ancak şimdi yapacak tek şeyi kalmıştı.

Jezail'i omzuna kaldırıp Flynn'e nişan aldı. Namludan bir barut dumanı fırladı, ardından kurşun kayığın ötesinde sulara gömüldü. O'Flynn'in tüfeği de aynı anda ateşlenmişti.

Flynn piposunu ağzından çekmeden ateş etti, daracık yerli kayığı tüfeğin geri tepmesiyle sarsıldı. İri kurşun Arap kaptanın zayıf vücudunu bulmuştu, cübbesi eski bir kğit parçası gibi buruştu, sarığı kafasından uçtu, herif tepe üstü suya yuvarlandı, içinde kalan havayla cübbesi balon gibi şişerken kaptanın cesedi akıntıya kapılıp ağır ağır uzaklaştı. [19] Tayfası kpeştede durmuş kaptanlarının ardından bakıyorlardı.

Sanki bu idam hiç yerine getirilmemiş gibi O'Flynn Sebastian'a bakıp gürledi:

«Bir hafta geç kaldın. Seni beklemekten bir bok yapamadım. Haydi, bayrağı ek de işimize bakalım artık!»

Flynn O'Flynn'in adayı resmen ilhak etme töreni ertesi sabahın serinliğinde yapıldı. Flynn birkaç saat çene döküp Sebastian'a adayı Britanya İmparatorluğuna katmanın gerekliliğini anlatmaya çalışmış, sonunda gencin imparatorluk kurucusu duygularına seslenerek isteğini gerçekleştirmişti. Hindistan'ı İngiltere'ye kazandıran Clive ile Liverpoollu Sebastian Oldsmith arasında insanın gururunu okşayan benzetmeler yapmaktan da geri kalmamıştı.

İşin bundan sonraki güç yanı da adaya bir ad bulma oldu. Hafif bir İngiliz - Amerikan düşmanlığının doğması kaçınılmazdı. Flynn O'Flynn 'Yeni Boston adını vermeye çalışıyor, Sebastian ise dehşet içinde kalmış, yurtsever duygularla için için kaynıyordu.

«Dur bakalım ahbab,» diye itiraz etti.

«Ne varmış yani? Söyle bakalım ne itirazın var buna?»

«Her şeyden önce bu ada İngiliz Kralının olacak tamam mı?»

«Yeni Boston. Mükemmel bir ad. İnsanın kulağına hoş geliyor.»

Sebastian titredi. «Şey... Bence hiç de uygun değil bu. [20] Demek istediğim hani Amerikan ihtilâli Boston'da başlamıştı, bilmem anlatabildim mi?»

Flynn cin şişesinin dibine yaklaştıkça tartışma da uzadı gitti, sonunda Sebastian teknenin kamarasına yayık halıda doğruldu. Gözleri yurtseverlik ateşiyle parıl parıldı. Yaşlıca adamın üzerine doğru eğilerek, «Eğer dışarı çıkarsanız bu işi aramızda çözümleyebiliriz,» dedi.

Kamaranın alçak tavanı yüzünden iki büklüm durması bu meydan okumanın onurluluğunu epey zedeliyordu.

«Seni çiğ çiğ yerim be!»

«Bu sizin kendi düşünceniz, efendim. Orta sıklette adımı duyurduğum konusunda sizi uyarmam doğru olur sanırım.»

«Aman be!» diye Flynn başını sallayıp pes etti. «Lanet yere ne ad verirsen ver. Otur Allahını seversen. Haydi! Şerefine içelim.»

Sebastian oturdu, Flynn'in uzattığı maşrapayı aldı.

«Yeni Liverpool'un şerefine!»

«Bir İngiliz olarak hiç de fena sayılmazsın aslında.»

Geceyi yeni koloninin doğuşunu kutlayarak geçirdiler.

Ertesi sabah imparatorluk kurucuları Flynn'in silâh taşıyan yerlilerinin küreklerini çektiği kayıkla kıyıya çıktılar.

Yerli kayığı Yeni Liverpool'un dar ve çamurlu kumsalında karaya oturunca ikisi birden dengelerini kaybedip içine devrildiler. Kürekçilerin yardımıyla karaya ayak basabildiler.

Sebastian durumun önemine göre giyinmiş ama ceketinin düğmelerini yanlış iliklemişti, çevresine bakınırken iki yanından çekiştirip duruyordu.

Yeni Liverpool bin metre uzunluğunda ve beş yüz metre eninde vardı. En yüksek yeri Rufiji nehrinden üç metre yükseklikteydi. Nehrin denize karıştığı yerden on beş mil içerde olduklarından su epey temizdi, mangrov ağaçları da seyrekleşmiş, yerlerini uzun palmyelere ve fil otlarına bırakmışlardı. [21]

Flynn'in silâh taşıyıcıları ve hamalları kumsalın ilerisinde bir alanı temizlemişler palmyelerden birinin çevresine sekiz on tane ottan yerli kulübesi dikmişlerdi. Palmiye ağacı yaprakları dökülmüş, kurumuştu. Flynn ağacı gösterdi.

«İşte bayrak direği.» Sebastian'ı dirseğinden tutup o yana götürdü. Sebastian bir eliyle ceketini çekiştirip diğeriyle Flynn'in verdiği bayrağı taşırken gururdan soluğu tıkanacak gibi olmuştu.

«Bırak beni,» diye Flynn'in elini iteledi. «Bunu kurallara göre yapmalıyız. Çok ciddi bir an bu... Çok ciddi.»

«Al iç,» diye Flynn cin şişesini uzattı. Ama Sebastian eliyle şişeyi itince kendisi içmeye başladı.

«Tören sırasında içki içilmez,» diye Sebastian kaşlarını çattı. «Ayıp!»

Flynn boğazını yakan içkiyle öksürdü, boş eliyle göğsünü yumrukladı.

Sebastian, «Adamları bayrağı selâmlamak üzere toplamalıyız,» diye sözünü sürdürdü.

«Haydi ahbap, bitir şu işi.»

«Her şeyi kuralına göre yapmak gerek.»

«Aman, canın cehenneme!» Flynn çaresizlikle başını sallayıp adamlarına Swahili diliyle emirler yağdırdı.

Flynn'in on beş adamı şaşkın şaşkın bayrak direğinin çevresine toplandılar. Beş altı kabileden toplanmış, çöpe atılmış batılı giysileri içinde, yarısı eski çifte namlulu fil tüfekleriyle silahlanmış garip bir kalabalık oluşturuyorlardı.

Flynn silâhların kendisine kadar izlenmemesi için seri numaralarını dikkatle kazımişti adamların eline vermeden. [22]

«Esaslı askerler.» Sebastian alkolün verdiği hoşgörüyü baktı adamlara. Okulda kendi izci birliğini teftiş eden bir Tuğgeneralin sözlerini tekrarlamıştı farkında olmadan.

«Haydi, bitirelim artık bu işi.»

«Dostlarım, bugün burada toplanmamızın nedeni...»

Epey uzun bir söylevdi ama Flynn sessiz sedasız cin şişesiyle uğraşarak zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştı.

Sonunda Sebastian gözleri dolu dolu bitirdi konuşmasını.

«...Tanrının ve kullarının gözleri önünde bu adayı İngiltere Kralı, Hindistan imparatoru, Dinin Koruyucusu... Falan falan... Sahibi Majeste V. George'un imparatorluğuna katıyorum.»

Topluluğa çöken sessizlik Sebastian'ı utandırmıştı.

«Şimdi ne yapacağım?» diye fısıldadı Flynn'e.

«Lanet bayrağı direğe çek.»

«Doğru, bayrak! İyi ama nasıl?»

Flynn ağacın yüksekliğine baktı. «Tırmanmak gerekecek.»

Silâh taşıyıcılarının teşvik çığlıkları arasında Flynn'in aşağıdan küfürler yağdırarak itmesinin yardımıyla Yeni Liverpool Valisi ağaca beş metre kadar tırmanabildi.

Bayrağı orada öylesine çabuk bağlayıp hızla aşağı indi ki, kayarken ceketinin düğmeleri koptu, ayağı burkuldu, içki, ıstırap ve yurtseverliğin kısıtıldığı bir sesle 'Tanrı Kralı korusun diye bağırarak adamların sırtında kulübelerden birine taşındı.

Adada kaldıkları sürece de İngiliz bayrağı yarıya kadar çekilmiş olarak kampın üzerinde dalgalandı durdu.

Wakamba'lı iki balıkçının bayrağı görmeleri üzerine başlayan ilhak söylentisinin Alman imparatorluğunun yüz mil ötedeki Mahenge'deki ileri karakoluna varması tam on gün sürdü. [23]

Kıyı vadisinin ardındaki ormanlık bölgede bulunan Mahenge Hintlilere ait dört dükkânla Alman karargâhından oluşmaktaydı. Karargâh büyük taş bir binaydı. Ardında Afrika yerli askerlerinin kışlasıyla tören alanı bulunuyordu. Önünde de bir tek bayrak direğinde imparatorluğun kara, kırmızı ve sarı bayrağı dalgalanmaktaydı. Afrika'nın uçsuz bucaksız ormanları arasında, Fransa boyunda bir bölgenin hükümet merkezi bir leke gibi kalıyordu. Güneyinde Rovuma nehri ile Portekiz Mozambiki sınırı, doğusunda Hint Okyanusu, batısında da Sao Hill ve Mbeya yaylaları vardı.

İşte Güney Bölgesi Alman Müfettişi bu kalede bir ortaçağ baronunun sınırsız gücüne sahip olarak hüküm sürmekteydi. Kayzer'in kollarından, ya da daha doğrusu, küçük parmaklarından biri olarak yalnızca Dar üs Selam'daki Vali Schee'ye karşı sorumluydu. Ancak Dar üs Selam çok uzaktı ve Vali Schee önemsiz işlerle rahatsız edilmeyecek kadar işi başından aşkın bir insandı. Müfettiş Fleischer vergileri topladığı sürece ki bunu da canının istediği yöntemle yapabilirdi, işlerinde özgürdü. Bölge yerlilerinden hiçbiri Herman Fleischer'in vergi toplama yöntemlerinden insafli olarak söz edemezlerdi.

Yeni Liverpool'un ilhaki haberini getiren yerli son tepeyi tırmanıp da akasya ağaçları arasından Mahenge'yi oluşturan bir avuç binayı gördüğünde Bay Fleischer öğle yemeğini bitirmek üzereydi. [24]

Pek iştahlı bir insan olan Müfettişin yemeği en az bir kilo et, lahana turşusu, kalın bir sos tabakası içindeki bir düzine patatesten oluşmaktaydı, iştahı ancak kabaran Fleischer bunları silip süpürdükten sonra sosis tabağını önüne çekti. Sosis her hafta kuzeyde Dodona'dan gelirdi. Bunu orada Westfalya'dan göç etmiş bir Alman, içine Kara Ormanların tadını katarak yapmaktaydı. Sosis ve toprak maşrapada duran serin Hansa birası Fleischer'de derin bir sıla özlemi uyandırmıştı. Hiç kesintisiz yiyor, yediği yemekler üniforma ceketinin ve pantolonunun içinde hapsediliyor, yaratılan basınçtan boynundan ve yüzünden terler fışkırıyor, ikide bir durup yüzünü siliyordu.

Sonunda derin bir soluk alıp arkasına yaslandığında koltuğunun deri döşemesi acı acı inledi. Sosisler arasında kendine güçlkle bir yol açabilen bir gaz kabarcığı yükselip hafifçe aralık dudakları arasından fırladı. Sosisin yeniden ağzına gelen tadıyla mutlu mutlu içini çekti, terasın gölgeliğinden karşısında parıldayan güneşe baktı.

Gelen haberciyi o sırada görmüştü. Adam terasın merdivenleri önünde durup, bacakları arasındaki bezi dikkatle yerine yerleştirerek güneşin altında gömüldü. Vücudu terden pırıl pırıldı, bacakları yolun tozuyla kaplanmış, göğsü soluk aldıkça körük gibi inip kalkıyordu. Gözleri yerdeydi, varlığının farkına

varılincaya kadar Bwana Mkuba'nın yüzüne bakamazdı.

Herman Fleischer adama düşünceli gözlerle bakarken keyfinin kaçtığını hissetti. Öğleden sonra uykusunu ipe çekiyordu, oysa habercinin gelişi her şeyi altüst etmişti şimdi. Tepelerin ardındaki alçak bulutlara bakıp birasını yudumladı. Sonra önündeki kutudan bir puro seçip yaktı. Puronun düzenli yanması keyifsizliğini biraz gidermişti. Sonuna kadar içip izmariti teras duvarından aşağı fırlattı. [25]

«Konuş,» diye homurdandı sonra. Haberci gözlerini kaldırdı, Müfettişin güzellik ve görkemliliği karşısında şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Bu artık töresel bir hayranlık olduğu halde Bay Fleischer her zaman hafif bir zevk duyardı bundan.

«Sizi görüyorum Bwana Mkuba — Büyük Efendi.»

Fleischer alçakgönüllülükle başını hafifçe eğdi. «Size Rufiji'de Batja'ların kabile reisi Kalani'den selâm getiriyorum. Sizin kendisinin babası olduğunuzu ve önünüzde yerlerde süründüğünü bildiriyor. Sarı saçlarınız ve şişman vücudunuzla, güzelliğiniz karşısında gözleri köreliyormuş.»

Bay Fleischer huzursuzca kıpırdandı koltuğunda. Ne kadar iyi niyetli de olsa şişmanlığından söz edilmesi hep keyfini kaçırdı. «Konuş!» diye emretti.

«Kalani şunları söyledi : «On güneş önce Rufiji deltasına bir tekne geldi, Köpekler Adası İnja yakınında durdu. Bu geminin adamları adada evler yaptılar ve bir palmye ağacına mavi beyaz ve kırmızı renkli ve içinde bir sürü haç olan İngiliz bayrağını çektiler.»

Bay Fleischer olduğu yerde dimdik doğruldu. Yüzünün pembeliği birden yerini kırmızı ve mora terketmişti.

«Kalani daha sonra şunları söyledi: Adamlar geldiklerinden bu yana Rufiji nehri silâh sesleriyle çınlıyor; öyle çok fil öldürüyorlar ki gün ortası güneş leşleri yemeğe gelen kuşlarla kararıyor.»

Bay Fleischer koltuğunda çarpınıp duruyordu, dili irileşmiş boğazını tıkamıştı sanki. Yüzü her an patlayacak olgun bir meyve gibi şişmişti.

«Kalani diyor ki: Adada iki beyaz adam var. Biri çok zayıf ve genç, onun için önemsiz bir kişi. Kalani diğerini ancak uzaktan görmüş. Ama adamın yüzünün kırmızılığı ve gövdesinin iriliğinden onun Fini olduğunu anlamış.» [26]

Bu adı duyan Fleischer sesini bulmuş, böğürmeye başlamıştı. Haberci titredi; Bwana Mkuba'nın böyle böğürmesinin ardından birkaç kişi asılırdı her zaman.

«Çavuş!» Bay Fleischer yerinden fırlayıp kemerini sıkmaya çalıştı.

«Rasch!» diye gürlledi bir daha. O'Flynn yine Alman bölgesine girmişti. O'Flynn yine Alman fildişlerini çalıyordu.

Üstelik bu kez Kayzer'in topraklarına İngiliz bayrağını çekme cüretini de

bulmuştu.

«Çavuş hangi cehennemdesin?»

Cüssesinden umulmayan bir çeviklikle koşmaya başladı Fleischer. Mahenge'ye geleli üç yıl olmuştu ve Flynn O'Flynn'in adının anılması bile iştahını berbat etmeye, kendisine sara nöbetleri getirtmeye yeterliydi.

Verandanın köşesinden çıkan çavuşla çarpışıyordu az daha.

«Çabuk bir manga asker!» Müfettişin salyaları saçılıyordu.

«Yirmi kişi. Tam teçhizat, adam başına yüz mermi. Bir saate kadar yola çıkıyoruz.»

Çavuş selâm çakıp tören alanında koşmaya başladı. Az sonra borazan çalınıyordu.

Herman Fleischer sakinleşiyordu artık. Derin derin soluyarak Kalani'nin mesajının gerçek anlamını kavramaya çalıştı.

Flynn O'Flynn'in Mozambik'teki Rovuma'dan aklına estikçe karşıya geçmesine benzemiyordu bu. Bu kez açıkça Rufiji deltasından girmiş, İngiliz bayrağı çekmişti.

Uluslararası bir olay vardı ufuklardı. Fleischer'in midesi bulanıyordu, üstelik yediği konserve domuzdan değil. Belki de bu olay vatanını gerçek yazgısının yoluna itecek olan neden olacaktı. Heyecandan soluğu kesildi. O lanet bayrağı Kayzer'in yüzüne doğru çok sallamışlardı. [27]

Şu anda tarih yazılıyordu ve Herman Fleischer de tam ortasındaydı sayfanın. Heyecandan titreyerek odasına koştu, Vali Schee'ye raporunu yazmaya başladı. Dünya kana bulanacak ve Alman halkı yaradılışın egemenleri olarak ortaya çıkacaklardı.

Bir saat sonra beyaz bir eşeğin üzerinde karargâhtan yola çıktı. Arkasından silâhları omuzlarında kara derili askerleri yürüyorlardı. Sırtlarında çantaları asılıydı, haki üniformaları yeni kolalanmıştı, tozluklu ayakları tekdüze bir hareketle inip kalkıyordu. Bir komutanın gurur duyacağı askerlerdi.

Bir buçuk günlük bir yürüyüşten sonra Müfettişin buharlı gemisinin beklediği Kilomboro ve Rufiji nehirlerinin birleştiği noktaya varacaklardı. Mahenge binaları arkalarında kaybolurken Bay Fleischer kendini bıraktı, koca kığı semere yayıldı.

«Anladın mı şimdi?» diye Flynn inanmayan bir sesle sordu. Son sekiz gündür birlikte avlanmaları kendisinde Sebastian'ın kendi başına bir şeyler eklemekten basit bir görevi bile üstlenemeyeceği kanısını doğurmuştu.

«Nehir yoluyla adaya gidecek ve fildişlerini tekneye yükleyeceksin.

Sonra bütün kayıklarla birlikte buraya dönüp bir sefer daha yapacaksın.» Flynn Sebastian'ın sözlerini hatmetmesini bekledi, sonra devam etti : «Ve Allahını seversen cin getirmeyi unutma.»

«Tamam ahbab, anlaşıldı.» Sekiz günlük sakalı ve güneşten yanan burnunun soyulmuş derisiyle Sebastian artık fildişi avcısı rolüne iyice girmişti. [28] Flynn'in ödünç verdiği geniş kenarlı hasır şapka kulaklarına kadar iniyordu, fil otlarının keskin kenarları pantolon paçalarını paramparça etmiş, çizmelerinin derisini kaldırmıştı. Bilekleri ve kulaklarının arkasındaki yumuşak etler sivrisinek ısırıklarından kıpkırmızıydı. Sıcaktan ve yürümekten kilo kaybetmişti.

Rufiji kıyısında bir ağacın altında durmuşlar, taşıyıcıların fildişlerini kayıklara yüklemelerini seyrediyorlardı.

Buram buram tüten sıcaklıkta morumsu yeşilimsi bir koku vardı. Ancak son sekiz günden sonra Sebastian bunun farkında bile değildi. Yeşil fildişlerinin kokusuna yaşlı bir denizcinin deniz kokusuna alıştığı gibi alışmıştı.

«Yarın sabah döndüğünde çocuklar da son fildişlerini buraya taşımış olacaklar. Ondan sonra tam Zanzibar'a döneceksin.»

«Peki ya sen ne yapacaksın? Burada mı kalacaksın yoksa ?»

«Öyle bir niyetim yok. Mozambik'teki kampıma döneceğim.»

«Tekneyle gelmek senin için daha kolay olmaz mı? İki yüz mil yürünür mü?» Sebastian son günlerde Flynn'e derin bir hayranlık beslemeye başlamıştı.

«Bak... aslında...» Flynn duraksadı. Sebastian'ı Rufiji'nin ağzında bekleyen Alman gambotları ile ürkütmek doğru olmayacaktı. «Kampa dönmem gerek, çünkü...»

Birden aklına geldi. «Çünkü zavallı kızım yapayalnız, beni bekliyor.»

«Senin kızın da mı var?» Sebastian gerçekten şaşırılmıştı.

«Elbette.» Flynn birden gelen babalık sevgisi ve görev duygusuyla sarsılmıştı. «Zavalılık yapayalnız orada.»

«Peki, bir daha ne zaman görüşeceğiz?» Flynn'den ayrılmak, Avustralya yoluna düşmek Sebastian'ı doğrusu pek üzüyordu. [29]

«Eh...» Flynn dikkatli davranmak zorundaydı. «Doğrusu bunu pek

düşünmedim.» Düpedüz yalandı bu, son sekiz gündür başka bir şey düşündüğü yoktu. Sebastian'a bir daha görüşmemek üzere güle güle diyeceği dakikayı iple çekiyordu.

«Şey... acaba...» Sebastian hafifçe kızardı. «Yani birlikte çalışamaz mıyız acaba diyorum. Senin yanında çirak falan gibi kalsam hani...»

Flynn gözlerini kırıştırdı. Sebastian'ın arkasından yürüyüp de canı çektikçe tetiğe asıldığını düşünmek bile ürkütücüydü. Kolunu Sebastian'ın boynuna attı. «Bak, Bassie oğlum, sen hele Zanzibar'a git, Kebby el Keb'den payını al... sonra da bana yazarsın, tamam mı? Sen bana bir mektup yaz, gerisini sonra düşünürüz.»

Sebastian mutlulukla gülümsedi. «Bak işte bu iyi bir fikir, Flynn. Bunu gerçekten sevdim işte.»

«Pekâlâ, haydi şimdi yola düş bakalım. Sakın cini unutma ha!»

Sebastian baştaki yerli kayığının ucunda ayakta durmuş, çiftesi elinde, hasır şapkası kulaklarına kadar inmiş olduğu halde yüklü kayıklar ardı ardına suya açılıp akıntıya kapıldılar. Kürekler hızla suya batırılıp çıkarıldı, güneş batarken nehrin dönemecini aşıp gözden kayboldular.

Sebastian durduğu yerde dönüp Flynn'e tüfeğini salladı.

«Tanrı aşkına tüfeğe dikkat et!»

Ama Flynn uyarıda geç kalmıştı. [30]

Silah ateş aldı, geri tepmenin şiddetiyle Sebastian arkasındaki fildişi yığınının üstüne düştü.

Kürekçiler aşırı bir çabayla kayığı dengede tutmaya çalıştılar.

On iki saat sonra kayıklar bu kez boş olarak dönemecin başında göründüler. Kayıkçılar eski bir nehir şarkısı tutturmuşlar olanca sesleriyle söylüyorlardı.

Tıraş olmuş, temiz bir gömlek giymiş, ayağına öteki çizmelerini geçirmiş olan Sebastian'ın dizleri arasında Flynn'in içki kasası vardı. Genç adam iriyarı Amerikalı göreceği için heyecanlıydı.

Kamptan ince bir duman yükseliyorsa da, görünürlerde kimseler yoktu. Sebastian birden bir gün önce altında durdukları ağacın silüetinin de değişmiş olduğunu farketti. Gözlerini kısıp kararsızlıkla ileri baktı.

Arkasında kürekçilerden biri ilk alarm işaretini verdi.

«Almanlar!»

Kayık altında sarsılarak gerisin geri döndü.

Sebastian arkasına bakınca diğer kayıkların da sert dönüşlerle aksi yöne doğrulduklarını gördü. Kürekçiler durmadan konuşuyorlardı kendi aralarında.

Dönemece yeniden vardıkları sırada kendi kayığı en arkada kalmıştı.

«Hey! Ne yapıyorsunuz be?»

Sırtları terden parıldayan kürekçiler yanıt vermeye gerek görmeden daha hızlı daldırdılar küreklerini suya.

«Durun diyorum size! Geri götürün beni! Kampa dönün!»

Sebastian çaresizlikle silâhını kaldırıp en yakındaki kürekçiye doğrulttu. «Şaka etmiyorum!» diye bağırdı yine. Yerli başını çevirince çiftenin namlularıyla göz göze geldi, yüzü bir dehşet maskesine dönüştü. Sebastian'ın silâh kullanmasına karşı büyük bir saygı duymaya başlamışlardı.

Adam kürekleri bıraktı, diğerleri de onu izlediler. Sebastian'ın silâhı karşısında donup kalmışlardı.

«Geri!» Sebastian eliyle kampı işaret etti. Önündeki kürekçi istemeye istemeye küreği suya daldırdı, kayık biraz döndü. «Geri dedim!» diye bağırdı Sebastian yine.

Adamlar kürekleri bir daha suya daldırdılar. [31]

Kayık çamurların üstüne oturunca Sebastian karaya atladı.

«Dışarı!» Sebastian sırtını döndüğü anda yerlilerin gerisin geri döneceklerini çok iyi biliyordu. «Dışarı!» Sonra hepsini toplayıp önüne kattı, Flynn'in kampına yürüdü.

Kurgun yarasından ölen iki silâh taşıyıcısı dumanı tüten ateşin yanında yatıyorlardı. Ancak ağaçtaki dört kişi onlar kadar talihli değillerdi. Boyunlarındaki ilmekler boğazlarının etini yarmış, yüzleri morarıp şişmiş, içlerine çekemedikleri son soluğu alabilmek için ağızları ardına kadar açılmıştı. Dışarı sarkan dillerinde madenî yeşil arılar gibi sinekler dolaşıyordu.

«İndirin şunları aşağı!» Sebastian midesinden yükselen bulantıyı güçlükle önledi. Kürekçiler felce uğramış gibi duruyorlardı. Sebastian mide bulantısını bastıran bir öfke duydu. Adamlardan birini itekleyerek eline kendi av bıçağını tutuşturdu. «Kes indir şunları!» Yerli bıçağı dişleri arasına sıkıştırıp maymun gibi ağaca tırmanırken Sebastian arkasını döndü. Cesetlerin küttekte yere düştüklerini duydu. Midesi yine kabarmıştı. Kampın çevresindeki ezik otların arasında dolaşmaya başladı.

«Flynn!» diye seslendi hafifçe. «Flynn, hey Flynn! Neredesin?» Yumuşak toprakta kabaralı çizme izleri vardı, bir yerde duraklayıp yerden boş bir mermi kovanı aldı. Kovanın dibinde Mauser Fabriken 7 mm yazıyordu.

«Flynn!» Durumun dehşetini ancak kavramıştı şimdi. «Flynn!» Birden yakınlarda otların arasında bir hışırtı duydu. Tüfeğini kaldırdı.

«Efendi!» Sebastian içinde bir düş kırıklığı duyar gibi oldu.

«Muhammed! Sen misin, Muhammed?» Yün gibi saçlarının üstüne hiç çıkarmadığı fesi oturtmuş adamı tanımıştı. [32] Flynn'in baş silâh taşıyıcısı.

İçlerinde az İngilizcesi olan tek yerli.

«Muhammed, Fini nerede?»

«Vurdular onu, efendi. Askerler sabah güneş doğmadan geldiler. Fini yıkanıyordu. Ateş ettiler, suya düştü.»

«Nerede, Göster.»

Kampın az ilerisinde, kayığın karaya oturduğu yerin birkaç metre ötesinde Flynn'in eşyaları duruyordu. Yanında yarıya inmiş ucuz bir sabun ve madeni bir el aynası vardı. Çamurda çıplak ayak izleri görünüyordu. Muhammed eğilip su kenarındaki sazlardan birini koparttı, hiç bir şey söylemeden Sebastian'a uzattı. Sazın üstünde bir damla kurumuş kan vardı.

«Onu bulmalıyız. Hâlâ yaşıyor olabilir. Herkesi çağır. Nehir boyunca aramaya çıkıyoruz.»

Sebastian Flynn'in gömleğini alıp üzüntüyle burdu avuçları arasında.

Flynn pantolonunu ve kirli fanilasını çıkardı. Şafak öncesinin serinliğinde titreyerek sığ sulara çamurlara gömülü timsah olup olmadığını kontrol ederken gövdesini kollarıyla örttü.

Giysilerinin vücudunu güneşten koruduğu yerler porselen beyazıydı, ancak kolları çukulata rengini almıştı, boğazında da göğsüne uzanan kahverengi bir V biçimi vardı. Karışık yüzü uykuyla şişmiş, uzamış bir sakalı karmakarışıkty. Flynn gürler gibi geçirdi, ağzına kadar yükselen bayat cin ve pipo tütününü tadını duyunca burnunu kıvırdı, kendisini bekleyen timsah falan olmadığına karar verip suya girdi, oturdu. [33] Avuçlarıyla aldığı suyu başından aşağı birkaç kere döktükten sonra yine karaya çıktı. Timsahların su sesine hemen koştukları Rufiji gibi bir nehirde suda bir dakikadan fazla kalınmazdı.

Saçları yüzüne yapışmış çırılçıplak Flynn kıyıda sabunlanmaya başladı. Uykusu açıldıkça karnı da acıkmıştı. Dönüp kampa doğru seslendi. «Muhammed, Allahın sevgili kulu, kalk da kahveyi ateşe sür bakalım.» Sonra aklına birden gelmiş gibi, «Biraz da cin kat içine,» diye ekledi.

Muhammed döndüğünde Flynn koltukaltlarını ve şişkince göbeğini iyice köpürtmüştü. Muhammed'in elinde dumanı tüten bir maşrapa vardı. Flynn Swahili diliyle, «Sevecen ve merhametlisin, Cennette senin hesabına yazılacak bu yaptıkların,» dedi.

Maşrapaya uzandığı anda yukardan silâh sesleri duyuldu, bir kurşun gelip Flynn'in bacağına saplandı. Darbenin etkisiyle savrulan adam vücudunun yarısı suya gelmek üzere devrildi.

Şoka girmiş olan Flynn askerlerin kampa dolmalarını, ilk ateşten kurtulanları silâhlarının dipçikleriyle öldürmelerini seyretti. Doğrulmaya çalıştı.

Muhammed endişeyle yanına yaklaşıyordu.

«Kaç,» diye homurdandı Flynn. «Kaç git ulan!»

«Efendi...»

«Kaç dedim sana!» Flynn adama vurmak için elini kaldırınca yerli geriledi. «Seni ipe çekerler serserem kafalı, sonra da domuz postuna sararlar.»

Muhammed bir iki saniye daha duraksadı, sonra otların arasında kayboldu.

«Fini'yi bulun!» diye Almanca kükredi bir ses. «Beyaz adamı bulun.»

Flynn o anda kendisine serseri bir kurşunun isabet ettiğini anlamıştı. [34] Belki de bir yerden seken bir kurşun.

Kalçasından aşağı tutmuyordu bacağı, kendini güçlkle suya sürükledi. Koşamadığına göre yüzmesi gerekecekti.

«Nerede bu herif? Bulun onu!» Birden su kıyısındaki sazlar aralandı, Flynn başını kaldırdı.

İlk kez karşı karşıya gelmişlerdi. Üç yıldır on bin mil karelik bir bölgede ölümcül bir saklambaç oyununa girişmiş iki kişi ilk kez karşılaşıyorlardı.

«Ja!» Fleischer altında suda duran adama doğrulttu tabancasını. «Bu kez işin tamam!» Luger'i iki elle tutup nişan aldı.

Ateş etti, merminin Flynn'in başının bir karış ötesinde suya çarpmasının ardından Fleischer'in düş kırıklığı böğürtüsü işitildi.

Flynn ciğerlerini havayla doldurup suya daldı. Sağlam bacağıyla kurbağa gibi suyu yarıp diğerini ardında sürükleyerek akıntıya kapılıp yüzmeye başladı. İçinde tuttuğu soluğu ciğerlerini patlatacak hale gelmiş, kapalı gözlerinin ardında renkler parıldıyordu. O zaman yüzeye çıktı. Fleischer yanında beş altı askerle kıyıda kendisini bekliyordu. Flynn otuz metre ilerde görüldüğü anda Fleischer, «İşte orada, ateş!» diye bağırdı. Silâhlar ateşlendi, Flynn'in başının çevresinde sular karıştı.

«Adam gibi ateş edin be!» Fleischer çaresizlik içinde Luger'ini ateşlerken Flynn'in şişman beyaz kıçının suyu yardığını ve adamın yine gözden kayboluşunu izledi. Öfke ve yorgunlukla çevresindeki askerlerden aldı intikamını.

«Domuz herifler! Aptal kara domuzlar!» Boşalmış tabancasını yakınındaki adamın kafasına indirince asker diz üstü çöktü. Sağa sola savrulan tabancadan korunmak için ikinci kez yüze çıktığında hazır değillerdi. Bu kez mermiler Flynn'in üç beş metre uzağına düştüler, Flynn yine daldı. [35]

«Haydi! Ardından koşun?» Yerli askerlerini önüne katan Fleischer kıyıda adamı kovalamaya başladı. Yirmi metre kadar gittikten sonra birden ilk bataklık çukuruna geldiler, ondan sonra da karşılarına insan boyunu aşan fil otlarından bir duvar çıktı. Otların arasına girdiklerinde artık nehri göremiyorlardı.

«Çabuk! Çabuk! Kaçıracaksınız domuzu!» Fleischer'in ayakları dolandı, yüzüstü çamura yuvarlandı. Askerlerinden ikisi komutanlarını kollarından tutup çıkardılar, otların bittiği yere kadar güçlkle koşular. Şimdi oldukları yerden nehrin dirsek yaptığı dönemece kadar bin metre kadar olan alan tabak gibi görünüyordu.

Herman Fleischer kendisini tutan adamlarının ellerini silkeleyip Flynn'in başını görmek için gözlerini kıstı.

«Nereye gitti bu herif?» Tabancasına yeni bir şarjör takarken elleri titriyordu. «Nereye gitti diyorum sizlere?»

Ancak adamlarından hiçbiri dikkati üstüne çekmemek için sorusunu yanıtlamıyordu.

«Bu tarafta olmalı.» Rufiji o bölgede yarım mil enindeydi, Flynn birkaç dakika içinde karşıya kadar yüzmüş olamazdı. «Kıyıyı araştırın! Bulun onu!»

Yerli askerlerin çavuşu derin bir soluk alıp adamlarını ikiye ayırdı, kıyıya gönderdi.

Fleischer tabancasını kılıfına sokup kapağını kapattı, cebinden çıkardığı mendiliyle yüzünü boynunu kuruladı.

«Yürü!» Çavuşla birlikte kampa döndüler.

Kampta adamları portatif masayla iskemleyi açmışlardı bile. Flynn'in ateşini canlandırmış olan askerlerin aşçısı yemek hazırlamaya başlamıştı.

Gömleğinin önünü açıp masanın başına oturan Fleischer çorbayla balı mideye indirince biraz kendine geldi.

Hele dört tutuklunun idamından sonra iyice keyiflenmişti. [36]

Asılanların sonucusunun da titremeleri kesilince, Herman tabağındaki domuz yağını iri bir parça kara ekmekle sıyırıp ağzına attı. Aşçı tabağı kaldırıp efendisinin önüne bir maşrapa dumanı tüten kahve koydu. O anda gelen diğerleri Flynn O'Flynn'den iz olarak su kenarında birkaç damla kan bulduklarını bildirdiler.

«Timsahlar yemiş olmalı,» diye Herman Fleischer başını salladı. Sonra yeni emirlerini bildirdi. «Çavuş, bunları motora götür.» Fildişlerini gösterdi. «Sonra da Köpekler Adasına gidip İngiliz bayraklı öteki adamı bulacağız.»

Flynn'in bacağına yalnız giriş yarası vardı, koyu kırmızı delikten hâlâ sulu kan akıyordu. Flynn istese deliğe başparmağını sokabilirdi ama bunu yapmayı bacağın arka tarafını yokladı kurşunun derinin hemen altına kadar gelip orada kaldığını farkettiler.

«Allah belâsını versin.» Taşlara çarpıp seken kurşunun hızı kesilmiş, bir yandan girip öteki yandan çıkacağı yerde içerde kalmıştı işte. Kemiğinin kırılıp kırılmadığını anlamak için bacağına oynattı. Yerinden kımıldayınca üzerine yattığı papirüs yığınının adacık hafifçe sallandı.

«Kemiğe değmiş olabilir ama kırık falan yok,» diye derin bir soluk aldı. Başında bir hafiflik hissediyordu. Pek de uzak olmayan ilerdeki çavlanın çağıltısı geliyordu kulaklarına. «Epey kan kaybettim sanırım, bunu durdurmam gerek.» Çıplaktı, vücudu hâlâ ıslaktı. Turnike olarak kullanacağı bir parça bez bile yoktu yanında. [37] Yarasının verdiği zayıflıkla güçle çevresinden birkaç parça uzun papirüs yaprağı kopardı, bunları ip gibi büktü. Sonra yaranın hemen üstünden sıkıca bağlayıp düğümledi. Kan durduğu anda arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Altında papirüs adacığı akıntıyla kabaran dalgalarda iki yana hafif hafif sallanıyordu. Bu sakinleştirici harekette uyuyakaldı. Sonunda bacağının sancısıyla uyandı. Sanki bacağına ve gövdesinin alt tarafında iri bir nabız atıyor gibiydi. Dirsekleri üzerinde doğrulup vücuduna baktı. Bacağı şişmiş, morarmıştı. Bir an anlamadan baktı bacağına.

Sonra birden kendine geldi. «Kangren!» Hemen düğümü çözmeye koyuldu. Bacağına yeniden kan doldukça bayılacak gibi olmuştu. Ağrı az sonra hafifledi, yine derin bir soluk aldı. Bilincine az da olsa kavuşunca çevresine bakındı. Nehir kendisini yine mangrov bataklığına sürüklemişti. Deltanın küçük adacıkları arasındaydı. Papirüsten salı suların çekilmesiyle bir çamur yığını üzerinde kalmıştı.

Çamur, çürümüş bitki ve kükürt kokuyordu. Yanında iri yeşil nehir yengeçleri, patlak gözleriyle, ölü bir balığın üstünde dolaşmaktaydılar. Flynn'in doğrulmasıyla yan yan suya kaçarken kendilerini savunmak için kırmızı uçlu kısıkaçlarını havaya kaldırıyorlardı.

Su! Flynn dilini damağına yapıştıran tutkallı tükürüğün farkına vardı. Güneşle, yarasının verdiği ateşle vücudu fırın gibi kupkuruydu.

Flynn yerinden kıpırdamaya yeltenince acıyla bağırdı. Bacağı kütük gibi sertleşmişti. Şimdi kendisini papirüs salına bağlayan kalın bir demirdi sanki. Bir daha denedi, elleri ve kalçalarının yardımıyla süründü. Aldığı her soluk kupkuru boğazında bir inilti, her hareket baldırına batan kızgın bir demirdi.

Ancak su içmeliydi, içmek zorundaydı. Salın kenarından çamurlara kaydı. [38]

Çekilen sular yüzünden şimdi nehir kenarından elli adım uzaktaydı. Sırtüstü yüzen bir insanın hareketleriyle pis kokulu çamurlar arasında suya doğru sürüklendi. Yarası yine kanamaya başlamıştı, ancak şimdi damla damla kan akıyordu.

Sonunda suya erişti, yarayı çamurdan korumak için bacağını havaya kaldırıp yan yattı. Bir dirseği üzerine dayanıp başını suya soktu, içti içti. Su deniz tuzu lezzetinde ve ılıktı. Çürümüş mangrov bitkilerinin artıklarıyla hayvan sidiği gibi kokuyordu. Ama yine de gözleri, burnu ve ağzını içine gömüp doyana kadar içti. Ancak soluk almak zorundaydı, başını kaldırdı, öksürdü, sular burnundan geldi gözleri yaşla doldu. Soluğunu toparlayınca görüşü de açılmıştı. Başını yeniden suya gömmeden açıklara bakınca hayvanı gördü.

Timsah yüzeyde, yüz metre ötedeydi ama çok hızlı yüzüyor, kuyruğuyla suları dövüyordu. En az beş metreydi boyu, bir çam kütüğü gibi yaklaşıyordu.

Flynn bir çığlık kopardı. Paniğe kapılıp yarasını anuttu, ayağa kalkmaya çalıştı, elleriyle kendini yukarı kaldırdı, ama bacağını oynatamadı. Yine korku ve panik içinde bir çığlık attı.

Yüzüstü sürünerek çamurların üstüne çıktı, elli metre ötede mangrov kökleri arasında duran papirüs sala doğru sürüklendi. Köklere tutunup kendini ağaçlar arasına çekti, yan dönüp arkasına baktı. Yüzü korkuyla titriyor, ağzından anlaşılmasız mırıltılar dökülüyordu.

Timsah çamur setinin kenarında, hâlâ suyun içindeydi. Yalnız başını sudan çıkarmıştı, küçücük gözleriyle Flynn'i süzüyordu.

Flynn umutsuzca çevresine bakındı. Bulunduğu yer ortasında sekiz on mangrov ağacının bulunduğu küçük bir adaydı. Ağaçların gövdeleri bir insan göğsünün iki katı enindeydiler, ancak ilk üç dört metreleri dümdüz yükseliyor, ondan sonra dallanıyorlardı. Bu dümdüz gövdeleri çamurdan kaygandı. [39] Flynn yaralı olmasa bile tırmanması olanaksızdı.

Çılgıncasına bir gayretle silâha benzer bir şeyler arandı. Ancak hiç bir şey yoktu. Ne bir dal parçası ne de bir taş... Çevresinde yalnızca kapkara bir çamur düzlüğü vardı. Yine timsaha baktı. Henüz kıpırdamamıştı. Belki de hiç çıkmazdı çamurluğa. Ama gelecekti. Korkak ve iğrenç bir yaratık olmasına karşın zamanla cesaretini toplayacaktı.

Kan kokusu almıştı bir kez, kendisinin yaralı ve çaresiz olduğunu biliyordu; gelecekti.

Flynn güçlükle sırtını ağacın köklerine dayadı. Duyduğu dehşet şimdi bir nabız gibi atan korkuya dönüşmüştü — tıpkı bacağındaki sancı gibi —. Çamur üstünden korkuyla kaçarken çamurlar kurşun deliğini tıkamış, kanı durdurmuştu. Ancak şimdi bunun önemi yoktu, artık hiç bir şeyin önemi yoktu.

Yalnız orada hareketsiz duran, iştahının korkaklığını yenmesini bekleyen yaratık önemliydi.

Bu beş dakika da sürebilirdi, yarım gün de... Ama kesin olan tek şey bir süre sonunda geleceğiydi.

Timsahın burnunun çevresinde sular halkalandı. Hareket etmişti işte. Uzun pullu kafa kenara doğru ağır ağır süzüldü. Flynn korkudan kaskatı kesilmişti.

Sonra hayvanın kuyruğu görüldü, sırtı bir eğenin dişleri gibiydi. Arkasında da koca kuyruğu. Kısa bacakları üstünde ağır ağır ilerliyordu sığ sularda. Sırtı bir at sırtı kadar geniş, ıslak ve pırıl pırıldı. Bir tondan fazla zırhlı bir et külçesi halinde sudan çıktı. Çamurlara gömüldü, vahşi bir sırtıyla, düzensiz ve sivri dişlerini göstererek yaklaşmaya başladı.

Öylesine ağır hareket ediyordu ki Flynn hipnotize edilmişti sanki.

Aradaki yolu yarıladiğında hayvan durdu, bir daha sırttı. [40] Flynn hayvandan yayılan bayat balık kokusunu duydu.

«Defol!» Ama hayvan kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan duruyordu. «Defol!» Flynn bir avuç çamur alıp fırlattı. Uzun sırtkan çeneler bir iki santim açıldı, yine kapandı. Dişlerinin çatırtısı duyulmuştu. Sonra çamura gömülü olmasına aldırmadan saldırıya geçti.

Flynn mangrov kökleri arasında çaresizce çarpınıyordu artık.

Ansızın duyulan bir silâh gürlemesi gerçekte ilgili bir şey değildi sanki, ama timsah kuyruğu üstünde havaya kalkmış, korkunç sesiyle silâh sesini bastırıyordu. Flynn ikinci el ateş edilince hayvanın pullu gövdesine kurşunun saplandığını bile görebilmişti.

Timsah çılgınlar gibi debelenirken çamurlar havaya sıçradı, hayvan ayakları üstünde doğrulup suya doğru kaçmaya başladı. Ağır silâh bir daha, bir daha gürlledi, ama timsah bir an bile duraklamadı. Su yüzeyi patlayan bir cam gibi yarıldı, timsah suların arasında kayboldu.

Yerlilerin küreklerine asıldığı kayığın burnunda elinde tüten silahıyla Sebastian Oldsmith, «Flynn, Flynn! Bir şey olmadı ya? İyi misin?» diye haykırdı.

Flynn'in sesi fısıltı gibi çıkıyordu. «Bassie, evlât, yaşamımda ilk kez seni gördüğüme sevindim, inan bana.»

Sonra yarı baygın halde ağaç köklerinin arasına yığıldı kaldı.

Tekne, Köpekler Adası açığında güneş altında demirlemişti. Ancak ağaçlar arasındaki dar kanaldan esen rüzgâr yelkeni dalgalandırmaktaydı. [41]

Koltuk altlarına bağladıkları iplerin yardımıyla Flynn'i kayıktan çekip güvertede bekleyen Sebastian'a uzattılar.

«Haydi, şu yelkeni kaldırın da bir an önce gidelim buradan,» diye Flynn soluk soluğa söylendi.

«Önce bacağına bir bakayım.»

«Onun acelesi yok. Bir an önce açık denize çıkmalıyız. Almanların buharlı gemileri var. Bizi arayacaklardır. Her dakika üstümüze çullanabilirler.»

«Bize dokunamazlar... Bayrağın koruması altındayız.»

«Bana bak sersem İngiliz, o katil Alman bayrak falan dinlemeden ipe çeker bizi. Benimle tartışmaya girme, aç şu yelkeni.»

Flynn'i küpeştenin gölgesine yatıran Sebastian ambardan Arap tayfaları çıkartmaya koştu. Adamlar terden sıırıslam, güneşte gözleri kamaşarak dışarı çıktılar.

Muhammed onlara on beş saniyede durumu anlattı, yerlerine koşuşmadan bir an felce uğramış gibi kalakaldılar oldukları yerde. Dördü birden demir halatını çekmeye çalıştırsa da demir yerine kullanılan koca mercan parçası dibin çamurları arasına sıkışıp kalmıştı. Sebastian yerlileri sabırsızca bir yana iteleyip tek bıçak darbesine halatı kesti.

Flynn'in silâh taşıyıcılarının da teşvikiyle harekete geçen tayfalar koşup yelkeni açtılar. Rüzgâr bir anda şişirdi lime lime olmuş yelken bezini. Güverte hafifçe yana yattı, iki Arap dümene koştular. Burundan suyun hışırtısı duyuldu, arkadan geniş bir yağ tabakası yayıldı.

Burundaki Araplar dümendekilere bağıra çağıra yol göstermeye başladılar, yaşlı teknenin burnu açık denize çevrildi.

Sebastian Flynn'in yanına dönünce yaşlı Muhammed'in efendisinin yanında korkuyla çömelmiş olduğunu gördü. [42] Flynn şişeyi dikmiş, yarısından çoğunu boşaltmıştı bile.

Yaralı adam cin şişesini ağzından çekti. «Şurup gibi mübarek.»

«Haydi, şimdi bacağına bakalım.» Sebastian Flynn'in çıplak ve çamurlu vücuduna eğildi. «Tanrım! Ne pislik bu böyle. Muhammed çabuk biraz su getir, bir de temizce bez ara bakalım.»

Akşam çökerken da sert esmeye başlamış deltanın genişleyen yollarında suyu kabartmıştı. Küçük tekne bütün öğleden sonrası akıntıya karşı yol almıştı, ancak şimdi suların kabarmasıyla denize doğru hızla ilerliyordu.

«Talihimiz varsa karanlık basmadan nehrin ağzına varırız.» Sebastian battaniyeye sarılı Flynn'in yanında oturuyordu. Flynn homurdandı. Yarası sancıyordu, yorgundu, içkiyle uyuşmuştu. «Aksi takdirde gece bir yerde demirlemek zorunda kalacağız; doğrusu karanlıkta bu kanallardan geçmeye cesaret edemem.» Flynn'den yanıt alamayınca Sebastian da sustu.

Burundan vuran dalgaların hışırtısı ve dümencinin tekdüze şarkısı dışında teknede tam bir sessizlik vardı.

Tayfalarla Flynn'in adamlarının çoğu güverteye serilmiş uyuyorlar, içlerinden ikisi de mutfakta akşam yemeğini hazırlıyorlardı.

Bataklığın ağır kokusu, safra ile ambarlardaki yeşil fildişi kokusuna karışıyor, insanın burnunun kemiklerini sızlatıyordu. Sebastian ilaç almış gibiydi. Baş önüne düştü, elleri kuşağındaki silâhından kaydı, uyudu. [43]

Tayfaların koşuşmaları ve Muhammed'in omzunu sarsmasıyla uyandı. Hemen yerinden fırlayıp gözlerini ovuşturarak çevresine bakındı.

«Ne oldu, Muhammed, bir şey mi var?»

Muhammed önce çevresindekileri susturdu. Sonra Sebastian'a döndü. «Dinleyin, efendi.»

Sebastian başını sallayarak daldığı uyuşukluktan kendini kurtardı. «Ama ben bir şey duyamıyorum...» Birden yüzünde bir kararsızlık ifadesiyle sustu.

Akşamın sessizliğinde çok uzaklardan, sanki bir tren geçiyormuşçasına, hafif bir homurtu duyuluyordu. «Duydum, » dedi. «Nedir bu?»

«Put put gemisi geliyor.»

Sebastian hiç bir şey anlamadan adamına yüzüne baktı.

«Almanlar.» Muhammed heyecanla elini kolunu sallıyordu. «Bizi izliyorlar. Kovalıyorlar bizi. Yakalayacaklar. Bizi...» iki eliyle boğazını sıkıp dilini sarkıttı, gözlerini yuvarladı.

Flynn'in adamları Sebastian'ın çevresine toplanmışlardı, Muhammed'in mimiklerini görünce korkuyla bağrışmaya başladılar. Hepsinin gözü Sebastian'daydı, ne yapacaklarını bilmiyorlar, onun emirlerini bekliyorlardı. Sebastian Flynn'e döndü. Flynn ise sırtüstü yattığı yerde ağzı açık horluyordu. Sebastian adamın yanında çömeldi.

«Flynn! Flynn!»

Flynn gözlerini açtı ama pek bir şey gördüğü söylenemezdi, bakışları Sebastian'ın omuzlarının ötesine dikilmişti.

«Almanlar geliyor!»

«Yaşasın! Geliyor aslan Cambell'ler! Yaşasın!» diyen Flynn yine gözlerini kapattı. Genellikle kırmızı olan suratı ateşten kızıla dönüşmüştü.

«Ne yapmam gerekiyor?» diye yalvardı Sebastian. [44]

«İç,» dedi Flynn. «Sakın duraksayım deme. İç!» Gözleri hâlâ kapalıydı. Sözler ağzından yayvan yayvan dökülüyordu.

«Flynn, lütfen! Ne olur bana ne yapmam gerektiğini anlat.»

«Anlatmak mı?» diye sayıkladı Flynn. «Elbette. Deve ile misyoner hikâyesini biliyor muydun?»

Sebastian ayağa kalkıp çılgın bakışlarla çevresine bakındı. Güneş epey alçalmıştı, karanlık basmasına iki saat falan vardı. O zamana kadar bir dayanabilsek, diye düşündü. «Muhammed, silâh taşıyıcılarının arkaya toplanmalarını söyle.» Adamın sesindeki kararlılığı farkedenden Muhammed çevresindekilere dönüp emirleri tekrarladı.

On yerli silâhlarını alıp teknenin kıçında toplandılar. Sebastian da kanala endişeyle bakarak arkalarından yürüdü, iki bin metre kadar gerisi bomboştu, ama yine de motor gürültüsü artmış gibiydi.

«Küpeşteye yayılınsınlar!» Sebastian şimdi oldum olası kendisine çok güç gelen bir şeyi yapıyor, düşünüyordu.

Katır kadar inatçıydı, tam bir şey düşünmeye başlayacak olunca kafası işlemez olurdu. Kendisini zorlarken alını kırıştı. «Bir barikat,» dedi. Küpeştenin ince tahtaları güçlü Mavzerlere karşı bir işe yaramazdı. «Muhammed, herkes bulduğu her şeyi buraya taşınsın, tüfeklilerle dümencinin korunmalarını istiyorum. Ne bulursanız getirin... Su fiçileri, Hindistan cevizi torbaları, o balık ağları falan... Ne bulursanız getirin.»

Adamlar emirlerini yerine getirmeye koşarlarken Sebastian kafasını biraz daha yordu. Modern bir buharlı gemiyle kendi teknesinin hızları arasında ne kadar fark vardı acaba? Belki de kendileri ötekinin yan hızıyla ilerliyorlardı.

Bu rüzgâra karşın yelkenli bir tekne pervaneli bir teknedenden kaçamazdı. [45]

Pervane sözcüğü ve tam o anda dört kişinin taşıdıkları eski balık ağlarına yol vermek için kenara çekilmek zorunda kalması aklına başka bir düşüncenin gelmesine olanak tanımıştı.

Fikrinin parlaklığı karşısında titriyordu, zihninin bulanıklığı içinde kaybolmaması için hemen seslendi Muhammed'e.

«Muhammed...» Sesi heyecandan titriyordu.

«Muhammed. Ağlar...» Arkasına bakınca geniş kanalın hâlâ bomboş olduğunu gördü, ileri baktı, bir dirseğe yaklaşıyorlardı; dümenci yelkenlerin çevrilmesi için emir vermek üzereydi. «O ağların kanal boyunca serilmesini istiyorum.»

Muhammed dehşetle baktı beyaz adamın yüzüne, buruşuk yüzü karmakarışık olmuştu.

«Mantarları kesin. Yalnız dört tanede biri kalsın.»

Sebastian adamın omuzlarını yakalayıp sarstı. «Ağ suya iyice gömülsün, mümkün olduğu kadar geç görmelerini istiyorum.»

Dirseğe yaklaşmışlardı. Sebastian parmağıyla işaret etti. «Şu dirseğin hemen ardına yayacağız.»

«Neden ama, efendi? Kaçmamız gerek. Çok yaklaştılar.»

«Pervane!» diye bağırdı Sebastian. Eliyle dönme hareketi yaptı. «Pervaneye ağların takılmasını istiyorum.»

Muhammed uzun bir dakika baktı Sebastian'ın yüzüne, sonra çıplak dişetlerini göstererek sırttı.

Onlar çılgıncasına bir aceleyle çalışırken nehrin yukarisından gelen boğuk motor sesi de giderek artıyordu.

Tekne dümencinin kanalın karşı yanma geçme gayretlerine karşı koyuyor, sert esen rüzgârda kendi boşalttığı ağlara takılma tehlikesine giriyordu. Ancak yine de suda yüzen mantar dizisi karşı kıyıya doğru uzanmaya başlamıştı. Diğer yandan Sebastian'la Muhammed'in başlarında bulunduğu bir grup ağ kıştan boşaltıyorlardı. [46]

Arada bir başlarını kaldırıp nehrin dirseğine bakıyorlar, Alman gemisinin her an görünmesini Mavzerlerin çatırtısını bekliyorlardı. Tekne karşı kıyıya yaklaştığı sırada Sebastian ağın en az elli metre kısa geleceğini anladı. Savunmalarında bir gedik kalacaktı. Alman gemisi kıyıya yakın olarak geliyorsa hapi yutmuşlardı. Zaten motor sesi öylesine yaklaşmıştı ki pervane şaftının madeni vınlamasını duyabiliyorlardı.

Şimdi ortaya yeni bir sorun da çıkmıştı. Ağın serbest ucunu nasıl suya bırakacaklardı? Eğer başıboş bırakacak olurlarsa akıntı ağı sürükleyecek, gedik de daha büyüyecekti.

«Muhammed fildişlerinden birini getir çabuk. En büyüğünü!»

Muhammed bir koşu gidip hemen döndü. Ardından gelen iki hamal uzun ve kıvrak fildişinin ağırlığı altında iki büklüm yürüyorlardı.

Sebastian elleri heyecandan birbirine dolanarak ağın ipini sıkıca dişe bağladı. Sonra Muhammed'le birlikte ağır fildişini güçlükle kaldırıp suya attılar. Sebastian dümenciye,

«Yürü!» diye bağırarak eliyle açık deniz yönünü gösterdi. Arap dümeni çevirdi. Tekne olduğu yerde döndü, bir kez daha denize doğru ilerlemeye başladı.

Sebastian'la silahlı yerliler kıç tarafa dizilip heyecanla arkaya bakmaya çalıştılar. Her birinin elinde kısa namlulu fil tüfeği vardı. Yüzleri kararlılıkla kasılmıştı.

Buharlı makine homurtusu giderek yaklaşıyordu.

«Burnunu görür görmez ateş edin,» diye Sebastian emir verdi. Hiç durmadan ateş edin. Bize bakmaktan ağı göreceğ zaman bulamamışlar.»

Motorlu tekne dirseğin başında görünmüştü: tek bacasından ince bir duman yükseliyordu, İmparatorluğun kırmızı sarı siyah bayrağı pruvasından dalgalanmaktaydı.

On beş metre uzunluğunda, alçak, arka tarafında küçük bir kamarası olan yollu bir tekneydi. [47] Güneş altında bembeyaz parılıyordu.

Ön güvertedeki yerli askerleri gören Sebastian, «Ateş!» diye bağırdı. «Ateş!» Çevresindeki ağır silâhların aynı anda ateş etmesiyle ikinci emri duyulmamıştı bile. Yerli askerlerden biri sırtüstü savrulup kamara duvarına yapıştı, oradan ağır ağır yere yığıldı. Arkadaşları dağılıp çelik küpeştenin arkasına sığındılar. Güvertede bir kişi kalmıştı; Alman sömürge üniformalı, geniş kenarlı şapkalı, üniformasının omuzlarında altın parıltısı olan dev bir insan.

Sebastian adamı gezin içine soktu, arpacığı tam göğsüne nişanladı ve tetiğe bastı. Silâh bir anda omzundan fırladı, motorlu teknedeki yüz metre kadar beride sular havalandı. Sebastian tüfeğin geri tepmesinden sakınarak gözlerini kapatıp bir el daha ateş etti. Gözlerini açtığı anda Alman subayı hâlâ ayakta ve ileri uzattığı elindeki tabancayla kendisine ateş ediyordu. Sebastian'dan daha ustaydı. Bir mermi Sebastian'ın başını sıyrarak arkasındaki küpeşte tahtasına gömüldü.

Sebastian başını su fıçısının ardından uzattı. Motor kıyıya yakın dönüyordu dirseği, ağın dört beş metre açığından geçecekti. Sebastian silâhını güverteye fırlattı, ayağa kalktı. Bir mavzer mermisi kulağının zarını patlatacak kadar yakından geçti. Güdüsel bir hareketle eğildi, dümencinin yanına koştu. «Çekil oradan!» diye bağırdı heyecan ve korkuyla. Adamı bir kenara itip dümene sarıldı, sonuna kadar çevirdi. Tekne savruldu, kanalın karşı, tarafına yönelirken motorlu gemiyle arasında bir açı oluştu.

Arkaya bakan Sebastian Alman subayının geri dönüp dümencisine seslendiğini gördü. Hemen aynı anda geminin yönü değişip kendilerini izledi. Sebastian sevinçten uçacak gibiydi. Alman teknesinin önünde ağı işaretleyen küçük kara noktalar vardı şimdi. [48]

Alman gemisi ağın üzerinden geçerken Sebastian göğsünü patlatacak kadar

tuttu soluğunu. Dümeni tutan elleri bembeyaz kesilmişti. Sonra birden tüm soluğunu koyverdi.

Mantar dizisi birden sulara gömülmüştü. Motorlu tekne on saniye kadar yoluna devam etti, ama ansızın motor sesi değişti, bir çatırtı duyuldu, motorlar yol kestiği anda burnu sağa çarpıldı.

İki tekne arasındaki uzaklık artıyordu. Sebastian Alman subayının yerli askeri dümen başından çekip yumrukladığını gördü. Ne var ki bu Alman öfkesi bile artık duyulamayacak kadar uzakta kalmıştı. Sebastian'ın tayfaları hep bir ağızdan bağrışmaya güvertede hoplayıp zıplamaya başlayınca da hiç duyulmaz oldu.

Arap dümenci su fıçılarında birinin üzerine atladı, kirli gri entarisinin eteğini kaldırıp çıplak kıcını Alman gemisine gösterdi.

Yelkenli tekne atış alanı dışına, hatta daha sonra görüş alanı dışına çıktıktan sonra da Herman Fleischer sinir krizleri geçirmeye devam etti. Küçücük güvertede çılgınlar gibi çırpınıyor, sağma soluna yumruk indiriyor, korkudan ödleri patlamış yerli askerleri kaçacak delik arıyorlardı. Fleischer sık sık dönüp yerde baygın yatan dümencisine tekmeler yağdırıyordu. Sonunda öfkesi biraz olsun hafifleyince arka tarafa gidip pervanesine takılan ağırlara baktı.

«Çavuş!» Sesi öfkeden kısılmıştı. «Çabuk iki adam inip şunu kessinler.»

Tekneye birden sessizlik çökmüştü. [49] Herkes piyangoonun kendisine çıkmaması için görünmez olmaya çalışıyordu, iki gönüllü seçildi, üniformaları üzerlerinden alındı ve korkulu itirazları dinlenmeden geminin kıçına götürüldüler.

«Ellerini çabuk tutmalarını söyle,» diye Herman gidip portatif koltuğuna oturdu. Özel uşağı önündeki masaya akşam yemeği ile birasını yerleştirdi, Herman yemeğe gömüldü.

Arka taraftan bir çığlık, bir çırpınış, ardından da silâh sesleri duyuldu. Herman kaşlarını çatıp başını kaldırdı.

Çavuş heyecanla, «Timsah adamlardan birini yedi,» dedi.

«Bir tane daha gönder öyleyse.» Herman olayı umursamadan yemeğe dönmüştü. Bu son gelen sucuklar gerçekten çok nefisti.

Ağlar pervaneye öyle sıkı sarılmıştı ki son parçanın kesilip atıldığında saat da gece yarısını bulmuştu.

Pervane şaftı hafifçe eğrilmiş, bilyalı yataklardan biri dağılmıştı. Çeyrek hızla gitmelerine karşın yola koyulduklarında arkadan korkunç çatırtılar geliyordu.

Şafağın griliği yerini soluk pembeye bıraktığında son adacıkları da geride bıraktılar, buharlı gemi burnunu Hint Okyanusunun enginliğine çevirdi. Sabah rüzgâr olmadığı için deniz tepsi gibi düzdü. Herman umutsuzca ufuk çizgisine baktı. Buraya kadar gelmesinin tek nedeni yelkenlinin gece karanlığında karaya oturmuş olması umuduydu.

«Dur!» diye bağırdı yüzü dayaktan şişmiş dümencisine. Pervanenin çatırtısı kesildi, tekne iri yağlı dalgalar üzerinde alçalıp yükselmeye başladı. [50]

Kaçmışlardı. Herman Fleischer kendi teknesini açık deniz tehlikesine atamazdı. Geri dönmeli, yelkenliyi, fildişini ve asılacak o kadar adamı geride bırakmalıydı. Hiç rahatsız edilmeden Zanzibar adasındaki o korsan dostlarının arasına döneceklerdi.

Fleischer denize bakarken o fildişi yükünün ardından içini çekiyordu. Belki de bir milyon Reichsmarklık fildişi vardı tekne. Kendisinin gayri resmi yakalama

tazminatı müthiş olacaktı.

İngilizi de elinden kaçırdığına yanıyordu. Bundan önce hiç İngiliz asmamıştı. Derin derin içini çekerek o lanet Amerikalının şimdi bir timsahın midasını doldurduğu düşüncesiyle avunmaya çalıştı. Bu da iyiydi ama yine de herifin ipin ucunda sallanmasını seyretmeyi yeğlerdi.

Bir daha göğüs geçirdi. Eh, bundan böyle Flynn O'Flynn'in sınırlarında dolaştığı endişesi olmayacaktı. Vali Schee de artık Flynn'in kellesini istemekten vazgeçerdi.

Kahvaltı saati gelmişti. Herman döneceği sırada ışılan ufukta bir leke dikkatini çekti. Alçak uzun bir biçim giderek belirginleşiyordu. Askerler de şafakta dev gibi görünen nesneyi görünce bağırmaya başladılar. Dört köşe bataryaları, üç sıra bacasıyla artık ne olduğu iyice anlaşılmıştı.

«Blücher!» diye bağırıldı Herman vahşi bir sevinçle.

«Blücher!» Daha altı ay önce Dar üs Selam limanında gördüğü kruvazörü tanımıştı. «Çavuş, çabuk bana işaret tabancasını getir!» Heyecandan zıp zıp sığıyordu. Kendisinin acele yolladığı habere karşılık Vali Schee de Rufiji ağzını ablukaya alması için Blücher'i göndermiş olmalıydı. «Motoru çalıştırın çabuk! Kruvazörü karşılamaya gidiyoruz.» Herman aldığı tabancanın namlusuna iri bir Vevey fişeği sokup namluyu havaya çevirdi. [51]

Kruvazörün yanında buharlı gemi suda yüzen bir yaprak gibiydi. Herman çıkması gereken ince ip merdivene dehşetle baktı. Askerleri iki gemi arasındaki bir adımlık suyun ötesindeki merdivene erişmesine yardım, ettiler. Herman bütün vücudundan terler boşanarak büyük gemiye geçtiğinde iki denizci kendisini güverteye aldılar.

Karşısında on, on beş kişilik bir tören kıtası duruyordu. Başlarında da gıcır gıcır üniformalı genç bir yüzbaşı vardı.

Herman kendisine destek olan elleri iteledi, topuklarını vurdu. «Müfettiş Fleischer.» Sesi gösterdiği çabayla titriyordu.

«Yüzbaşı Kyller.» Genç subay da topuklarını vurup selama durdu.

«Hemen kaptanınızla görüşmem gerek. Çok önemli bir konu var.»

Kaptan Otto Von Kleine, Herman'ı kamarasına kabul ederken başını da ciddiyetle eğmişti. Uzun boylu, zayıf adamın kendisine gerekli ağırbaşlılığı vermek için birkaç tel beyazın bulunduğu iyi bakımlı, küçük bir sakalı vardı.

«İngilizler büyük gemiler desteğinde Rufiji deltasına tam bir askeri kuvvet indirmişler, doğru mu bu?»

«Rapor biraz abartılmıştı.» Herman Valiye gönderdiği raporda kullandığı dilden pişman olmuştu; raporu yazarken yurtseverlik heyecanıyla kendisinden geçmişti.

«Gerçekte... şey... Yani yalnızca bir tekne vardı.»

«Teknenin gücü neydi? Zırhlı mı?»

«Silâhsız bir tekneydi.»

Von Kleine kaşlarını çattı. «Hangi türden?» [52]

Herman utancından kıpkırmızı kesildi. «Bir Arap yelkenlisi. Yirmi iki metre boyunda.»

«Olamaz. Gülünç bir şey bu. Kayzer Berlin'deki İngiliz Elçisine bir nota verdi Beş tümene seferberlik emri verildi.» Kaptan topukları üstünde dönüp heyecanla yürümeye başladı. «Bu İngiliz istilâsının nedeni neydi? Bu... bu yelkenli nerede şimdi? Berlin'e ne bildireceğim?»

«Aradan geçen bu zaman içinde seferin başında O'Flynn adında bir fildişi hırsızının olduğunu öğrendim. Askerlerime karşı koymaya çalışırken öldürüldü, ancak yardımcısı olan kimliğini bilmediğimiz İngiliz dün gece teknesiyle kaçtı.»

«Nereye doğru gidiyorlardı?» Kaptan yürümeyi bırakıp bakışlarını Herman'a çevirdi.

«Zanzibar'a.»

«Saçmalık bu! Tüm dünya gülecek bize. İki sıradan hırsızı yakalamak için koskoca bir kruvazörün görevlendirildiği görülmüş müdür?»

«Ama onları kovalamalısınız.»

«Neden?»

«Kaçıp da hikâyelerini anlatacak olurlarsa Afrika'da İmparatorun onuru ayaklar altına alınmış olur. Ya bir de İngiliz basınının durumu öğrendiğini düşünün. Ayrıca bu adamlar çok tehlikeli haydutlardır.»

«Ama kaptan, ya tekne bütün tayfasıyla hiç bir iz bırakmadan batarsa?»

Kaptan Von Kleine düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Sonra birden parmaklarını şaklatıp dümen subayına döndü.

«Bana Zanzibar Adası için bir rota hazırlayın.» [53]

Kızgın güneşin altında hiç kımıldamadan yatıyorlardı, her geçen saat Mozambik akıntısının etkisiyle küçük tekne rotasından üç mil daha kayıyordu. Sebastian sabahtan beri belki yirminci kez ön güverteye çıkıp rüzgârın çıkışını müjdeleyecek olan bir kırışıklık aradı cam gibi suların üzerinde. Ama hiç bir şey yoktu. Batıya baktı, mavi kıyı çizgisi çoktan ufuğun altında kaybolmuştu.

«Ben yaşlı bir köpeğim, İngiliz!» diye Flynn alt güverteden bağırdı. «Bak nasıl gülüyorum!» Sonra bir sırtlan gibi bağırdı. Flynn sabahtan beri şarkılar söyleyip hayvan taklitleri yapmıştı. Ancak ara sıra aklını başına topladığı da oluyordu. «Bu kez Fleischer beni iyi avladı, Bassie. O kurşunun çevresinde bir zehir torbası oluştuğunu hissediyorum, iri ve sıcak bir torba. Yakında yarmak zorunda kalacağız. Bir an önce Zanzibar'a varamazsak bunu biz yapacağız, başka çaresi yok.» Sonra yine ateşin etkisiyle sayıklamaya başladı.

«Kızım benim, sana güzel bir kordele getireceğim. Ağlama, hadi ağlama canım. Güzel kıza güzel bir kordele.» Sesi birden sertleşti. «Seni ahlâksız seni! O lanet annenden hiç bir farkın yok. Seni neden kovmadığıma ben de şaşıyorum ya!» Hemen ardından yine sırtlan gibi uludu.

Sebastian dönüp Flynn'e baktı. Muhammed bez parçalarını deniz suyuyla dolu bir kovaya batırıp ıslak bezleri ateşi düşürmek için adamın alınına yerleştiriyordu.

Sebastian göğüs geçirdi. Sorumlulukları çok ağırdı. Seferin komutası kendisine geçmişti. Ama yine de içinde bir zevk duymuyor değildi, şu ana kadar bu komutanlığı yerine getiriş biçiminden gururlanmıyor denilemezdi. [54] Balık ağlarının pervaneye takılmasıyla sonuçlanan olayları yeni baştan yaşadı zihninde, teknenin rota değişikliğini sağlayan ve onu tuzağa sokan âni karar verişini hatırladı.

Gülümsemeye çalıştıysa da, bu her zamanki kendini geri planda tutan gülümsemesi değildi. Dar güverteyi arşınlamak için geri döndüğünde adımları daha bir canlanmış, omuzlarına daha bir sertlik gelmişti.

Bir daha küpeşteye dayanıp batıya baktı. Ufukta bir bulut vardı, küçücük kara bir bulut. Öğleden sonra başlayacak bir esintinin müjdecisi gibi baktı buluta. Yine de bir gariplik vardı bu işte. Bulutun gözlerinin önünde hareket ettiğine yemin edebilirdi. Tüm dikkatini o noktaya verdi. Evet, evet, hiç kuşkuya yer vermeyecek kadar kesindi artık!

Bir gemi! Bir gemi!

Sebastian olduğu yerden atlayıp ön güverteye doğru koşarken denizciler de ilgiyle izliyorlardı kendisini. Birkaçı da doğruldu yerinde.

Sebastian yelken iplerinin halkalarını merdiven gibi kullanıp direğin tepesine tırmandı, batıyı gözlemeye başladı. Evet, hiç kuşku yoktu artık. Üç bacayı kesin olarak görünce bir sevinç çığılığı attı.

Hemen altında adamları küpeşteye dayanmışlar, onun baktığı yöne bakıyorlardı. Sebastian kayarak indi direktten, dosdoğru Flynn'in yanına koştu.

«Bir gemi. Büyük bir gemi hızla geliyor bu yana.»

Flynn başını yuvarlayıp anlamsız bakışlarla baktı. «Dinle beni, Flynn. Gemide doktor vardır. Seni bir an önce karaya çıkartabileceğiz.»

«Çok iyi, Bassie.» Flynn bir an için kendine gelmişti, «İyi iş becerdin.» [55]

Gemi inanılmaz bir hızla büyüyordu, yaklaştıkça silueti de değişmeye başlamıştı. Rotasını üzerlerine çevirdiği anda Sebastian toplarını da görmüştü.

«Bir savaş gemisi!» diye bağırdı. Bu bile geminin İngiliz olduğunu kanıtlamak için yeterliydi — denizlere egemen olan yalnızca bir tek ülke vardı dünyada. «Bizi gördüler!» Ellerini kaldırıp salladı.

Her an biraz daha büyüyen gri gemi tam yol küçük yelkenliye doğru ilerliyordu.

Tayfaların alkışları birer ikişer kesilmiş, küçük tekneyi huzursuz bir sessizlik kaplamıştı. Sakin ve bulutsuz hava, çırpıntısız kadife gibi deniz üzerinde daha da büyük görünüyordu. Bayrağı geriye doğru dalgalandığı için henüz seçememişlerdi.

«Ne yapmak istiyor bunlar?» diye Sebastian yüksek sesle sordu. Yanıt veren Flynn oldu. Sebastian arkasına bakınca adamın bir kolunu Muhammed'in sırtına atmış, sağlam ayağı üzerinde durmaya çalıştığını gördü. Flynn tek ayağı üstünde zıplayarak Sebastian'a yaklaştı.

«Ne yapmak istediklerini söyleyeyim sana. Bize bindirecekler.»

Flynn gürlüyordu. «Blücher bu! Alman kruvazörü! »

«Bunu yapamazlar!»

«İddiaya girer misin? Dosdoğru Rufiji deltasından geliyor.. Fleischer'le konuştuğuna eminim. Fleischer de gemidedir belki.» Flynn bacağının acısıyla bir an susup Muhammed'in omzuna dayandı. «Bize bindirip batıracaklar ve sonra da su yüzünde gördükleri herkesi makineli tüfekle tarayacaklar.»

«Bir cankurtaran salı yapmalıyız.»

«Vakit yok buna, Bassie. Şu gelişine bak!»

Blücher'in sivri burnu beş mil ötelinde bir bıçak gibi dümdüz üzerlerine geliyordu. [56] Sebastian çılgıncasına bir korkuyla çevresine bakındı. Bir kenarda ağlardan kestikleri mantarlar duruyordu.

Bıçağını çekip Hindistan cevizi torbalarından birinin ipini kesti. Bıçağı kınına soktu, torbayı güverteye boşalttı. Sonra yerdeki mantarları avuç avuç torbaya doldurdu.

Başını kaldırdığında Blücher'le aralarındaki açıklık iki mile inmişti.

Sebastian torbanın ağzını yine bir iple sıkı sıkı bağladı, sürükleye sürükleye Flynn'in yanına çekti.

«Ne yapıyorsun öyle?»

«Senin için yaptım, kaldır kollarını!» Sebastian ipin boş ucunu Flynn'in koltuk altları düzeyinde olmak üzere göğsüne sıkıca bağladı. Sonra çizmelerinin bağlarını çözüp çıkardı. «Muhammed, sen onun yanından ayrılma.

Torbaya sıkı sıkı tutun, sakın onu bırakma.» Sebastian çıplak ayaklarla koşup bir kenara yasladığı tüfeğini aldı, fişekliğini beline taktı, yine küpeşteye döndü.

Sebastian Oldsmith dokuz inçlik topları olan bir kruvazöre karşı 500'lük çiftesiyle savaş açmak üzereydi.

Gemi şimdi çelikten bir yamaç gibi yükseliyordu üzerlerinde. Sebastian bile iki yüz metreden koca bir kruvazörü kaçıramazdı. Ağır kurşunlar teknenin bordasına çarpmaya başladı.

Sebastian silâhını doldururken Blücher'in burnunda kendisine sırtarak bakan beyaz şapkalı denizcileri gördü. «Ulan domuzlar!» diye bağırdı. Böylesine bir nefret duyabileceğini hiç tahmin etmezdi, sesi kısılmıştı. «Sizi alçak domuzlar sizi!» Silâhını doğrultup etkisizce bir el ateş daha etti, Blücher yelkenliye çarptı.

Yelkenlinin tahta bordası parçalanmış ezilen adamlar çelikle tahta arasına sıkışmışlardı.

Yelkenli kruvazörün altına çekildi, dibe doğru itildi.

İlk çarpışmada Sebastian denize fırlamış, tüfeği elinden uçmuştu. Kruvazörün yardığı suyun oluşturduğu dalgaya kapılıp dibe çekilmeseydi vücudu çeliğe çarpıp paramparça olacaktı. [57]

Yüzeye çıkıp ciğerlerine hava doldurduğu anda bu kez pervanelerin girdabına kapılıp yine dibe sürüklendi.

Kulak zarlari patlayacak gibi zonkluyordu. Döne döne ta dibe kadar indi.

Kapalı gözkapakları ardında renkler parıldıyor, zikzaklar çiziyordu. Göğsünde ve ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı, ama yine de dudaklarını sımsıkı kapatıp bacaklarıyla suyu dövüyor, elleriyle tutunmaya çalışıyordu sanki.

Pervane anaforundan kurtulunca ok gibi fırladı suyun yüzüne. Derin bir

soluk aldıktan sonra belindeki ağır fişekliği söküp suya bıraktı, çevresine bakındı.

Denizin üstü yelkenlinin parçalarıyla doluydu, birkaç da insan başı görünüyordu. Sebastian hemen önünde duran bir tahta parçasına tutundu.

«Flynn! Neredesin, Flynn?»

Blücher, çeyrek mil ötede tıpkı bir köpekbalığı gibi ağır ağır dönüyordu. Sebastian korku ve nefretle baktı savaş gemisine.

«Efendi!» Muhammed'in sesiydi bu.

Sebastian arkasına bakınca yüz metre geride Hindistan cevizi torbasına tutunmuş olan kara ve kırmızı suratları gördü. «Flynn!»

«Elveda, Bassie. Domuzlar işimizi bitirmek üzere geliyorlar. Bak, köprünün yanında makineleri kurmuşlar.

Öteki tarafta görüşürüz, ahbap.»

Sebastian kruvazöre bakınca köprünün üstündeki beyaz üniformalıları farketti.

«İçlerinde canlılar da var.» Fleischer dürbünü gözlerinden ayırmadan konuşuyordu. «Maxim makinelerini kullanacaksınız, değil mi Kaptan? Tek tek tüfekte avlamaktan daha çabuk olur.» [58]

Kaptan Von Kleine soruyu karşılıksız bıraktı. Ellerini arkasında kavuşturmuş denizdeki enkaza bakıyordu.

«Bir geminin ölüşünde insanı üzen bir şey vardır,» dedi.

«Bunun gibi pis ve küçük olsa bile.» Birden omuzlarını kaldırıp Fleischer'e döndü. «Tekneniz sizi Rufiji deltasında bekliyor, Müfettiş Bey. Sizi oraya götürüyüm.»

«Ama önce şu kurtulanların işini bitirelim.»

Von Kleine'in yüzü sertleşti. «Müfettiş, görevim olduğuna inanarak o yelkenliyi batırdım. Ancak şu anda görev anlayışımı öfkemin etkilemediğine pek emin değilim.

Açık denizde yüzen sivilleri kurşunlayarak vicdanımı daha ağır bir yükün altına sokamam.»

«Öyleyse onları denizden toplayın. Benim onları tutuklayıp yargılamam gerek.»

«Ben polis değilim.» Kaptanın yüz ifadesi biraz yumuşamıştı.

«Bize ateş eden yürekli bir insan olmalı. Bir canidir belki, ama ben cesareti takdir etmeyecek kadar tecrübesiz bir insan değilim. Bu adamı idam edilmesi için kurtarmak istemem. Bırakın yargıcı da, celladı da deniz olsun.» Kaptan yüzbaşıya döndü. Kyller, sallardan birini denize atmaya hazır olun.» Kyller,

kulaklarına inanamayarak baktı kaptanın yüzüne. «Dediğimi duydu mu?»

«Baş üstüne, Kaptan.»

«Öyleyse çabuk ol.» Kleine Fleischer'in itirazlarına kulak asmadan dümencinin yanına yürüdü. «Rotayı denizdekilerin elli metre yakınından geçecek şekilde düzelt.»

«İşte geliyor,» diye Flynn homurdandı. Kruvazörün üzerlerine doğrulmasını seyrediyordu.

Çevrelerinde yüzenlerin imdat çığlıkları okyanusun enginliği içinde kuş sesleri kadar zayıf kalıyordu.

«Flynn! Köprüye bak! Gri üniformalısı!»

Yarasına tuzlu su girmesiyle gözleri sulanan Flynn başını kaldırıncı köprüdeki beyaz üniformalar arasında griyi seçebildi. [59]

«Kim o?»

«Fleischer... sen haklıymışsın!» Flynn küfüre başladı.

«Ulan şişko kasap!» Bir yandan da mantar torbasına çıkmaya çalışıyordu. «Ulan orospu çocuğu!» Çok ağır gitmekte olan kruvazörün hafif mırıltısını bastırmıştı sesi.

«Gel bakalım pis domuz! Gel ulan buradayız işte!»

Kruvazörün yüksek bordası çok yakınlarındaydı şimdi.

Gri üniformalı şişman adamın yanındaki uzun boylu beyaz üniformalıya dönüp bir şeyler söylediğini gördüler.

Şişman adamın tavırlarından yalvardığı anlaşılıyordu.

Beyaz üniformalı subay küpeşteye yaslandı, aşağıda güvertede bekleyen denizcilere eliyle bir işaret yaptı.

«Tamam!» diye bağırdı Fleischer. «Ateş etmelerini söyleyin onlara. Bitirelim bu işi.»

Küpeştenin kenarından dört köşe bir şey kaldırıldı, suya atıldı.

Flynn birden sustu, beyaz üniformalı subayın selâm diye nitelendirilebilecek bir hareketle elini kaldırması kendisini çok şaşırtmıştı. Kruvazörün motorlarının sesi arttı, burnu batıya çevrildi.

Flynn O'Flynn çılgıncasına bir gülme nöbetine kapılmıştı.

Mantar torbasının üstünde yuvarlandı, başı yeşil sulara gömüldü, soluğu tıkanı. Muhammed efendisini kır saçlarından yakalayıp boğulmasını önledi.

Sebastian sala kadar yüzdü, kenarındaki ipe tutundu, bir an duraklayıp soluğunu topladıktan sonra kendini yukarı çekip salın üstüne yattı. Kruvazör de hızla batı yönünde küçülüyordu artık. [60]

«Efendi! Yardım et bana!»

Muhammed'in sesiyle kendine geldi. Muhammed, Flynn ve torbayı çeke çeke sala yanaşmıştı. Enkaz arasında sağ kalan sekiz on kişi de yüzmeye çalışıyorlardı.

Aralarında zayıf olanların kulaçları giderek çırpınmaya dönüşüyor, sesleri giderek azalıyordu.

Salın arka tarafında iplerle tutturulmuş kürekler vardı. Sebastian bıçağıyla birini kesip küreklere asıldı.

Sal çok kaba olduğu için ilerlemekte güçlük çekiyordu.

Arap denizcilerden biri sala çıktı, arkasından bir tane daha, bir daha. Hepsi birer kürek alıp çabaya katıldılar.

Bacakları dizlerinden kesilmiş bir cesedin yanından geçtiler. Enkaz arasında daha birçok ceset vardı. Cesetlerden sızan kan suya karışıp pembe bir renk oluşu halinde akıntıya kapılıyor, köpekbalıklarını üzerlerine çekiyordu.

Köpekbalığını ilk gören Sebastian'ın yanındaki Arap oldu.

Balık, heyecanını belli edecek biçimde kuyruğunu iki yana sallayarak üzerlerine doğru geliyordu. Su yüzeyinin hemen altında uzun ve sivri gövdesinin karaltısı görülmekteydi.

Pek büyük değildi. Belki de üç metre boyunda ve iki yüz kiloluk; ama yine de bir ısırışta bir bacak koparacak gücü vardı. Artık kan kokusunu bırakıp suda çırpınanların titreşimleriyle yönünü saptayarak saldırıya geçti.

«Köpekbalığı!» diye bağırdı Sebastian on metre ötede bulunan Flynn ile Muhammed'e. ikisi birden telâşa kapıldılar, sala doğru yüzmeyi bırakıp çuvalın üstüne çıkmaya çalıştılar. Korkunun mantığı yoktur. Tek düşünceleri suyun içinde sallanan bacaklarını yukarı çekmekti.

Ancak çuval çok dardı; onların bu telâşı köpekbalığının dikkatini çekti. Üçgen biçimli yüzgecini tüm dikliğiyle gösterip üzerlerine doğruldu. [61]

«Bu yana!» diye bağırdı Sebastian. «Sala gelin!» Bir yandan da küreğini suya daldırıp çıkarıyordu. Arkasındaki Araplar da gayrete gelmişlerdi. «Bu yana Flynn, Tanrı aşkınabu yana!»

Sesi adamların içinde buldukları dehşet perdesini yırtmış, sala doğru

yüzmeye başlamışlardı. Ancak köpekbalığı da giderek yaklaşıyordu. Suyun güneşte yansması uzun vücudunda renk titreşimleri oluşturuyordu.

Mantar torbası hâlâ Flynn'in vücuduna bağlı olduğundan yüzme hızları kesiliyordu. Köpekbalığı bir dönüş yaptı, sudan sıçrar gibi oldu, ağzı açıldı. Üst genesi yükseldi, alt genesi gerildi, sıra sıra dişleri kirpi dikenleri gibi dikildi... ve torbaya dokundu. Çeneleri kapandı, torba ağzında kaldı, sırtından güneşte cam kırıkları gibi parıldıyan su damlaları dökülerek başını salladı.

«Tutun şunu!» diye Sebastian sudakilere küreğin ucunu uzattı. İkisi de korkunun verdiği güçle saldırdılar küreğe. Sebastian ikisini de çekti.

Ancak torba hâlâ Flynn'in vücuduna bağlıydı. Köpekbalığının sıçralamaları da Flynn'i saldan koparacak gibiydi.

Sebastian titreyen elleriyle bıçağını kınından çekti, ipi kesti. Köpekbalığı hâlâ torbayı çiğnemeye çalışarak saldan uzaklaştı, Sebastian Arapların yardımıyla önce Flynn'i, sonra Muhammed'i sala çekti.

İşleri bitmemişti, suda en az on kişi daha vardı.

Köpekbalığı sonunda yanlışını anlayıp torbayı bıraktı, geriledi. Bir an ne yapacağını şaşırılmış gibi hareketsiz asılı kaldı suyun içinde, sonra en yakın çırpınma sesine doğru yüzdü. Silâh taşıyıcılarından biri çırpınıp duruyordu. Köpekbalığı adama yandan vurup suyun altına çekti. Birkaç saniye sonra adam tekrar yüze çıktı. Ağzı korkunç bir çığlıkla açılmış pembe bir mağaraydı sanki, çevresindeki sular kendi kanıyla kızıla dönüşmüştü. [62]

Köpekbalığı bacaklarına saldırınca bir daha suyun altına çekildi, ama sonra yine yüzmeye başladı. Bu kez suyun içinde yüz üstü, çelimsiz hareketlerle yüzüyordu, bir daha saldıran köpekbalığı bir ağız dolusu et daha kopardı, onu yutup bir daha saldırdı.

Ardından bir köpek balığı daha görüldü, bir daha, sonra on tane oldular. Sebastian artık oburcasına daireler çizerek dolaşan ve salı alabora olacakmış gibi suları dalgalandıran balıkları sayamıyordu.

Sebastian ile Araplar tayfalardan ikisini sala çekmiş üçüncüsünü kavramışlardı ki iki metrelik bir beyaz köpekbalığı derinliklerden ok gibi fırlayıp adamın bacağına yapıştı. Az daha sal devriliyordu balığın çarpışından.

Dengelerini güçlükle koruyup adamın kollarına asıldılar.

Köpekbalığı da bacağı koparmak için başını iki yana sallayıp duruyordu, öylesine bir köpeği andırıyordu ki Sebastian hayvanın hırlamasını bekler gibiydi.

Ufak tefek Muhammed ayağa kalktı, bir kürek kapıp olanca gücüyle hayvanın burnuna indirdi. Başı suyun dışında olan köpekbalığı başına inen darbeleri umursamadı bile. Çeneleri arasındaki bacadan boşalan taze kan yılanı andıran

başına akıyor, galsamelerine doluyordu.

«Sıkı tutun!» diye bağırın Sebastian bıçağını çekti.

Salın devrilecekmiş gibi sallanmasına aldırmadan yaralı adamın üzerinden eğilip bıçağı balığın ifadesiz küçük gözüne batırdı. Göz saydam bir su çıkararak patladı, balık birden kasıldı, titredi. Sebastian bıçağı çıkarıp öteki gözüne de soktu. Hayvanın çeneleri açıldı, avını bırakıp suyun derinliklerinde kayboldu.

Artık çevrede yüzen falan kalmamıştı. Sanki küçük grup bir araya toplanmışlar balık sürüsünün suları koklar gibi çevrelerinde dolayıp son et parçalarını da yutmalarını seyrediyorlardı. [63]

Köpekbaliğının son kurbanı, salı kanıyla suladıktan sonra biri kalkıp da kanı durdurmak için bacağını sıkamadan gözleri önünde öldü.

«İtin şunu,» diye homurdandı Flynn.

«Hayır.»

«Zaten yeteri kadar kalabalık burası. Atın zavallıyı suya.»

«Daha sonra, şimdi olmaz.» Sebastian köpekbalıklarının adamın cesedini kapmak için saldırılarını görmek istemiyordu.

«Muhammed, adamlarından ikisi küreğe geçsinler. Şu Hindistan cevizlerini toplayın.»

Karanlık basana kadar suda yüzen Hindistan cevizlerinden elli iki tane toplamışlardı. Yedi kişi en az bir hafta susuzluk çekmezlerdi artık.

O gece hava çok soğudu. Isınmak için birbirlerine sokulup bütün gece köpekbalıklarının fosforlu bir renk cümbüşü halinde salın çevresinde dolaşmalarını izlediler.

«Kesip çıkarman gerek,» diye öğle güneşi altında tir tir titreyen Flynn mırıldandı.

«İyi ama bu konuda hiç bir şey bilmiyorum ki.» Ne var ki Sebastian Flynn'in ölmek üzere olduğunu biliyordu.

«Ben de öyle. Ama yapmak da gerek... Hem de çok çabuk...» Flynn'in gözleri çukura kaçmıştı, soluğu çoktan ölmüş bir şey gibi kokuyordu.

Sebastian arkadaşının bacağına baktıkça bulantısını güç tutuyordu. Bacak şişmiş, morarmıştı. Kurşun deliği kara bir kabuk bağlamıştı, ancak hemen altından gelen çürüme kokusunu duymamak olanaksızdı. [64]

Sebastian boğazına kadar yükselen safrasını yuttu.

«Yapman gerek, Bassie oğlum.»

Sebastian başını sallayıp elini Flynn'in bacağının üzerine değdirdi. Sonra sanki yanmış gibi çekti bir anda.

«Kurşunu arayacaksın, Bassie. Çok derinde değil, derinin hemen altındadır.»

Sebastian kurşunun üzerinde dolaştırdı parmaklarını.

Gergin ve sıcak derinin hemen altında yeşil bir palamut boyundaydı.

«Çok acıyacak ama» dedi kısık bir sesle.

Kürekçiler küreklerini bırakmışlar, gizlemeye gerek duymadıkları bir ilgiyle seyrediyorlardı olanları. Sal Mozambik akıntısına kapılmış sürükleniyordu. Sebastian'ın denizden topladığı tahta parçaları ve bezlerden yaptığı uydurma yelken hafif hafif sallanıyor, yaralı bacağın üzerine gölgesi düşüyordu.

«Muhammed, siz ikiniz efendinin omuzlarından tutun, siz ikiniz de bacaklarını sıkı tutun.»

Flynn adamların çelik gibi elleri altında kımıldamadan yatıyordu salın üzerinde.

Sebastian kararlılıkla eğildi arkadaşının üzerine. Bıçağını salın madeni kenarına sürterek bilemiş, ucunu Hindistan cevizi lifleri ve deniz suyuyla temizlemişti. Bacağı da yıkamış, ellerini derisi kazınacak kadar ovuşturmuştu.

Yanıdaki yarım Hindistan cevizi içinde salın üzerinden kazıdığı tuz, açık yaraya boşaltılmak üzere hazırды.

«Hazır mısın?» diye fısıldadı.

«Hazırım.»

Sebastian kurşunun yerini saptayıp bıçağı hafifçe sürdü üzerine. Flynn'in

soluğu kesildi. Ancak insan derisi Sebastian'ın sandığından daha sertti. [65]

Flynn terlemeye başlamıştı bile. «Hay Allah belânı versin! Oyun oynama be! Kes şunu diyorum sana, kes!»

Sebastian bu kez bıçağı bastırdı, et yarıldı. Yaranın içinden iltihap fişkirirken korkuyla çekti bıçağı. Hardal rengi iltihabın kokusu burnunu ve boğazını doldurmuştu.

«Parmaklarınla ara kurşunu.» Flynn kendisini yere bastıran adamların elleri arasında kıvranıyordu. «Çabuk ol. Daha fazla dayanamayacağım.»

Her an ağzından fişkiracak kusmuğunu önlemek için çenelerini sıkı sıkı kapatan Sebastian küçük parmağını yarığa soktu. Kurşunu buldu, tırnağının ucuyla hafif hafif oynatıp çekmeye başladı. Kurşun yaranın içinden fırlayıp sala düştü. Ardından sıcak zehirli iltihap akmaya başladı. Sebastian'ın eli kan ve iltihapla örtülmüştü.

Boğulacak gibi olup salın kenarına kaydı.

«Bir parça kırmızı bezimiz olsaydı.» Flynn, derme çatma direğe dayanmıştı. Hâlâ çok zayıftı, ancak dört gün önce vücudundan zehirin çıkmasıyla ateşi düşmüştü.

«Ne yapacaktın?» diye sordu Sebastian.

«Şu yunuslardan birini yakalardım. Öylesine açım ki çiğ çiğ yerdim namussuzum.»

Dört gündür midelerine Hindistan cevizi ve sütünden başka bir şey girmemişti.

«Neden kırmızı?»

«Kırmızı görünce gelirler.»

«Ama oltan iğnen falan yok ki?» [66]

«Bezi çuvaldan ip çekip yapacağım oltaya takarsın, sonra da balık yaklaşınca bıçağınla yakalayiverirsin.»

Sebastian salın altında oynayan balıklara baktı. «İlle de kırmızı olması gerek öyle mi?»

«Evet.»

«Pekâlâ...» Sebastian bir an duraksadı, güneş yanığı yüzü utançtan kıpkırmızı kesilmişti.

«Nen var senin böyle?»

Yüzü hâlâ kıpkırmızı olan Sebastian kalkıp kemerini açtı, sonra zifaf gecesinde bir gelin gibi utanarak pantolonunu indirdi.

«Aman Tanrım!» Flynn gözlerini elleriyle örtmüştü.

«Yaşa! Yaşa!» diye hayranlıkla bağırdı tayfalar.

«Harrods mağazasından almıştım,» dedi Sebastian.

Flynn kırmızı istemişti — Sebastian'ın donu ise en parlak, en akıl almayacak bir kırmızıydı; ancak güneş batarken görülebilecek bir renk.

«Saf ipek,» diye Sebastian donunu parmakları arasına aldı. «Tanesini on şiline aldım.»

«Haydi aslanım, haydi güzelim benim, bu tarafa gel bakayım, gel canım,» diye fısıldadı salın üstünde yüzüstü yatıp omuzları ve kollarını suya sokmuş olan Flynn. İpin ucuna bağlı kırmızı bez parçası yeşil suların içinde yüzüyordu.

Altınımsı bir parıltı beze doğru atıldı, Flynn son anda kumaşı geri çekince balık kaçıp çevresinde dolanmaya başladı. Flynn ipi salladı. Balığın altınımsı vücudunda heyecan dalgaları görüldü. «Tamam yavrum, kovala şimdi onu,

haydi yavrum benim.» Sürünün diğer balıkları da şimdi ava katılmışlardı.
«Hazır ol!»

«Hazırım!» Sebastian cirit atıcısı gibi Flynn'in başı üzerinde bekliyordu. Heyecandan pantolonunu çekmeyi unutmuş, gömlek etekleri bacakları çevresinde dalgalanıyordu. Bacakları adaleli ve uzun, tam bir atlet bacağıydı.
[67]

Çevresinde dolaşp salı tehlikeli bir eğime sürükleyen adamlara, «Çekilin başımdan!» diye bağırdı. Ucuna bıçağını bağladığı küreği kaldırdı.

«Geliyorlar.» Flynn kırmızı donu çekerken balıklar da suyun yüzüne yükseliyorlardı. «Haydi!» O anda iki metrelik bir parıltı suyun yüzüne fırlamıştı. Sebastian olanca gücüyle ileri atıldı. Yunusu gözünün iki santim arkasından vurmuştu. Uzun bıçak hayvanın başına girip galsamelerini kesmişti.

Yunus bıçağın ucunda oynayıp kıvrandıkça bir an için Sebastian'ın elindeki kürek canlanır gibi oldu, ancak hayvanı tutacak bir iğnesi falan olmadığından balık bıçaktan suyun içine kaydı.

«Allah belânı versin!» diye kükredi Flynn.

Balık suyun üç metre kadar dibinde ağır yara almış olarak rüzgâra kapılmış altın renkli bir uçurtma gibi savruluyordu.

Diğer balıklar kaçıştılar. Sebastian küreği elinden atıp soyunmaya başladı.

«Ne yapıyorsun?»

«Balığı yakalayacağım.»

«Çıldırдың mı sen? Köpekbalıklarını unutuyor musun?»

«Öylesine açım ki köpekbalıklarını da yerim şu anda.» Sözüünü bitirmeden suya dalmıştı bile. Otuz saniye sonra yüze çıktığında ölü balığı kucaklıyordu.

Balığı tuz ekerek çiğ çiğ yediler.

Sebastian geçirdi. «Bundan çok daha kötü yemeğe bir sterlin ödediğimi bilirim. Özür dilerim.»

«Kabul edildi,» diye ağzı balık dolu olan Flynn homurdandı. Sonra Sebastian'a görmüş geçirmiş bir ifadeyle baktı. «Yolculuk sona ermeden pantolonunu giymeyi unutma bari.»

Flynn O'Flynn çok ama çok ağır olarak Sebastian Oldsmith hakkındaki yargısını değiştirmeye başlamıştı.

Kürekçiler bütün heveslerini kaybetmişlerdi. Ancak Flynn'in dayak tehditleriyle isteksiz isteksiz asılıyorlardı küreklere. Sebastian ise hiç durmadan çalışmaktaydı. Kaslarını örten ince yağ tabakası çoktan ermişti, güneş yanığı vücudu bir Mikelanj heykelini andırıyordu kürekleri çekmek için eğilip doğrulurken.

Altı gün süreyle akıntı yönünde kürek çektiler. Bayılıcı güneşin altında deniz sonsuz bir yeşil kadife görünümündeydi.

Muhammed, «Hayır,» dedi. «O, 'iki kirpi battaniye altında sevişir' anlamına gelir.»

«Öyle mi!» Sebastian kürekleri bırakmadan cümleyi tekrarladı. Zeki olmamasını çalışkanlığıyla karşılayarak Swahili dilini öğrenmeye kararlıydı. Muhammed öğrencisiyle gurur duyuyor, diğerlerinin öğrencisini elinden alma çabalarına şiddetle karşı koyuyordu.

«Kirpileri anladık ama peki bu ne demek oluyor?» diye Flynn homurdandı.

«Denizlerde sert rüzgârlar esecek,» diye Sebastian heyecanla bağırdı.

«Doğru, ama ben şaka etmiyorum.» Flynn sakat bacağını tutarak doğruldu, ellerini gözlerine siper edip doğu yönüne baktı. «Şu bulut çizgisini görüyor musun?»

Sebastian küreğini bırakıp Flynn'in yanına gitti, ağrıyan sırt kaslarını gevşetmek için omuzlarını salladı.

Yerli kürekçiler de bırakmışlardı küreklerini.

«Asılın küreklere, güzellerim!» diye homurdandı Flynn. [69] Yerliler istemeye istemeye ellerine aldılar kürekleri.

Flynn Sebastian'a döndü. «Gördün mü?»

«Evet.» Bulut ufkun gerisinde kapkara bir çizgi, bir Hindu kadının başına çekilmiş rastık gibiydi.

«Eh Bassie, işte ağzında geveleyip durduğun rüzgâr. Ama kusura bakma dostum bu gelen senin istediğinden biraz sert olacak sanırım.»

Fırtınanın gelişini karanlıkta çok uzaklardan duydular.

Bulutlar tüm göğü örterken doğuda yıldızlar birer birer sönüyordu gece yarısında.

Bir rüzgâr dalgası sala çarptı, uydurma yelkeni silâh patlaması gibi bir sesle şaklattı, uyuyanlar yerlerinden fırladılar.

«O güzelim donunu sıkı tut yoksa kışından uçar gider farkında olmazsın,» diye mırıldandı Flynn.

Bir esinti, ardından yine durgunluk, ancak şimdi dalgalar salın kenarlarına vurmaya başlamıştı.

«Yelkeni indirsem iyi olacak.»

«İndir bakalım, bu arada ipten de hepimize birer can halatı hazırla.» Rüzgârın giderek artan uğultusu altında kendilerini salın halatına bağladılar.

Rüzgâr şimdi salı topaç gibi çeviriyordu olduğu yer de, üzerlerine yağmur gibi yağın su damlacıkları buz gibiydi. Sal mahmuz yemiş bir hayvan tedirginliğiyle harekete başladı.

Sebastian, «Hiç olmazsa kıyıya doğru itecek!» diye bağırdı.

«Bassie yavrum, ne de hoş şeyler geliyor aklına!»

Sala çarpan ilk dalga Flynn'in sesini boğuklaştırmış, gövdelerini aşır tahtalar arasındaki deliklerden denize karışmıştı. Sal tehlikeli bir biçimde sağa sola savruldu, yeni dalgayı karşılamak üzere toparlandı. [70]

Kesintisiz esen rüzgâr denizi Sebastian'ın düşündüğünden daha çabuk üzerlerine getirmişti. Birkaç dakika sonra salın üzerinde kırılan dalgalar soluklarını göğüslerinde hapsedecek bir ağırlıkla üzerlerine çöküyor, tümüyle su altında kalıyorlar, sal devrilecekmiş gibi havaya dikiliyor, soluk almak için çırpınıyorlardı.

İki dalga arasındaki sakinliği bekleyen Sebastian sürüne sürüne Flynn'e yaklaştı. «Nasılsın?»

«İyiyim, çok iyi!» Yeni bir dalga örtmüştü üzerlerini.

«Bacağın nasıl?»

«Kes sesini Allahını seversen!» Yine suların altında kalmışlardı.

Ortalık zifiri karanlıktı, ne bir yıldız ne de ay... Ancak üzerlerinde kırılan sular fosforlu bir parıltı yayarken ciğerlerini havayla doldurmayı, kramp girmiş parmaklarıyla tahtalara daha sıkı tutunmayı hatırlıyorlardı.

Sebastian'ın soğuktan donan vücudu uyuşmaya başlamıştı. Bilincini yavaş yavaş kaybederken iri bir dalganın çarpmasıyla latalardan birinin koptuğunu, Arap tayfalardan birinin karanlık denize uçarken kopardığı çığlığı duydu, ancak bu sesin kendisi için hiç bir anlamı yoktu artık.

Yuttuğu deniz suyunu iki kere kustu, ama ağızında, tat duygusu kalmadığı için sular çenesinden göğsüne akıyor, oradan da dalgalara karışıyordu.

Rüzgârın savurduğu su damlacıkları gözlerini yakıyordu, her dalga yükseldiğinde baykuş gibi kırıpıyordu gözlerini. Bir ara daha iyi görebildiğini farkeder gibi olunca başını çevirdi. Flynn'in yüzü karanlıkta beyaz bir leke gibiydi. Sebastian şaşırılmıştı, bir süre yatıp bunu düşündü ama nedenini bulamadı. Ancak gelen bir dalganın ardına bakınca ufukta kara bulutların ardında şafağın parıltısını görür gibi oldu. [71]

Konuşmaya çalıştı, ama boğazı tuzdan şişmiş, dili duygusuz bir et parçasıydı. «Şafak söküyor,» diye mırıldanmaya çalıştı, ancak Flynn yanında kaskatı kesilmiş bir ceset gibi yatıyordu.

O çılgın, gri deniz yavaş yavaş aydınlanırken kapkara bulut kümeleri buna karşı koymaya çalışıyorlardı. Dalgalar şimdi çılğincasına dövüyordu salı. Her dev dalga bir dağ gibi tahta parçasının üzerine dikildiğinde bir an için kendilerini rüzgârdan koruyor, tepesi bir Etrüsk başlığının tüyleri gibi uçuyor, hemen ardından da korkunç bir gürültüyle salın üstüne yuvarlanıyordu.

Saldaki adamlar her seferinde tahtaların üzerine kapanıyorlar, beyaz selin altında ezilmeyi bekliyorlardı. Salın dalgaların üstüne çıktığı bir anda Sebastian çevresine bakındı. Yelken bezi, halatlar ve Hindistan cevizleri suya kapılıp yok olmuştu. Deniz sal latalarının bir kısmını da silip süpürmüştü. Üzerlerindeki giyecekler paramparçaydı.

Bir gün önce salda bulunan yedi kişiden yalnızca kendisi, Flynn, Muhammed ve bir yerli kalmış, diğer üçünü aç deniz yutmuştu. Tam o anda fırtına yeniden patlayınca sal devrilecek gibi oldu.

Sebastian dalgaların değiştiğini anlamıştı, şimdi giderek sıklaşmış, daha dikleşmiştiler. Fırtınanın gürültüleri arasında yeni bir ses belirmişti şimdi. Top atışı gibi bir gürlleme. Birden bu gürültüyü bir süredir duyduğunu, ama ancak şimdi yorgunluğunun yarattığı sersemliği delebildiğini farketti.

Vücudunun tüm sinirlerinin acıyla gerilmesine aldırmadan başını kaldırdı. Ancak çevresinde gri duvar gibi yükselen deniz elli metrelik bir daire dışını görmesini engelliyordu. Ne var ki o uzaktan gelen gürlleme sesi daha iyi işitiliyordu artık. [72]

Yandan gelen bir dalga salı birden havalandırdı. Sebastian karayı görmüştü. Hem de öylesine yakındılar ki, palmyeler rüzgârın önünde eğilmişler, uzun yapraklarını dehşetle sallıyorlardı. Alaca karanlıkta beyazımsı kıyıyla daha berideki yüksek toprakların mavimsi rengi seçilebiliyordu.

Ancak gözü kayalığa ilişince bu gördüklerinin sevincine varamadı. Kayalık kara dişlerini gösteriyor, hemen arkadaki lagün gölünün sakinliğine kavuşmadan dalgalar top gürlemesi gibi üzerinde patlıyordu. Sal son hızla oraya sürüklenmekteydi.

«Flynn Flynn, bana bak!» Ama Flynn kımıldamadı bile. Açık gözler anlamsızca ileri bakıyordu, yaşadığını belirten tek şey hafifçe inip kalkan göğsüydü. «Flynn.»

Sebastian tahtaya pençe gibi yapışmış ellerinden biriyle adamın göğsüne vurdu. «Flynn.»

Flynn'in başı Sebastian'dan yana döndü, gözlerini kırptırdı, ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı boğazından.

Bir dalga daha kırıldı salın üzerinde. Bu kez soğuk su Sebastian'ı az da olsa canlandırmıştı. «Kara!» diye fısıldadı. «Kara!» Flynn hâlâ anlamsız bakışlarla bakıyordu yüzüne.

İki sıra dalga ardından kayalık keskin dişlerini gösterdi yine. Sebastian tek elle tahtalara tutunup bıçağını çıkardı, kendisini sala bağlayan ipleri kesmeye başladı, ip koptu. Uzanıp Flynn'in sonra da Muhammed'in iplerini kesti. Ufak tefek Afrikalı buruşuk maymun yüzüne gömülü kanlı gözlerle bakıyordu kendisine.

«Yüz» diye fısıldadı Sebastian. «Yüzmek gerek.» Bıçağı kınına sokuş Muhammed'in üstünden diğer yerliye uzanmak istediği anda bir dalga salı kaldırdı, sal dimdik havaya dikildi, hep birlikte suya döküldüler.

Sebastian'ın suya dalmasıyla çıkması bir oldu. Flynn de hemen yanında su üstüne çıkmıştı. Ölüm korkusundan doğan bir güçle Flynn, Sebastian'a sarıldı. [73]

Kendilerini alabora eden dalga şimdi kayalığı tümüyle örtmüştü, az önce sivri kayaların olduğu yerde şimdi köpüklü sular vardı. Salın parçaları su üzerinde yüzüyordu. Arabın parçalanmış cesedi hâlâ sımsıkı bağlıydı tahtalara. Aşıklar gibi sarmaş dolaş olan Flynn ile Sebastian, birincisinin hemen ardından gelen ikinci dalgayla artık suya gömülmüş olan mercanların üstünden lagün gölünün sakin sularına fırlatıldılar. Muhammed ve salın parçaları da onlarla birlikte gelmişti.

Lagün esaslı bir bira gibi kalın bir köpük tabakasıyla kaplıydı. Üçü birden birbirlerine tutunarak bellerine kadar çıkan suda kıyıya doğru sendeleyerek ilerlerken tepeden tırnağa köpük içinde kalmışlardı. Neşeli bir geceden dönen kardan adamları andırıyorlardı.

Muhammed fırtınanın ağaçlardan kopardığı parlak yeşil Hindistan cevizlerini toplamış çılgınlar gibi uğraşıyordu Sebastian'ın bıçağıyla. Yüzü kurumuş tuzla kaplıydı, çatlak ve şişmiş dudakları arasından bir şeyler mırıldanıyor, Hindistan cevizinin tüylü kabuğunu yarıp içi süt dolu ortasını meydana çıkarıyordu. Ancak tam o anda ya Flynn ya da Sebastian Hindistan cevizini elinde kapıyorlardı.

İki beyaz adam başlarını arkaya atmış, çenelerinden beyaz sütler akarak suyunu içerlerken Muhammed umutsuz gözlerle onlara bakıyor, sonra hemen yenisini açmaya koyuluyordu, iki adam susuzluklarını giderene kadar on tane açmış ama kendisine sıra gelmemiştir.

Susuzluklarını giderdikten sonra uyudular. Mideleri o tatlı ve besleyici sütle dolu olarak sırtüstü kuma uzandılar, o gün ve o gece kesintisiz uyudular. [74] Uyandıklarında deniz hâlâ kayalıklarda topçu ateşi gibi patladığı halde rüzgâr kesilmişti.

«Hangi cehennem dibindeyiz?» diye söylendi Flynn.

Ne Sebastian ne de Muhammed bir yanıt vermediler.

«Altı gün salda sürüklendik. Fırtına bizi kıyıya atmadan yüzlerce mil güneye sürüklenmiş olabiliriz.» Flynn kaşlarını çattı. «Portekiz Mozambikine, hatta Zambezi nehrine kadar gelmişizdir belki de.»

Flynn gözlerini Muhammed'e dikti. «Git bildiğin bir nehir ya da dağ ara! Daha iyisi git yiyecek ve taşıyıcı bulabileceğin bir köy bul.»

«Ben de birlikte gideyim,» dedi Sebastian.

«Sen Zambezi ve Mississippi arasındaki farkı bile anlayamazsın, otur oturduğun yerde, yüz metre gitmeden yolunu kaybedersin.»

Muhammed iki buçuk gün dönmedi, ama Sebastian'la Flynn bu süre içinde karınlarını iyi doyurdular.

Palmiye ağaçlarının gölgesinde günde üç kere yengeç ve midye ziyafeti çektiler kendilerine, bir kere de Sebastian'ın lagünden çıkardığı iri yeşil kaya istakozunu iki çubuğu birbirlerine sürterek yaktıkları ateşte pişirdiler.

İlk gece eğlence Flynn'dendi. Flynn son yıllarda günde ortalama iki şişe cin içmekteydi. İçkinin birdenbire kesilmesi biraz gecikmiş ama klasik bir nöbetin gelmesi sonucunu doğurdu. Gece yarısına kadar kıyıda kendisini almaya gelmiş hayaletlere karşı küfürler savurup bir tahta parçasını sallamakla geçirdi. Hele özellikle gelmiş olan bir mor kobra yılanı kendisini hiç rahat bırakmıyordu.

Flynn hayâli hayvanı bir ağaç arkasında kısıtıp öldürünceye kadar dövdükten sonradır ki Sebastian'ın kendisini ateşin yanına götürmesine razı geldi. Sonra da titremeye başladı. Dişleri öylesine çatırdıyordu ki Sebastian sabaha kalmaz hepsinin döküleceğinden emindi. [75]

Ancak saatler ilerleyince titreme de kesildi, ertesi gün öğlene doğru kendine gelen Flynn üç iri kaya ıstakozu yedikten sonra bitkin bir halde yere serilip uyuya kaldı.

Akşam uyandığında hiç bir şeyi kalmamıştı, o sıralarda geri dönmüş olan Muhammed ile bir düzine uzun boylu Angoni yerlisini karşıladı. Adamlar Flynn'in selâmına saygıyla karşılık verdiler. Beira'dan Dar üs Selam'a kadar 'Fini' adı yerliler için gerçek bir korku kaynağıydı.

Efsaneler Flynn'e doğaüstü güçler yakıştırmıştı. Silâh atmadaki ustalığı, ateşli tabiatı, ölüm ve misillemelere karşı bağışıklığı Flynn'in beslenmesine gayret gösterdiği bir inanç temelini oluşturmaktaydı. Geceleri kadın ve çocuklardan uzakta ateş başlarında otururken Flynn'in Monomatapa'nın yeniden dünyaya gelmiş olan ruhu olduğu söylenirdi. Ayrıca Büyük Kral olarak ölüp de 'Fini' olarak doğmadan önce dev bir timsah, sonra da Doğu Afrika tarihinin en büyük insan yiyen aslanı olan Mowana Lisa olduğuna inanırlardı. En az üç yüz insan yiyen bu hayvan yirmi beş yıl önce Flynn'in Port Amelia'da karaya çıktığı gün Sofala Posta Müdürü tarafından öldürülmüştü.

Bu yüzden yalnızca aptallar Fini'den korkmazlardı.

Flynn gelenlerden birini tanımıştı. «Luti!» diye kükredi.

«Seni sırtlan seni!»

Luti ağız kulaklarına kadar yayılarak gülümsedi, Flynn tarafından tanınma mutluluğuyla başını salladı.

Flynn kendi adamına döndü. «Muhammed, nereden buldun bunu? Köyüne yakın mıyız yoksa?»

«Bir günlük yoldayız.»

«Hangi yönde?»

«Kuzey.»

«Öyleyse Portekiz topraklarındayız. Rovuma nehrinden aşağı sürüklenmiş olmalıyız.» [76]

Rovuma nehri Portekiz Mozambiki ile Alman Doğu Afrikası arasında sınırdı. Flynn Portekiz topraklarında olduğu sürece Almanların gazabından kurtulmuş sayılırdı.

Bugüne kadar kendisini Portekiz topraklarından çıkartma çabaları hep boşa çıkmıştı. Flynn'in Mozambik'teki Posta Müdürü ve onun aracılığıyla Lourenço Marques'de Vali ile bir anlaşması vardı. Diğer bir deyişle bu ikisi Flynn'in gizli

ortaklarıydı, üç ayda bir hesaplarını gözden geçirirler ve kârın önceden kararlaştırılmış payını alırlardı.

«Rahat edebilirsin artık Bassie yavrum. Fleischer kılımıza bile dokunamaz burada. Üç dört güne kalmaz evimizde oluruz.»

Yolculuğun ilk ayağının sonunda Luti'nin köyüne vardılar. Yerliler uzun bir sopanın ucuna geçirdikleri hamağa benzeyen bir şey içinde taşıyorlardı adamları. Dört taşıyıcının koşma hızları birbirlerinininkine uyumlu olduğundan pek fazla sallanmadan kısa zamanda kıyıda içerlere, tepelere ve ormana varmışlardı.

Taşıyıcılar hem koşup hem şarkı söylüyorlardı. Onların sesleri ile hamağın sallanması birbirine karışınca Sebastian'ı dille anlatılmaz bir mutluluk sardı. Patikanın iki hamağın yan yana taşınabileceği kadar geniş olduğu yerlerde Flynn'le gevezelik ediyor, ya da çevresindeki hayvanları seyrediyordu. Londra Hayvanat Bahçesinden daha keyifliydi doğrusu.

Sebastian her yeni bir hayvan gördükçe ne olduğunu söylemesi için Flynn'e sesleniyordu. Ağaçların biçim ve boyları da öylesine değişikti ki Sebastian gözlerine inanamıyordu.

Tarihöncesi hayvanlar gibi duran yirmi metre çapındaki dev baobab ağaçları, yaprakları kırmızı, kahverengi ve sarı olan msasa ağaçları, yirmi metre uzunluğunda ve kabuklarını yılan derisi gibi döken sarı gövdeli ateş ağaçları... [77]

«Neden bir tane bile fil görmedik?» diye sordu Sebastian.

«Altı ay önce çocuklarla buradan geçtim. Fil sürüleri biraz kuzeye, Rovuma'ya doğru gitmişlerdir sanırım.»

Öğleden sonra taşlık bir yoldan vadiye inerlerken Sebastian ilk kez yerlilerin sürekli yerleşim merkezlerini gördü. Vadinin zemini ekilmişti, küçük bir derenin kıyılarında Luti'nin köyü kurulmuştu. Arı kovanı biçiminde ottan kulübeler basıla basıla zemini sertleşmiş toprak bir dairenin çevresine dizilmişlerdi.

Köy halkının tümü Flynn'i karşılamaya çıktı: dişsiz çenelerini açmış gülümsemeye çalışan beyaz saçlı yaşlılardan analarının çıplak kalçalarında taşınan bebeklere kadar.

Kalabalığın çığlıkları, el çırpmaları arasında Flynn'le Sebastian kabile reisinin kulübesine kadar taşınıp orada hamaklarından indiler.

Flynn ile yaşlı reis birbirlerini içtenlikle selâmladılar.

Flynn geçmişte elde ettiği ve gelecekte isteyeceği şeyleri, kabile reisi de Flynn'in geçtiği her yerde arkasında taze et bıraktığını düşünmekteydi.

Flynn'in elindeki silâha umutla bakan reis, «Fil avlamaya mı geldin?» diye

sordu.

«Hayır. Uzak bir yere yaptığım yolculuktan dönüyorum.»

«Nereye?»

Flynn gökyüzüne bakıp, «Uzak bir yere?» diye tekrarladı.

Kalabalıktan korku dolu bir mırıltı yükseldi, reis bilmişçesine başını salladı. Fini'nin eski benliği olan Monomatapa'yı ziyarete gittiği anlaşılıyordu.

«Köyümüzde kalacak mısınız?» diye yine umutla sordu yerli.

«Yalnız bu gece. Yarın sabah yola çıkacağım.» [78]

«Çok yazık.» Düş kırıklığı. «Sizi bir dansla ağırlamak isterdik. Geldiğinizi öğrenince hazırlanmıştık.»

«Olmaz.» Flynn bir dansın üç dört gün sürebileceğini bilirdi.

«Damıttığımız palmiye şarabı da oldu sayılır,» diye devam etti reis. Bu kez Flynn suaygırı saldırısına uğramış gibi sarsılmıştı. Ağzına bir damla koymayalı kaç gün geçmişti.

Ağzının sulandığını hissederek, «Dostum dans için kalamam ama seni ve köyünü sevdiğimi göstermek için küçük bir bakraç şarap içerim,» dedi. Sonra Sebastian'a döndü. «Gerçek bir zehirdir, Sebastian, senin yerinde olsam ağzıma bir tek damla bile koymazdım.»

«Pekâlâ. Ben nehre yıkanmaya gidiyorum.»

Flynn ilk şarap bakracını kaldırdı. «Çok iyi, haydi bakalım.»

Sebastian'ın nehre gidişi bir Romalının zafer alayını andırıyordu. Tüm köy halkı adamın temizliğini seyretmek için kıyıya toplanmıştı. Sebastian pantolonunu çıkarınca bir korku mırıltısı yükseldi seyircilerden.

Hep bir ağızdan, «Bwana Manali!» diye bağırdılar.

«Kırmızı Bezli Tanrı.»

Kabile reisi ayrılık armağanı olarak Flynn'e dört bakraç verirken bir daha gelmesini ve gelirken tüfeğini getirmesini hatırlattı.

O gün hiç durmadan yürüdüler, akşam kamp kurduklarında Flynn palmiye şarabından iyice kendinden geçmişti, Sebastian ise tir tir titriyor, çenelerinin çarpmasını önleyemiyordu.

Sebastian Rufiji deltasından bir armağan almıştı: ilk sıtma nöbeti.

Ertesi gün, Sebastian'ın nöbetinin sınırına çıkmasından birkaç saat önce Lalapanzi'ye vardılar. Flynn'in kampı olan Lalapanzi 'Dinlenme Yeri' anlamına geliyordu. [79]

Büyük Rovuma nehrinin küçük bir kolunun kenarında, Hint Okyanusundan yüz mil içerde, ancak karşı kıyıdaki Alman toprağından on mil uzaktaydı. Flynn

iş merkezine yakın oturmayı severdi.

Sebastian sıtmanın gölgeler içinde alev alev yanan ülkesinde dolaşmayı da kendinde olsaydı Lalapanzi'deki kampı görünce çok şaşıracaktı. Flynn O'Flynn'i tanıyan herkesi şaşırtacak bir yerdi burası.

Bahçe ve çimenlikleri başıboş dolanan hayvanlardan korumak için bambudan çitler çekilmişti. Bahçeler tepelerin bozluğu ortasında yeşil bir mücevher gibi parılıyordu.

Dereyi kontrol altına almak, tüm araziye sulama kanalları açmak epey zahmetli olmuş olmalıydı. Üç incir ağacı binaların üzerinde dev gibi yükseliyor, yemyeşil kikuyu otları arasında alyaseminler hava fişekleri gibi parılıyordu.

Esas bina yeşil ve mor sarmaşıklarla kaplıydı.

Önünde geniş ve açık bir veranda olan uzun bungalovun arkasında hepsinin damı saz kaplı ve beyaz badanadan parıl parıl parlayan gövdeleriyle on, on beş tane yerli kulübesi vardı.

Ortalıkta bir kadın düzenliliği ve temizliği seziliyordu.

Ancak bir kadın, o da epey kararlı ve inatçı bir kadın, boz renkli kayalar ve sert çalılıklar arasında böylesine bir güzellik yaratmak için uğraşırdı.

Uzun boylu, güneş yanığı tenli ve öfkeli kadın verandada gölgeler arasında bir savaş tanrısı gibi bekliyordu.

Topuklarına kadar inen soluk mavi elbisesi daha yeni ütülenmişti, kumaşın çeşitli yerlerindeki yamalar ancak çok yakına gelindiğinde seçilebilirdi. Eteği kalçaları üstünde genişliyor ve uzun düzgün bacaklarını örterek yerlere kadar iniyordu. Saçları kalın bir örgü halinde beline kadar sarkarken öfkeli bir dişi aslanın kuyruğu gibi titremekteydi.

Gençliğine karşın sıkıntı ve yalnızlık çizgilerinin kazındığı yüzü şimdi Flynn ile Sebastian'ı görünce hoşnutsuzlukla buruşmuştu. [80]

İki adam tıraşları uzamış, iğrenç giysiler içinde, saçları ter ve toz ile kalıp gibi başlarına yapışmış bir halde hamaklarındaydılar hâlâ. Flynn sarhoş, Sebastian ise ateşler içindeydi, ancak uzaktan hangisinin hasta hangisinin sarhoş olduğunu anlamak olanaksızdı.

«Flynn Patrick O'Flynn iki aydır nerelerde olduğunu sorabilir miyim?» Kadın erkek gibi konuşmaya çalışıyordu ama sesinde engel olamadığı bir tatlılık ve canlılık vardı.

«Soramazsın kızım!» Flynn de meydan okuyordu.

«Yine sarhoşsun!»

«Ne olmuş yani?» diye kükredi Flynn. «Sen de anan kadar kötüsün, hep dırıldır, durmadan dırıldır. Namusuyla üç beş kuruş kazanmaya çalışan zavallı babacığını hiç bir zaman tatlı bir sözle karşılamazsın.»

Kızın gözleri Sebastian'ın içinde bulunduğu hamağa kayınca birden öfkeyle kasıldı. «Aman Tanrım! Bu kez ne getirdin böyle?»

Sebastian, Flynn kendisini tanıştıırken yerinde doğrulup gülümsemeye çalıştı. «Sebastian Oldsmith bu. Çok iyi dostum, Sebastian Oldsmith.»

«O da sarhoş!»

«Rosa, bana bak, biraz saygılı olsan iyi edersin.»

«Sarhoş,» diye Rosa tekrarladı. «Domuz gibi sarhoş.

Al onu bulduğun yere götür. Bu eve giremez.» Rosa eve girerken döndü. «Bu senin için de geçerli, Flynn O'Flynn.

Elimde tüfekte bekleyeceğim. Ayılmadan önce ayağını verandaya atacak olursan, ayaksız kalırsın, bunu böyle bilmiş ol.»

«Rosa... dur Rosa... sarhoş değil o!» Sinek teli gerilmiş kapı Flynn'in yüzüne kapanmıştı bile. [81]

Flynn merdivenin başında bir an durakladı, kızının tehdidinin geçerliliğini denemek ister gibi bir hareket yaptı ama sonra ayağını geri çekti. O kadar sarhoş değildi.

«Ah bu kadınlar! Tanrım bizi onların şerrinden korusun!»

Sonra küçük kervanını evin ardındaki kulübelerin en sonuncusuna doğru götürdü. Bu oda Flynn'in evden kovulmalarına karşı boş olarak bekletilirdi.

Rosa O'Flynn kapıyı kapattıktan sonra yorgun bir halde arkasına dayandı. Çenesi göğsüne düştü, ağlamamak için gözlerini yumduysa da, bir tek damla gözyaşı kirpiklerinin arasında belirdi, yere taşların üstüne düştü.

«Babacığım, babacığım,» diye mırıldandı. Aylardır süren yalnızlığının ifadesiydi bu. Ellerini ve zihnini dolduracak iş aramayla geçen uzun günlerin yalnızlığı. Yatağının yanında dolu bir tüfekte odasında tek başıma yatarken penceresinin hemen önünde başlayan Afrika ormanlarının kendine özgü gürültüsünü dinler ve korkardı.

Evin hemen arkasında yatan dört Afrikalı sadık uşağa karşın korkardı.

Hep Flynn'in dönmesini beklerdi. Öğle üzeri başını kaldırır, umutla kulaklarını diker, babasının taşıyıcılarının neşeli şarkılarını duyar gibi olurdu. Saatler geçtikçe korku ve öfke büyüdü içinde. Babasının bir daha gelmeyeceği korkusuyla kendisini bu kadar uzun süre yalnız bırakmış olmasından doğan öfke. [82]

Şimdi gelmişti işte. Pislik içinde ve sarhoş olarak gelmiş, yanında bir de hayvan gibi birini getirmişti. Rosa'nın tüm yalnızlığı ve korkusu o bir tek patlamayla çıkış noktası bulmuştu. Doğrulup içeri doğru yürüdü. Bungalovun hayvan derileriyle, yerli yapısı mobilyalarıyla dolu odalarından geçip kendi odasına gitti, yatağının üzerine oturdu.

Mutsuzluğunun altında bir huzursuzluk, anlamadığı bir şeye karşı belirsiz ve yönsüz bir özlem vardı. Yeni bir duyguydu bu; yalnızca bir iki yıldır böyle bir şeyin farkına varmıştı. Daha önceleri babasının dostluğundan mutluluk duyardı; başka insanlarla bir arada bulunmadığı için toplum yaşantısını aramazdı. Kendisini doğururken ölen Portekizli genç anasının yerine geçen Muhammed'in karısıyla yapayalnız yaşamak doğal bir şey gibi gelirdi genç kıza.

Bir sokak çocuğunun kenti tanıdığı gibi ormanı tanırdı.

Burası kendi toprağıydı ve onu severdi.

Şimdi her şey değişiyordu ve bu yeni duygular denizinde yönünü kaybetmişti, kararsızdı. Yapayalnız, çabuk öfkelenen ve korku içinde...

Arka kapının hafifçe tıklatılmasıyla birden içinde bir umut kıvılcımı parladı. Flynn'e duyduğu öfke çoktan yatışmıştı; babasının ilk barışma yaklaşımını onurundan hiç bir şey feda etmeden kabul edebilecekti.

Yatağın yanındaki çini leğende yüzünü yıkadı, aynaya bakıp saçlarını topladı, gidip kapıyı açtı.

Kapının önünde yaşlı Muhammed ayaklarını sürterek gülümsüyordu. Rosa'nın öfkesinden Flynn'den olduğu kadar korkardı. Kızın gülümsediğini

görünce derin bir soluk aldı.

«Muhammed, seni namussuz seni!» Adamın başı ne şeyle sallandı iki yana.

«İyi misin, Uzun Saçlı?» [83]

«İyiyim, Muhammed. Gördüğüm kadarıyla sen de iyisin.»

«Fini Efendi kinin ve battaniye istiyor.»

«Neden?» Rosa'nın kaşları çatılmıştı. «Ateşi mi var?»

«Onun değil, arkadaşı Manali'nin.»

«Kötü mü?»

«Çok kötü.»

Sebastian'ı ilk gördüğünde içine yerleşen düşmanlık duygusu biraz sarsılmıştı şimdi. Kadın yanıyla hasta ve yaralı herkese yardım içgüdüğü Sebastian gibi kaba ve pis bir insana bile uzanırdı.

«Geleceğim,» dedi. Bir yandan da adamı her ne olursa olsun eve almayacağını düşünerek bu çabuk teslimini haklı gösteriyordu. Hasta da olsa iyi de olsa orada kulübede kalacaktı.

Bir güğüm kaynar içme suyu, bir kutu kinin alıp peşinde kolunda bir dizi battaniye olan Muhammed'le birlikte kulübeye girdi.

Çok münasebetsiz bir anda girmişti içeri. Flynn on dakikadır aylar önce kulübenin toprak zeminine gömdüğü şişeyi arıyordu. Öngörümlü bir insan olduğu için kampın çeşitli yerlerinde gizli cin stokları vardı. Şimdi de gömleğinin eteğiyle şişenin topraklı ağzını iyice sildikten sonra tam ağzına götürüyordu ki, şişe birden elinden kapıldı, pencereden dışarı fırlatıldı.

Çocuğu elinden alınmış bir ana sesiyle, «Neden yaptın bunu?» diye sordu Flynn kızına.

«Ruhunun iyiliği için.» Rosa buz gibi bir tavırla yatakta yatan adama döndü. Yıkanmamış ateşli vücuttan yükselen koku karşısında burnunu buruşturdu, yanıt alamayacağını bildiği halde, «Bunu da nerden buldun?» diye sordu. [84]

Sebastian sıcak çayla beş kinin tableti yutmuştu, çevresine ısıtılmış taşlar yerleştirilip yarım düzine battaniyenin altına da girince terlemeye başlamıştı. Sıtma mikrobunun otuz altı saatlik bir yaşam dönemi vardı. Rosa da şimdi vücut sıcaklığını arttıracak bu dönemi kısaltmaya ve ateşi düşürmeye çalışıyordu. Yataktan yükselen sıcak kulübenin tek odasını sanki mutfakmış gibi ısıtıyordu. Battaniyelerin altından Sebastian'ın yalnız başı görülüyordu, yüzü kiremit rengindeydi. Vücudunun her yanından ter fişkirmasına karşın dişleri öylesine çatırdıyordu ki titremesinden kamp yatağı zangır zangır sallanmaktaydı.

Rosa yatağın yanında oturmuş adamı seyrediyordu. Arada bir uzanıp elindeki bezle gözlerindeki ve üst dudağındaki terleri silmekteydi. Kızın yüz ifadesi yumuşamış, düşünceli bir hal almıştı. Sebastian'ın alınına yapışmış perçemini kaldırdı. Aynı hareketi bir daha, bir daha tekrarladı, parmaklarını genç adamın ıslak saçları arasında dolaştırarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Sebastian gözlerini birden açınca Rosa suçlu bir tavırla elini çekti. Gencin gözleri yeni doğmuş bir köpek yavrusunununkiler gibi bulanık griydi, Rosa midesinin kasıldığını hissetti.

«Ne olur devam et.» Adamın sesi ateşten boğuk çıkıyordu, ama yine de Rosa sesin tonu ve tatlılığı karşısında şaşırılmış kalmıştı. Sesini ilk kez duyuyordu, hiç de bir serserinin sesi değildi bu. Bir an duraksadıktan sonra kulübede yalnız olduklarından emin olmak için çevresine bakındı, sonra yine genç adamın yüzüne dokundu. [85]

«Çok iyisin...»

«Şşşt!»

«Teşekkür ederim.»

«Şşşt! Gözlerini kapat.»

Sebastian gözlerini kapattı, derin derin içini çekti. Nöbet fırtına gibi gelmiş, Sebastian'ı yoluna çıkan bir ağaçmış gibi sarsmıştı. Ateşi birden yükseldi, yatağın üstünde debeleniyor, üzerindeki battaniyeleri atmaya çalışıyordu. Rosa yardım etmesi için Muhammed'in karısını çağırmak zorunda kaldı. Sebastian'ın teri ince battaniyelerden geçiyor, yerde birikintiler oluşturuyordu.

Ateşten durmadan sayıklıyordu. Sonra birden nöbet geçti, sakinleşti. Şimdi öylesine bitkindi ki yalnızca hafifçe inip kalkan göğsünden anlaşılıyordu yaşadığı. Rosa elinin altında adamın derisinin soğuduğunu hissedebiliyordu.

Muhammed'in karısı Sebastian'ın battaniyeye sarılı ayaklarını bıraktı.

«İlk keresi en kötüsüdür.»

«Öyle. Şimdi leğeni getir. İyice bir yıkayıp battaniyeleri değiştirmeliyiz, Nanny.»

Rosa hasta ya da yaralı erkekleri çok görmüştü.

Uşaklar, silâh taşıyıcılar ve elbette babası. Ama şimdi Nanny battaniyeleri çekerken ve kendisi de Sebastian'ın baygın vücudunu ıslak bezle silerken içinde anlatılmaz bir gerilim duyuyordu, heyecanla karışık bir korku. Yanaklarının kızardığını farkedince Nanny'nin kendisini görmemesi için öne eğildi.

Sebastian'ın göğsü ve omuzları cilalı fildişi gibi bembeyazdı, Rosa'nın parmakları altında etinin lastik gibi sertliği ve sıcaklığı kızı tedirgin ediyordu. [86] Birden elindeki bezle erkeği silmeyip de soluk derinin altındaki kasları okşadığını farkedince kendine geldi, hareketlerini sertleştirdi.

Sebastian'ın vücudunun üst kısmı temizlenmiş, sıra alt kısmına gelmişti. Nanny battaniyeleri çekmek için uzandı.

«Dur!» Rosa'nın sesi çığlık gibi çıkmıştı. Nanny şaşkın bir ifadeyle başını yana eğip durakladı. Buruşuk yüzü çok eğleniyormuş gibi gülümser bir ifadeyle aydınlanmıştı.

«Dur!» diye Rosa şaşkınlıkla bir daha tekrarladı.

«Hele önce geceliğini giydirelim.» Flynn'in yeni ütülenmiş ama eskilikten lime lime olmuş geceliğini yatağın yanındaki iskemleden aldı.

«Seni ısırılmaz, korkma Uzun Saçlı,» diye yaşlı kadın alay etti Rosa'yla. «Dişleri yoktur.»

«Böyle konuşma! Yardım et de oturtalım.» Rosa gereksiz bir sertlikle konuşuyordu artık.

Adamı kaldırıp başından geceliği geçirdiler.

«Şimdi ne olacak?» diye Nanny saf bir sesle sordu.

Rosa bezi yaşlı kadının eline tutuşturdu, kendisi dönüp pencereden dışarı baktı. Ardında battaniyelerinin açılmasını, sonra da Nanny'nin sesini duydu.

«Vay canına!» Saf hayranlığın bu ölümsüz ifadesi, ardından da kadının sevinçli kahkahası Rosa'nın ensesine kadar kızarmasına yol açmıştı.

Nanny Flynn'in usturasını getirmiş Rosa'nın Sebastian'ın sabunlu yüzünü tıraş etmesini izliyordu. Sıtma nöbeti atlatan birinin derhal tıraş edilmesi için geçerli bir tıbbi neden olmamasına karşın Rosa adamın daha rahatlayacağını ileri sürmüştü, Nanny de hevesle kendisine katılmıştı. [87] Bebek oynayan iki kız heyecanı ile ikisi de pek eğleniyorlardı.

Nanny'nin dikkatli olması için sürekli uyarıları sonunda Rosa Sebastian'ın yüzüne pek de bir zarar vermeden sakalını tıraş edebilmişti. Çenede ve sol burunda küçük bir iki kesik vardı ama bunlar da bir iki damla kanamıştı, hepsi

o kadar.

Rosa usturayı temizledi, gözlerini kasıp başarısını seyrederken karnında o garip kıılmıyı bir daha duydu.

«Eve taşısak daha iyi olacak sanırım,» diye mırıldandı.

«Orada daha rahat eder.»

«Uşakları çağırayım da taşısınlar.»

Sebastian'ın iyileşme döneminde Flynn O'Flynn'in iş ten başını kaşıyacak zamanı olmadı. Rufiji'de Herman Fleischer'le çatışmasında adamları çok eksilmiş olduğu için ilk iş olarak Luti'nin köyünden kendisini taşıyanları ayarttı. Bunları eğitimden geçirdi, dört gün sonra en iyilerinden bir düzinesini silâh taşıyıcısı yaptı. Diğerlerini, tüm karşı koymalarına karşın evlerine gönderdi. Doğrusu hepsi de talihli arkadaşlarının elde edeceklerine emin buldukları ün ve servetten nasiplerini almak istiyorlardı.

Seçilen bu bir avuç insan daha sonra eğitimlerinin ikinci bölümüne alındılar. Bungalovunun ardındaki kulübelerinden birini kilit altında tutan Flynn meslek aletlerini burada saklardı. Gerçekten görkemli bir silâh deposuydu burası.

Dizi dizi Martini Henry 450 tüfekleri, on beş yirmi tane Boer savaşından kalma WD Lee Metford, Rovuma'da yerli askerlerle çatışmalarından elde ettiği birkaç Mavzer ve Londra'da Gibbs ve Greener firmasında üretilen çok pahalı bir iki çifte. [88] Silâhlarının hiç biri numaralı değildi. Bunların üzerindeki raflarda kutu kutu mermiler küçük bir savaşa yetecek sayıdaydı.

Odada silâh yağının madeni kokusu vardı. Flynn yeni askerlerine birer Mavzer verip silâh tutma sanatını öğretmeye koyuldu. Bunların içlerinden işe yaramayanları da eledikten sonra elinde elli adımdan bir fili vurabilecek sekiz kişi kalmıştı. Bu grup üçüncü ve son eğitim dönemine geçtiler.

Muhammed uzun yıllar önce Alman yerli askerliği yapmıştı. Hatta 1904 Salito başkaldırısında bir madalya kazanmış, çavuşluğa sonra da levazım çavuşluğuna yükseltilmişti. Bir askeri müfettişin Mbeya'ya gelmesi sonunda kantinde yirmi düzine şnaps şişesi ile bin marklık bir eksiklik saptanmıştı. Bu işin suçu asılmaktı. Muhammed işi fazla uzatmadan törensiz falan İmparatorluk ordusundan istifa etmiş, uzun yürüyüşlerden sonra Portekiz sınırına varmıştı.

Portekiz topraklarında Flynn'le karşılaşmış, onun emrine girmişti. Ancak hâlâ Alman ordu eğitimi konusunda uzmandı ve Almanca bilgisini unutmamıştı.

Yeni askere almanlar onun ellerine teslim edildi.

Flynn bunların Alman yerli askerleri kılığına girmelerini planlıyordu. Lalapanzi'deki kamp günlerce Muhammed'in Almanca komutlarıyla çınladı durdu, hemen hemen çırılçıplak ordusu da günlerce kaz adımlarıyla talim yaptılar. Flynn artık başka işlerle uğraşabilirdi. Bungalovun önünde oturmuş günlerdir üzerinde uğraştığı mektubu son bir kez daha okuyordu: [89]

Sayın Valilik Makamına,

Doğu Afrika Alman İdaresi

Dar üs Selam

Sayın Vali,

Aşağıya uğradığım zarar ziyanın hesabını çıkarmış bulunuyorum:

1 yelkenli (satış değeri) 1.500 sterlin

10 tüfek 200 sterlin

Çeşitli malzeme (sayılmayacak kadar çok) 100 sterlin

Çekilen manevi sıkıntı ve zarar (tahmini) 200 sterlin

Toplam 2.000 sterlin

Bu istemin nedeni yukarda sözü edilen yelkenlinin 10 Temmuz 1912 tarihinde Blücher savaş geminiz tarafından Rufiji nehri ağzında batırılmasıdır.

Tazminatın 25 Eylül 1912 tarihinden önce altın olarak ödenmesini talep etmekteyim, aksi takdirde hakkımı almak için gerekli yollara şahsen başvuracağım.

Saygılarımla,

Bay Flynn Patrick O'Flynn

(Amerika Birleşik Devletleri Uyruklu)

Flynn uzun uzun düşündükten sonra, meşruluğundan pek emin olmadığı için fildişi için para istememeyi uygun bulmuştu. Bundan hiç söz etmemek daha iyi olacaktı.

Bir ara mektubu 'Birleşik Devletler Afrika Elçisi' olarak imzalamay düşünmüştü ama sonra Vali Schee'nin kendisinin böyle bir unvanı olmadığını bildiği aklına gelince bundan da vazgeçmişti. Yine de kendisinin hangi devletin uyruğunda olduğunu hatırlatmak yarardan uzak değildi. [90] Günün birinde kendisini ele geçirecek olursa asmadan önce bir düşünürdü belki.

İsteklerine alacağı karşılığın yalnızca Vali Schee'nin tansiyonunun artması olacağını bildiği için Flynn alacağını şahsen alma hazırlığına girişmekte sakınca görmüyordu.

Bu sözcüğü de öyle gelişigüzel kullanıyordu aslında.

Yoksa Sebastian Oldsmith'i çoktan tahsildarı olarak seçmişti bile. Şimdi iş bu gence uygun bir giyim bulmaya kalmıştı. Flynn Rosa'nın dikiş sepetinden aldığı mezura ile Sebastian'ı ziyarete gitti. Bugünlerde Sebastian'ı ziyaret Papa ile görüşmekten güçtü. Sebastian Rosa O'Flynn'in korumasına girmişti bir kere.

Flynn konuk yatak odasını kapısını hafifçe tıklattı, açmadan önce beşe kadar saydı, sonra içeri girdi.

«Ne istiyorsun?» diye sevgi dolu bir sesle sordu Rosa.

Sebastian'ın yatağının ucunda oturuyordu.

«İyi günler, iyi günler... şey, iyi günler.»

«Herhalde kendine birlikte içecek birini arıyorsundur?»

«Ne münasebet! Asla!» Flynn bu suçlama karşısında gerçekten dehşete düşmüştü. Rosa'nın önlemleriyle zaten dibine kibrit suyu ekilen içkisini kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. «Hastayı görmeye geldim de.» Flynn dikkatini yatakta yatan gence verdi. «Nasılsın bakalım, Bassie yavrum?»

«Teşekkür ederim, daha iyiyim.» Sebastian gerçekten de iyi görünüyordu. Taze tıraş olmuş, Flynn'in yeni geceliklerinden birini giymiş, tertemiz çarşafın üstünde Roma imparatorları gibi yatmaktaydı. Yatağın yanındaki alçak masada ve odanın çeşitli yerlerince Rosa'nın kesip yerleştirdiği çiçekler göze çarpıyordu.

Rosa ile Nanny'nin beslemeleri sonunda kilo da almaya başlamıştı. Yüzüne renk gelmiş, sıtmanın sarı rengi kaybolmaya yüz tutmuştu. [91] Kendisi kendi evinde güç katlanılabilir bir konuk durumundayken Sebastian'ın böyle damızlık aygır gibi el üstünde tutulması karşısında Flynn'in keyfi kaçmıyor değildi.

Flynn'in aklına öyle bir geliveren bu benzetme birden düşüncesini başka yola yöneltti. Daha da sinirlenmişti şimdi. Damızlık aygır! Flynn Rosa'ya yeni bir ilgiyle bakınca kızın annesinin dantel kollu beyaz elbisesini giymiş olduğunu farketti. Rosa bu elbiseyi yaşamı boyunca belki yalnızca iki kere giymişti, hep odasında sıkı sıkı kilit altında saklardı. Ayrıca genellikle evde çıplak ayakla dolaşmasına karşın şimdi ayaklarında mağazadan alınma gerçek deriden terlikler vardı ve üstüne üstelik kara saçlarının arasında bir çiçek göze çarpıyordu. Yine her zaman uzun saç örgüsünü bağladığı parça deri yerine şimdi ipekli bir kurdele vardı.

Flynn O'Flynn pek duygu adamı sayılmazdı da, kızını birden bu yeni ışık altında ve hiç görmediği bir havada farkedince içinde baba kıskançlığı olduğunu bilmediği yeni bir duygu uyanmıştı. Sebastian'ı ne kadar çabuk gönderirse bu işin o kadar iyi olacağını düşünmesini bildi ama.

«Çok sevindim, Bassie. Pek sevindim buna. Adamları Beira'ya malzeme almaya gönderiyorum, hazır gitmişlerken sana da giyecek bir şeyler alırlarsa iyi olur diye düşündüm.»

«Çok teşekkür ederim, Flynn.» Sebastian arkadaşının bu inceliği karşısında pek duygulanmıştı.

«Bir şey yaptık tamam yapalım bari.» Flynn elindeki metre şeridini gösterdi. «Bizim Parboo'ya ölçülerini gösterirsek üstüne göre bir şeyler yapar.»

«Sen gerçekten çok iyi bir insanmışsın, Flynn.»

Ayrıca da hiç tabiatına uymayan işlere kalkışan bir insan diye düşünen Rosa babasının Sebastian'ın boy, göğüs, bel ve boyun ölçülerini almasını izledi. [92]

İşini bitiren Flynn, «Çizme ve şapka bir sorun olacak,» diye yüksek sesle düşündü. «Ama bir şeyler uydururuz herhalde.»

«O da ne demek oluyor Flynn O'Flynn?» diye Rosa kuşkuyla sordu.

«Hiç canım, hiç bir şey.» Flynn eşyalarını alelacele toplayıp odadan kaçtı.

Bir süre sonra Muhammed ile adamları Beira'dan döndüklerinde Flynn ile Muhammed cephanelikte gizli bir oturum yaptılar.

«Aldın mı?» diye sordu heyecanla Flynn.

«Beş kasa cini vadinin üstündeki çavlanın arkasına bıraktım.» Flynn derin bir soluk aldı. «Bir şişesini de ben getirdim.» Muhammed cübbesinin altından bir şişe içki çıkardı. Flynn şişenin mantarını dişleriyle çekip hazır duran çini maşrapaya doldurdu.

«Ya diğer şeyleri de aldın mı?»

«Güç oldu... Hele şapka.»

«Aldın mı?»

«Allahın yardımıyla.» Muhammed'in acele etmeye niyeti yoktu. «Limanda Dar üs Selam'a giden bir Alman gemisi vardı. Güvertede üç Alman subay gördüm. O gece arkadaşlarımdan birinin kayığı ile gemiye gittim. Subayların kamaralarını ziyaret ettim.»

Flynn sabırsızlanıyordu. «Nerede, göster bakayım.»

Muhammed kulübenin kapısına gidip yerlilerden birine seslendi. Adamın getirdiği torbayı alıp Flynn'in önündeki masaya yerleştirdi. Flynn torbayı açarken gururla gülümsüyordu.

«Aman Tanrım!»

«Çok güzel değil mi?»

«Çabuk Manali'yi çağır. Hemen buraya gelsin.» [93]

Rosa'nın istemeye istemeye yürüyebilir yaralıları listesine aldığı Sebastian on

dakika sonra içeri giriyordu.

«Otur bakalım, Bassie yavrum. Sana bir sürprizim var.»

Sebastian masanın üstündeki nesneye kuşkuyla bakarak oturdu. Flynn bir el hareketiyle örtüyü çekti. Sonra Canterbury Piskoposunun taç giydirme törenini andıran bir havayla miğferi kaldırıp saygıyla Sebastian'ın başına geçirdi.

Miğferin tepesinde kanatlarını açmış uçmak üzere olan sarı bir kartal vardı, kenarları siyah mine kaplıydı.

Sebastian'ın çenesinin altında da uzun altın bir zincir sallanıyordu.

Gerçekten çok şahane bir miğferdi bu. Sebastian şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu. Miğfer burnuna kadar indiğinden çevresiyle bağlantısı kesilmişti bir kere.

«Bir iki numara büyük,» dedi Flynn. «Ama içine biraz kumaş yerleştirdik mi, tamamdır.» Bir iki adım gerileyip başlığın etkisini ölçmek istercesine başını yana eğdi.

«Bassie yavrum, hasetlerinden çatlatacaksın herifleri.»

Çelik miğferin altındaki Sebastian, «Ne olacak bundan? » diye sordu.

«öğreneceksin. Hele biraz bekle bakalım.» Flynn kapı önünde hayranlık mırıltıları çıkararak Muhammed'e döndü. «Elbiseler!» Muhammed dışarda ta Beira'dan beri taşıdıkları kutularla bekleyen taşıyıcılara bir işaret çaktı.

Hintli terzi Parboo'nun gerçekten hevesle çalıştığı anlaşılıyordu. Flynn'in kendisine verdiği iş, içindeki yaratıcılığı ortaya vurmasına neden olmuştu.

Sebastian on dakika sonra kulübenin ortasında utangaç bir halde durmuş, çevresinde sevinçle dolanan Flynn'le Muhammed'e bakıyordu.

Şimdi içine kaim bir parça kumaş yerleştirilmiş miğferin yanı sıra gök mavisi bir subay ceketiyle külot pantolon giymişti. [94] Ceketin kollarında sarı ipekten bir şerit vardı, aynı şerit pantolon paçalarında da devam ediyordu.

Uzun kara çizmeler ayaklarını öylesine sıkıyordu ki Sebastian şaşkınlıkla parmaklarının ucuna basmış, «Flynn, ne oluyor kuzum?» diye söylenip durmaktaydı.

Flynn elini gencin omuzlarına koydu. «Bassie yavrum, oraya gidip kulübe vergisi toplayacaksın...» Az daha benim için diyecekti ama hemen düzeltti. «Bizim için...»

«Kulübe vergisi de ne demek?»

«Kabile reislerinin Alman Valisine köylerindeki her kulübe için ödedikleri yıllık beş şilin.» Flynn Sebastian'ı iskemleye yöneltip sanki hamileymiş gibi dikkatle oturttu.

Sebastian'ın itirazlarını önlemek için elini kaldırdı.

«Evet evet, hiç bir şey anlamadığını biliyorum. Sana her şeyi anlatacağım. Kulaklarını aç, ağzını kapa yeter.»

Kendisi de gencin karşısına oturdu. «Almanlar yelkenli falan için bize borçlular, bunu daha önce konuşmuştuk, tamam mı?»

Sebastian başını sallayınca miğfer burnunun üstüne düştü.

«Sen şimdi Alman yerli askerleri gibi giyinmiş bizim adamlarla nehri geçeceksin. Gerçek vergi tahsildarı gelmeden bütün köylere birer birer uğrayıp alacağımızı tahsil edeceksin. Buraya kadarını anladın mı?»

«Sen de benimle gelmiyor musun?»

«Buna olanak yok. Ayağım daha tam iyileşmedi ki.

Üstelik öteki taraftaki bütün kabile reisleri benim kim olduğumu bilirler. Oysa hiçbiri seni görmüş değiller. Sen onlara Almanya'dan gelen yeni subay olduğunu söyleyeceksin. Üniformanı görür görmez hemen keselerine davranacaklardır. »

«Peki ya gerçek tahsildar gelip gitmişse ne olacak?»

«Almanlar genellikle Eylül ayına kadar tahsilata başlamazlar. [95] Başlayınca da kuzeyden buraya doğru inerler. Önünde epey zamanın olacak.»

Miğferin altında kaşlarını çatan Sebastian her biri bir öncekinden daha zayıf olan bir sürü neden ileri sürdüyse de, Flynn teker teker hepsini geçersiz kıldı. Sebastian'ın artık soracak bir sorusu kalmayıp da beyni durunca kulübeye bir sessizlik çöktü.

«Ee, yapacak mısınız?» diye sordu Flynn.

Soruya yanıt hiç beklenmedik bir yerden, hem de hiç yumuşak olmayan bir kadın sesiyle verildi.

«Elbette ki yapmayacak!»

Okul tuvaletinde sigara içerken yakalanmış gibi suçlulukla dikkatsizlik sonunda açık bırakılmış kapıya döndüler.

Kulübe çevresindeki gidiş gelişler Rosa'yı kuşkulandırmıştı, hele Sebastian'ın içeri girdiğini görünce pencereden konuşulanlara kulak vermekte hiç bir sakınca bulmamıştı.

Şimdiki bu müdahalesi de ahlaksal nedenlere dayanıyor değildi. Rosa O'Flynn babasını o elastiki dürüstlük kavramını miras almıştı. O da Flynn gibi Alman mallarının kimin elinde kalırsa onun hakkı olduğuna inanırdı.

Sebastian'ın kuşkulu ahlâk temellerine dayanan bir işe karışması kendisinin genç hakkındaki görüşlerini değiştirmiş değildi; aksine geleceğin aile reisi olarak yeteneklerini ortaya koyması açısından önemliydi. Bu güne kadar

Sebastian konusunda kuşkululu olduğu tek alan buydu.

Ancak deneylerine dayanarak bilirdi ki, babası özellikle tehlikeli olan işlere kendisi katılmamayı yeğleyen bir insandı. Sebastian Oldsmith'in o gök mavisi üniformasıyla Rovuma'nın karşı kıyısına geçmesi ve bir daha dönmemesi olasılığı Rosa'nın içinde kısa bir süre sonra yavruları elinden alınarak olan bir dişi aslan içgüdülerini uyandırmıştı. [96]

«Kesinlikle hayır!» dedi. Sonra Sebastian'a döndü.

«Dediklerimi duydun mu? Yasaklıyorum böyle bir şeyi. Kesinlikle yasaklıyorum.»

Oysa çok yanlış bir yaklaşımdı bu.

Sebastian da babasından kadınların hakları ve ayrıcalıkları konusunda tam bir Victoria çağı görüşünü miras almıştı. Baba Oldsmith evinde çok saygılı bir despottu, kusursuzluğu hiçbir zaman karısı tarafından dile getirilemezdi. Cinsel sapıkları, Bolşevikleri, sendikacıları ve kadın hakları taraftarlarını bu aynı sıralama düzeni içinde küçük görürdü.

Sebastian'ın sürekli olarak huzursuz ifadeli ufak tefek uysal bir kadın olan annesinin ise kocasına herhangi bir davranışı kesinlikle yasaklamayı düşünmesi Tanrının var olmadığını düşünmesi ile eşanlamlıydı. Erkeğin tanrısal haklarına olan inancı oğullarına da yansımıştı. Sebastian daha küçük yaşlardan beri, değil yalnız annesinden kız kardeşlerinden bile tapınmayı andıran bir itaat görmeye alışkındı.

Rosa'nın bu davranışı ve konuşma biçimi Sebastian'ı dehşete düşürmüştü. Kendisini toplaması için birkaç saniye geçmesi gerekti, hemen ardından ayağa kalkıp başındaki miğferi düzeltti. Soğuk bir sesle, «Özür dilerim?» dedi.

«Sözlerimi duydun. Buna izin veremem.»

Sebastian düşünceli bir tavırla başını salladı, ama hemen yine gözlerine kadar inip saygınlığını yok eden miğferi yakaladı. Rosa'yı görmemezlikten gelerek Flynn'e döndü.

«İlk fırsatta yola çıkmaya hazırım. Yarın iyi mi?»

«Hazırlıklar için bir iki gün gerekebilir.»

«Pekâlâ.» Sebastian sert adımlarla dışarı çıktı, güneş, üniformasını gözleri kamaştıran bir görkemlilikle parıldatıyordu. [97]

Flynn bir zafer kahkahasıyla elinin dibindeki maşrapaya sarıldı. «Bu işi de berbat ettin işte,» diye sırttı.

Ama birden sevinçli ifadesi huzursuzluğa dönüşmüştü.

Rosa O'Flynn'in omuzları çökmüş, ağzı titriyordu.

«Haydi haydi, Rosa!»

«Bir daha dönmeyecek. Ona ne yapmak üzere olduğunu biliyorsun. Ölüme gönderiyorsun onu.»

«Saçmalama. Koskoca herif, kendini korumasını bilir artık.»

«Nefret ediyorum senden. İkinizden de!» Rosa bir koşuda eve gitti.

Kıpkızıl bir şafakta Sebastian'la Flynn bungalovun kapısında durmuş konuşuyorlardı.

«İyi dinle, Bassie. Bence en iyisi her köyden topladığın vergiyi hemen buraya göndermek. O kadar parayı yanında taşımanın hiç bir anlamı yok.» Flynn bu yöntemle Sebastian'ın yarı yolda başı derde girerse hiç olmazsa kârın bir kısmının güvencede olacağını söylemekten dikkatle kaçınıyordu.

Sebastian'ın ise onu dinlediği yoktu, akli fikri Rosa'nın nerelerde olduğundaydı. Son birkaç gün içinde kızı çok az görmüştü.

«Muhammed'in sözlerini iyi dinle. En büyük köylerin bulunduğu yöreleri iyi bilir. Konuşmaları o yürütsün. O kabile reisleri kadar namussuz insanlara az rastlanır. Hepsi açlık ve kıtlıktan dem vuracakları için çok sert olman gerekecek. Anladın mı, Bassie. Sert olacaksın, sert!» [98]

«Sert,» diye Sebastian dalgın dalgın tekrarladı. Bir yandan da Rosa'yı görebilmek umuduyla bungalovun pencerelerine kaçamak bakışlarla bakıyordu.

«Bir şey daha var. Çok acele hareket etmen gerektiğini aklından çıkarma. Gece karanlık basana kadar yürü. Ateş yak, yemeğini ye, sonra kamp kurmadan önce karanlıktan yürümene devam et. İlk ateş yaktığın yerde sakın uyuma, bu başına belâ çağırmak demektir. Sabah da gün ışımadan yola koyul.» Sebastian verilen talimatı dinledi. «Silâh sesinin millerce öteden duyulduğunu unutma. Zorda kalmadıkça tüfeğini kullanma, bir el ateş ettikten sonra oralarda uzun süre kalma. Sana hazırladığım plana göre hiç bir zaman yirmi milden fazla uzaklaşmayacaksın Rovuma nehrinden. Başın derde girer girmez hemen nehir kıyısına koş. Adamlarından yaralanan olursa olduğu yerde bırak. Sakın kahramanlık edeyim deme, herifleri orada bırak ve arkana bakmadan nehre koş.»

«Pekâlâ,» diye Sebastian mutsuzca mırıldandı. Lalapanzi'den ayrılmak her geçen dakika biraz daha güçleşiyordu. Neredeydi şu Rosa?

«Kabile reislerine sakın kanma. Hatta...» Flynn genç adama en az itici gelecek sözcükleri aramak için durakladı, «...hatta gerekirse bir ikisini asmaktan da kaçınma. »

«Flynn, ciddi konuşuyor olamazsın. Olamaz, hayır!» Sebastian tüm dikkatini Flynn'e çevirmişti şimdi.

«Hah ha!» diye güldü Flynn. «Şaka ediyordum. Ama... Ama Almanlarır yöntemi budur, epey sonuç da alıyorlar. »

«Eh, ben gideyim artık.» Sebastian konuyu değiştirip miğferini aldı. Silâhları

omuzlarında kendisini bekleyen yerli askerlere doğru yürüdü. [99] Muhammed de içlerinde olmak üzere hepsi Alman yerli asker üniformaları giymişlerdi. Sebastian Flynn'e bu üniformaları nereden bulduğunu sormaktan isteyerek kaçınmıştı. Zaten sorusunun yanıtı ceketlerin çoğunun üzerindeki yuvarlak yamalarda ve bunların çevresindeki hafif kahverengimsi lekelerde yatıyordu.

Sebastian'ın tepesindeki altın kartal bir fener gibi parıldayarak tek sıra halinde Flynn O'Flynn'in önünden geçerek yürümeye başladılar. Muhammed askerlere selâm komutu verdi. Sebastian mahmuzlarına takılıp tökezledi ama dengesini buldu ve yola devam etti.

Güneşe karşı gözlerine eliyle siper yapan Flynn küçük birliğin Rovuma nehrine doğru uzaklaşmasını seyretti. «Umarım bu işi yüzüne gözüne bulaştırmaz,» diye söylenirken sesinde hiç de inanç yoktu.

Bungalov'un görüş alanı dışına çıkar çıkmaz Sebastian yürüyüş kolunu durdurup yol kenarına oturdu, ağır miğferi başından çıkarttı, yerine otlardan örülü bir şapka geçirdi, ayağından da dar çizmeleri atıp bir çift yumuşak deriden sandal ayakkabı giydi. Çıkardığı eşyaları özel taşıyıcısına verdikten sonra ayağa kalktı, en düzgün Swahilicesiyle yürüyüşe devam emrini verdi.

Patika üç mil kadar sonra küçük bir çavlanın üzerinden nehri aşıyordu. Burası dev ağaçların dar su yolu üzerinde birleştikleri gölgelik bir yerdi. Sebastian kıyıda durup adamlarının önden geçmelerini bekledi. Onların kayadan kayaya atlayarak sırtlarındaki yüklerle karşıya geçmelerini, oradan da sık çalılıklar arasında kaybolmalarını izledi. [100] Adamların sesi giderek uzaklaştı, birden yapayalnız kaldı olduğu yerde.

Güdüsel bir hareketle dönüp Lalapanzi yönüne baktı. İçindeki kayıp duygusu kocaman bir boşluktu sanki. Geri dönme güdüsü öylesine büyüktü ki ne yaptığını farketmeden arkaya doğru bir adım attı.

Kararsızlık içindeydi. Adamlarının sesleri çok uzaklardan geliyordu şimdi. Sık çalılıklar, binlerce böceğin vızıltısı, ağaçların yüksek dallarının hışırtısı ve sakin suların mırıltısı arasında kaybolmuşlardı sanki.

Birden yakınlarda bir hışırtı duyunca o yana döndü. Rosa, yapraklar arasından süzülen güneş ışığıyla benek benek olmuş karşısında duruyor, ortalığa bir gerçek dışılık, bir peri masalı niteliği katıyordu.

«Sana bir yol armağanı, beni hatırlaman için bir şey vermek istedim,» dedi hafifçe. «Ama aklıma hiç bir şey gelmedi.» Erkeğe kolları ve ağzıyla uzandı, dudaklarından uzun uzun öptü.

Sebastian Oldsmith Rovuma nehrini tüm insanlara karşı iyi duygularla dolu olarak geçti. Muhammed endişeliydi. Efendisinin yeni bir sıtma nöbeti geçirdiğini sanıyor, ilk belirtileri görebilmek için gözünü üzerinden ayırmıyordu.

Sebastian'ın arkadan gelmediğini gören Muhammed yanına iki kişi alıp koşu koşu geri döndü. Her an Sebastian'ın aslanlar tarafından parçalanmış cesediyle karşılaşacağını umuyordu. Çavlanın oraya tam varmışlardı ki adamın yüzünde ebedi bir mutluluk ifadesiyle kendilerine doğru geldiğini gördüler. [101] Sebastian'ın görkemli üniforması buruşmuştu, dizlerinde ve kollarında taze ot lekeleri vardı, pahalı kumaş kuru otlarla kaplıydı. Muhammed Sebastian'ın ya düştüğü ya da hastalığı yüzünden dinlenmek üzere yattığı izlenimine kapıldı.

«Manali, iyi misiniz?»

«Tüm yaşamım boyunca bundan daha iyi olmadım, Muhammed.»

«Yatmışsınız ama.»

«Hem de nasıl, namussuz herif! Hem de nasıl!» Sebastian Muhammed'in omzuna bir şaplak indirdi. Zavallı adam neredeyse yere kapaklanacaktı darbenin şiddetinden.

İşte şimdi de o andan beri ağzını açmamış olan Sebastian iki dakikada bir gülümseyip başını sallayıp duruyordu. Muhammed gerçekten çok endişeliydi.

Rovuma'yı kiraladıkları kayıklarla geçip o gece karşı kıyıda kamp kurdular. Muhammed gece iki kere battaniyesinin altından süzülüp Sebastian'ın durumunu kontrol için yanına gitti. Sebastian dudaklarında tatlı bir gülümsemeyele mışıl mışıl uyuyordu.

Ertesi sabah Muhammed yürüyüş kolunu sık ağaçların altında durdurup geriye Sebastian'ın yanına geldi.

«M'topo köyü az ilerimizde. Bakın, bacalardan çıkan dumanlar bile görülüyor.»

Ağaçların üzerinde hafif bir gri tabaka vardı, uzaklardan bir de köpek havlaması duyuldu.

«Çok iyi, gidelim haydi.» Sebastian miğferini başına, çizmelerini ayaklarına geçirdi.

«Önce askerleri yollayıp köyün çevresini saracağım.»

«Neden?» Sebastian bu işe pek şaşmıştı.

«Aksi halde vardığımızda kimseyi bulamayız.» [102] Muhammed, Alman ordusunda hizmet ederken daha önce de vergi seferlerine çıkmıştı.

«Eh, nasıl istersen öyle olsun.»

Sebastian yarım saat sonra bir Alman subayı görkemiyle M'topo köyüne girince kendisini karşılamaya çıkanlar yüzünden epey düş kırıklığına uğruyordu. İki yüz kadar yerlinin ağlayıp sızlamaları köye girişine çirkin bir koro eşliği oluşturmaktaydı. İçlerinden bir kısmı diz üstü çökmüşler ellerini ovuşturuyorlar, göğüslerini yumrukluyorlar, büyük bir felâkete uğramış gibi dövünüyorlardı.

Köyün öteki ucunda da kabile reisi, Muhammed ile iki yerli asker arasında kendisini beklemekteydi.

M'topo bembeyaz saçlı, kupkuru bir adamdı. Bir gözü hastalıktan iltihap içindeydi. Çok heyecanlı olduğu belliydi.

«Önünde sürünürüm ey insafılı ve Görkemli Efendi,» diye Sebastian'ı karşılayıp kendini yere fırlattı.

«Bunlar gerekli değil kuzum,» diye mırıldandı Sebastian.

«Köyüm adına size hoş geldiniz derim.»

M'topo böyle gafil yakalandığı için kendisine küfürler yağdırıyordu. Vergi tahsilatını daha iki ay beklemediği için servetini saklamak için hiç bir girişimde bulunmamıştı.

Kulübesinin altında bin Portekiz gümüşü ile en az bunun yarısı kadar altın Alman markı vardı. Köyün Rovuma nehrinden avladığı ve kuruttuğu balık ticareti pek kârlıydı.

Şimdi Sebastian'ın karşısında dizleri üstünde doğrulup iki adamına iskemle ve palmiye şarabı bakraçlarını getirmelerini işaret ediyordu.

«Çok büyük kıtlık, açlık ve hastalık yılı oldu bu yıl,» diye hazırlamış olduğu konuşmaya başladı Sebastian oturunca. Konuşması on beş dakika sürdü. Sebastian artık tüm söylenenleri anlayacak kadar Swahilice biliyordu. [103]

Bu duruma çok üzülmüştü. Tozpembe yaşam görüşü ve palmiye şarabının etkisiyle adamcağıza çok acımişti.

M'topo konuşmasını yaparken diğer köylüler birer ikişer alandan sıvışıp kulübelerine girmişlerdi. Asılacak adaylar aranırken ortalarda görünmemek en iyisiydi.

Şimdi köy bir iki çocuk ağlaması ve köpek havlaması dışında derin bir sessizliğe bürünmüştü.

Kabile reisinin talihsizlikler dizisini yarıda kesen Muhammed, «Manali, izin ver de şu herifin kulübesini bir arıyayım,» dedi.

«Dur hele.» Sebastian çevresine bakınırken köy meydanının tam ortasındaki bir tek baobab ağacının altında sekiz on tane sedye görmüştü. Kalkıp o yana yürüdü.

Sedyede yatanları görünce dehşetten soluğu kesildi. Her birinde kemikleri hâlâ ince bir deri ve et tabakasıyla kaplı birer iskelet yatıyordu. Çıplak erkek ve kadınlar yan yanaydılar, ancak öylesine zayıftılar ki, cinsiyetlerini söylemek bile olanaksızdı. Kaburgaları tek tek sayılıyordu, dirsekleri ince sopaların uçlarındaki iri yumrular gibiydi, yüz derileri çekilmiş, dişleri sürekli bir sırtma izlenimi verecek biçimde fırlamıştı. Ancak gerçek dehşet çökmüş göz çukurlarında yatıyordu: gözleri açıktı, gözleri kırmızı bilyalar gibi parıldıyordu. Göz bebeği diye bir şey yoktu, yalnızca o kan rengi yuvarlaklar...

Sebastian midesi ağzına fırlamış olarak çekildi oradan. Konuşmaya cesaret edemeyerek M'topo'yu yanına çağırıp sedyeleri gösterdi. M'topo ilgisizce baktı o yana. Sedyeler köyün bir parçası olduğu için günlerdir varlıklarının farkında bile olmamıştı. Köy çeçe sineği bölgesinde bulunuyordu, kendisinin çocukluğundan beri o baobab ağacının altında uyku hastalığına tutulmuş kişiler komaya girdikten sonra ölümü beklerlerdi. Sebastian'ın bu endişesinin nedenini anlayamamıştı. [104]

«Ne zaman.» Sebastian'ın sesi boğazında düğümlendi, yutkundu. «Bu insanlar en son ne zaman yemek yediler?»

«Çok uzun zamandır yemek yedikleri yok.» M'topo çok şaşırılmıştı bu soruya. Uyku hastalığına tutulanların bir süre sonra hiç yemek yemediklerini herkes bilirdi.

Sebastian açlıktan ölen insanlar olduğunu duymuştu.

Böyle şeyler Hindistan gibi yerlerde olurdu, ama işte şimdi burada gerçekte yüzyüzeydi. Birden çok duygulandı.

M'topo'nun bütün söyledikleri gerçektir şu halde. Aklına gelmeyecek bir açlık hüküm sürüyordu burada. Ve kendisi de bu insanlardan zorbalıkla para toplamaya gelmişti.

Sebastian ağır ağır dönüp iskemlesine oturdu. Ağır miğferi başından çıkardı, acınacak bir çaresizlikle bakışlarını ayaklarına dikti. Suçluluk ve acıma duygusu altında eziliyordu.

Flynn O'Flynn Sebastian'a ilk tahsilatını yapmadan acil bir durumla karşılaşması olasılığına karşılık yol masrafı olarak yüz eskudo vermişti. Bu paranın bir bölümünü kayık kiralamak için harcamışsa da cebinde daha seksen eskudo kalmıştı.

Sebastian arka cebinden paranın bulunduğu tütün kesesini çıkartıp yarısını saydı. «M'topo, bu parayla yiyecek al onlara.»

«Manali» diye haykırdı Muhammed. «Manali, yapmayın bunu!»

«Sen sus!» Sebastian avuç dolusu parayı M'topo'ya uzattı. «Al haydi!»

M'topo sanki canlı bir akrep sunuluyormuş gibi bakıyordu kendisine uzanan ele. İnsan yiyen bir aslan gelip de bacağına yalamış gibi bir şeydi bu.

«Al!» diye Sebastian ısrar etti. M'topo hâlâ inanmayarak avuçlarını uzattı.
[105]

«Muhammedi» Sebastian kalkıp miğferini başına geçirdi. «Derhal bir sonraki köye gidiyoruz.»

Sebastian ve adamları orman içinde kaybolduktan çok sonra bile M'topo köy meydanında tek başına çömelmiş, yerinden kımıldayamayacak kadar şaşkın, paraları avucunda tutuyordu. Sonunda kendini toparlayıp oğullarından birine seslendi.

«Çabuk kardeşim Saali'nin köyüne git. Ona bir delinin köyüne doğru geldiğini söyle. Kulübe vergisi toplamaya gelen bir Alman efendi köyde kalıp armağan dağıtıyor. Ona bu efendiye uyuyanları göstermesini söyle, o zaman Alman çıldırıyor ve kırk Portekiz eskudosu veriyor. Ayrıca kimseyi de asmıyor.»

«Amcam Saali buna inanmayacak ama.»

«Doğru, inanmayacağını ben de biliyorum, ama sen yine de söyle.»

Saali'nin ağabeyinden gelen haber adamı korkudan kaskatı bırakmıştı. M'topo'nun pis bir şaka anlayışı olduğunu biliyordu. Aralarında Gita adlı kadın konusu da vardı. M'topo'nun karısı olarak göreve başlayan on dört yaşındaki kız iki gün sonra yaşlı adamın iktidarsız olduğunu ve keçi gibi koktuğunu ileri sürerek Saali'nin evine kaçmıştı. Saali ağabeyinin haberinin gerçek anlamının yeni Alman müfettişinin bir iki yaşlı adamı asmakla yetinmeyip kendisini de ipe çekecek korkunç bir aslan olduğu kanısındaydı. Kendisi ipten kurtulsa bile beş parasız kalacaktı. Yıllardır biriktirdiği gümüşleri, altı adet fildişi, keçi sürüsü, on torba beyaz tuzu, bir kalıp bakırı, iki Avrupa malı baltası ve top top kumaşları elinden alınacaktı. [106] Umutsuzluğun yarattığı uyuşukluktan kurtulup kaçma hazırlıklarına başlamak gerçekten çok güç bir işti. Muhammed'in askerleri Saali'yi ormana dalarken yakalayıp Sebastian Oldsmith'in karşısına çıkardıklarında adamın gözlerinden boşanıp çıplak göğsüne akan yaşları gerçek gözyaşlarıydı.

Sebastian gözyaşına karşı çok duyarlıydı. Muhammed'in itirazlarına karşın Saali'ye zorla yirmi gümüş eskudo verdi. Saali'nin şoktan kurtulması için yirmi dakika geçmesi gerekti; bu sürenin sonunda da Gita'nın geçici olarak kendi kullanımına verilmesi önerisi de Sebastian'ı aynı derecede şoka sokmuştu. Genç bayan kocasının bu teklifine tanıklık ediyor, ayrıca çok da hevesli görünüyordu.

Sebastian yine yola koyuldu. Muhammed hiç durmadan söyleniyor, askerler de derin bir üzüntü içinde bulunuyorlardı. Tam tamlar vuruluyor, orman içindeki dar patikalardan haberciler sağa sola koşuşuyorlar, tepelerin üstünden yerliler millerce öteden duyulan tiz seslerle birbirlerine sesleniyorlardı. Haber bir anda her yana yayılmıştı. Köyler birbiri ardından heyecana boğuluyor, yerliler çılgın Alman müfettişini karşılamak için yollara dökülüyorlardı.

Sebastian artık çok eğlenmeye başlamıştı. Verme zevki, kendisini içtenlikle karşılayan ve ufak tefek armağanlarını zorla veren bu insanların davranışları içini kıvançla dolduruyordu. Bir yerden bir tavuk, ötekinden yarım düzüne yumurta, bir torba dolusu tatlı patates, bir tulum şarap Sebastian'ı sevincin doruklarına çıkarmaya yetiyordu. [107]

Ancak Noel Babanın torbası, daha doğrusu kendisinin bütün kesesi kısa zamanda boşalmıştı. Sebastian her köyde rastladığı sefalet ve yoksulluğu bir ölçüde giderebilecek bir şeyler vermekten yoksundu artık. Gelecek vergilerden bağışıklık belgesi vermeyi düşündü... Bu belge sahibi beş yıl süreyle kulübe vergisinden bağışıktır... Ama sonra bunun çok tehlikeli bir armağan olduğu aklına geldi. Herman Fleischer'in böyle bir kâğıdı taşıyana neler yapabileceğini

düşününce tüyleri diken diken olmuştu.

Sonunda bir çözüm yolu buldu. Bu insancıklar açlıktan ölüyorlardı. Onlara yiyecek verebilirdi: et verecekti. Gerçekten de bu, Sebastian'ın verebileceği en değerli bir armağandı. Vahşi hayvanların çokluğuna, ovalar ve tepelerin büyük hayvan sürüleriyle dolu olmasına karşın yerliler proteinli besin sıkıntısı çekerlerdi. Avlanma yöntemleri öylesine ilkel ki, bir tek hayvanın bile öldürülmesi pek seyrek, o da rastlantıyla olan bir şeydi. Hayvan üç yüz aç ağız tarafından paylaşıldı mı adam başına birkaç gram etten fazlası düşmezdi. Erkek ve kadınlar bu bir iki lokma yiyeceği midelerine indirmek için çoğu zaman aslan sürülerini kovalamak zorunda kalıp yaşamlarını tehlikeye atarlardı. Sebastian'ın askerleri bu spora büyük bir heyecanla katılmışlardı. Yaşlı Muhammed bile heyecana kendini kaptırmış görünüyordu. Ancak ne yazık ki, yerlilerin nişancılıkları da Sebastian'ınkinden pek farklı olmadığı için koca bir gün sonunda otuz kırk Mavzer mermisi harcıyorlar, karşılığında bir yavru zebra ya elde ediyorlar, ya da edemiyorlardı. Ancak bazı iyi günleri de olmuyor değildi, örneğin bir sığır sürüsünün üzerlerine doğru gelip intihara kalkıştıkları gün. O gün çıkan karışıklıkta Sebastian'ın adamlarından biri arkadaşları tarafından vurulup ölmüş, ancak arada sekiz de sığır öldürülmüştü. [108] Böylece Sebastian'ın vergi tahsilatı başarıyla sürüp giderken ardında boş mermi kovanları, güneşte kuruyan etler, dolu mideler ve gülümseyen yüzler bırakıyordu.

Rovuma nehrini geçtiğinden üç ay sonra Sebastian kendini sevgili dostu M'topo'nun köyünde buldu yine. Düş kırıklığına uğramış Gita'nın duygularını incitmemek için Saali'nin köyüne uğramamıştı.

M'topo'nun emrine verdiği kulübede oturan Sebastian o gece ilk kez pişmanlık duymaya başladı. Ertesi sabah Flynn O'Flynn'in kendisini merakla beklediği Lalapanzi'ye dönüş yolculuğuna başlayacaktı. Flynn'in bakış açısına göre bu seferin başarılı olmadığını biliyordu. Flynn de sözünü sakınan bir insan değildi. Sebastian kaderin kendi iyi niyetlerini alıp böylesine ilk amacından saptırması karşısında bir kez daha şaşkınlık içindeydi.

Birden düşünce yönü değişiverdi, işler yolunda giderse yarından sonra Rosa ile birlikte olacaktı. Bu üç aydır yol arkadaşı olan derin özlem bir nabız gibi atıyordu tüm vücudunda. Kulübenin ocağında yanan odun ateşine bakınca korlar arasında kızın yüzünü görür gibi oldu, sesini bir daha işitti.

«Geri dön, Sebastian. Çabuk gel.»

Kızın ateşler içindeki yüzüne bakıp sözleri yüksek sesle tekrarladı. Onun gülümseyişini, burnunu hafifçe kıvrmasını, hafif çekik gözlerini görüyordu işte.

«Çabuk gel, Sebastian.»

Kızın varlığına duyduğu bedensel acı öylesine fazlaydı ki genç adam soluk alamıyor, aklında çavlanın yanındaki son ayrılış sahnelerini en küçük ayrıntısına kadar canlandırıyor. [109] Kızın sesindeki en ince değişiklik, soluk alması, dudaklarındaki tuzlu gözyaşı tadı. Onun ellerinin dokunuşunu, ağzını bir daha hissediyor, kulübeyi dolduran odun dumanı içinde burnu onun vücudunun sıcak kokusunu alıyordu.

«Geliyorum, Rosa, geliyorum işte,» diye mırıldandı.

Tam doğrulup ayağa kalkmıştı ki kapıda bir tıkırtı duydu.

«Efendi! Efendi!» M'topo'nun sesiydi bu.

«Ne var?»

«Yardıma ihtiyacımız var.»

«Ne oldu?» Sebastian kapının kolunu kaldırdı. «Ne var?»

M'topo ay ışığında sırtına deriden bir örtü atmış olarak duruyordu. Ardında on beş yirmi köylü korkuyla titremekteydiler.

«Bahçelerimizde fil var. Sabaha kadar tüm ekinlerimizi mahvedecekler. Bir tek başak bile kalmayacak.»

M'topo başını yana eğdi. «Bak, seslerini buradan duyabilirsin. »

Fil sesi gerçekten korkunçtu gecenin karanlığında. Sebastian tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

«İki tane,» diye fısıldadı M'topo. «İki yaşlı erkek. Onları iyi tanırız. Geçen yıl gelip mısırlarımızı mahvettiler. Kendilerini kovmaya çalışan oğullarımdan birini de öldürdüler.» Yaşlı adam Sebastian'ın kolunu tutmuş çekiştiriyordu. «Oğlumun intikamını al, efendi. Oğlumun intikamını al ve çocuklarımızın bu yıl da aç kalmamaları için ürünümüzü kurtar.»

Sebastian bu çağrıya bir aziz George heyecanıyla yanıt vermekten başka hiç bir şey yapamazdı. Ceketinin düğmelerini ilikleyip tüfeğini almaya gitti. [110] Döndüğünde küçük ordusunun tepeden tırnağa kadar silahlı halde kendisini bekler buldu. Muhammed de başlarındaydı.

«Manali, hazırız.»

«Sakin ol bakalım, ahbap.» Sebastian'ın bu onuru paylaşmaya hiç niyeti yoktu. «Nerede kalabalık... değil mi ama?»

M'topo bir yandan ekinlerini yiyen fillerin gürültüsüne kulak verip ellerini ovuşturuyor, bir yandan da Sebastian'la askerleri arasındaki tartışmayı dinliyordu. Sonunda dayanamadı. «Efendi, ekinin yarısını yediler, bir saat sonra bir şey kalmayacak.»

«Haklısın.» Sebastian öfkeyle döndü adamlarına, «Susun bakalım! Susun dedik size!»

Sebastian'dan bu tür komut işitmemeye alışkın olmayan askerler şaşkınlıktan sustular.

«Yalnız Muhammed gelecek benimle. Sizler kulübelerinize dönün bakalım.»

Bu kabul edilebilir bir çözümdü; Sebastian'ın tarafına geçmişti şimdi Muhammed. Hemen adamlarına dönüp yerlerine yolladı, sonra Sebastian'ın yanında yerini aldı.

«Gidelim haydi.»

Büyük bahçenin başında direkler üstünde derme çatma bir platform vardı. Burada bir nöbetçi günün yirmi dört saatında darı ektikleri tarlayı beklerdi. Platform şimdi bostu. Nöbet tutan iki genç filleri görür görmez kurtuluşu kaçmakta bulmuşlardı. Ceylan, geyik başka şeydi, iki yaşlı ve aksi huylu fil başka.

Sebastian ile Muhammed gözetleme kulesinin altın da durdular. Darı başaklarının koparılıp parçalandığını artık çok yakından duyabiliyorlardı.

Sebastian silâhını omzuna alıp merdivene doğru yürürken, «Sen burada bekle,» diye fısıldadı. Sessizce yukarı tırmanıp köy bahçesine baktı. [111]

Ay, yere keskin gölge vurduracak kadar aydınlıktı. Açıklığın hemen ötesinde orman donmuş duman bulutları gibi yükseliyor, başaklar bir gölün yüzeyi gibi

hafif bir hışırtıyla dalgalanıyordu.

Darı başaklarının üzerinde, yumuşak bitki denizinde iki büyük ada gibi yaşlı filler ağır hareketlerle köylünün ürününü mideye indiriyorlardı. En yakın fili kuleden iki yüz metre kadar uzaktaydı, ancak ay öylesine parlaktı ki, Sebastian hayvanın koca hortumunu uzatıp başakları koparttığını görebiliyordu. Hayvan ağır ağır iki yana sallanarak başakları köklerindeki topraklardan temizlemek için kaldırmış olduğu ön ayağına vuruyor, sonra da ağzına dolduruyordu. Kulakları ağır ağır sallanıyor, uzun dişleri arasındaki ağzından başaklar sarkıyor, yürüdükçe ardında mahvolmuş tarlaları bırakıyordu.

Kulenin açık platformundaki Sebastian midesinin bir yumruk gibi sıkıldığını hissediyor, silâhını tutan eli titriyordu.

Fil heyecanına kapıldıkça kendi soluğu kulaklarında çınılıyordu. İki dev hayvanı seyrederken mistik bir korkuya bürünmüştü; kendi hiçliğinin farkına varıyor, onlara bu çelik ve tahtadan yapılmaz küçücük silâhla karşı çıkmadaki cesaretin bilincine varıyordu. Ancak tüm duraksamasının altında garip bir korku ve isteklilik karışımı yatıyordu: o güdüsel avcı ihtirası. Doğrulup Muhammed'in yanına indi.

Başlarını aşan mısır başaklarının sallamamaya dikkat ederek bahçenin ortasına doğru yürüdüler. Kalbinin atışına uydurmaya çalıştığı soluğu, tüm dikkat kesilmiş göz ve kulaklarıyla Sebastian en yakındaki hayvanın gürültüsünü duyduğu noktaya doğru yaklaşıyordu.

Başakların kendisini örtmesine karşın hafif rüzgârın saçlarını dağıttığını hissederken ilk fil kokusu bir darbe yemiş gibi sersemletti kendisini. Öylesine âni durdu ki ardından gelen Muhammed genç adama çarptı. [112] Oynayan bitki duvarına korkuyla bakarak çömeldiler. Sebastian Muhammed'in kendisine yaklaştığını hissetti. Yaşlı yerli rüzgârın sesinden daha hafif bir fısıltıyla, «Çok yaklaştık,» dedi.

Sebastian başını sallayıp yutkundu. Başakların yaşlı filin sert derisine sürtündükçe çıkardığı hışırtıyı duyabiliyordu. Hayvan kendilerine doğru geliyordu. Tam yolunda duruyorlardı... Her an burun buruna gelebilirlerdi... Her an!

Gecenin serinliğinde alnının ve üst dudağının titrediğini, gözlerinin verdiği dikkat nedeniyle sulandığını hisseden Sebastian bir korunma hareketiyle tüfeğini kaldırdı.

Tam önünde koca bir kütle hareket ediyordu. Hayvanın yana açılmış kulakları geceyi bile örtüyordu, hortumu şişman bir boğa yılanı gibi körlemesine kendisine doğru sallanıyordu. Ağzının kenarlarından yapraklar dökülüyordu.

Sebastian silâhı kaldırdı, nişan almadan hayvana doğrulttu, namlunun ucuyla nerdeyse hayvanın sarkık alt dudağına dokunarak ateş etti.

Kurşun hayvanın pembe damağını yardı, yumuşak kafatası kemiklerini kırdı, genişleyip patlayarak yumruk büyüklüğündeki beynini dağıttı.

On santim sağa ya da sola gitseydi iri kemiklerden birine çarpıp sekecek ve Sebastian Mavzerini bir daha doğrultmadan ölecekti. Tam dişlerin ve hortumun önünde duruyordu çünkü. Ancak yaşlı hayvan darbenin etkisiyle geriledi, hortumu göğsüne düştü, iri dişlerinin dengesini bozduğu kafası öne sarktı, bacakları kıvrıldı ve düştü. Yere çarparken çıkardığı gürültü yarım mil ötedeki köyden duyulmuştu.

Önünde cansız yatan etten dağa gözlerine inanamayarak bakarak, «Vay canına!» diye bağırdı. «Yaptım işte! Yaptım işte!» Korku ve gerilimden kurtulmadan doğan sevinç dalgası başını döndürmüştü. [113] Muhammed'in sırtına bir şaplak indirmek için elini kaldırdığı anda birden donup kaldı.

Patlamış bir kazandan kaçan buhar gibi bir ses çıkaran diğer fil hemen yakınlarında belirmişti. Ayakları altında ezilen başakların çatırtısını duyuyorlardı.

Sesin hangi yönden geldiğini kestiremeyen Sebastian, «Geliyor!» diye bağırarak korkuyla çevresine bakındı.

«Hayır, efendi. Rüzgâra dönüyor. Önce kokumuzu saptayacak, sonra saldıracak.» Yaşlı yerli Sebastian'ın kolunu yakaladı, ikisi birden filin kokularını almak için çevrelerinde dolanmasını beklediler.

«Belki de kaçar,» diye fısıldadı Sebastian.

«Bu hayvan kaçmaz. Yaşlı ve çok kötü huyludur, daha önce de insan öldürmüştür. Şimdi de bizi öldürecek.» Muhammed Sebastian'ın kolunu çekiştirdi. «Açıklığa çıkmalıyız. Burada biz hayvanı görmeden birden beynimize inebilir.»

Koşmaya başladılar. Oysa bir kere koşmaya başladı mı en yürekli bir insan bile bir anda bir korkağa dönüşür. Yirmi adım atmadan ikisi de köye doğru kaçmaya başlamışlardı. Saklanmaya, gürültü etmemeye dikkat etmeden koşuyorlar, sarmaşıklar, çalılıklar arasında yollarını güçlkle buluyorlar, soluk soluğa koşuyorlardı. Kaçışlarının gürültüsü filin ayak seslerini bastırıldığından hayvanın nerede olduğunu bilemiyorlardı. Bu kez de hayvanın her an enselerinde belireceği korkusuyla daha hızlı koşmaya çalışıyorlardı.

Sonunda sırtlarından terler boşalarak, solukları kesilmiş bir halde açıklığa vardılar, ikinci filin yerini anlayabilmek çabasıyla kafalarını iki yana sallıyorlardı.

«İşte!» diye Muhammed bağırdı. [114] «Geliyor!»

«Kaç!» Hâlâ paniğe kapılmış olarak yine kaçmaya başladılar.

Köyün dışında yeni yakılmış bir ateşin çevresinde yerli askerler ve M'topo'nun yüz köylüsü bekliyorlardı. Ateş sesini ve birinci filin düştüğünü duyduklarından heyecanla bekliyorlardı, ancak ondan sonraki çatırtılar ve bağırlara bir anlam verememişlerdi.

Muhammed ve ardından Sebastian'ın arkalarına nefit yağf sürülmüş iki köpek gibi kendilerine doğru geldiklerini görünce artık olup bitenden kuşkuları kalmadı. Tam o anda yüz metre beride başaklar aralandı ve ikinci fil tüm hızıyla üzerlerine doğru saldırdı.

«Kaçın! Çekilin oradan!» Sebastian'ın uyarısı gereksizdi aslında. Bekleyen kalabalık beklemeyi bırakmış, bir köpekbalığı görmüş sardalye sürüsü gibi bir anda dağılmıştı. Yerliler üzerlerindeki battaniyeleri atıp çırılçıplak koşuyorlar, birbirlerine çarpıp düşüyorlar, karanlıkta ağaçlara çarpıyorlardı, ikisi yanlışlıkla ateşin içine dalıp öteki ucundan ayaklarına yapışan korlarla birlikte çıktılar.

Köyün içinden geçerlerken kulübelerden sırtlarına çocuklarını alıp çıkan kadınlar da dehşet içinde kaçan bu zavallıların artlarına takılıyorlardı.

Sebastian ile Muhammed yavaş koşanları geçtikleri halde fil giderek yaklaşıyordu. Dik bir tepeden yuvarlanan bir kaya hızı ve gücüyle hayvan köyün ilk kulübesine vardı. Derme çatma yapı bir anda parçalandı. İkinci, arkadan üçüncü kulübe de yerle bir olduktan sonra hayvan ilk insanını yakaladı.

Bu, incecik bacakları üzerinde titreyerek koşan, boş ve sarkık memeleri buruşuk karnına çarpan yaşlı bir kadındı. Koştukça dişsiz ağzından da upuzun ve tekdüze bir korku çığlığı yükseliyordu. [115] Fil hortumunu kadının üzerinden uzatıp omzuna vurdu. Darbenin şiddetiyle kadının kaburgaları kibrit çöpü gibi kırıldı. Daha yere düşmeden ölmüştü bile.

İkincisi bir kızdı. Uykudan serssem bir halde, ay ışığında gencecik vücudu gümüş gibi parlayarak kulübesinden tam filin yolunun üstüne çıkmıştı. Kalın hortum kızı kavradı ve zahmetsizce bir hareketle on metre havaya fırlattı.

Kızın çığlığı Sebastian'ın içinde bulunduğu panik duygusunu bir bıçak gibi kesmişti. Omzu üzerinden bakınca havada ucan kızı gördü. Bacakları iki yana açılmış kız havada takla atarak yere düştüğü anda sesi kesildi. Sebastian durdu.

Fil kızın yerde kıpırdanan vücudu önünde durdu, dişlerini göğsüne batırdı. Kız şimdi hayvanın dişleri ucunda paramparça bir halde, artık insana benzemeyen bir durumdaydı. Fil huzursuzlukla başını sallayıp kızı fırlatıp attı.

Sebastian'ın bozulan sinirlerini düzeltecek, korkunun dağıttığı erkekliğini yerine getirecek ancak böylesine korkunç bir görüntü olabilirdi. Tüfeği hâlâ

elindeydi ama kendisi korku ve yorgunluktan tir tir titremekteydi, terleri ceketinin dışına çıkmıştı, kesik kesik soluyordu. Yeniden kaçma isteğine karşı koymaya çalışarak, kararsızca durdu olduğu yerde.

Fil şimdi bir dişi, kızın kanıyla kıpkırmızı olarak Sebastian'ın üzerine gelmeye başladı. Sebastian'ın korku sunu önce iğrenmeye sonra da öfkeye çeviren bu oldu sonunda. Titreyen silâhını doğrulttu; filin gözüne nişan almak için geze dayadığı anda birden tüm titremesi durdu, görüşü kesinleşti. Yine bir erkekti artık. [116]

Arpacığı filin başına nişanlayıp hortumun başlangıç yerindeki derin kırışığı gördüğü anda tetiğe bastı. Dipçik geri teperek omzuna çarptı, kulakları sağırlaşmış gibi oldu, ancak kurşun da tam istediği yere isabet etmişti.

Hayvanın başını örten çamur tabakası ortasından bir toz bulutu yükseldi, göz kapakları bir an kapanıp sonra yine açıldı. Sebastian silâhı indirmeden sürgüyü çekip boş kovani fırlattı, namluya yeni bir mermi sürüp yine o koca başı nişanladı. Bir el daha ateş etti; fil sarhoşmuş gibi olduğu yerde sallandı. Geriye doğru açılmış kulakları şimdi yana doğru açıldılar, başı Sebastian'dan yana döndü.

Sebastian bir el daha ateş etti; kurşun kafatasına girdiği anda hayvan da dönüp adamın üzerine saldırdı; ancak bu saldırısında bir ağırlık, bir kararsızlık vardı.

Sebastian bu kez hayvanın göğsünü nişanlayıp bir daha, bir daha ateş etti. Her seferinde geri tepmeyi önlemek için öne eğiliyor, çok dikkatle nişan alıyor, attığı her merminin hayvanın göğüs kafesini yırttığını, kalbini, ciğerlerini parçaladığını biliyordu.

Hayvanın koşması şimdi kararsız bir yürüyüşe dönüşmüştü, bütün yön duygusunu kaybetmiş olarak Sebastian'a yan tarafını döndü, parçalanmış iç organlarının acısıyla göğsü inip kalkıyordu.

Sebastian silâhı indirdi, boşalmış şarjöre yeni mermi doldurdu. Fil inliyordu şimdi, hortumunun ucundan, ciğerlerinden boşalan kanlar akıyordu. Öfkesiyle buz gibi olan Sebastian hiç bir acıma duygusuna kapılmadan doldurduğu silâhı kaldırdı, kocaman kulağın ortasındaki karanlık bölgeye nişan aldı. Kurşun bir ağaç gövdesine inen baltanın keskin sesiyle hayvana çarptı, fil beynine yediği tek kurşunla olduğu yere yığıldı. Ağırlığıyla dişleri dudaklarına kadar toprağa gömülmüştü. [117]

27

Köyün tam ortasına teslim edilmiş olan dört ton et çok değerliydi. M'topo bunun karşılığında ödedikleri bedelin çok az olduğunu düşünüyordu. Üç kulübe

iki günde yeniden yapılabilirdi, hepsi hepsi dört dönüm tarla mahvolmuştu. Diğer yandan ölenlerden biri çok yaşlı bir kadındı, diğeri de on sekizinde olmasına karşın şimdiye kadar çocuk doğurmamıştı. Bu nedenle onun da kısır olduğu düşünülünce toplumun büyük bir zarara uğramadığı anlaşılırdı.

Sabah güneşinin altında kemikleri ısınan M'topo mutlu bir insandı artık. Yanında Sebastian olduğu halde tahta sandalyesine kurulmuş çevresindeki eğlenceyi seyrediyordu.

Kısa saplı, uzun bıçaklı mızraklarla silahlı ve çırılçıplak yirmi adamı kasaplık yapacaklardı. Hepsi de Muhammed ile dört yardımcısının hayvanın dişlerini sökmelerini beklerken tatlı tatlı sohbet ediyorlardı. Çevrelerinde köyün tüm halkı bir halka oluşturmuşlar hem olayı seyrediyorlar hem şarkılar okuyorlardı. Bir davul uyumu sağlıyor, köylüler el çırpıp ayak vurarak müziğe eşlik ediyorlardı.

Erkeklerin kalın seslerinin temelinden kadınların tatlı soprano sesleri yükseliyordu.

Muhammed'in sabırla inen baltası altında önce dişlerden biri, sonra diğeri hayvanın kemiklerinden ayrıldı, iki yerli asker fildişlerinin ağırlığı altında iki büklüm olarak dişleri Sebastian'ın yanına taşıdılar, törenle önüne bıraktılar.

Sebastian Lalapanzi'ye taşınacak dört büyük fildişinin Flynn O'Flynn'i bir ölçüde olsun tatmin edeceğini umuyordu. [118] En azından sefer masrafını karşılamış olacaktı.

M'topo'ya döndü. «Etləri alabilirsin.»

«Efendi.» M'topo ellerini göğsünde kavuşturdu, sonra hazır bekleyen kasaplara dönüp bir dizi emri yağdırdı.

Köylülerden biri hayvan leşinin üzerine tırmanıp da mızrağını hayvanın alt kaburgasının hemen ardına saplayınca kalabalıktan bir heyecan ve et açlığı çığılığı yükseldi.

Adam mızrağı çekip hayvanın gövdesini yardı; diğer iki kişi de birer yarık yapınca gövdede sabahın ilk ışığında pembe pembe parıldayan hayvanın iç organlarına girilecek bir kapak açılmış oldu. Dört kişi hayvanın midesini çekip çıkardıktan sonra Sebastian'ın şaşkınlıktan büyüyen gözleri önünde delikten içeri girip gözden kayboldular. Sebastian hayvanın ciğerini kapmak için çabalayan adamların boğuk seslerini duyuyordu. Az sonra birisi elinde kaygan mor bir parça olduğu halde deliğin ağzında göründü. Bir kurt gibi kıvrılarak delikten çıktığında tepeden tırnağa kadar kana bulanmıştı. Saçları kuru kanla katılmış, yalnız dişleri ve gözleri bembeyazdı.

Zafer çığıkları atarak Sebastian'ın önüne koştu. Bu sunu Sebastian'ı şaşırtmış, daha da ötesi midesini kabartmıştı. «Ye,» dedi M'topo. «Güçlenirsin.

Erkekliğini güçlendirir. On kadın, yirmi kadın bile yormaz ondan sonra seni.»

M'topo Sebastian'ın böyle bir şeye ihtiyacı olduğu kanısındaydı. Kardeşi Saali ve nehir boyundaki diğer kabile reislerinden Sebastian'ın güçsüzlüğünü duymuştu.

«İşte böyle.» M'topo ciğerin bir parçasını kesip ağzına attı. Başını sallarken kanlar ağzının kenarından akıyordu. «Çok güzel.» Sebastian'ın suratına doğru bir parça uzattı. «Ye!» [119]

«Hayır.» Sebastian'ın midesi boğazındaydı sanki, aceleyle yerinden kalktı. M'topo omuzlarını silkip parçayı kendi ağzına attı. Sonra kasaplara işlerine devam etmeleri için seslendi.

Koca hayvan gövdesi inanılmayacak kadar kısa bir sürede bıçakların ve mızrakların altında erimiş gitmişti, Tüm köy halkı şimdi çabaya karışmıştı. Kasaplardan biri bir bıçak darbesiyle iri bir parça et kesip bekleyen kadınlardan birine atıyor, kadın da eti küçük parçalara ayırıp yanında bekleyen çocuklarına veriyordu. Çocuklar heyecanla koşup et parçalarını acele yere sapladıkları kurutma çubuklarına geçiriyorlar, yeni parçalar almak üzere yine annelerinin yanına koşuyorlardı.

Sebastian artık tiksintisi bastırmıştı, şimdi herkesin bir yandan çalışıp bir yandan çiğnenirken aynı zamanda durmadan konuşmaları karşısında kahkahalarını tutamayıp gülüyordu.

Köpekler de ayaklar arasında dolaşıyor, atılan tekmelere aldırmadan onlar da paylarına düşeni mideye indiriyorlardı.

Bu neşeli köy havasının ortasına ansızın Müfettiş Herman Fleischer yanında on silahlı yerli askeri olduğu halde giriverdi.

Herman Fleischer yorgundu, kendisini M'topo'nun köyüne kadar getiren uzun yürüyüş sonunda ayakları şişmişti.

Bir ay önce yıllık vergi tahsilatına başlamak üzere Mahenge'yi terketmişti. Âdeti olduğu üzere kuzey bölgesinden işe başlamıştı. Çok başarılı bir sefer olmuştu bu yıl. [120] Kapağında kanatları açık bir kara kartal çizili tahta sandığı her gün biraz daha ağırlaşıyordu. Herman vatani Plaven'e dönüp hayalindeki çiftliği almak için daha kaç yıl Afrika'da kalması gerektiğini hesaplayarak günlerini zevkle harcamaktaydı. Bunun gibi verimli üç yıl daha yeterli olacaktı. On üç ay önce Flynn O'Flynn'in yelkenlisini Rufiji ağzında yakalayamamış olması çok yazıktı doğrusu. Bunu başarabilmiş olsaydı vatana dönüşü en az on iki ay öne alınabilecekti. Fleischer'in aklına gelen bu olay tüm keyfini kaçırmıştı, acısını önüne çıkan ilk köyden çifte vergi isteyerek çıkardı. Bu tutumu kabile reisinde öyle bir tepki uyandırmıştı ki Herman çavuşuna eyerinden ipini çıkarmasını işaret etti.

Reis birden havayı değiştiriverdi. «Ey şişman ve güzel fil! Biraz beklersen sana parayı getireceğim. Sineksiz bitsiz yeni bir kulübemiz var, sen orada güzel vücudunu dinlendirirken genç bir kız da susuzluğunu gidermek için sana bira getirecek.»

«Oldu,» dedi Herman. «Ben dinlenirken askerlerim de senin yanında kalsınlar.» Çavuşa reisi bağlamasını işaret ettikten sonra kulübeye girdi.

Reis iki oğlunu ormandaki belirli bir ağacın altını kazmaları için gönderdi, iki genç az sonra asık yüzlerle, ama epey ağırca bir deri torbayla döndüler.

Herman Fleischer torba içindekilerin yüzde doksanını kapsayan resmi bir makbuz imzaladı — yüzde onu da kendisinin payıydı. Bir sözcük bile Almanca bilmeyen reis derin bir soluk alarak makbuzu kabul etti.

«Bu gece senin köyünde kalacağım,» dedi Herman.

«O kızı yemeğimi pişirmesi için de yolla bakalım.»

Güneyden gelen haberci Herman Fleischer'i çok münasebetsiz bir anda rahatsız etmişti. Adamın anlattıklarına bakılırsa güney bölgesinde yeni bir Alman müfettişi Herman'ın işini yapmaktaydı. Herman yerlinin tanımından bunun en son Rufiji deltasında bir yelkenlinin güvertesinde gördüğü genç İngiliz olduğunu hemen anladı. [121]

Adamlarının büyük bir bölümünün ve para sandığı taşıyıcılarının arkadan gelmelerini söyleyerek yanına on yerli asker aldı, beyaz eşeğine atladığı gibi güneyin yolunu tuttu.

Beş gece sonra sabaha karşı kamp kurduğu Rovuma kıyısında çavuşu Herman'ı uyandırdı.

«Ne oluyor?» Herman bitkin bir halde doğrulup cibinliğinin kenarını açtı.

«Silah sesi işittik. Tek el ateş edildi.

«Nerede?» Herman bir anda uyanmış çizmelerine davranmıştı.

«Güneyden geldi, Rovuma kıyısında M'topo'nun köyünün oralardan.»

Artık giyinmiş olan Herman Afrika gecesinin hafif gürültülerine kulak verdi. «Emin misin?» Ama sözünü daha tamamlamamıştı ki uzaktan birkaç el ateş edildiğini duydu, bir an sessizlik oldu sonra bir el daha ateş edildi.

«Kampı toplayın! Rasch, seni kara dinsiz seni! Rasch!»

M'topo'nun köyüne vardıklarında güneş epey yükselmişti.

Uzun başaklar gelişlerini gizlediğinden Herman tam bir baskın düzeni hazırlayabilmişti. Askerlerini iyice yayarak kulübelere yaklaştı. Ancak açıklığa varınca köy alanındaki olağandışı görüntü karşısında elinde olmadan durakladı.

Filin etleri çevresinde kendilerinden geçmiş yarı çıplak köylüler Herman'ın ciğerlerini şişirip korkunç bir bağırma ile boşaltmasıyla kendilerine geldiler. Kalabalık birden koyu ve sessizlik perdesi altına girdi, bütün başlar Herman'dan yana çevrildi, tüm gözler yuvalarından fırlayacak gibi oldu. [122]

«Bwana Intambu!» diye hafif bir ses duyuldu sonra, «İpli Efendi!» Herman'ı iyi tanırlardı.

«Ne?» Herman birden kalabalık arasında Alman yerli askeri üniformasını giymiş yabancı bir adam görünce dilini yutacak gibi oldu. «Sen!» diye parmağını uzattı.

Ancak adam bir anda dönüp kana bulanmış kara vücutlar arasında kayboldu. «Yakalayın şunu!» Herman bir yandan da tabancasının kılıfını açmaya çalışıyordu.

Gözünün ucuyla diğer bir sahte askerin kulübelere arasına girmeye çalıştığını farketti.

«İşte bir tane daha! Yakalayın şunu! Çavuş, çabuk adamlarını çağır!»

İlk dehşetten kurtulan kalabalık birden kaçışmaya başladı. Herman Fleischer alanın karşı tarafında bir iskemlede oturan kişiyi gördüğü anda birden soluğu kesildi, boğulacak gibi oldu. Altın sırmalı, uzun çizmeli, mavi üniformalı adamın başında görkemli bir Prusya alayının miğferi vardı.

«İngiliz!» Herman değişik kılığına karşın Sebastian'ı tanımıştı. Bu arada kılıfı da açtığından Luger'ini çıkardı, «İngiliz!» diye hakareti bir daha tekrarlayarak tabancayı kaldırdı.

Sebastian kendinden beklenen düşünce çabukluğuyla bu beklenmeyen

durum karşısında şaşkın şaşkın oturuyordu, ancak Herman'ın tabancasını görünce kalkma zamanının geldiğini anladı ve bir hamlede havaya sıçradı.

Ne var ki, mahmuzları yine birbirine karıştığı için iskemleyle birlikte sırt üstü yere yuvarlandı. Kurşun da hiç bir zarar vermeden az önce durduğu yerin ortasından geçip gitti.

«Allah kahretsin!» Herman bir daha ateş etti. Kurşun Sebastian'ın ardında yattığı kalın tahta iskemleyi parçaladı. Bu ikinci başarısızlığı Herman'ı öylesine öfkelenmişti ki bu kez iki kurşunu daha boşa giderken Sebastian da dizleri üstünde sürünerek en yakındaki kulübenin ardına attı kendini. [123] Oradan da ayağa fırlayarak koşmaya başladı. İlk düşüncesi köyden çıkıp ormanda izini kaybettirmektir. Ancak birden Flynn'in öğüdünü hatırladı. Nehire koş. Doğruca nehire koş.»

Aklını buna öyle bir takmıştı ki önündeki kulübenin köşesini dönerken kendini tutamayıp Herman Fleischer'in aksi yönden gelen askerlerinden biriyle çarpıştı, ikisi birden yere yuvarlandılar, çelik miğfer Sebastian'ın gözlerine kadar indi. Oturmaya çalışırken miğferi başından çıkarınca hemen önünde yerlinin kıvrıkcık saçlı başını gördü.

Baş tam yerindeydi doğrusu, Sebastian miğferi de adamın tam beyninin üstünde tutuyordu. Olanca gücüyle indirince yerlinin kafatası çatırdadı, adam sırtüstü devrilip olduğu yerde hareketsiz kalıverdi. Sebastian miğferi adamın yüzüne geçirdi, yerde duran silâhını kaptığı gibi ayağa kalktı.

Çevresindeki karışıklıktan bir anlam çıkarmaya çalışarak bir süre kulübenin gölgesine çömelip bekledi.

Kurtların baskınına uğramış koyun sürüsü gibi koşuşan köylülerin kopardıkları kıyametin ardında Herman Fleischer'in komutlarını ve askerlerin silâh seslerini duyabiliyordu.

Her atıştan sonra bir çığlık yükseliyordu. Sebastian'ın ilk aklına gelen şey kulübelerden birine saklanmak oldu, ama bunun geçersizliğini hemen farketti.

Böyle yapmakla ancak yakalanmasını erteleyebilirdi o kadar.

Hayır, köyden çıkmalıydı. Ama yüz metre açıklığı koşup ağaçların arasına sığınmak ve bu arada bir düzene askerlerin ateşi altında bulunmak hiç de çekici bir şey değildi.

Sebastian tam o anda ayaklarının huzursuzluk verecek derecede ısındığını farkedip yere bakınca bir yemek ateşinin tam ortasında durduğunu gördü. [124] Çizmesinin derileri kavrulmaya başlamıştı bile. Aceleyle oradan çekilirken yanan deri kokusu kabız olmuş beyninde bir müshil etkisi yaptı.

Yanıdaki kulübeden bir avuç ot alıp ateşe attı. Kuru otlar alev aldı,

Sebastian meşaleyi kulübenin duvarına tuttu. Kulübe birden alev alıp yanmaya başladı. Sebastian otlardan meşalesini bırakmadan bir sonraki kulübeyi de ateşe verdi.

Şimdi görüş uzaklığı üç metreye inmişti. Artık tüm kulübeleri birer birer yakarak ilerliyebilirdi. Ardından gelen Alman öfkесinin belirtilerini duyunca zevkle gülümsedi.

Arada sırada dumanlar arasından fırlayan insanlar kendisine aldırış etmiyorlar, Sebastian da parmağını Mavzerinin tetiğinden çekmeden koşuyordu.

Son kulübeye gelince bir an duraklayıp tarlaların başladığı yere kadar koşmak üzere hazırlandı. Birkaç saat önce korkuyla kaçtığı başak denizi şimdi anne kucağı gibi görünüyordu gözüne.

Dumanlar içinde bir hareket sezince silahı o yana çevirdi. Bir asker şapkası ve parlak madeni düğmeleri görünce tetiği tutan parmağı gerildi.

«Manali!»

«Muhammed Az daha vuruyordum seni!» Sebastian tüfeği bir yana fırlattı.

«Çabuk! Arkamdalar!» Muhammed Sebastian'ın kolunu tutup çekti. Koşmaya başladılar. Arkalarındaki kulübeden bir sesin heyecanlı bağıırışı işitildi, hemen ardından da bir kurşun başlan üstündeki bir ağaca çarparak sekti.

Başaklar arasına girdiklerinde Sebastian Muhammed'den en az on adım öndeydi. [125]

«Şimdi ne yapacağız, Manalı?» diye sordu Muhammed. Yanındaki iki adamın yüzlerinde de aynı acıklı güven dolu soru okunuyordu. Sebastian bir rastlantı eseri karşılaşmıştı adamlarıyla. Başları üzerinde vızıldayan kurşunlardan korunmak için başaklar arasında iki büküm koşarlarken bu ikisiyle karşılaşmışlardı. Yerliler karın üstü yere yatmışlar başlarını toprağa gömmüşlerdi.

Sebastian adamları kaldırmak için epey tekmelemek zorunda kalmıştı.

O andan beri de Flynn'in öğüdünü akıldan çıkarmayarak dolana dolana Rovuma kıyısına gelmişti. Ancak Fleischer'in askerleri hem saklanmaya gerek duymadıklarından hem de dolambaçsız yoldan geldiklerinden kendilerinden önce varmışlardı kıyıya. Sebastian sazların arasından adamların kumsaldaki yerli kayıklarını parçalamalarını üzüntüyle seyretti.

Muhammed'e, «Karşıya kadar yüzebilir miyiz?» diye fısıltıyla sordu. Yaşlı yerlinin yüzü bir anda dehşetle allak bullak olmuştu, ikisi birden çeyrek mil genişliğinde ama çok hızlı aktığı için üstünde girdaplar oluşan suya baktılar.

«Hayır,» dedi Muhammed kesin bir sesle.

«Çok mu uzak?»

«Çok uzak. Çok hızlı. Çok derin ve çok timsah var.»

Çaresizlik içinde kıyıdan uzaklaşıp içperlere doğru süzöldüler.

Öğleden sonra nehirden iki mil kadar içerde çalılıkla kaplı bir vadideydiler. [126] M'topo'nun köyünden de bir o kadar uzaklaşmışlardı.

«Şimdi ne yapacağız, Manalı?» Sebastian yerliyi yanıtlamadan önce boğazını temizledi.

«Şey...» Yaratıcı bir düşünceye varabilmek için kaşlarını çattı. Birden bir şafak görkemiyle yüzü aydınlandı.

«Nehri geçmek için başka bir yol bulmalıyız.» Kendi zekasından gurur duyan bir adam havasıyla söylemişti bunu.

«Sen ne dersin, Muhammed?»

Topu bir anda temiz bir vuruşla kendi alanında bulan Muhammed bir karşılık veremedi.

«Bir sal?» diye Sebastian bir öneri sunmaya çalıştı.

Ancak araç gereç, malzeme ve olanak yokluğu öylesine belirgindi ki Muhammed bunu yanıtlamaya gerek bile duymadan başını salladı.

«Haklısın,» dedi Sebastian. O klasik güzelliğe sahip çehresi yine zorunlu düşünceyle kırıştı. Sonunda, «Nehir boyunca başka köy yok mu?» diye sordu.

«Var. Ama askerler hepsine gidip kayıklarını parçalayacaklardır. Reislere de kimliğimizi anlatıp adamları asmakla tehdit edecekler.»

«Ama bütün nehir boyunca dolaşamazlar ki. Beş altı yüz millik bir sınır bu. Bir kayık bulana kadar yürüyelim. Çok uzun zaman alır belki, ama sonunda buluruz.»

«Askerler daha önce bizi yakalamazlarsa.»

«Onlar bizim sınır bölgesinde kalacağımızı tahmin edecekler. Biz içerden dolaşır yeniden nehre dönmeden beş altı gün yürürüz. Şimdi dinlenelim, gece yola çıkarız.»

Rovuma'dan düz bir çizgi üzerinde Alman toprakları içine dalarken bütün gece boyunca hiç durmadılar. Sabahın ilk saatlerinde yürüyüş hızları epey düşmüştü, Sebastian adamlarının yürürken birden yoldan ayrıldıklarını, ancak hemen sonra birden şaşkınlıkla durup çevrelerine bakındıklarını ve koşa koşa arkadaşlarına katıldıklarını farketmişti. [127] Bu duruma çok şaşmış ve bunu neden yaptıklarını soracaktı ki, kendisinin de çok yorgun olduğunu ve konuşmanın bile güç bir iş olduğunu farkına vardı. Aradan bir saat geçmeden bu garip davranışın nedenini buldu.

Ayaklarının otomatik denilebilecek bir hareketle kendi kendilerine yürümesi Sebastian'da bir rahatlık duygusu yaratıyordu. Kendini zihnini örten o karanlık ve sıcak unutma dalgasına bırakmakta hiçbir sakınca görmedi.

Yanağını yırtan bir çalı birden bilincini yerine getirince şaşkınlıkla baktı çevresine. Muhammed ile iki yerli on metre kadar sağında tek sıra halinde yürüyorlar ve ay ışığında şaşkın ifadeler seçilen yüzlerini çevirmişler kendisini seyrediyorlardı. Sebastian'ın yürürken uyuduğunu anlaması için birkaç saniye geçti. Hemen koşup sıranın başındaki yerini aldı.

Ağaçların ardında battıktan sonra bir süre yansıyan iri, gümüş ay ışığının yardımıyla yürümelerini sürdürdüler, ancak ayaklarının altındaki patika artık görülemez hale gelince Sebastian şafak sökmesine bir saat kadar kaldığını hesaplayıp beklemeye karar verdi.

Tam durmuş ve konuşmak üzere ağzını açmıştı ki Muhammed, omzunu kavrayan eli ile onu uyardı.

«Manali!» Muhammed'in sesinde uyarıcı bir ton vardı; Sebastian bütün sinirlerinin gerildiğini hissetti.

«Ne var?» Güdüsel bir hareketle Mavzerini omzundan çıkardı.

«Karşıya bak!»

Sebastian gözlerini kısarak uzun bir süre karanlığa bakınca uzaklarda hafif bir kızılık gördü. «Gördüm,» dedi. «Nedir bu?»

«Ateş. Yolumuzun üzerinde kamp kurmuş birileri var.» [128]

«Askerler mi?»

«Olabilir.»

Sönme üzere olan kömürlerin kızılığına bakan Sebastian ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Artık uyanmıştı. «Çevrelerinden dolanalım,» dedi.

«Sonra ne olacak?»

«Önce kaç kişi olduklarını öğrenelim hele.»

Muhammed Sebastian'ın iznini beklemeden bir leopar gibi süzülüp karanlıkta kayboldu. Sebastian beş dakika kadar endişe içinde bekledi. Bir ara bir boğuşma gürültüsü duyar gibi olduysa da pek emin değildi bundan. Birden Muhammed yine yanında belirdi.

«On kişiler. İki asker ve sekiz taşıyıcı. Askerlerden biri ateş başında oturuyordu. Beni görünce herifi öldürmek zorunda kaldım.»

«Aman Tanrım! «Sebastian'ın sesi elinde olmadan yükselmişti. «Ne yaptın? Ne yaptın?»

«Herifi öldürdüm. Ama öyle bağırmayın!»

«Nasıl öldürdün?»

«Bıçağımla.»

«Neden?»

«Daha önce davranıp o beni öldürmesin diye.»

«Peki ya diğeri?»

«Onu da.»

«İkisini de mi öldürdün?» Sebastian'ın dili tutulmuştu.

«Evet, Tüfeklerini de aldım. Şimdi korkusuzca gidebiliriz artık. Ama taşıyıcıların yanlarında epey sandık var. Bana kalırsa bunlar Alman müfettişi Bwana Intambu'nun eşyalarını taşıyorlar.»

«Adamları öldürmemeliydin. Bağlasan falan da olurdu.»

«Mamali, tıpkı bir kadın gibi konuşuyorsun.» Muhammed yine söylemek istediği konuya döndü. [129] «Sandıklar arasında bir tanesi çok kocaman, sanırım vergi parası var içinde. Askerlerden biri sanki özel olarak korumak istermiş gibi sırtını o sandığa dayayıp uyumuştur.»

«Vergi parası mı?»

«Evet.»

«Vay canına!» Sebastian'ın bütün vicdan azabı yok olmuştu şimdi. Noel sabahı uyanmış bir çocuk gibi neşeliydi.

Başlarına dikilip dipçikleriyle dürterek uyandırdılar yerli taşıyıcıları. Adamları

battaniyelerinin altından kaldırıp bir grup halinde topladılar. Ateşe yeni odun atıldı, yükselen alevlerin ışığında Sebastian ganimeti incelemeye başladı.

Askerlerden birinin boğazından akan kan küçük tahta sandığı kızıla boyamıştı. Muhammed adamı ayaklarından tutup çekti, battaniyesi ile sandığı sildi.

«Manali, şu koca kilide bak. Kapağında da Kayzer'in kuşunun resmi var...» Uzanıp sandığın tutamaklarını kavradı. «... Bir de ağırlığına bak hele!»

Ateşin çevresindeki diğer eşyalar arasında Muhammed bir kangal da ince halat bulmuştu. Herman Fleischer'in seferlerinde pek gerekli olan bu nesneyle Muhammed taşıyıcıları bellerinden birbirlerine sıkı sıkı bağladı. Adamlar artık kaçamazlar ama yük taşıyabilirlerdi. Sebastian ağzına tıktığı sucuk ve kara ekmeği yutarak, «Ne yapıyorsun öyle?» diye sordu.

«Kaçmasınlar diye bağlıyorum.»

«Onları da yanımızda götüreceğiz değiliz herhalde?»

«Götürmezsek bunları kim taşıyacak?» [130]

Bungalovun pencereleri karanlıktı, tüm kamp derin bir uykuya dalmıştı. Sebastian sessiz olmalarını işaret ederek şimdi sayıları iyice azalmış olan adamlarını ön bahçeye dizip sandığı tam önlerine koydurttu. Başarısıyla övünüyor ve dönüşü için uygun bir hava yaratmak istiyordu.

Sahneyi hazırladıktan sonra bungalovun merdivenini çıkıp ayaklarının ucuna basarak kapıya doğru yürüdü. Niyeti kapıyı yumruklayarak ev halkını uyandırmaktı.

Ancak verandada duran bir iskemleye çarpınca yüzüstü yuvarlandı, silâhı omzundan kayıp gürültüyle taşlar üzerine düştü.

Sebastian daha yerinde doğrulmadan kapı açılmış ve üzerinde geceliği, elinde çiftesi olduğu halde Flynn O'Flynn dışarı fırlayıvermişti.

«Yakaladım seni domuz herif!» diye bağırarak silâhı yerde yatan adamın üstüne doğrulttu. Sebastian emniyet mandalının çit sesini duyunca yerinde doğruldu.

«Ateş etme, Flynn, ben geldim.»

Namlu hafifçe sallandı. «Kimsin sen? Ne istiyorsun?»

«Benim... Sebastian...»

«Bassie, sen misin?» Flynn kararsızlıkla indirdi silahı.

«Olamaz. Ayağa kalk da bir boyunu görelim.»

Sebastian bir sıçrayışta ayağa fırladı.

«Vay canına!» Flynn çok şaşırmıştı. «Gerçekten senmişsin. Vay canına! Fleischer'in seni bir hafta önce M'topo'nun köyünde yakaladığını duymuştuk.» Sağ elini uzatarak öne çıktı. [131] «Başardın, değil mi? Yaşa Bassie oğlum. »

Bassie Flynn'in elini sıkmaya fırsat bulamadan evden fırlayan Rosa babasının yanından geçip Sebastian'ın üzerine saldırdı. Genç adam az daha bir daha yuvarlanıyordu.

Rosa kollarını erkeğin göğsüne doladı, yüzünü tıraşı uzamış yüzüne dayadı. «Yaşıyorsun ha, Sebastian! Yaşıyorsun!»

Rosa'nın ince geceliğinin altına hiç bir şey giymemiş olduğunu ve elini neresine atsa hafifçe örtülü sıcak etle karşılaştığını farkedenden Sebastian koyun gibi bakıp gülümsedi Flynn'in yüzüne, «Kusura bakma,» dedi.

Kız durmadan kıpırdadığı için ilk iki öpücüğü hedefini bulamamıştı. Biri kulağının arkasına, diğeri kaşının üstüne isabet ettiyse de üçüncüsü dudaklarının tam ortasını buldu.

Sonunda soluksuz kalıp ayrıldıklarında Rosa, «Ben seni öldü sanıyordum,»

dedi.

«Haydi bakalım hanımefendi, şimdi gidip üstüne bir şeyler giysen iyi olur,» diye Flynn homurdandı.

O sabah Lalapanzi'de kahvaltı tam bir bayram havası içinde yapıldı. Flynn kızının zayıf durumundan yararlanıp masaya bir şişe cin çıkarmıştı. Rosa'nın itirazları pek zayıf oldu, hatta az sonra kendi eliyle Sebastian'ın çayına birkaç damla içki bile kattı.

Flynn O'Flynn'in gece gözlerine uyku girmediği için göz altları şişmiş ve morarmıştı; tüm geceyi Alman sandığındaki parayı saymakla ve gaz lambası ışığında hesap yapmakla geçirmişti. Yine de içtiği alkollü çayla keyfi yerindeydi. Rosa, O'Flynn'in Sebastian Oldsmith'e yağdırdığı övgü dolu sözlere o da yürekten katılıyordu.

«Bassie, Fleischer bu olayı Vali Schee'ye nasıl anlatacak doğrusu merak ediyorum,» dedi yemeğin sonunda. [132]

«Vergi parasını anlatırken orada olmak için neler vermezdim, ikisi de kalp krizi geçirip kalıverirler yani.»

Rosa babasına bakıp gülümsedi. «Hazır paradan söz ederken aklıma geldi babacığım, Sebastian'ın payının ne kadar tuttuğunu hesapladın mı?» Rosa babasına ancak çok keyifli olduğu zaman baba derdi.

«Elbette.» Babasının gözlerinde bir an dolaşan ifade Rosa'ya kuşkulandırmıştı. Dudakları hafifçe büzüldü.

Flynn'in yaralı bir dişi aslan kükreyişine benzettiği şurup gibi bir sesle ,«Ne kadarmış peki?» diye sordu kız.

«Canım, böylesine güzel bir gün de iş konuşmasıyla bozular mu yani?

«Ne kadar?» Flynn bir rakam söyledi.

Ortalığa birden hastalıklı bir sessizlik çökmüştü. Sebastian sarardı, itiraz etmek için ağzını açtı. Yarı payına güvenerek bir gece önce Rosa'ya ciddi bir teklif yapmış, teklifi de kabul edilmişti.

Rosa, «Bu işi bana bırak Sebastian,» diye mırıldanarak elini erkeğin dizine dayadı. Babasına dönüp, «Şu hesaplara bir de birlikte bakalım, olmaz mı?» diye yine şurup gibi tatlı bir sesle sordu.

«Elbette. Her şey son kuruşuna kadar büyük bir dürüstlikle hesaplanmıştır, sen de kendi gözünle göreceksin ya.»

Flynn'in «Sayın Bay Flynn O'Flynn ve Sayın Bay Sebastian Oldsmith Arasında Ortak İş. Alman Doğu Afrikası. 15 Mayıs 1913 - 21 Ağustos 1913 Dönemi» başlığı altındaki belgesi kendisinin muhasebeciliğin özel bir dalının üyesi olduğunun kanıtıydı. Vergi sandığı içindeki paralar 1893 kurlarına göre İngiliz sterlinine çevrilmişti. Flynn Pear'ın Yılığının bu özel yıl sayısını pek

tutardı. [133]

4.652 sterlin, 10 şilin ve 6 penilik toplam gelirden Flynn önce kendisinin yüzde ellisiyle diğer ortaklar olan Portekiz Posta Müdürü ile Mozambik Valisinin yüzde onları çıkarılmıştı. Kalan bakiyeden Rufiji seferi masrafları (Alman Doğu Afrika İdaresi hesabına gönderme yapılarak) düşürülmüş, daha sonra da ikinci sefer masrafları sıralanmıştı:

L. Parboo (terzi) 15 sterlin

Bir adet Alman Miğferi (Tahmini) 5 £

Beş Üniforma 12 £

Beş Mavzer 20 £

625 mermi (77 mm.lik) 22 £

Sayın S. Oldsmith'e verilen

100 Eskudo avans karşılığı 1 £

Sonunda Sebastian'ın payına düşen net zarar yirmi sterlin kadar tutuyordu.

«Sen hiç üzülme,» diye Flynn genç adamı avuttu.

«Parayı senden şimdi isteyecek değilim... Bundan sonraki seferde elde edeceğin kârdan düşeriz.»

«Ama Flynn... Sen bana kârı yarı yarıya paylaşacağımızı söylemiştin.»

«Zaten öyle yaptık, Bassie yavrum.»

«Peki, hani eşit ortak olacaktık?»

«Sen benim dediğimi yanlış anlamışsın, evlât. Yarı yarıya dediğim zaman masraflar çıktıktan sonra demek istemiştin. Bu kadar büyük masraf çıkmasına ben de üzüldüm doğrusu.»

Onlar böyle konuşurlarken Rosa da Flynn'in hesap kâğıdı arkasına bir şeyler yazıyordu, iki dakika sonra vardığı sonucu kahvaltı sofrası üzerinden babasına uzattı.

«Bence hesabın doğrusu böyle olmalı.»

Rosa O'Flynn 'bir sana bir bana' okulundan olduğu için hesabı babasınıninkilerden çok basitti. [134]

Flynn acı bir çılgınlıkla protestoya başladı. «Senin iş bilgin sıfırmış.»

«Olabilir, ama dümencilik gördüm mü de hemen anlarım.»

«Sen yaşlı babana dümenci mi diyorsun?»

«Evet.»

«Seni bir temiz kırbaçlasam yeridir şimdi. Daha kötek yemeyecek kadar büyümedin, hanımefendi.»

«Hele bir dene!» Flynn hemen geriledi.

«Üstelik Bassie o kadar parayı ne yapsın ki?» Genç biri için çok para iyi değildir, şımartır.»

«Parası olunca benimle evlenir. Şimdi anladın mı ne yapacağını?»

Flynn sanki boğazına kılçık takılmış gibi oldu, yüzü karıştı, öfkeyle Sebastian'a döndü. «Demek! Ben de tahmin etmiştim zaten!»

«Sakin ol, dostum.»

«Evime gelip İngiliz kralıymışsın gibi pozlar takmıyorsun. Paramı zimmetine geçirmeye çalışıyorsun... Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi şimdi de işlerini yoluna koymak için kızıma el atıyorsun, ha!»

«Kabalasma,» diye Rosa atıldı.

«Hah, bu çok güzel işte! Kabalasma diyor şimdi de bana. Siz ikiniz ben arkamı döndüğümde neler yapıyorsunuz bakalım, ha?»

Sebastian ayağa kalktı. «Benim önümde bir kadının yanında böyle konuşmanıza izin veremem, efendim. Hele o hanım benim karım olma teklifimi kabul ederek beni onurlandırmışsa.» Sebastian ceketinin düğmelerini açtı.

«Eğer bahçeye kadar gelerseniz, sizinle kozumuzu paylaşmaktan zevk duyacağım.»

«Yürü bakalım öyleyse.» Flynn yerinden kalkarken Sebastian'ın yanından geçecekmiş gibi yaptı. Sebastian ise ceketini çıkarmak üzereydi. [135] Flynn genç adamın ellerinin meşgul olmasından yararlanıp sol yumruğunu Sebastian'ın midesine indirdi.

«Of!» Sebastian iki büklüm olup öne eğilince Flynn'in ikinci yumruğu gözlerinin ortasını buldu. Genç adam alçak veranda korkuluğuna doğru devrildi, dengesini kaybedip hemen aşağıdaki çiçek tarhlarının arasına yuvarlandı.

Rosa ağır çini çaydanlığı kaldırdı. «Öldürdün onu!»

«İnşallah öyledir.» Flynn çaydanlık üzerine doğru uçarken başını eğdi, çaydanlık duvara çarptı sıcak su ve buhar kapladı ortalığı.

Rosa'nın çiçekleri arasında bir kıpırtı oldu, ardından Sebastian'ın başı çiçeklerle kaplı olarak ortaya çıktı.

Gözleri çiçeklerle yarış edermiş gibi morarmaya başlamıştı.

«Flynn, senin bu yaptığına kalleşlik denilir.»

«Seni görmemişti,» dedi Rosa. «Daha hazır değilken vurdun.»

«Eh, şimdi görüyor işte,» diye kükreyen Flynn, saldırıya geçmiş bir suaygırı

gibi merdivenlerden aşağı koştı. Çiçekler arasındaki Sebastian kollarını uzatarak klasik boksör savunmasına geçti. Flynn üzerine gelirken, «Queensberry Markisinin kurallarını mı uygulayacağız?» diye sordu.

Flynn Sebastian'ın dizine bir tekme atarak Markinin kurallarını önemsemediğini gösterdi. Sebastian acı bir çığlık kopartıp tek ayak üstünde zıplayarak tarhlar arasından çıkarken Flynn de ardından tekmeler yağdırıyordu. Çizmesini Sebastian'ın kığına iki kere indirmiş tam üçüncüsünü indirmek için ayağını kaldırmıştı ki, genç adamın yana kaymasıyla dengesini kaybedip sırtüstü yere yuvarlandı. Flynn'in doğrulması için geçen zaman Sebastian'a kendini toparlaması için yeterli bir süre idi.

Her iki gözü de şişmiş, ayrıca kığı da çok acıyordu, ama yine de sol kolunu ileri uzatıp sağ koluyla göğsünü koruyarak bekledi. [136] Flynn 'in sırtı üzerinden nişanlısının elinde koca ekmek bıçağıyla kendilerine doğru gelmekte olduğunu görmüştü.

«Rosa!» Sebastian dehşete kapılmıştı. Rosa'nın sevgilisini korumak için baba katili olmaktan kaçınmayacağı açıkça görülüyordu. «Rosa ne yapacaksın o bıçakla?»

«Babamı vuracağım.»

«Hayır, bunu yapamazsın.» Ancak Flynn kızına Sebastian kadar güvenmediğinden hemen Sebastian'ın arkasına geçip oradan ikisi arasındaki tartışmayı dinlemeye koyuldu. Sebastian'ın Rosa'yı yardıma ihtiyacı olmadığı konusunda kandırması bir iki dakika sürdü. Rosa yeniden verandaya döndü.

«Teşekkürler, Bassie.» Flynn genç adamın epey hasar görmüş kığına okkalı bir tekme daha indirdi.

Sebastian Oldsmith'in öfkelenmişliğini pek az insan görmüştü.

En son sekiz yıl önce iki altıncı sınıf öğrencisi başını tuvalete sokup sifonu çektiklerinde sinirlenmiş ve iki çocuğı da hastanelik etmişti.

Bu kere ortalıkta daha çok tanık vardı. Çanak çömleğın kırılmasıyla ve bağrışıp çağırmalarla Muhammed ve askerler içlerinde olmak üzere Flynn'in tüm kamp halkı çimenliğın kenarında toplanmışlar soluklarını tutmuş olarak dövüşü seyrediyorlardı.

Erkekleri kendileri için çarpıştığı zaman en yumuşak kadınların bile içlerinde yükselen o garip dişi vahşiliğıyla parlayan gözlerle Rosa verandadaki locasından Sebastian'ı daha şiddetli davranması için özendirilmekteydi.

Tüm fırtınalar gibi bu da uzun sürmedi; sona erdiğinde de ortalığa çöken sessizlik gerçekten şaşırtıcıydı.

Flynn yerde sırtüstü yatıyordu, gözleri kapanmış, hafif hafif soluyor, burnundan kızıl kabarcıklar halinde kan boşanıyordu. [137]

Muhammed ile beş adamı Flynn'i omuzları üzerinde eve taşırlarken adamın dev midesi aldığı soluklarla hafif hafif kabarıp alçalıyor, yüzünde hiç alışılmadık sakin bir ifade bulunuyordu.

Sebastian'ın yüzü vahşetle kasılmıştı, sanki çok şiddetli bir ateşli hastalığa tutulmuş gibi tüm vücudu titriyordu.

Hareketsiz yatan Flynn'in içeri taşındığını görünce bütün öfkesi birden geçiverdi. Arkalarından bir adım atarken sesi boğuk boğuk çıkıyordu. «Şey, ben... Ne yapayım, arkamdan tekmelememeliydin...» Ellerini çaresizce iki yana açtı. «Yapmamalıydın bunu.»

Rosa verandadan indi, ağır ağır erkeğe doğru yürüdü.

Önünde durup yarı korku yarı hayranlıkla baktı yüzüne.

«Şahaneydin,» diye mırıldandı. «Tam bir aslan gibi. » Kollarını erkeğin boynuna doladı, dudaklarından öpmeden önce, «Seni seviyorum,» dedi.

Sebastian'ın öyle bavulu falan yoktu, yeryüzünde tek eşyası üzerindeki giyeceklerdi. Oysa Rosa'nın kutulara sandıklara bölünmüş eşyalarını ancak evin önüne dizilmiş olan bir düzüne yerli taşıyabilirdi.

«Eh, yola koyulma zamanı geldi sanırım,» diye mırıldandı Sebastian.

«Öyle.» Rosa, Lalapanzi bahçelerine son bir kez baktı.

Yola çıkma önerisinde bulunanın kendisi olmasına karşın şimdi kararsızdı. Çocukluğundan beri burada yaşamıştı.

Kendisini koruyan kozayı burada örmüştü ve şimdi dışarı çıkma zamanı gelip çatinca korkuyordu. Güç almak için Sebastian'ın kolunu tuttu.

«Babana veda etmek istemez misin?» Sebastian kendisi için yepyeni ve zevk verici bir duygu olan sevecen koruyuculukla baktı kıza.

Kısa bir an duraksadı; kararlılığını en küçük bir şeyin bile yıkacağını çok iyi biliyordu. Şu anda öfke dalgası altına gömülmüş olan baba sevgisi Flynn'in o ünlü palavralarını sıkmasıyla her an su yüzüne çıkabilirdi. [138]

«Hayır,» dedi.

«En iyisi de bu galiba.» Sebastian Flynn'in herhalde hâlâ hasta yatağında yattığı bungalova son kez suçlulukla baktı. «Bir şey olmaz ya? Yani demek istediğim öylesine sert vurmuştum ki...»

«Bir şey olmaz,» dedi Rosa kendi sözüne kendi de inanmayarak. Erkeğin kolunu çekiştirdi. Taşıyıcıların önündeki yerlerini almak üzere yürüdüler.

Şişmiş tek gözünü yatak odası perdesindeki deliğe uydurup dışarısını seyreden Flynn gençlerin kararlılığını farketmişti. «Aman Tanrım, serser kafalılar gerçekten de gidiyorlar,» diye mırıldandı.

Rosa O'Flynn o incecik Portekizli kızla son bağıydı.

Flynn'in yaşamında sevdiği tek insan. Şimdi onu da kaybetmek üzereyken birden kızına karşı duygularının bilincine varmıştı. Onu bir daha hiç görememek korkusu için umutsuzlukla doldurmuştu.

Sebastian Oldsmith konusunda mantığını bulandıran hiçbir duygu beslemiyordu. Sebastian değerli bir iş olanağıydı.

Onun aracılığıyla kendisini pek az tehlikeye atarak pek çok planını uygulama alanına koyma fırsatı vardı.

Flynn bu son birkaç yılda içkinin gözleri, bedeni ve sinirleri üstünde yaptığı etkinin farkındaydı. Sebastian Oldsmith'in ise kartal gibi gözleri, boksör gibi bacakları vardı ve Flynn'in bildiği kadarıyla sinir diye bir şey kendisi için sözkonusu değildi. Flynn'in ona ihtiyacı vardı.

Flynn ağzını açıp inledi. Yaşlı bir erkek sığırın boğazdan gelen ölüm hırıltısıydı bu. Perdenin deliğinden genç çiftin oldukları yerde donup kaldıklarını görünce sevinçle sıırttı, ikisi de bungalova bakıyorlardı şimdi.

Flynn iki gencin çok güzel bir çift oluşturduklarını kabul etmek zorundaydı. Gladyatör gibi vücuduyla Sebastian, yanında iri göğüsleri ve kadınsı kalçalarıyla Rosa. [139]

Kızın kara saçları omuzlarında parıltıyor, iri gözleri üzüntüyle daha da irileşmiş bakıyordu. Flynn bu kez daha hafifçe inledi. Ölmek üzere olan bir adamın kesik kesik soluması. Rosa ile Sebastian aynı anda eve doğru koşmaya başladılar. Flynn yatağına dönüp ölmeye hazır bir insanın ifadesini takınmak için ancak fırsat bulabildi.

«Baba!» Flynn güçlükle araladı gözlerini. Kızını bir an tanıyamadı, sonra Rosa'nın bile güç duyabileceği bir sesle, «Kızım benim,» diye mırıldandı.

«Baba, ne oldu, baba?» Rosa yatağın yanında diz çöktü.

«Kalbim.» Flynn'in kıllı eli bir örümcek gibi hafifçe kıllı göğsüne dokundu. «Bir bıçak gibi. Kızgın bir bıçak...»

Odaya korkunç bir sessizlik çökmüştü şimdi. «Sana... Sana gittiğin her yerde mutluluk dilemek istedim...» Konuşmak yaşlı adamı çok yormuştu, bir an soluk soluğa kaldı. «Babanı unutma, ara sıra beni de an dualarında.»

Rosa'nın gözünden damlayan iri, parıltılı bir damla yaş yanağından aşağı süzüldü.

«Bassie, oğlum...» Flynn güçlükle çevirdi gözlerini Sebastian'a.

«Sakın olanlar için kendini suçlama. Ben yaşlı bir adamdım zaten... Yaşamımın sonuna gelmiştim.»

Biraz daha soludu. «Ona iyi bak. Rosacığma çok iyi bak.

Sen benim oğlumsun artık. Hiç oğlum olmamıştı.»

«Hiç bilmiyordum... Kalbinin rahatsız olduğunu bilmiyordum, Flynn... Çok üzgünüm, bağışla...»

Flynn dudaklarına ancak yükselebilen kahramanca bir gülümsemeyle baktı gencin yüzüne, titrek elini uzattı. Sebastian elini avuçları içinde sıkarken bir an tartışmalarının nedeni olan parayı yaşlı bir adamın ölüm döşeği armağanı olarak sunmayı düşündüyse de böylesine bir savurganlıktan hemen kaçındı. [140]

«Torunumu görmek isterdim,» diye mırıldandı. «Ama önemi yok artık. Elveda, oğlum.»

«Torununu göreceksin Flynn, söz veriyorum sana. Kalıyoruz, değil mi, Rosa? Onun yanında kalacağız, değil mi?»

«Evet kalacağım. Seni bırakmayacağız baba.»

«Çocuklarım.» Flynn arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Tanrıya şükürler olsun ki para teklif etmemiştir.

Dudaklarında mutlu bir gülümseme dolaştı. «Yaşlı bir adamı çok mutlu kıldınız, çocuklar.»

31

Flynn ölüm döşeğinden öylesine hızlı dönüvermişti ki Rosa kuşkulandıktan kendini alamadı. Ancak Lalapanzi'yi terk etme gerekliliğinden kurtuluşuna sevindiğinden bunu görmezlikten geldi. Üstelik dikkatini kendine çevirmesi zorunluluğunu ortaya çıkaran yeni bir olayla karşı karşıyaydı.

Sebastian'ın vergi seferine çıktığından bu yana vücudunun kadınsal işlevlerinin kesildiğini farketmişti. Bunu Nanny'ye söylemiş, o da yerel büyücüye başvurmuş, büyücü de bir tavuk kesip iç organlarında durumun açıklamasını aramıştı. Bulguları kesindi; Nanny, büyüye inanmayan Küçük Uzun Saçlı'ya bilgisinin kaynağını söylemeden raporunu vermişti.

Rosa aldığı habere sevinip Sebastian'ı yürüyüşe çıkmaya zorlamış, her şeyin başladığı çavlanın başına gelince de kollarını boynuna dolamış ve haberi kulağına fısıldamıştı. Konuşurken kıkır kıkır güldüğü için de bir değil iki kere söylemek zorunda kalmıştı. [141]

«Şaka ediyorsun,» diye soluğu kesildi Sebastian'ın.

Sonra kıpkırmızı kesildi.

«Hiç de etmiyorum.»

«Vay canına!»

«Sevinmedin mi? Senin için yaptım.»

«Ama evli bile değiliz.»

«Evleniriz.»

«Çok çabuk öyleyse.» Sebastian kızın bileğini tuttu.

«Haydi yürü!»

«Sebastian, durumumu unutuyorsun.»

«Aman, çok özür dilerim.»

Sebastian Rosa'yı Lalapanzi'ye götürürken taşlıklı yerlerde sanki bir kutu jelatinli dinamitmiş gibi dikkatle kucağında taşıyordu.

O gece yemekte, «Aceleniz ne?» diye sordu Flynn.

«Bassie'ye küçük bir işim vardı. Nehrin karşı yakasına geçip...»

«Olamaz. Biz Beira'ya papaza gideceğiz.»

«Ama iki hafta sürer bu iş. Bassie döndükten sonra konuşuruz bunu.»

«Biz Beira'ya yarın gidiyoruz.»

«Aceleniz ne peki?»

«Doğrusunu istersen Flynn, dostum...» Olduğu yerde huzursuzca kıpırdanan Sebastian kıpkırmızı kesilip sustu.

«Doğrusu yakında bir bebeğim olacak,» diye Rosa erkeğin sözünü tamamladı.

Flynn dehşetle baktı kızının yüzüne. «Ne olacak! Ne olacak!»

«Torununu görmek istediğini söylemiştin ya.»

«İyi ama hemen işe başlayın demedim ya!» Flynn Sebastian'a döndü. «Seni namussuz herif seni!»

«Baba, kalbin! Hem Sebastian'a çatıp durma, ben de kendi payıma düşeni yaptım.» [142]

«Seni utanmaz... Seni ahlâksız...»

Rosa, Flynn'in cin şişesini sakladığı yastığın ardına uzandı. «Bir iki yudum al, sakinleşirsin.»

Ertesi sabah Beira'ya gitmek üzere yola çıktılar. Rosa hamakta taşınıyor, Sebastian kötü yollarda yardım etmek ve taşıyıcılara durmadan küfür etmek için bir an bile yanından ayrılmıyordu.

Lalapanzi'den ayrılırlarken Flynn O'Flynn de yürüyüş kolunun en arkasında yanında dört köşe şişesi olduğu halde hamağında kendilerine katılmıştı, kendi kendine 'günah' ve 'zina' deyip duruyordu.

Ancak Rosa da Sebastian da adama aldırış etmediler, o gece kamp kurup ateş yaktıklarında karşısına geçip kendi aralarında gizli gizli konuşup güldüler. Sesleri öylesine alçaktı ki, Flynn kulak misafiri olmak için ne kadar çaba

gösterdiyse de hiç bir şey duyamadı. Sonunda öylesine öfkelenmişti ki, «...kızının ırzına geçmekle konukseverliğinin karşılığını ödemiş olan insanı ölesiye dövmekten... » söz etmeye başladı.

Rosa babasına bunu bir kez daha yapmaya kalkışmasını seyretmenin kendisi için büyük bir zevk olacağını bildirdi. Kendisine göre bu sirke gitmekten daha eğlenceliydi. Flynn onurunu ve içki şişesini toplayıp çalılıklar altına yatağını sermiş olan Muhammed'in yanına gitti.

Şafak sökmeden önce yaşlı bir aslan geldi ziyaretlerine. Ateşin dışındaki karanlığın içinden kızgın bir boğa gibi, kapkara yelesi dimdik gelip hızla battaniyelerin bürünmüş uyuyan insanların üzerlerine vardı.

Grup içinde uyumayan tek kişi Flynn'di. Bütün gece gözünü kırpmadan Sebastian'a bakmış, Rosa'nın tek başına uyuduğu çalılığın arkasına doğru gitmesini beklemişti. Mermisi sürülmüş silâhı hemen elinin altındaydı ve gencin o yana doğru ilk hareketinde hiç çekinmeden kullanacaktı. [143]

Aslan kampa saldırdığı anda Flynn hemen doğrulup çiftesini hayvanın kafasına ve göğsüne çevirip ateş etti. Aslan kurşunları yediği anda ölmüştü, ancak saldırısının şiddetiyle Sebastian'ın üstüne düşmüş, ikisi birden ateşin içine yuvarlanmışlardı.

Sebastian aslanın kükreyişi ve silâh sesiyle uyandığı anda ağır vücut birden üstüne yaslanmış, aynı anda da sıcak korlar çeşitli yerlerini yakmıştı. Bir fırlatışta battaniyesini açıp ayağa kalktı ve olduğu yerde hoplayıp zıplayarak hayali saldırganlara karşı dövüşmeye başladı.

Flynn kahkahadan kırılıyordu.

Kahkahalar, Sebastian'ın, Rosa'nın ve diğerlerinin övgü ve teşekkürleri havayı yumuşatmıştı.

«Canımı kurtardın,» dedi Sebastian.

«Babacığım, eşsiz bir insansın. Teşekkür ederim.»

Rosa babasını kucakladı.

Flynn kahraman rolünü pek benimsemişti. Neredeyse artık insanlığa dönmüş denilebilirdi... Küçük bir Portekiz limanı olan Beira'ya her gün biraz daha yaklaştıkça Flynn bu uygarlığa olan pek seyrek ziyaretlerinin keyfini çıkarmaya başlamıştı.

Son gece kentin bir mil dışında kamp kurdular.

Flynn'le özel bir konuşmadan sonra Muhammed yanına bir avuç eskudo alıp Flynn'in kente ertesi sabahki resmi girişini ayarlamaya gitti.

Şafağın ilk ışıklarıyla kalkan Flynn titizlikle tıraş oldu, temiz bir deri ceket ve pantolon giydi, yerlilerden, biri çizmelerini suaygırı yağı ile iyice parlattı, iki kişi de kampın yakınlarındaki bir palmiye ağacının üst yapraklarından birkaç

tane kestiler.

Her şey hazır olunca Flynn hamağına çıkıp leopar derileri üzerine uzandı. İki yanında iki yerli palmiye yapraklarını yelpaze gibi sallıyorlardı. Flynn'in ardında, tek sıra halinde diğer taşıyıcılar fildişlerini ve hâlâ yeşil olan aslan derisini yüklenmiş olarak yürümekteydiler. [144]

Onların da arkasında, kendilerine gereksiz dikkat çekmemeleri için uyarılmış olan Sebastian'la Rosa ve diğer yerliler geliyorlardı.

Bir Roma sirkinin gösterisini başlatmak için ancak Neronun yapabileceği tembelce bir el hareketiyle Flynn yürüme emrini verdi.

Ormanlar arasındaki patikalardan geçerek sonunda Beira'ya varıp kentin ana caddesine girdiler.

Kendilerini bekleyenleri görünce Sebastian, «Aman Tanrım! Bu kadar adam da nerden çıktı?» diye şaştı.

Sokağın iki yanı, çoğunluğu yerli, ama aralarında gürültünün nedenini anlamak için dükkânlarından çıkan bir iki Portekizli ve Hintlinin de bulunduğu bir kalabalıkla taşıyordu.

Halk ellerini çırparak, «Bwana Mkuba! Büyük Efendi! Fil avcısı! Aslan avcısı!» diye bağıırıyordu.

Sebastian çok etkilenmişti. «Flynn'in böylesine gözde olduğunu bilmezdim,» dedi.

«Çoğu adını bile duymamıştır,» diye Rosa erkeği düş kırıklığına uğrattı. «Dün gece Muhammed'i şakşakçı bulması için gönderdi. Adam başına bir eskudo öder. Diğerleri de gürültünün nedenini merak edip sokağa dökülürler. Her seferinde böyle olur.»

«Peki, bunu yapmasının nedeni ne?»

«Hoşuna gidiyor da ondan. Şu haline bak hele!»

Hamağında yatıp krallar gibi alkışları kabul eden Flynn zevkinden dört köşe olmuştu.

Yürüyüş kolunun başı Beira'nın tek oteli önünde durdu. Otel sahibesi olan iri yarı, bıyıklı Madam da Souza Flynn'i ıslak bir öpücükle karşılayıp harap kapılardan içeri buyur etti. Flynn her zaman düşlediği müşteri tipiydi.

Rosa ile Sebastian otelin önündeki kalabalığı güçlkle yarıp içeri girdiklerinde Flynn barın başına geçmiş uzun bir Lauretia birası kadehini yarılammıştı bile. [145] Yanında oturan Mozambik Valisinin yaveri Flynn O'Flynn'i o gece hükümet konağındaki ziyafete çağırmaya gelmişti.

'Flynn O'Flynn ve Ortakları'nın hesaplaşma günüydü.

Ekselans Jose De Clare Don Felezardo da Silva Marques Dar üs Selam'dak

Vali Schee'den resmi bir protesto ve suçlunun iadesi istemini alınca ortaklığın kârlı bir iş yapmış olduğunu anlamıştı.

Gerçekten de Ekselans ortaklığın işlerinden öylesine memnun oldu ki yetkisini kullanarak Portekiz yasalarına göre gerekli olan bir haftalık bekleme süresini kaldırarak Rosa ile Sebastian'ın Beira'ya geldiklerinin ertesi günü kilisede papaz önüne çıkmalarını sağladı.

Rosa'nın annesinin olan ve tropik koşullar altında artık iyice sararmış olan gelinliğin tülü Beira'nın sıcak mevsiminde gayet azgın olan sineklerin saldırısını önleme bakımından çok yararlı olmuştu.

Uzun süren törenin sonlarına doğru artık dayanamayan Flynn, yemekte içtiği cinin ve pek de olağan olmayan İrlandalı duygusallığının etkisiyle burnunu çekmeye başladı. Bir yandan çarşaf gibi mendiliyle burnunu ve gözlerini silerken Valinin yaveri de anlayışlı bir tavırla omzunu okşuyor, sakinleştirici sözler mırıldanıyordu.

Papaz iki genci karı koca ilan edip cemaat Te Deum ilahisine başlayınca Flynn de içkiden kısık sesiyle, «Kızım, zavallı kızım,» diye mırıldanmaya başladı. Rosa tül peçesini kaldırıp Sebastian'a döndü, genç adam törenin sıkıcılığını unutup karısını kucakladı.

Hâlâ 'zavallı kızım' diye söylenen Flynn büyük bir düğün şöleninin hazırlandığı otele yaver tarafından götürüldü. [146]

Flynn'in tutumu yüzünden pek ciddi başlayan yemek otel sahibesinin özel olarak bir gece önce şişelediği şampanyayı çıkarmasıyla birden yumuşadı. Flynn Sebastian'a düğün armağanı olarak on sterlin verdi, yaverin başından aşağı bir kadeh bira boşalttı.

O gece geç saatlarda gençler üst kattaki odalarına çekildiklerinde Flynn en yüksek sesiyle şarkılar söylüyor, kucağında oturan ve dört yana taşan Madam da Souza'nın kığını çimdikliyordu. Her çimdikte de kadının kahkahaları vücudunu kıyıya çarpmış denizanası gibi titretmekteydi.

Ancak genç evlilerin yatak sefası odalarının barın hemen üstünde olması nedeniyle pek keyifli olmamıştı doğrusu. Aşağıdaki Flynn O'Flynn fil tüfeğiyle tezgâhın ardındaki içki şişelerini bir bir parçalamaktaydı. Her vuruş diğer konukların binayı yıkan alkışlarıyla karşılanıyordu.

Hâlâ kahkahadan bütün etleri titreyen Madam da Souza da barın bir köşesine tünemiş, önündeki deftere durmadan not düşüyordu: 'Bir şişe Grandio London Gin, 14.50 eskudo; bir şişe Grandio Fransız Konyağı Beş yıldız, 14.50 eskudo; bir şişe Grandio İskoç viski 30.00 eskudo; bir şişe Grandio Fransız Şampanyası 75.90 eskudo.'

Grandio otelin markasıydı ve şişe içindeki içkinin Madam da Souza'nın özel gözetiminde otelde yapılıp şişelendiğinin garantisiydi.

Yeni evliler aşağıdan gelen şamatanın kendi bakır yataklarının gürültüsünü bastırıldığını anladıktan sonra artık Flynn'e bu kadarlık zevki çok görmemişlerdi.

O gece herkes için özlem ve bilmişçesine gülümsemelerle anımsanacak zevkli bir gece olmuştu. [147]

Flynn'in harcama hızıyla bile Sebastian'ın vergi seferinden payına düşen parayı tüketebilmesi iki haftasını aldı.

Rosa ile Sebastian bu süre içinde Beira sokak ve pazarlarında elele dolaştılar, ya da yine elele olarak kıyıda oturup denizi seyrettiler. Mutlulukları on beş yirmi metre yanlarına yaklaşan herkesi etkiliyordu. Dar bir sokakta yüzü asık kaşları çatılı bir yabancı onlara doğru yürürken birden gençlerin etkisi altına giriyor, adımları yavaşlıyor, yüzü gerginliğini kaybediyor, gülümsüyordu.

Ancak çoğunlukla barın üstündeki dairelerinde kalıyorlar, öğleden sonra erken bir saatte odalarına girip ertesi gün öğlene kadar bir daha çıkmıyorlardı.

Ne Rosa ne de Sebastian böylesine bir mutluluğu düşlerinde bile görmemişlerdi.

İki haftanın sonunda aşağı indiklerinde Flynn'in kendilerini beklediğini gördüler, «İyi günler! İyi günler!» diye Flynn kapının önünden geçmekte olan gençlerin yolunu kesti, kollarını omuzlarına attı. «Bu güzel günün başlangıcında nasılsınız bakalım?» Sebastian'ın uzun uzun ne kadar iyi olduklarını, Rosa'nın mutluluğunu, geceyi çok rahat geçirdiklerini anlatmasını dinlemedi bile. «Çok iyi, çok iyi!» diye sözünü kesti. «Bak, Bassie yavrum, sana verdiğim o on sterlini hatırlıyor musun?»

«Evet.» Sebastian birden kuşkulanmıştı.

«Onu bana geri verir misin?»

«Ben o parayı harcadım, Flynn.»

«Ne yaptın, Ne yaptın?» diye gürledi Flynn. [148]

«Harcadım.»

«Aman Tanrım! Hepsini mi? Yani on günde on sterlin mi harcadın?» Flynn damadının bu savurganlığı karşısında dehşete düşmüştü. Paranın gerçekten istediğini yapması için kendisine verildiğine inanan Sebastian ise utancından ne yapacağını bilemiyordu.

O öğleden sonra Lalapanzi'ye doğru yola çıktılar.

Madam da Souza borcun artakalan bölümü için Flynn'in senedini kabul etmişti.

Yürüyüş kolunun başında cebinde tek metelik bile olmayan ve içtiği içkinin etkisiyle midesi altüst bulunan Flynn'in yüzünden düşen bin parçaydı. İki haftadır kadın ve içkiden baş kaldırmayan yerlilerin de ondan aşağı kalır halleri yoktu. Küçük kervanın en ardından gelen Rosa ile Sebastian ise kumrular gibi

birbirlerine sokulmuş cıvıldaşıyorlardı, keder denizinde güneşli bir ada gibiydiler.

1913 muson rüzgârları mevsiminde Lalapanzi'de aylar çok çabuk geçti. Rosa'nın her gün biraz daha genişleyen beli Lalapanzi'nin merkezi olmuştu. En yetkili ağız olarak kabul edilen Nanny'nin başkanlığında uşaklar bölümünde yer alan tüm konuşmalar Rosa'nın karnı, daha doğrusu karnının içindeki çocuk üzerineydi. Hepsi bir erkek çocuk istiyorlardı. Ama Nanny içinde gizli gizli yeni bir Küçük Uzun Saçlı umudu beslemekteydi.

Muson rüzgârlarının ortalığı bataklığa, nehirleri kahverengi çavlanlara döndürdüğü uzun aylar boyunca Flynn bile içinde büyükbaba içgüdüleri duymaya başlamıştı. Nanny'nin aksine onun doğacak çocuğun cinsiyeti konusunda hiçbir kuşkusu yoktu ve adını şimdiden Patrick Flynn O'Flynn Oldsmith koymuştu.

Evin ardındaki ormanlarda avlanırlarken bu kararını Sebastian'a açıkladı. [149]

Sebastian'ın nişancılığı, çok titiz çalışma sonunda hiç beklenmedik boyutlara ulaşmıştı. Az önce de kanıtlamıştı bunu. Sürekli yağın yağmur toprağı çamur yığınınna döndürdüğü için dar boğazlardan birinde hiç ses çıkarmadan yürüyorlardı. Flynn Sebastian'ın elli metre kadar sağında ıslak çimen ve çalılar arasında hızla ilerlemekteydi.

Ceylanlar boğazın hemen dışında ağaçlar arasındaydılar. Her biri bir yarış atı kadar iri fakat daha etliydi. Flynn hayvanları ürkütünce bir sıçrayışta sola doğru koşmaya başladılar. Aralarındaki çalılıklar yüzünden Flynn ateş edemedi.

«Sana doğru geliyorlar, Bassie!» diye bağırdı. Sebastian iki adım atıp önündeki çalılığı geçti, tüfeğinin emniyet mandalını açtı. Bir boynuzun bir dala sürtünmesinden çıkan sesi duyduğu anda birinci hayvan tam önüne fırlamıştı. Mavi gri yağmur perdesi içinde bir hayâl gibiydi. Yağmurdan rengi koyulaşmış bitkiler ve ağaç gövdeleri arasında vurulması olanaksızdı. Ancak iki ağaç gövdesi arasından geçtiği anda Sebastian'ın tüfeğinden çıkan kurşun hayvanın boynunu parçaladı.

Silâh sesini duyan ikinci hayvan birden durdu, ön ayaklarını gövdesi altına toplayıp Önündeki çalılığın üzerinden zıplamaya hazırlandı. Sebastian silâhını omzundan çekmeden çevirdi, tek hareketle boş kovani fırlatıp tetiğe asıldı.

Ağır kurşun hayvanı tam havada uçarken yakalamıştı.

Bir Kızılderili çığığı koparan Muhammed, Sebastian'ın yanından uzun bıçağını sallayarak geçti, Kur'an buyruklarını yerine getirmek için hayvan

ölmeden boğazını kesti.

Flynn Sebastian'ın yanına geldi. «Aferin, Bassie yavrum. Kurutup tuzladık mı bir aylık etimiz var demektir.»

Sebastian sıkılganlıkla gülümsedi bu övgü karşısında. [150]

İki adam Muhammed'in adamlarının hayvanları parçalamalarını seyretmek için o yana yürüdüler.

Flynn usta bir taktikçi olarak torunu için seçtiği adı bildirmek üzere bu anı beklemişti. Ancak Sebastian'ın gösterdiği sert tepkiyi hiç hesaba katmamıştı. Sebastian çocuğuna Sebastian Francis Oldsmith adını vermeyi düşünmüştü.

Flynn güldü, sonra en ikna edici sesiyle zavallı bir çocuğa böylesine bir yük yüklemenin ne kadar zalimce bir şey olduğunu anlatmaya başladı.

Bu Oldsmith'lerin gururuna indirilmiş bir darbe olduğu için Sebastian hemen savunmaya geçti. Lalapanzi'ye döndüklerinde işin silahlı çatışmaya dönmesi için birkaç söz yeterliydi artık.

Rosa erkeklerin gelişlerini daha uzaklardan duymuştu.

Flynn'in sesi ta çimenliğin ötesinden işitiliyordu. «Ben torunuma öyle karı adı gibi ad koymam.»

«Francis kralların, savaşçıların ve beylerin adıdır.»

«Kıçımın kenarı!»

Rosa verandaya çıkıp kollarını bütün tartışmayı başlatan o güzelim kabarıklığın üstünde kavuşturdu.

Kızı görünce ikisi birden onu kendi yanlarına çekmek için yarışa başladılar.

Rosa dudaklarında gizli bir gülümsemeyle ikisini de dinledi. Sonra kesin bir sesle, «Kızımın adı Maria Rosa Oldsmith olacaktır,» dedi.

Bir süre sonra Flynn ile Sebastian verandada oturuyorlardı.

On gün önce mevsimin son yağmurları Hint Okyanusu yönünden gelmişti. Şimdi topraklar kuruyor, nehirler yine yataklarına çekilmiş bulunuyorlardı. Kırmızı topraklardan fişkiran taze otlar güneşin dönüşünü kutluyorlardı.

Kısa bir süre için her taraf yemyeşildi, hatta yaşlı ve boğum boğum ağaçlarda bile taze toprakların yeşilliği görülüyordu. [151]

O sabah erkenden uzaktaki vadide bir geyik sürüsü görmüşlerdi, her dişinin yanında bir de yavru vardı. Her yanda yeni canlılar, ya da yeni canlıları bir bekleyiş göze çarpıyordu.

Sabırsızlıkla yürümesini Sebastian'ın koltuğunun önünde kesen Flynn, «Yeter artık, bırak şu endişeyi,» dedi.

«Benim endişe ettiğim falan yok. Her iş yolunda gidecek.»

«Nerden biliyorsun?»

«Şey...»

«Çocuk ölü doğabilir.» Flynn parmağını Sebastian'ın burnunun dibinde salladı. «Elinde altı parmak olabilir... Ne haber? Ben bir keresinde...»

Flynn dehşet dolu listeyi uzattıkça Sebastian'ın gururlu ifadesi yavaş yavaş paramparça olmuştu. O da kalkıp Flynn'in yanında yürümeye başladı. «Hiç cin kaldı mı?» Bir yandan da Rosa'nın pancurları kapalı odasına bakıyordu. Flynn cebinden şişeyi çıkartıp uzattı.

Bir saat sonra Sebastian koltuğunda kaykılmış oturuyordu. Üzüntülü bakışlarla elindeki içki kadehine bakarak, «Ne yapardım acaba...» diye söylendi, ama sözünü sürdüremeden ürperip kadehini kaldırdı. Tam o anda kapalı odadan bir çığlık yükseldi. Sebastian arkadan bıçaklanmış gibi yerinden fırladı, içkisi gömleğine döküldü. Flynn de aynı anda yatak odasına doğru koşmaya başlamıştı. Çarpıştılar, yeniden yollarına devam ettiler.

Kilitli kapıyı yumrukladılar. Ancak iki adamı saatler önce kapı dışarı etmiş olan Nanny kapının sürgüsünü çekmemekte ve doğumun durumunu söylememekte direniyordu.

Rosa da onunla aynı fikirdeydi.

«Sakin her şey bitene kadar içeri alma onları,» diye kısık sesle fısıldadı. Sonra bitkinliğinden sıyrılıp bebeği yıkayan Nanny'ye yardım etti. [152]

Her şey hazır olunca yatağına uzandı, çocuğunu kucağına aldı ve Nanny'ye, «Kapıyı aç,» dedi.

Bu gecikme Flynn'in tüm kuşkularını doğrulamış gibiydi.

Kapı açıldığı anda ikisi birden yere kapaklandılar.

«Tanrıya şükürler olsun, yaşıyorsun Rosa!» diye bağırarak Sebastian yatağın yanında diz çöktü.

Rosa engel olamadan çocuğu kucağından kapan Flynn Sebastian'a, «Sen ayaklarını kontrol et, ben elleriyle kafasına bakacağım,» dedi.

«Parmakları tamam, iki el, bir kafa,» diye mırıldandı Flynn ne kızının ne de çocuğun çığlıklarına aldırış etmeden.

«Bu ucu da tamam.» Sebastian sevinçle bağırıyordu. «Şahane bir çocuk, Flynn.» Örtüsünü kaldırıp bakınca birden boğulacak gibi oldu. «Aman Tanrım!»

«Ne var?»

«Haklıymışsın, Flynn. Sakat doğmuş.»

«Nasıl? Neresi?»

«İşte!» Sebastian parmağıyla gösterdi. «Şeyi... Şeyi yok işte.» ikisi birden dehşetle baktılar bebeğe.

Çocuğun bacak arasındaki küçük yarığın bir sakatlık olmayıp da doğa gereği olmalarını anlamaları için birkaç dakikanın geçmesi gerekti.

«Kızmış!» diye burnunu büktü Flynn.

«Kızmış!» Sebastian kızının şerefini korumak için hemen çekti örtüyü.

«Kız ya,» diye gülümsedi Rosa mutlulukla.

Maria Rosa Oldsmith annesine hiç güçlük çıkarmadan dünyaya geldiği için Rosa yirmi dört saat sonra ayağa kalktı. Küçük bebeğin bütün davranışları aynı düşüncelilik ve hızla geliyordu. Dört saatte bir, bir kez ağlıyor ve anasının memesi ağzına girer girmez susuyordu. [153]

Barsakları da çok düzenli çalışıyordu. Günün ve gecenin geri kalan saatlerini hep uyumakla geçirmekteydi.

Maria Rosa yeni doğan bebeklerin o kıpkırmızı teni, sık yüzü, ya da şaş gözleri olmayan güzel bir kızdı.

İpek gibi yumuşak saçlarından pespembe ayak parmaklarına kadar da tek bir sözcükle kusursuzdu.

Flynn'in bir erkek torun sahibi olamamaktan doğan kırgınlığı iki gün sürdü. Bu süre içinde ya cephanelikte ya da verandanın ucunda tek başına oturup durdu. İkinci gece Rosa, Flynn'in oturduğu yerden duyulacak bir sesle, «Sebastian, Maria'nın tıpkı babama benzediğini farkettiler mi?» diye sordu. «Burun, ağız... Hele şu gözlere bak.»

Sebastian böyle bir benzemenin söz konusu bile olmadığını söylemek için ağızını açarken Rosa ayağına şiddetli bir tekme savurdu.

«Tıpkı dedesi. Yüzüne bir bakan büyükbabasının kim olduğunu hemen anlar.»

«Eh... dikkatle bakarsan Öyle sanırım.»

Flynn verandanın öteki ucunda kulak kesilmiş dinliyordu konuşulanları. Yarım saat sonra beşiğe yaklaşmış dikkatle bebeği süzüyordu. Ertesi akşam iskemlesini beşiğin yanına çekmiş, «Doğrusu aileye benzerliği tartışılmaz... Şu gözlere bak... Büyükbabasından almış,» diyordu.

Arada bir başka şeyler de söylüyordu : «Çocuğa çok yaklaşma, Bassie, mikrop kapacak. Rosa, bu çocuğa bir battaniye daha getirsen iyi olur. En son ne zaman süt vermiştin?»

Aradan çok geçmeden Sebastian'a da baskı yapmaya başladı.

«Artık sorumlulukların var, evlât. İşin bu yanını düşündün mü hiç?» [154]

«Ne demek istiyorsun, Flynn?»

«Şu soruma yanıt ver, yeter. Bu dünyada neyin var?»

«Rosa ile Maria.»

«Çok çok iyi. Peki, onları neyle besleyip neyle giydireceksin, ha?»

Sebastian durumundan pek memnun olduğunu belirtti.

«Hiç kuşku yok bundan. Cebinden beş para çıkmıyor da ondan. Ama bana sorarsan kışını kaldırıp bir şeyler yapman gerek artık.»

«Ne gibi?»

«Gidip biraz fildişi avlamak gibi.»

Sebastian üç gün sonra bir dizi silahlı yerlinin başında Rovuma nehrine doğru yola çıkıyordu.

On dört saat sonra gece karanlık basarken geri döndüler.

Flynn «Ne oldu? Ne işiniz var burada?» diye sordu.

Sebastian «İçimde bir duygu,» dedi.

«Ne duygusu?» diye uysallıkla sordu Flynn.

«Ne bileyim ben? Geri gelme dürtüsü işte...»

İki gün sonra yine yola çıktı. Bu kez Rovuma'yı gerçekten aşmıştı ki, yine aynı duyguya kapılıp Rosa ile Maria'yı görmek için döndü.

Flynn bu kadarına dayanamadı. «Anlaşılan seni işe koşmak için benim de birlikte gelmem gerekecek.» Başını salladı. «Beni düş kırıklığına uğrattın, Bassie.»

«Muhammed, çabuk eşyalarımı hazırla,» diye homurdandı. [155]

Flynn'in gönderdiği öncüler karşı kıyıda Alman devriyeleri olmadığını bildirince nehri aştılar.

Bu sefer Sebastian'ın daha önce Alman bölgesindeki amaçsız gezintisine hiç benzemiyordu. Flynn profesyoneldi.

Nehri gece geçmişlerdi. Geçerken hiç konuşmamışlar ve M'topo'nun köyünden iki mil aşağıya çıkmışlardı. Kıyıda da hiç duraklamadan şafak sökmesine bir saat kalana kadar on beş mil yürümüşler ve her yana kaçış olanağı veren ama yüksek otlarla kaplı kamp yerine varmışlardı.

Sebastian Flynn'in kamp kurmadan önce aldığı önlemlere çok şaşıtı: şaşırtmaca yapmak için aksi yöne yürüyüşler, kuru otlarla ayak izlerinin silinmesi, kampın ilerisindeki yüksek tepeye nöbetçi yerleştirilmesi...

Orada bekledikleri on gün içinde ne bir ağaçtan bir dal koparıldı, ne de orada bulduklarını belli edecek bir balta darbesi savruldu. Geceleri yaktıkları küçük ateşi yerde buldukları çalı çırpıyla besliyorlar, sabah şafak sökmeden de ateşi söndürüp üzerini toprakla örtüyorlardı.

Seslerini hiç bir zaman konuşma düzeyinin üstüne yükseltmiyorlar, kapkacağın birbirine çarpması bile Flynn'in öfkesini üzerlerine çekmeye yetiyordu. Hepsi sinirli bir tehlike bekleyişi içindeydiler, zihinleri ve bedenleri harekete hazır. Flynn'in gönderdiği devriyeler sekizinci gece dönmeye başladılar. Hepsi de gece hayvanlarının sessizliği ve gizliliğiyle ateş başına gelip gördüklerini anlatıyorlardı: [156]

«...dün gece hasta sırtlan suyu başında üç erkek fil gördük. Dişleri şu kadardı...» Burada kollarını iki yana açıyorlardı, «...ayrıca on dişi fil izi gördük, altısının yavrusu vardı. Dün Inhosana tepesinin altında bir sürü şafağa doğru gidiyordu: beş genç erkek, yirmi üç dişi deve...»

Bu karışık raporlar bölgenin haritasını kafasında taşımayan Sebastian için hiç bir anlam taşıyordu. Ama ateşin başında oturup her anlatılanı dinleyen Flynn parçaları birbirlerine ekleyerek sürünün ne yöne gittiğini kestirebiliyordu. Yaşlı erkeklerin çiftleşen sürülerle henüz birleşmediklerini, dişilerin sel nedeniyle kaçmak zorunda kaldıkları bataklık bölgeye dönmeleri sırasında bekçilik ettiklerini anlıyordu.

Dişlerin de boy ve kalınlık tahminlerini dikkatle izlemekteydi.

Gelişmiş dişleri eve kadar taşıma zahmetine değmezdi, bunlardan ancak piyano tuşlarıyla bilardo topları yapıldı. Pazar dolup taşıyordu bunlarla.

Ancak diğer yandan elli kilo ağırlığında, iki buçuk metre boyunda bir ve şişman bir kadının bacağının iki katı kalınlığında bir dişi de kilosuna altı sterlin

getirirdi.

Yüzünün iki yanında böyle birer diş taşıyan bir hayvandan en az dört beş yüz altın sterlin kazanmak işten bile değildi.

Flynn avlanacağı alanları tek tek eksiltiyordu. Bu yıl M'bharo tepelerinde fil yoktu. Bunun bir nedeni vardı: Yamaçlarda yatan otuz yığın güneşten beyazlanmış kemik iki yıl önce Flynn'in izlediği yolu işaret ediyordu.

Silâh seslerinin anısını unutamayan sürüler daha uzun süre oralara gelmezlerdi.

Tabora'da da fil yoktu. Mapundu ağaçları hastalanmış, meyveleri olgunlaşmadan kurumuştü. Mapundu meyvelerini çok seven filler bu yıl oraya da uğramazlardı. [157]

Fil sürüleri Sania Tepelerine, Kilombera'ya ve Salito'ya gitmişlerdi. Salitc Mahenge'deki Alman karargâhından bir günlük yoldaydı. Flynn burasını da sildi.

Devriyelerden her biri raporunu bitirdikten sonra Flynn son kararını etkileyecek soruyu soruyordu.

«Toprak Sürücüsünden ne haber?»

Hepsi de, «Bilmiyoruz, hiç bir şey duymadık,» diyorlardı.

Son devriye diğerlerinden iki gün sonra geldi. Biraz suçlu bir ifade vardı yüzünde.

«Hangi cehennemdeydin?» diye sordu Flynn. Yerlinin mazereti hazırıldı.

«Fini Efendinin belirli konuları soracağım bildiğim için yolumu uzatıp amcam Yetu'nun köyüne uğradım. Amcam büyücüdür. Onun haberi olmadan ne bir aslan bir hayvan öldürür, ne de bir fil bir dal koparır. Ben de kendisine bunları sormaya gittim.»

«Ünlü büyücü amcanın kızları da ünlüdür. Ayın yıldız ürettiği gibi o da kız çocuk üretir.»

«Öyle öyle, Yetu amcam çok ünlüdür.»

Yerli Flynn'in konuşmasını başka yana çekmeye çalıştı. «Amcam Fini Efendi'ye selâmlarını yollayıp şunları söylememi istedi: Bu yıl Sania Tepelerinde çok büyük filler var. İkili üçlü gruplar halinde dolaşıyorlar. Ben kendi gözümle dişleri bir mızrak boyunda olan on iki tanesini gördüm. Daha pek çoğunun da izlerini gördüm. Amcam ayrıca Fini Efendi'nin çok kere sorduğu bir tanesinin de bunların arasında olduğunu söylüyor. Fillerin filiymiş bu. Öyle bir heybetle dolaşmış ki insanlar ona Toprak Sürücüsü adını takmışlar.»

«Benim öfkemi yatıştırmak için bunları uydurmuyorsun ya?» diye söylendi Flynn. «Amcanın kızlarına tohumlarını bırakırken mi Toprak Sürücüsünü

uydurdu?» [158]

Flynn kuşkulu olmakta haklıydı. Çok kez uydurma hikâyelerin ardına düşüp o fili aramıştı. Ateşe doğru eğilip yerlinin gözlerinin içine baktı. «Gerçeği söylüyorum, efendi.» Adamın gözlerinde hiçbir suçluluk ifadesi yoktu.

Flynn homurdanarak yerine oturdu, bakışlarını ateşe dikti.

Afrika'daki ilk on yılında uzun dişleri yere kadar uzanan ve toprakta iki sıra iz bırakan bir filden söz edildiğini duymuştu. Elli yıl önce bir Arap köle tüccarını öldüren ve şu anda boynuzunda adamın mücevherlerle süslü kolyesini hâlâ taşıyan suaygırı hikâyesini de duyduğunda gülmüştü. Afrika'da Hazreti Süleyman'ın hazinelerinden fil mezarlığı efsanesine kadar binlerce hikâye vardı ve Flynn bunlardan hiçbirine inanmazdı.

Sonra birden efsanenin canlandığını gözleriyle görmüştü. Bir gece Portekiz bölgesinde Zambezi kıyısında kamp kurmuşken hafif bir silâh alıp kuş avlamaya çıkmıştı. Kamptan iki mil uzakta kuşların suya doğru hızla uçtuklarını görünce hemen sazların arasına girip beklemişti.

Kuşlar tam üzerine geldiğinde ayağa fırlayıp en önde uçana, arkadan ikincisine ateş etmiş, iki kuş da aralarında tüyler bırakarak döne döne yere düşmeye başlamışlardı.

Ancak Flynn kuşların yere düştüğünü görememişti.

Silâh sesi nehir boyunca yankılanırken durduğu yerin hemen önündeki sazlar birden patlar gibi savrulmuş ve bir fil ortaya çıkmıştı.

Omuz başları, en az yerden dört metre yükseklikte olan bir erkek fildi bu. Öylesine yaşlıydı ki kulakları parçalana parçalana yarı boyuna inmişti. Vücudunu örten derisi bumburuşuktu, dizlerinde ve boynunda torbalar halinde sarkıyordu. Yine yaşını gösteren gözyaşları kırışik ve tozlu yanaklarından süzülmekteydi. [159]

Sazlar arasından çıktığında başı hiç de doğal olmayan bir biçimde geri atılmıştı. Flynn hayvanın böyle durmasının nedenini farkettilerinde gözlerine inanmak istememişti.

Hayvanın başının iki yanında uzanan dişleri bir Yunan tapınağının sütunları kadar dümdüzdü ve çıktığı noktadan küt ucuna kadar hiç incelmiyordu. Dişler, çiğnenmiş tütün suyu rengini almıştı. Eğer hayvan başını serbest bıraksaydı yere kadar uzanacak dört metrelik dişlerdi bunlar.

Flynn gözlerine inanamayarak orada dururken fil elli metre yakınından geçip ormana girmişti.

Flynn'in kampa dönüp Gibbs marka çiftesini, dolu matarasını alıp adamlarına seslenmesi ve nehir kıyısına dönmesi yarım saatini almıştı.

Muhammed hayvanın izini sürmeye başlamıştı. İlk başlarda tozlu toprak

üzerinde yassı ayak izleri vardı, hayvanın ayağının çizgileri yaşlılıktan çoktan kaybolmuştu. Beş mil sonra bunlara yeni izler katılmıştı. Ayak izlerinin iki yanında yerdeki çürük yaprakların, otların ve yumuşak toprağın üzerinde dişlerin değdiği yerlerde iki çizgi halinde yeni bir iz uzanıyordu. Flynn yaşlı file neden Toprak Sürücüsü adı takıldığını anlamıştı.

İzleri üç gün sonra yağmur yağınca kaybetmişlerdi.

Ancak ondan sonraki yıllarda Flynn bu iki diş izini daha pek çok kere kovalamış, hatta bir keresinde dürbünüyle bakarken hayvanı görmüştü. Ancak hiç bir zaman yaklaşıp görmemişti. Tüm yaşamı boyunca hiçbir şeyi o dişleri istediği kadar istememişti.

Şimdi de ateş başında bunları anımsadıkça içindeki o ihtiras, herhangi bir kadına duyduğundan çok daha güçlü olarak yüreğini kavriyordu.

Sonunda doğruldu, yerliye dönüp, «Yarın sabah güneş doğar doğmaz Sania'ya Yetu'nun köyüne gideceğiz,» dedi. [160]

Herman Fleischer'in yanağına konan sinek kulak memesinin ucunda sallanan ter damlasını yudumlamanın zevkiyle ön ayaklarını sevinçle birbirine sürtüştürdü.

Herman'ın arkasında duran yerli asker elindeki zebra kuyruğunu öyle ustalıklarla salladı ki, uzun kara tüylerin bir teki bile Müfettişin yüzüne değmeden sinek Herman'ın kafası çevresinde tur atan diğer arkadaşlarına katıldı.

Herman hareketi farketmemişti bile. Koltuğuna çökmüş, verandanın altındaki tozlu tören alanında çömelmiş duran iki yaşlı adama bakıyordu. Sessizlik insanı sersemleten sıcaklığın üstüne battaniye gibi serilmişti. Adamlar konuşmuşlar, şimdi de Bwana Mkuba'nın yanıtını bekliyorlardı.

«Kaç kişi öldü?» diye sonunda Herman sordu. Köyün ileri gelenlerinden kıdemlisi, «Efendi, iki elinin parmakları kadar,» dedi. «Ama daha fazla olabilir, kesin olarak bildiğimiz bu.»

Herman'ın aslında ölenlere aldıracağı yoktu, ancak sayıları durumun ciddiliği hakkında bir fikir verebilirdi.

Törensel adam öldürme ayaklanmaya kadar giderdi. Leopar derileri giymiş on on iki adam mehtaplı bir gecede toplanırlar, ellerine bağladıkları demirlerle genç bir kızı parçalayıp vücudunun bazı organlarını yerlerdi. Herman için bu zararsız bir eğlenceydi. Ancak sık sık olduğu takdirde bölgede dehşet yaratırdı. Bu da ayaklanma için uygun zemin oluştururdu. Leopar giysili büyücüler ellerinde meşalelerle geceleri köylerden geçerlerken yerliler kulübelerinde titreyerek onların verecekleri talimatları dinlerler ve de söylenenleri yerine getirirlerdi.

On yıl önce Salito'da da aynı şey olmuştu. Büyücüler o yılın vergi tahsilâtına karşı çıkmaları emrini vermişler, Müfettişle yirmi askeri öldürülmüş, etleri ağaçlara asılmıştı. [161]

Üç ay sonra bir Alman taburu Dar üs Selam'a inip Salito'ya yürümüş, önlerine çıkan köyleri yakmış, kadın, erkek, çocuk, keçi, köpek demeden tüm canlıları öldürmüşlerdi.

Ölü sayısı hakkında ancak bir varsayımda bulunulabilirdi, ancak tabur komutam iki bin yerliyi öldürmüş olmakla övünmüştü. Bunun bir abartma olduğu kuşkusuzdu. Yine de Salito tepeleri bugün bile çıplak ve bomboştu. Olay can sıkıcı ve çok pahalıya mal olmuştu,

Herman Fleischer kendisinin görev süresinde böyle bir şeyin tekrarını istemiyordu.

Önlemenin iyileştirmeden daha iyi olduğu düşüncesiyle olay yerine kendisi gidip birkaç kurban kesmeyi daha uygun buluyordu. Yerli çavuşa döndü. «Yirmi kişi al yanma. Yarın şafak sökmeden Sania'da Yetu köyüne gideceğiz. İpleri almayı da unutma.»

34

Sania tepelerinde öğle sıcağında yabancı bir incir ağacının geniş dalları altında bir fil uyuyordu. Hayvan ayakta idi, ancak uzun dişlerini toprağa dayamış, başını öne eğmişti. Yaşlı bir insan gibi, yarı uyur yarı uyanıktı, hiçbir zaman bilincini kaybetmiyordu. Parça parça olmuş gri kulakları zaman zaman sallanıyor, her seferinde başında bir sinek bulutu havalanıyordu. Sinekler bir süre sonra yine hayvanın üstüne konuyorlardı. Yabancı incir ağacının gölgesi sineklerin vızıltısıyla doluydu.

Yaşlı filin uyuduğu noktanın dört mil ötesinde üç kişi Sania tepelerinin yamaçlarına tırmanmaktaydılar. [162]

Muhammed en öndeydi. Hızlı adımlarla yürüyor, gözlerini yerden ayırmıyor, sık sık başını kaldırıp ardında olduğu izlerin nereye yöneldiğini anlamaya çalışıyordu.

Mapandu ağaçlarının altında meyvelerin yerde çürüyüp kokuştığı bir noktada durup arkasındaki iki beyaz adama izleri gösterdi. «Sıcaktan bunalıp burada durmuş, ama sonra hoşuna gitmediği için yoluna devam etmiş.»

Flynn kan ter içindeydi. Kızarmış yanaklarından boşalan terler gömleğini sıırıslam ıslatmıştı. «Evet,» diye başını sallayınca onun da üstünde bir sinek bulutu oluştu. «Sırtı aşmış olmalı.»

Diğerleri gibi fısıltıyla konuşan Sebastian, «Nerden anladın?» diye sordu.

«Serin akşam rüzgârı doğudan eser. Rüzgârı almak için sırtın öteki yanına geçip bekleyecektir.» Flynn gömleğinin

Koluyla yüzünü sildi. «Sakın aklından çıkarayım deme, Bassie. Bu fil benimdir, tamam mı? Eğer onu vurmaya kalkarsan, yemin ederim, ben seni vururum.»

Flynn Muhammed'e başıyla işaret etti, izlerin ardından yürüdüler.

İki tepe arasındaki sırt açlıktan ölmek üzere olan bir öküzün belkemiği gibiydi. Kaim otlar arasında bir an durup dinlendiler. Flynn boynuna asılı kılıfından dürbününü çıkartıp merceklerini sildi.

«Siz burada kaim,» diyerek ufuk çizgisine doğru yürüdü.

Bir ağacın gövdesini siper edip başını hafifçe kaldırdı, ileri baktı.

Hemen altında Sania tepesi tatlı meyillerle on mil ilerdeki ve elli metre aşağıdaki vadiye iniyordu. Yamaç, hepsi de kaim otlar ve çalılıklarla kaplı binlerce boğaza bölünmüştü.

Flynn dirseklerini yere dayayıp dürbünü kaldırdı, tek tek ağaçların altlarını aramaya başladı. [163]

Gözü bir mil kadar ilerdeki bir ağaca takılınca, «Tamam, » diye söylendi. Gölgekte ağaç gövdesi olmayacak irilikte bir kütle seçmişti.

Dürbünü indirip kaslarındaki terleri sildi, parıltısının görüşünü engellememesi için bir süre gözkapaklarını indirdi, sonra yine dürbünü kaldırdı.

Karşısındaki bilmeceyi çözebilmek için iki dakika baktı durdu. Fil ağacın gövdesinin arkasındaydı, alçak dallar vücudunun yarısını örtmüştü. Daha küçük bir ağaç sandığı şey de hayvanın uzun dişiydi.

Flynn'in göğsü daraldı heyecandan.

«Tamam! Tamam!» diye söylendi.

Flynn stratejisini en ince ayrıntısına kadar hesaplıyor, yirmi yıllık fil avcılığının deneyimine dayanarak kaderin bir oyununu önlemeye çalışıyordu.

Sebastian'la Muhammed'in bekledikleri yere döndü.

«Orada.»

«Senle geleyim,» diye yalvardı Sebastian.

«Beleş yok!» Flynn çizmelerini çıkartıp Muhammed'in sırt çantasından çıkardığı yumuşak sandal ayakkabıları giydi. «Silâh sesini duyana kadar burada bekle. Ondan önce sırttan yukarı burnunu bile çıkarmayacaksın, tamam mı? Yoksa kurşunu beynine yersin.»

Muhammed Flynn'in önüne çöküp efendisinin yerde sürünürken dizlerini koruyacak olan meşin dizlikleri bacaklarına geçirdi. Flynn cin şişesini açıp

kuvvet topladı.

Şişeyi kapatırken yine kaşlarını çatıp baktı genç adama.

«Namusum üzerine yemin ederim!» dedi.

Flynn sırta gelince durakladı, gözlerini ancak uzatıp avına baktı, toprağın engebelerini belleğine iyice kazıdı. — bir karınca yuvası, bir parça beyaz kuvartz kayalığı, kuş yuvaları dolu bir ağaç. — Bunların her birinin yanına vardığında filden uzaklığını tam olarak hesap edebilirdi artık. [164]

Sonra tüfeğini ileri uzattığı kollan arasına alıp yüzüstü sürünmeye başladı.

Sırttan ayrıldıktan bir saat sonra otlar arasında eski bir mezarlıktaki bir granit taş benzer bir kütle gördü.

Kovalamaca sona ermişti artık.

Sırtı aşmadan hangi noktadan ateş edeceğini kararlaştırmıştı.

Burası yabani incir ağacından elli metre beride, fille tam bir dik açı oluşturuyordu. Dizleri üstünde doğrulup ateş ederken hayvan tarafından da görülmeyecekti.

Flynn heyecanlanmıştı, dudaklarına götürmeden kadehin elinden kapılacağı, tatmin olmadan bir kızın altından çekilip alınacağını hissediyordu sanki. İlerlemeye başladı, yüzü heyecandan gerili bir halde granit mezar taşına doğru sürünerek arkasına saklanacağı kayaya vardı.

Ses çıkarmadan yana kaydı, ağır silâhı göğsüne dayayıp sessizce kırdı, belindeki kütüklükten iki iri mermi çıkartıp bakır kılıflar üzerinde bir çizik falan olmamasına dikkat etti. Parmaklarının titremediğini görünce içi rahatlamıştı. Kurşunlan namlulara sürüp emniyet mandalını 'ateş' durumuna getirdi.

Omzunu güneşten ısınmış granit kütesine dayayıp bacaklarını beline doğru çekip dizleri üstünde doğruldu.

Başını eğmiş, silâh kucağında olarak kayanın arkasında diz çöktü ve bir saattir ilk kez başını kaldırdı. Granitin kristalli yapısı ağır ağır görüş alanından geçti ve birden elli metre ilerdeki hayvanı gördü.

Pilin yan tarafı kendisine dönüktü, ancak başı ağacın dal ve yaprakları ardındaydı. Flynn'in olduğu yerden hayvanın beyninden vurulması olanaksızdı. Flynn bakışını filin omzuna kaydırınca kalın gri derinin altındaki kemikleri gördü. Geniş göğsü içinde, kaburgalar arasında pespembe ve yumuşacık kalbinin dev bir denizanası gibi titrediğini görüyordu sanki. [165]

Silâhını önündeki kayaya dayadı, namlunun ucuna bakınca arpacığa takılmış kuru bir ot parçası gördü. Silâhını indirip tırnağı ile arpacığı temizledi, yeniden kaldırıp baktı.

Arpacık şimdi yaşlı filin omzundaydı, biraz daha kaydırınca göğsünü gördü. İşte sonunda hayvan kendisini, orada öldürülmeyi bekliyordu. Flynn hafifçe

tetiğe dokunup boşluğunu aldı.

Sıcak Afrika havasının uyuşuk genişliğinde kũcũcũk bir fısıltı gibiydi ses! Arkasından geliyordu.

«Flynn! Flynn!»

Yabani incir ağacının altında bir hareket patlaması oldu ansızın, yaşlı fil inanılmaz bir hızla yerinden fırladı, dişlerini havaya doğrultup Flynn'in bulunduğu yerin aksi yõnũnde koşmaya başladı. Ağacın geniş gõvdesi hayvanın kaçışını õrtũyordu.

Flynn birkaç saniye sersemlemiş gibi kaldı kayanın ardında. Her an hayvanı vurma fırsatı elinden kaçıyordu. Doğrulup ardından gitmeye başladığı anda birden sekiz on santimlik bir dikene bastı, diken korkunç bir acı vererek etine gõmũldũ, Flynn yere çõktũ.

Fil iki yũz metre kadar õtede ağaçlar arasında kayboldu.

«Flynn! Flynn!»

Yaralı ayağını iki eliyle tutup yere çõkmũř olan Flynn Sebastian Oldsmith'in aşağı inmesini bekledi.

«İyice yaklaşsın hele,» diye sõyleniyordu. Sebastian yokuş aşağı koşan bir insanın hantallığı ve uzun adımlarıyla yaklaşmaktaydı. şapkası dũřmũř, uzun saçları dalgalanıyordu.

Hâlâ bağırıyordu.

«Tam gõbeęinden vuracağım,» diye Flynn kararını verdi. [166]

«İki kurşunu birden!» Yanında duran tũfeęe uzandı.

Sebastian Flynn'in hareketini gõrũnce durdu.

Flynn tũfeęi kaldırdı. «Onu uyarmıştım!» Parmağını tetiğe değdirdi.

«Flynn! Almanlar! Bir ordu! Tepenin hemen ardında! Bu yana geliyorlar!»

«Tanrım!» Flynn kararlılığını unutmuştu artık.

Üzengiler üzerinde doğrulan Herman Fleischer uzanıp kığını kaşdı. Kalçaları nitelik ve nicelik bakımından kadın kalçalarını andırıyordu. Eyerde beş saat geçirdikten sonra dinlenmek için can atmaktaydı. Eşeği üzerinde Sania tepelerini aşmış, yabancı incir ağacının serin gölgeğinde durmuştu. Herman içindeki özleme dayanamayıp tembellik etmeye karar verdi, arkasında bekleyen yirmi yerli askerine emir vermek için döndü. Hepsi de kendilerini yere atmak için onun emrini beklemekteydiler.

«Tembel köpekler!» diye düşünen Herman kaşlarını çattı. Dönüp kalçalarını yeniden eyere yerleştirdi, «Yürüyün!» diye homurdandı. Topuklarıyla eşeğin karnına vurdu, hayvan yürümeğe başladı.

Herman'ın başından üç metre kadar yukarda, incir ağacının kalın dallarından birine tünemiş olan Flynn O'Flynn adamın gidişini silahının namlusunun ucundan izliyordu. Devriye kolunun sırtı aşip gözden kaybolmasını bekledi, ancak sonra tüfeğini indirdi.

«Oh! Ucuz atlattık!» Sebastian'ın sesi Flynn'in üstünden gelmişti. [167]

«Ayağını yere değdirseydi beynini patlatacaktım.»

Flynn fırsatı kaçırdığına üzölmüş gibiydi. «Pekâlâ, haydi Bassie, beni bu lanet ağaçtan indir artık.»

Flynn sırtını ağacın gövdesine dayayıp çıplak ayağını Sebastian'a uzattı. «Tam da namlunun ucundaydı...»

«Kim?»

«Kim olacak, fil elbette, aptal. İlk kez tam vuracak duruma gelmişim ki... Uy! Ne yapıyorsun?»

«Dikeni çıkarmaya çalışıyorum, Flynn.»

«Bana kalırsa çıkarmaya değil çekiçle mıhlamaya çalışıyorsun.»

«Ucunu tutamıyorum ki.»

«Dişlerinle kavra, başka yolu yoktur.» Sebastian birden sararmıştı. Flynn'in ayağına dikkatle baktı. İri bir ayaktı, parmaklarında nasırlar, parmak aralarında kara kara lekeler ve deri parçaları... Bir metre öteden kokusu burnunun direğini kırıyordu. «Kendi dişinle çekemez misin, Flynn?» diye sordu.

«Ben cambaz mıyım be?»

«Ya Muhammed?» Sebastian yerliye dönerken gözleri ışıldıyordu. Muhammed yanıt olarak dudaklarını açıp çıplak pembe dişlerini gösterdi. «Anladım,» dedi Sebastian.

Yeniden ayağa dönüp midesi bulanarak baktı. Bir yandan da durmadan yutkunuyordu.

«Haydi dedik sana!» Sebastian eğildi. Flynn bir çığlık kopardı. Sebastian ıslak diken dişleri arasında olduğu halde doğruldu. Dikeni ağzından fırlattığı anda Muhammed de cin şişesini uzattı. Sebastian bir kere boğazını temizledi, ikinci kez şişeyi kaldırdığında Flynn kolunu tuttu. «Aşırılığa gerek yok, Bassie oğlum.» Şişeyi alıp kendi ağzına götürdü. İçki öfkesini alevlendirmiş gibiydi.

«O namussuz sosis yiyici domuz. Tam fili enselemiştim ki...» Derin derin soludu. [168] «Ona gerçekten kötü bir şey yapmak isterdim... şey... şey...» Herman Fleischer'i bir kötülük düşünmeye çalıştı, sonunda buldu da.

«Tamam! Yaşadık!» Gülümsemeye başlamıştı.

«Ne oldu?» Sebastian korku içindeydi, Flynn'in intikam aracı olarak seçtiğinden hiç kuşkusu yoktu. «Ne?» diye tekrarladı.

«Mahenge'ye gideceğiz.»

«Ama orası Alman karargâhıdır.»

«Evet öyle. Müfettişi ve askeri olmayan bir karargâh. Unutma, az önce yanımızdan aksi yöne doğru gittiler. »

Mahenge'ye şafaktan iki saat önce, insanın canlılığının en düşük düzeyde olduğu zifiri karanlıkta vardılar.

Fleischer'in karargâhını korumaları için bıraktığı bir onbaşı ile beş askerin savunmalarına pek de kahramanca denilemezdi. Gerçekte, Flynn'in çizme darbeleriyle ancak gözlerini aralayabilmişler, tam olarak uyandıklarında ise kendilerini cezaevinin sağlam parmaklıkları arasında buluvermişlerdi.

Baskında bir kişi yaralanmıştı. Bu da kuşkusuz Sebastian Oldsmith'ti. Heyecana kapılan genç yarı açık bir kapıya çarpmıştı. Ancak Flynn'in dediği gibi kalın tahtaya başını çarpmıştı, yoksa başka bir yerini çarpmış olsaydı gerçekten ağır bir yara alabilirdi. Şimdi kendini epeyce toparlamış Flynn ile adamlarının güneş doğarken başlattıkları yağmayı izlemekteydi.

Adamlar işe Müfettişin odasından başlamışlardı. Burada kalın duvara gömülü kocaman bir demir kasa vardı.

Flynn gözlerini devirerek, «Önce şunu açacağız,» dedi.

«Bakın bakalım bir alet falan bulabilecek misiniz?» [169]

Sebastian tören alanının ucundaki demirci atelyesinden levye ve çekiç getirdi.

İki saat sonra duvarlardan ve tavandan yağın kireç tozu bulutları arasında kan ter içinde küfürler savuruyorlardı.

Kasayı duvardan söküp yere indirebilmişlerdi. Flynn'in adamlarından üçü çekiçlerini boşuna kaldırıp indiriyorlardı.

Sebastian da yine boşuna bir çabayla levveyi kasanın menteşesinin altına sokmuş kanırıyordu. Madeni çizmekten başka bir şey yapamamışlardı. Müfettişin masasının üzerine tünemiş olan Flynn ise giderek öfkelenmekten başka bir şey yapmıyordu; kasayı açma konusunda son bir saattir tek katkısı masanın çekmecesinde bulunduğu içki şişesini yarılamak olmuştu.

«Hiçbir yararı yok, Flynn.» Sebastian'ın saçları terden alnına yapışmıştı, avuçlarındaki su kabarcıklarını yaladı. «Bu işi unutmak en iyisi...»

«Geri çekilin!» diye kükredi Flynn. «İki kurşunda açarım ben laneti!» Gibbs marka çiftesini kapıp yerinden kalktı.

«Dur!» Sebastian ile yerliler saklanacak bir yer bulmak için kaçıştılar.

Ağır silâhın patlayışı daracık odada kulakları sağır edecek bir gürültü çıkarmıştı. Barut dumanı kireç tozuyla karıştı, kurşunlar kasanın madenini çizerek odanın çeşitli köşelerine sekti, duvarlara mobilyalara gömüldüler.

Bu şiddet hareketi Flynn'i tatmin etmiş görünüyordu. Kasaya ilgi

duymuyordu artık. «Gidip yiyecek bir şeyler bulalım,» deyince hep birlikte mutfaqlara koştular.

Herman Fleischer'in bir kurşunda parçalanan kiler kilidinin ardında Alaaddin'in sihirli mağarası bekliyordu kendilerini. Tavanda dizi dizi sucuklar, pastırmalar, jambonlar, domuz butları asılıydı. Yerde kavurma et fiçileri, tekerlek tekerlek peynirler, kasa kasa buralar, zeytin, konserve mantar, kaz ciğeri, istakoz, karides ve şişe şişe şampanya vardı. [170]

Bu bolluğa bir an korkuyla baktıktan sonra hep birlikte ileri yürüdüler. Her biri kendi zevkine uygun bir köşeye yumuldu. Yerliler domuz fiçilerini çıkardılar, Sebastian bıçağıyla konserve tenekelerini açmaya koyuldu, Flynn ise bir köşedeki Steinhager birası kasasının başına geçti.

Doyma noktasına varıncaya kadar tam iki saat yeyip içtiler. Sebastian hafifçe geçirerek, «Eh, artık yola koyulma zamanı geldi,» dedi. Muhammed'e döndü. «Adamların her birini iyice yükle. Yanımıza alamadığımızı da hela çukurlarına doldur.» Devrilmemeye çalışarak ayağa kalktı. «Ben çevreye şöyle bir bakayım da önemli bir şey bırakmış olmayalım.»

Flynn Fleischer'in odasının kapısında bir an durup esefli bakışlarla yerde yatan kasaya baktı. Taşınmayacak kadar ağırdı. Öfkesini çıkarmak için bakışlarını odada gezdirdi.

Giriş kapısının hemen karşı duvarında Kayzer'in şahane bir at üstünde tören üniformasıyla renkli bir resmi vardı. Flynn masadan sabit bir kalem alıp birkaç çizgiyle atla binicisinin ilişkisini değiştirdi, sonra kıs kıs gülererek duvara 'Kayzer atını sever' diye yazdı.

Bu esprisini öylesine beğenmişti ki Sebastian'ı çağırıp gösterme zorunluluğunu duydu, «İşte incelik buna denir, Bassie yavrum. Bütün iyi espriler incedir.»

Sebastian'a kalırsa Flynn'in güldürü anlayışı öfkeli bir gergedanın saldırısı kadar inceliğe sahipti, ancak ağzını açıp bir şey söylemeden gülmekle yetindi. Bu davranışı Flynn'i şakalarını daha ileri götürmeye özendirmişti.

[171] Adamlarına söyleyip heladan dolu bir kova getirtti ve Herman Fleischer'in yarı açık yatak odasının kapısının üstüne yerleştirdi.

Bir saat sonra iyice yüklenmiş olarak Mahenge'yi terkedip Rovuma nehrine doğru hızlı bir yürüyüşe geçtiler.

Herman Fleischer kanına pompalanan adrenalinin de etkisiyle biraz daha kafası karışmış olarak yağmalanmış karargâhını dolaşıyordu. Her yeni hakareti daha kısılan gözler ve güçlkle çıkan soluklarla gözetlemekteydi.

Ancak ilk yapması gereken şey askerlerini kapatıldıkları yerden çıkarmaktı. Herman delikten çıkartılan askerlere ilk iş olarak, görevlerindeki beceriksizlikleri nedeniyle yirmişer kırbaç vurulmasını emretti. Çıplak ete inen kırbaç darbeleri ve kopan yaygara doğrusu kendisini pek keyiflendirmemişti.

Ne var ki o kadar özenle doldurduğu kilerini tamtakır bulunca kırbaçlanmadan aldığı o küçük zevk de uçup gitti. Herman yıkılmış bir insandı artık. Yanakları titriyor, melankolik bir özlemle tükürükleri akıyordu. Yalnız sosisleri yerine koymak bir ay sürerdi, anavatandan getirttiği peynirleri yenilemek ise kimbilir bir daha kendisine nasip olacak mıydı?

Kilerden odasına geçince Flynn'in ince esprisiyle burun buruna geldi. Herman'ın güldürü anlayışı duruma hiç uygun değildi.

«Domuz herif! Pis İngiliz!» diye umutsuzca mırıldandı. Yağmacıların ardına düşmenin hiçbir anlamı olmadığını çok iyi biliyordu. Herifler iki gün önce yola çıktıklarına göre Rovuma'ya varmadan kendilerini yakalaması olanaksızdı. [172] iş eleştiriye gelince üstünde adam olmayan Vali Schee bir geceliğine askerleriyle nehri geçmesine ve Lalapanzi'yi ziyaret etmesine izin verseydi, ertesi sabah Portekiz Hükümetine sınır tecavüzünü şikâyet edecek kimse kalmayacaktı.

Herman içini çekti. Yorgundu, morali bozulmuştu.

Karargâhını düzene sokmadan önce gidip biraz dinlenecekti.

Çalışma odasından çıkıp ağır ağır binanın özel dairesine yürüdü, yatak odasının kapısını açtı.

Yatak odası bir süre için içine girilmez bir hal almış olan Herman o geceyi açık verandada geçirdi. Düşünde hep Flynn O'Flynn'i kovalıyor, ancak aralarındaki mesafe hiç daralmıyor, başı üstünde de biri Vali Schee'nin ciddi, diğeri o İngiliz haydudunun genç yüzüne sahip iki iri kuş dolaşüyor ve düzenli aralıklarla barsaklarını boşaltıyorlardı. Bir gün öncesinin deneyinden sonra düşlerinin kokusal hayâlleri korkunç derecede gerçekçiydi.

Uşaklardan biri tarafından uyandırılınca gözlerinin ardında bir ağrı, ağzında acı bir tatla yatağında doğruldu.

«Ne var?»

«Dodoma'dan gelen bir haberci üstünde Bwana Mkuba'nın kırmızı işareti olan bir kitap getirdi.»

Herman inledi. Vali Schee'nin mühürlü zarfı her zaman belâdan başka bir şey getirmemişti başına. Flynn O'Flynn'in son serüvenini bu kadar çabuk öğrenmiş olamazdı ya...

«Kahve getir!»

«Kahve yok efendi. Hepsini çalmışlar.» Herman bir daha böğürür gibi inledi.

«Pekâlâ, haberci gelsin öyleyse.» Bir fincan kahvenin tedavi edici yardımı olmadan Vali Schee'nin yakınmalarını okumak zorundaydı. [173] Mühürü söküp okumaya başladı:

4 Ağustos, 1914

Valilik Makamı

Dar üs Selam

Alıcı: Müfettiş (Güney Bölgesi)

Mahenge

Sayın Bay,

İmparatorluğumuzla İngiltere, Fransa, Rusya ve Portekiz Devletleri arasında bugünden başlayarak savaş hali ilân edilmiş olduğunu bildiriyorum.

Bu yazıyla Alman Doğu Afrikası Güney Bölgesi geçici Askeri Komutanlığına getirilmiş bulunmaktasınız.

Sınırlarımızı korumak ve düşmanı şaşırtmak için gerekli her önlemi almakta özgürsünüz.

Şu anda Dar üs Selam'da toplanmakta olan askerî bir birlik bir süre sonra bölgenize gönderilecektir.

Ancak bunun daha bir süre gecikeceğini bildirmek isterim.

Bu arada siz elinizdeki güçlerle üstünüze düşeni yapmaya başlayabilirsiniz...

Mektup daha uzayıp gidiyordu ama Herman Fleischer bundan sonrasına şöyle bir göz gezdirmekle yetindi.

Başığrısı geçmiş, ağızındaki o pis tat unutulmuştu.

Şişman yanaklarını hoptata hoptata başını kaldırdı.

«Evet, O'Flynn şimdi sana o kovanın hesabını ödeteceğim...»

Yeniden mektubun başına döndü, «... Sınırlarımızı korumak ve düşmanı şaşkırtmak için gerekli her önlemi...»

Sonunda o kadar istediğı emir gelmişti işte. Heyecanla çavuşuna çağırdı.

Rosa Oldsmith işlemekte olduğu bebek önlüğünden başını kaldırdı.

«Belki de bu gece dönerler artık.»

«Bu gece, yarın ya da öbür gün,» diye Nanny filozofça yanıt verdi.

«Erkeklerin gidiş gelişlerini tahminin bir yararı yoktur. Hepsinin kafaları böcek doludur.» Sonra yine leopar derilerinin üstüne canlı bir mumya gibi çöküp beşiğı sallamaya başladı.

«Bu gece döneceklerinden eminim. Ta içimde hissediyorum bunu, iyi bir şeyler olacak, eminim.» Rosa işini bir kenara bırakıp verandaya açılan kapıya yürüdü. Güneş birkaç dakika önce batmış, Afrika'nın kısa süren alaca karanlığında ortalık insanı ürpertecek kadar sessizdi.

Rosa akşamın serinliğinde kollarını göğsünde kavuşturup karanlıkta artık seçilmesi güç olan vadiye baktı.

Alaca karanlık yerini koyu karanlığa bırakırken içindeki bekleme duygusu da anlamsız bir korkuya dönüşmüştü.

«Nanny, ışıkları yak lütfen,» diye seslendi.

Arkasında madenle camın sürtüşmesinden çıkan sesi duydu, bir kibrit alevi parladı, ardından ayakları dibine soluk sarı bir ışık kümesi döküldü.

Gecenin ilk esintisi çıplak kollarında ürpertiler uyandırmıştı, elinde olmadan titredi.

Ama yine de çimenliğin ucundaki incir ağaçları gözden kaybolana kadar gözlerini ayırmadı yoldan. Sonra birden dönüp eve girdi, kapıyı kapatıp sürgüyü çekti.

Daha sonraları uyandığında odası karanlıktı, dışarda ay yoktu. [175] Yatağının yanında küçük Maria'nın uyurken çıkardığı emme seslerini duyabiliyordu.

Akşamın o huzursuzluk dolu duyguları yine kaplamıştı genç kadının benliğini, koyu karanlığın seslerini dinlerken kendini küçülmüş, kaybolmuş, gerçeklerden kopmuş hissediyordu.

Ani bir korkuyla cebinliği kaldırıp beşiğe uzandı. Bebek yerinden kaldırılırken biraz ağlar gibi olduysa da annesinin göğsüne yaslanınca yine o derin uykusuna daldı.

Küçücük vücudun sıcaklığı Rosa'nın heyecanını da biraz yatıştırmıştı.

Bağırıp çağırmalarla uyandı. Sebastian'ın taşıyıcılarının sesleri olmalıydı, içinde anlatılmaz bir sevinç duydu birden. Gözlerini tam açmadan örtüleri fırlattı, cebinliğin altından kucağında çocuğuyla fırladı.

O anda odanın karanlık olmadığını farketti. Avluya açılan pencereden parıldayan, titreyen ve sonra hafifçe kaybolan sarı bir parıltı seçiliyordu.

Rosa artık uyku sersemliğini atmıştı üzerinden, dışardan gelen gürültülerin karşılama çığlıkları olmadığı anlaşılıyordu. Ayrıca başka sesler de vardı — fısıltılar hışırtılar ve nedenini kestiremediği patlamalar.

Karşılaşacağı şeyden korka kora pencereye doğru yürürken bir çığlıkla olduğu yerde donup kalmıştı. Çığlık mutfak avlusundan gelmişti. Bu bir dehşet ve acı çığlığıydı, sona ermeden önce uzun bir süre havada titremişti.

«Tanrım!» Rosa pencereden baktı.

Hizmetçi kulübeleri yanıyordu. Her birinin saz damından yükselen sarı alev sütunları geceyi aydınlatmıştı.

Avluda Alman yerli asker üniformalı insanlar dolaşıyorlardı.

Hepsinin elinde alevlerin ışığında süngüleri parıldayan tüfekler vardı.

«Nehri geçtiler... Hayır Tanrım, olamaz, hayır hayır!»

Rosa çocuğunu koynuna bastırıp pencerenin altına eğildi. [176]

Bir çığlık daha duyuldu, ancak bu kez çok zayıflamıştı.

Dört yerli asker yerde debelenen bir şeyin çevresinde toplanmış gülüyorlardı. Zevk için öldüren insanların heyecanlı kahkahalarıydı bunlar. Süngülerini kaldırıp kaldırıp indiriyorlardı.

Tam o anda uşaklardan biri kulübelerin birinden fırlayıp alevlerin aydınlattığı alanın dışına koşmaya başladı.

Askerler ölmek üzere olan adamı bırakıp onun ardına düştüler. Bir ceylan kovalayan köpekler gibi adamın çevresini kuşatıp ışıklı yere yönelttiler.

Şaşkın ve çevresi çevrili yerli yüzü korkudan gerilmiş olarak sağma soluna bakındı. Askerler üzerine atlayıp silâhlarını kafasına indirmeye başladılar.

«Hayır Tanrım, olamaz!» Rosa'nın sesi boğazında düğümlenip kalmıştı, ancak gözlerini önündeki sahneden ayıramıyordu.

Birden yeni bir ses, otoriter bir gürlleme karıştı gürültüye. Rosa Almanca söylenen sözleri anlamıyordu ancak evin kenarından Alman Sömürge Askerlerinin mavi üniforması içinde dev gibi beyaz bir adamın çıktığını gördü. Adamın elinde bir tabanca vardı. Sebastian'ın anlattıklarından bunun Alman Müfettişi olduğu belliydi.

«Durdur onları!» Rosa sesi çıkmadan, aklından konuşuyordu. «Lütfen bu yangını ve öldürmeyi durdur.»

Beyaz adam askerlerini teşvik ederken yüzünü Rosa'nın bulunduğu yere çevirdi. Rosa adamın yüzünün şişman bir bebeğinki gibi gergin ve pembe olduğunu gördü.

Alevlerin ışığında ince bir ter tabakasıyla kaplıydı.

«Durdur onları! Ne olur durdur onları,» diye mırıldandı hafifçe. Komutanlarının emriyle üç asker kovalamacanın heyecanı ile düşürdükleri kuru otlardan yapılma meşalelerini alıp kulübelere birinin ateşinden yakarlarken diğerleri de cesetleri bırakıp çevreye yayıldılar.

Yüzleri eve dönük, süngüleri kana bulanıktı. [177]

«Fini ile İngilizleri istiyorum, yerlileri değil... Beyazları istiyorum! Evi yakın!» Rosa ancak babasının adını duymuştu. Evde olmadığını, içerde yalnız kendisiyle bebeğinin bulunduğunu haykırmak istiyordu.

Üç asker, ellerindeki meşalelerden kıvılcımlar saçarak eve doğru koşuyorlardı. Birden durdular, meşalelerini eve fırlattılar. Rosa kuru ot yığınlarının başının üstündeki saz dama düşerken çıkardıkları sesi duydu.

«Ev ateş almadan bebeğimi kurtarmalıyım.» Rosa odadan koridora çıktı. Burası karanlıktı. El yordamıyla salonun yolunu buldu, ön kapının sürgüsünü çekip kapıyı bir parmak araladı. Yanan çimenliğin gerisinde yerli askerlerin beklediklerini görünce yine geri çekildi.

«Mutfağın yan pencereleri,» diye söylendi. «Orası ormana yakındır. Başka kurtuluş çaresi yok.» Yeniden koridora döndü.

Şimdi başı üstünde rüzgâr ve yağmur gibi bir uğultu vardı, yanan çatının dumanları içeri dolmaya başlamıştı.

«Bir ormana varabilsem,» diye umutsuzlukla söylendi. Kucağındaki bebek ağlamaya başladı.

«Sus Maria, sus yavrum.» Korkudan sesi titriyordu.

Maria da annesinin korkusunu hissetmişti şimdi, inlemesi yaygaraya dönüştü, anasının kollarından kurtulmaya çalıştı.

Rosa mutfağın yan pencerelerinden askerleri görebiliyordu. Birden midelerini buz gibi bir sancı kapladı, tüm umutları bir anda eridi gitti. Artık bacakları vücudunu taşıyamıyor, tir tir titriyordu.

Yanan çatı büyük bir gürültüyle çöktü ardında. Mutfağa yakıcı bir rüzgâr doldu, alt kat alev aldı. Bu yeni parıltıda askerlerin ardında ormandan çıkan küçük kara bir maymuna benzeyen biri görüldü, Rosa Nanny'nin sesini tanıdı. [178]

«Küçük Uzun Saçlı! Küçük Uzun Saçlı!»

Nanny saldırının ilk anında ormana kaçmıştı. Orada saklandığı yerden evin çatısının çöktüğünü görünce artık dayanamamış, kendisini attığı tehlikeyi düşünmeksizin hanımını kurtarmaya koşmuştu.

Askerler de görmüşlerdi kadını. Hep birlikte yolunu kesmek için koştu. Birden Rosai ile orman arasında asker kalmamıştı. Şimdi az da olsa bir kurtuluş

olasılığı vardı. Rosa pencereyi açıp dışarı atladı.

Bir an duraksadı, sağ tarafta koşuşan adamlara baktı. Tam o anda askerlerden biri yaşlı kadına yaklaşmış, süngüsünü havaya kaldırmıştı. Nanny sırtına inen darbenin etkisiyle sarsıldı, kolları iki yana açıldı. Rosa süngünün kadının göğsünden çıkan ucunu gördü.

Rosa elli metre ilerdeki sık ormanlığa koşarken Maria da durmadan ağlıyordu. Askerler çocuğun sesini duymuşlardı.

Biri bir şeyler bağırdı, hep birden o yana koşmaya başladılar.

Rosa'nın dehşetten duyguları öylesine karışmıştı ki her attığı adım sanki çok uzun bir süre gerektiriyormuş gibi geliyor, kendini beline kadar yükselen su içinde yürüyormuşçasına hissediyordu. Geceliği ayaklarına dolanıyor, çıplak ayakları dikenlere ve taşlara bastıkça tökezleniyordu. Karşısındaki orman hiç yaklaşmıyor gibiydi, korkunun soğuk eli göğsünü sıkıyor, soluk almasını güçleştiriyordu.

Birden görüş alanına erkek bir maymun çevikliğiyle koşan bir asker hayâli girdi, Rosa'nın kaçış yolu kesildi. Adamın kapkaranlık yüzünde açık ağız iğrenç bir pembe çukurdu sanki.

Rosa bir çığlık kopartıp yön değiştirdi. [179] Şimdi ormana paralel koşuyor, ardından gelen ayak seslerinin ve bağırmalarının yaklaştığını duyuyordu.

Bir el omzunu kavrarken, çekip kendini kurtardı, geceliğinin bir parçası adamın parmakları arasında kaldı.

Korkudan gözleri kararan Rosa yanan eve doğru birkaç adım atınca yüzüne çarpan sıcak dalgasıyla bir an sarsılır gibi oldu, sırtına inen dipçik darbesiyle Maria hâlâ kucağında olarak yere yığıldı.

Kandan çılgına dönmüş yüzleriyle insanlardan oluşan bir perde çevirdi çevresini.

Dipçiğiyle kadını deviren iri yarı yerli şimdi üzerine eğilmişti. Rosa adamın ne yapmak istediğini anladıysa da adam ondan önce davranıp bebeği anasının kolları arasından çekip aldı.

Yerli çocuğu bacaklarından tutup sallıyor, kahkahalarla gülüyordu. Çocuğun kanı başına toplanmış, yüzü alevlerin ışığında mosmor kesilmişti.

«Hayır! Ne olur yapmayın! Hayır!» Rosa dizleri üstünde güçlkle doğrulup adama doğru sürüklendi. «Bebeğimi verin bana. Lütfen.» Kollarını umutsuzca kaldırdı adama doğru.

Yerli asker Rosa yaklaştıkça geri geri çekilip çocuğu sallamaya devam etti. Diğerleri de çevresinde toplanmış vahşi kahkahalarla gülüyorlardı, yüzleri heyecandan kasılmıştı, olanları daha iyi görebilmek için birbirlerini

iteliyorlardı.

Yerli asker çılgın bir çığlık kopartarak Maria'yı havaya kaldırdı, başının üstünde iki kere çevirdi, evin yanan damına fırlattı.

Küçük bebek vücudu bezden bir bebekmiş gibi havada uçtu, dama çarptı, geceliği birden ateş alırken alevlerin arasından sazların içine yuvarlandı. Alevler ateşli bir ağız gibi yutmuştu Maria'yı. Hemen ardından sanki geçirilmiş gibi kıvılcımlar yükseldi havaya. [180] Rosa kızının sesini son kez duydu. Bir daha unutamayacağı bir sestti bu.

Bir an ortalığa bir sessizlik çöktü, sonra ağaçlar arasından sert bir rüzgâr esmeye başlayınca adamlar hafifçe gerilediler.

Şimdi artık tümüyle yanan evin karşısında diz çökmüş duran Rosa dua ediyormuş gibi elleriyle yüzünü örttü.

Çocuğu atmış olan yerli yerde duran silâhını alıp Rosa'nın başı ucuna geldi. Tüfeği balina avlayan bir zıpkıncı gibi havaya kaldırıp kanlı süngüsünü kadının çıplak ensesine nişanladı.

Adam tüfeği tam indireceği anda Herman Fleischer tabancasını kafasına dayayıp bir kurşunda yere cansız sermişti.

«Çılgın köpek!» diye bağırdı yerlinin cesedine. «Sana onları sağ yakalamanı emretmişim.»

Sonra müdahale etmek için koştuğundan soluk soluğa Rosa'ya döndü.

«Çok özür dilerim hanımefendi.» Şapkasını saygıyla çıkartıp Rosa'nın anlamadığı Almancasıyla devam etti.

«Biz kadın ve çocuklarla savaşımayız.»

Rosa başını kaldırıp bakmadı. Yüzünü örten elleri ardında hüngür hüngür ağlıyordu.

«Orman yangını için henüz çok erken,» diye mırıldandı Flynn. Porselen fincanı avuçları arasına alıp kahvesinin dumanını üfledi. Battaniyesi beline kaymıştı.

Ateşin karşısında Sebastian da battaniyeler arasında oturmuş şafak öncesi kahvesini soğutmaya çalışıyordu. [181]

Flynn'in sözlerini duyunca başını kaldırıp daha karanlık olan güney yönüne baktı.

Sahte şafak tepeleri ancak belirleyecek kadar ufku aydınlatmıştı. Belirsiz kütle olduğundan daha yakın görünüyordu.

Lalapanzi'ye giden yoldu orası. Rosa'ya ve Maria'ya.

Sebastian pek de ilgi duymadan tepenin sırtının bir bölümünde bir başparmak tırnağından daha büyük olmayan bir pembelik gördü.

«Pek büyük değil galiba?» dedi.

«Değil. Umarım yayılmaz.» Flynn kahvesini höpürdeterek yudumladı.

Sebastian parıltının güneşin doğmasıyla solup kaybolduğunu, hemen ardından da yıldızların kaybolmalarını izledi.

«Yola çıksak iyi olacak. Bugün çok yürüyeceğiz, üstelik gereğinden çok oyalandık bu seferde.»

«Evinin rahatına kavuşacağını hissedince yorulma nedir bilmiyorsun,» diye Flynn söylendi. Aslında torununa kavuşma özlemi kendi içinde de az yer tutuyor değildi.

Kahvesini bir yudumda içmeye çalışırken damağını yaktı.

Sebastian haklıydı. Mahenge dönüşünde gerçekten çok zaman harcamışlardı.

Önce yerli kabile reislerinden birinin Alman askerlerinin M'topo'nun köyünde olduklarını söylemesi üzerine yollarını değiştirmişler, nehri kolaylıkla geçebilecekleri ve kendilerine kayık kiralamaya yanaşan bir köy bulabilmek için üç gün dolaşmışlardı.

Sonra suaygırıyla karşılaşmaları yaklaşık bir haftalarını almıştı. Her zaman olduğu gibi Flynn, Sebastian, yerliler ve yağmaladıkları eşyalarla tıklım tıklım dolu olan kiralık kayıkları Portekiz kıyısından M'topo'nun köyünün karşısındaki inme yerlerine varmak üzereyken su aygırıyla karşılaşmışlardı. [182]

Yaşlı dişi suaygırı birkaç saat önce karadan beş metre açıklıktaki sazlar arasındaki küçük adacıkta bir yavru doğurmuştu. Dört kayık ada ile kara arasındaki bu kanala girince hayvan bunu yavrusuna bir saldırı olarak kabul edip karşı koymaya girişmişti.

İki tonluk suaygırı büyük çaplı bir fırtınadan farksızdır.

Hayvan kayıklardan birinin altından su yüzüne çıkınca Sebastian, iki yerli, dört kürekçi ve tüm eşyaları üç metre havaya fırlamışlar, zaten çürümüş olan kayak o anda ikiye bölünüp batmıştı.

Ana suaygırı diğer üç kayığa da aynı şeyi yapmış, birkaç dakika içinde suyun yüzü parçalanan eşyalar ve korkudan çırpman insanlarla dolmuştu. Neyse ki kıyıda üç metre uzaklıktaydılar. Karaya ilk çıkan Sebastian olmuştu. Diğerleri de hemen arkasından koşmaya başlamışlardı.

Suaygırı sudan çıkıp kayıkları batırmakla yetinmeyip adamlardan birkaçını da çelik gibi çeneleri arasında ezmek niyetinde olduğunu göstermişti.

Ancak hayvan yüz metre sonra kovalamayı terketmiş, küçük kulaklarını titretip zafer homurtularıyla suya dönmüştü.

O gece silâhsız, yiyeceksiz ve yataksız orada kamp kurmuşlardı. Ertesi sabah epey tartışmalı bir savaş konseyinin sonunda Sebastian'ın nehire dönüp hayvanın hâlâ kanalın hakimi olup olmadığını öğrenmesine karar verilmişti.

Sebastian soluk soluğa dönüp hayvanın hâlâ tartışmasız egemen olduğunu bildirmişti.

Üç gün orada suaygırıyla yavrusunun gitmesini beklemişlerdi.

Bu süre içinde soğuk geceler, açlık dolu günler geçirmişlerdi. İçlerinde en güç durumda olan, cin şişeleri iki metre suyun dibinde kalan Flynn O'Flynn'di.

Yine çılgınlık nöbetleri geçirmeye başlamıştı. Sebastian o sabah kanal teftişine çıkarken Flynn başında üç mavi akrebin dolaştığını söylemişti. [183] Telâşa kapılan Sebastian akrepleri tek tek yakalayıp yere atma ve üzerlerine basıp öldürme hareketini yapınca Flynn rahatlamıştı.

Sebastian nehirden suaygırı ile yavrusunun gittikleri haberiyle döndü. Artık kurtarma işlemine başlayabilirlerdi.

Timsahlar konusunda itirazlar dinlenmeyen Sebastian çırılçıplak soyunup suya dalmış, ilk dalışında da değerli içki kasasını çıkarmıştı.

«Nur ol, evlâdım!» diyen Flynn şişelerden birinin mantarını çekip çıkardı.

Ertesi sabah Sebastian kurtarılacak eşyanın tümünü çıkarmış ve timsahlar tarafından yenilmeden postu kurtarmıştı. Yürüyerek Lalapanzi yolunu tutmuşlardı ondan sonra da.

Şimdi de Lalapanzi'den önceki bu son kamplarında Sebastian artık sabırsızlıktan yerinde duramıyordu. Rosa'ya ve Maria'ya bir an önce dönmekten başka bir düşüncesi yoktu. Akşama varmadan evinde olabilirdi.

«Haydi Flynn, gidelim artık.» Sebastian kahvesini bitirip, battaniyesini açtı ve öteki ateşin başındaki Muhammed ile yerlilere seslendi.

«Yola çıkıyoruz! Haydi, ayaklanın bakalım!»

Dokuz saat sonra gün ışıkları sona ererken son tepeye de tırmandı.

Bütün gün boyunca sabırsızlığı yüzünden adımlarını sıklaştırdığından Flynn ile adamlar çok geride kalmışlardı.

Şimdi tepede yapayalnız durmuş, birkaç yeri hâlâ tüten Lalapanzi'nin isten kararmış yıkıntısına anlamsızca bakıyordu.

«Rosa!» Karısının adı bir korku çığılıydı. Koşarak indi tepeden.

«Rosa!» Yanık otların ayak izleriyle altüst olmuş bahçelerin arasından koşuyordu. [184]

«Rosa! Rosa! Rosa!» Evin üstündeki ormandan yankıyordu sesi.

«Rosa!» Çimenliğin kenarındaki otlar arasında gördüğü şeye doğru koştu. Yaşlı Nanny geceliğinin üstünde kurumuş kanlarıyla ölü yatıyordu.

«Rosa!» Sebastian eve koştu. Verandayı geçerken küller sıcak bir bulut gibi doldurdu ayaklarının çevresini.

«Rosa!» Sesi evin damsız duvarları arasında çınlıyor, genç adam yere devrilmiş kalasalara takılıp tökezliyordu.

Yanmış bez, saç ve tahta kokusuyla boğulacak gibiydi.

«Rosa!»

Karısını yanmış mutfakta bulduğunda ölmüş olduğunu sandı. Rosa çatlamış ve kararmış duvara yaslanmıştı.

Geceliği parçalanmış ve yanmıştı. Saçları küllerle örtülüydü.

«Sevgilim! Sevgilim!» Sebastian karısının yanına çömelip hafifçe omuzlarına dokundu. Parmakları altındaki et sıcak ve canlıydı. Sebastian bu kez sevinçten konuşamadı, Rosa'nın yüzünü örten saçları eliyle itti.

Kadının yüzü mermer kadar beyazdı. Sımsıkı kapalı gözlerinin altı mosmordu.

Parmaklarıyla dudaklarına dokununca kadın gözlerini açtı. Ancak Sebastian'ı görmüyordu: görmeyen, ölü gözlerdi bunlar. Sebastian korktu. Karısının gözlerine içine bakmak istemeyerek başını göğsüne yasladı.

Rosa hiç karşı koymadı. Hiç kıpırdamadan kocasının göğsüne dayalı dururken Sebastian başını kadının saçlarına yaklaştırdı. Saçları yanık kokuyordu.

«Yaralı mısın?» diye hafifçe, alacağı yanıtı duymak istemeyerek sordu. Ama kadın kolları arasında hareketsiz yatıyor, konuşmuyordu.

«Söyle, Rosa. Konuş. Maria nerede?»

Çocuğun adım duyan kadın ilk kez bir tepki gösterdi. Titremeye başladı. [185]

«Nerede?» Sebastian iyice telaşlanmıştı.

Başını çevirip odanın bir köşesine baktı. Sebastian da bakışlarını o yana çevirdi.

Odanın o bölümü kül ve yıkıntılardan temizlenmişti.

Rosa daha küller sıcakken yapmıştı bu işi. Parmakları yanmıştı, kolları dirseklerine kadar kapkaraydı. Temizlenmiş alanın ortasında ufak tefek yanık bir şey vardı.

«Maria mı?» Rosa titreyerek sarıldı kocasına.

«Tanrım!» Sebastian kadını kaldırdı, göğsüne yaslayıp evden dışarı, tatlı akşam havasına çıkardı. Burnunda hâlâ yanık et ve duman kokusu vardı. Bundan kaçmak istiyordu. Bilinçsizce koşmaya başladı.

Ertesi sabah Flynn ölülerini Lalapanzi arkasındaki ormanlığa gömdü. Diğerlerinden biraz uzakta duran bir mezarın üstüne kalın bir granit parçası yerleştirdi, sonra adamını Rosa ile Sebastian'ı çağırması için gönderdi.

Rosa ile Sebastian geldiklerinde Flynn'i marula ağaçlarının altındaki mezarın başında buldular. Yüzü şişmişti, mosmordu, incelmış kır saçları yaşlı bir horozun ıslak tüyleri gibi kulaklarına ve alınına düşmüştü. Vücudu eriyor gibiydi. Omuzları çökmüş, midesi kaybolmuştu. Sırtından, koltukaltlarından, bacak arasından boşalan terler giyeceklerinin üstüne çıkmıştı. İçkiden ve acıdan hastalanmıştı.

Sebastian Rosa'nın yanında durdu, üçü birden küçük kıza sessizce veda ettiler. [186]

«Artık yapacak hiç bir şey kalmadı,» dedi Sebastian.

«Var.» Flynn mezardan bir avuç toprak aldı. «Var.»

Toprağı parmakları arasında ufaladı. «Bunu yapan adamı bulup öldürmemiz gerek.»

Rosa doğruldu. Sebastian'a döndü, başını kaldırdı ve kocası döndüğünden o yana ilk kez konuştu.

«Öldür onu!»

İKİNCİ BÖLÜM

---

[187]

Ellerini arkasına kavuşturmuş, çenesini saldırgan bir biçimde dışarı fırlatmış olan Amiral Sir Percy Howe alt dudağını bir süre çiğnedikten sonra, «Blücher'i en son ne zaman gördük?» diye sordu.

«Bir ay önce, efendim. Savaşın başlangıcından iki gün önce. SS Tygeberg gemisinin raporuna göre O derece 27 kuzey boylam ve 52 derece 16 doğu enleminde görülmüş; tahmini hızı on sekiz milmiş.»

Sir Percy, «Sanki bunun bize bir yararı varmış gibi,» diye süvarinin sözünü kesip masanın üzerindeki Hint Okyanusunu gösteren büyük haritaya baktı.

«Şu anda Bremerhaven'de bile olabilir artık.»

«Olabilir, efendim.» Süvari başını salladı. Sir Henry adama bakıp buz gibi bir gülümsemeye konuştu. «Ama buna inanmıyorsun değil mi, Henry?»

«Hayır, inanmıyorum efendim. Son otuz gün içinde Aden ile Lourenço Marques arasında sekiz ticaret gemisi kayboldu. Yaklaşık çeyrek milyon ton emtia. Bunu ancak Blücher yapmış olabilir.»

«Doğru.» Amiral uzanıp Blücher yazılı kara işareti alıp Hint Okyanusunun üzerine yerleştirdi.

Büyük adamın bir karara varması beklenirken Güney Atlantik ve Hint Okyanusu planlama odasına derin bir sessizlik çökmüştü. [188] Kararı uzun bir süre beklediler.

Amiral Blücher'i avucunda tartıp duruyordu. Düşünmekten alını kırıışmış, kaşları havaya dikilmişti.

«Teknenin sınıf ve görevini anlat bir kere daha.»

Tüm başarılı insanlar gibi Sir Henry de düşünecek zamanı varken aceleye getirilmek istemezdi. Bu bilgiyi isteyeceğini önceden kestiren nöbetçi subay elindeki Alman İmparatorluk Donanması kitabının gerekli sayfası açılmış olarak ileri çıktı.

«Blücher. 16 Ağustos 1905'te hizmete girmiş. B sınıfı ağır kruvazörü. Başlıca silâhları sekiz adet dokuz inçlik topları. İkincil silâhları: altı adet altı inçlik top.»

Teğmen okumasını bitirip sessizce bekledi.

«Kaptanı kimmiş?» Teğmen ek listeye baktı.

«Kont Otto von Kleine. Daha önce Sturm Vogel'in komutanıymış.»

«Adını duymuştum.» Amiral elindeki işareti haritanın üstüne bıraktı, ama elini üzerinden çekmedi. «Süveyş'in güneyinde tehlikeli bir adam var öyleyse.» Parmağıyla kırmızı gemi yollarının kaim bir hat oluşturduğu

Kızıldeniz'i gösterip Ümit Burnuna doğru kaydı, «...ya da burada... »

Aynı kırmızı çizgiler Londra'yı Avustralya ve Hindistan'a bağlıyordu. Sir Percy elini kara işaretten kaldırıncaya Blücher tehdit edici bir durumda kaldı ulaşım yolları üstünde.

«Peki, şimdiye kadar karşısına ne gibi bir kuvvet çıkardık?» Süvari yanıt olarak tahta bir işaret sopası alıp Hint Okyanusunda dağınık duran kırmızı işaretleri gösterdi.

«Kuzeyde Pegasus ve Renounce. Güney sularında da Eagle ve Plunger, efendim.»

«Gönderecek başka gemimiz var mı, Henry?»

«Orion ile Bloodhound Simonstown'dalar, efendim.»

Süvari işaret sopasıyla Afrika kıtasının burnunu gösterdi. [189]

«Orion... Manderson'un gemisi, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Peki, Bloodhound'un kaptanı kim?»

«Little, efendim.»

«İyi.» Sir Percy memnun olmuşçasına başını salladı.

«Altı İngiliz bir kruvazörle bir destroyer Blücher'le başa çıkabilirler.» Gülümsedi. «Özellikle Charles Little gibi delişmen biri. Geçen yaz onunla golf oynamıştım... On altıncı delikte bayağı iyiydi.»

Süvari Amirale baktı, destroyer kaptanının ünlülüğü üzerine gereksiz bir söz söyleme cüretini kendinde buldu. «Cape Town'lı genç hanımlar onu arayacaklardır, efendim.»

«Kaptan Otto von Kleine'in da gelişine hiç sevinmeyeceğini umalım,» diye kıs kıs güldü Sir Percy.

«Babam seni çok beğeniyor.»

«Baban gerçekten zevk sahibi bir insan,» diyen Yarbay Charles Little çam ağacının gölgesine serili kilim üzerinde yanmasında yatan genç kadına dönüp gülümsedi.

«Sen hiç ciddi olamaz mısın?»

«Helen, sevgilim, Öldürücü derecede ciddi olduğum zamanlar da olmuştur.»

«Ah sen yok musun!» Genç kız Charles'ın, babasının yargılarını bir anda değiştirecek son hareketlerini hatırlayınca sevimli bir şekilde kızardı.

«Babanın fikirlerine çok değer veririm, ancak benim için önemli olan senin bunu onaylamandır.»

Kız ağır ağır doğruldu, bir yandan erkeğe bakarken diğer yandan saçlarına

karişan am iğnelerini ayıkladı, bluzunun dmelerini ilikledi, parlak çizmelerinin üstünde yükselen bacaklarını örtmek için eteğini indirdi.

Charles Little'a baktıkça duyduğu isteğin gücü bir ağrı gibi sancıyordu içinde. [190] Duyduğu cinsel bir gereksinimden çok bu erkeği kendisinin yapabilmek için karşı konulmaz bir saplantıydı. Mcevherlere, krklerle, atlara, tavus kuşlarına ve diğer güzel Şeylere sahip olduğu gibi ona da sahip olmak istiyordu.

Charles Little dinlenme anındaki bir leoparın bilinçsiz zarafetiyle uzanmıştı halının üstüne. Dudaklarının kenarında gizli bir gülümseme dolaşıyor, gözkapakları gözlerindeki parıltıyı örtüyordu. Az nceki uğraşıları terleyen alnına bir tutam sa yapıştırmıştı.

Erkeğin Őeytansı bir havası vardı. Helen bunun kaşlarının biçiminden, kulaklarının kafatasına dümdüz yapışmış ancak sivri uçlu ve bir bebeğinkiler kadar pembe ve düz oluşundan ileri geldiğini düşünüyordu.

«Őeytan gibi kulakların var,» dedi ve kıpkırmızı kesildi.

Charles'ın kendisine uzanan kolundan kaçınmak için ayağa kalktı. «Yeter artık!» diye kıkırdayarak yakınlardaki bir ağaca bağlı saf kan atına doğru koştu. «Haydi yr!»

Charles kalkıp tembelce gerindi. Gömleğini pantolonunun içine soktu, üstünde yattıkları kilimi katlayıp kendi atına yürüdü.

am ormanının kenarında durup eyerlerini gözden geçirdiler, bir an aşağılarında uzanan Constantia vadisini seyrettiler.

«Ne kadar güzel, değil mi?» dedi Helen.

«Gerçekten yle.»

«Ben manzaradan söz etmiştim.»

«Ben de yle.» Kızla tanışalı altı gün olmuş, kız ikinci kez kendisini dağa çıkarıp özendirmeye çalışıyordu.

Ayakları dibinde tüm Afrika'nın en verimli topraklarının altı bin dönümü yatıyordu.

«Ağabeyim Hubert öldürülünce iftliği yürütecek kimse kalmadı. Yalnız kız kardeşimle ben... iki kız... Zavallı babam artık bu işlerle uğraşamıyor.» [191]

Charles sollarındaki Masa Dağından altlarındaki bağlara, oradan da dağların arasındaki körfeze baktı.

«iftlik buradan ne güzel görünüyor, değil mi?» Helen erkeğin dikkatini Hollanda stili kemerli büyük binayla arkasındaki küçük evlere çevirdi.

«Damızlık ücretinin bu kadar yüksek olması beni gerçekten etkiledi.»

«Anlamadım.»

«Manzara gerçekten güzel dedim.» Kızın kendisini avlamak için bu sürekli ısrarı Charles'ı sıkmaya başlamıştı.

Ondan çok daha kurnaz avcılardan kaçınabilmişti o güne kadar.

«Charles,» diye fısıldadı Helen. «Ömrünün sonuna kadar burada yaşamak istemez miydin?»

Charles şaşırmıştı. Bu küçük taşralının flört oyunlarından hiç mi hiç haberi yoktu. Gerçekten öylesine şaşırmıştı ki başını geri atıp kahkahayla güldü.

Charles güldüğü zaman yüz metre çevresindeki tüm kadınlar zevkle titrerlerdi. Şehvet dolu neşeli bir gülüştü bu. Güneş yanığı yüzünde dişleri bembeyaz parlıyor, üzerindeki ipekli gömleğinin altında göğüs ve pazı adalelerinin kasıldığı hissediliyordu.

Bu özel gösterinin tek tanıdığı olan Helen fırtınaya tutulmuş bir serçe kadar çaresizdi. Atları arasındaki açıklıktan uzanarak erkeğin koluna dokundu. «Bunu isterdin, değil mi Charles?»

Helen, Charles Little'ın yılda yirmi bin sterlinlik özel geliri olduğunu ve babası ölünce Viscount Sutherton unvanı ile bütün kontluğa bağlı toprakların kendisine kalacağını bilmiyordu. Bu malikânelerden birinin bile babasının topraklarının üç katı değerinde olduğunu, Charles'ın kendisinden iki kat güzel, on kat zengin ve yüz kat daha iyi yetiştirilmiş kızları sikip attığını bilmiyordu. [192]

«Bunu isteyeceğinden eminim, Charles. Biliyordum bunu!»

Öylesine genç, öylesine incitilmesi kolay bir kızcağızdı ki Charles dudaklarına kadar yükselen alaycı yanıtı güçlkle yuttu.

Kızın elini tutarak, «Helen, ben deniz çocuğuyum,» dedi. «Bizler dalgalara ve rüzgârlara esir olmuşuz bir kere.» Kızın elini öptü.

Helen bir an hiç kıpırdamadan oturdu, eli üzerindeki erkeğin dudaklarının sıcaklığını, gözleri ardındaki yaşların yakıcılığını hissetti. Sonra elini çekti, atının başını çevirdi, kamçısını kaldırıp indirdi. Ürken hayvan bir sıçrayışta Constantia vadisine doğru uçtu.

Charles başını salladı, pişmanlıkla yüzü buruşmuştu.

Kızı incitmek istememişti. Bloodhound son hazırlıklarını tamamlarken biraz gönül eğlendirmişti, hepsi o kadar.

Ancak Charles serüvenlerinin sonu olan gözyaşı ve dramlar karşısında yumuşamamaya alışmıştı artık.

«Utanmaz herif, n'olacak?» diye mırıldanıp atını mahmuzlayarak koşan hayvanın ardına düştü.

Ata ancak avluda yetişebilmişti. Seyislerden biri hayvanı yürütüyordu, atın göğsü hâlâ körük gibi inip kalkmaktaydı.

Helen görünürlerde yoktu, ancak babası ahır kapısı önündeydi. Kara sakallı iri yarı bir adam.

«Gezintinizden memnun kaldınız mı?»

«Teşekkür ederim, Bay Uys.» Charles'ın sesinden hiç bir şey anlaşılıyordu. Yaşlı adam sözüne devam etmeden hâlâ soluyan ata baktı.

«Denizcilerinizden biri bir saattir sizi bekliyor.»

«Nerede?» Charles birden ciddileşmişti.

«Buradayım, efendim.» Ahır kapısının gölgesi altında genç bir denizci belirdi.

«Ne var? Neden geldin?» [193]

«Kaptan Manderson'un selâmı var, efendim. Derhal HMS Orion'a gelmenizi istiyor. Sizi üsse getirmek için bir araba gönderdi.»

«Çok zamansız bir çağrı Yarbayım,» diye taş duvara yaslanan Uys düşüncesini belirtti. «Artık uzun bir süre sizi göremeyeceğiz sanırım.»

Ama Charles adamı dinlemiyordu bile. Vücudu heyecandan titremeye başlamıştı. İyi bir av köpeğinin bir kuş kokusu aldığı zaman olduğu gibi. «Sonunda denize açılacağım,» diye mırıldandı. «En sonunda!»

Bloodhound Hangklip burnunu dönüp Güney Atlantik'ten gelen dalgalara yanını verince top kulelerine kadar suya gömüldü. Tekne buna karşılık olarak bir sonraki dalganın üstüne atlayınca kaptan köprüsündeki Charles Little ayaklan altındaki güvertenin bu canlı hareketiyle sevincinden coşmuştu.

«Sıfır beş sıfır!»

«Sıfır beş sıfır,» diye seyir subayı tekrar etti.

«On yedi mil.»

Makinelerin sesi birden değişti. Charles küçük kaptan köprüsünün küpeştesine dayanıp False Körfezinin dağlarla çevrili ağzına baktı. İki mil kadar arkasında günün son ışıklarında Orion'u ancak görebiliyordu.

«Haydi yavrum, biraz gayret.» Charles Little yirmi mile varamayan tüm tekneleri küçümseyen bir destroyerciydi. Orion'un ardındaki karaya baktı sonra. Table dağının altında, Constantia vadisinin başında tek bir ışık görünüyordu.

Charles'ın yanına gelen dümenci, «Bu gece sis olacak, efendim,» dedi. Charles hiçbir pişmanlık duymadan dönüp yaklaşan geceye baktı.

«Öyle, korsanlar için bulunmaz bir gece olacak.» [194]

Sis köprünün madenine çökünce yer kayganlaşmış, küpeşteye yaslanan denizcilerin ceketlerinin içine kadar girmiş, Kaptan Otto von Kleine'in sakal ve kaşlarında pırıltılı damlacıklar oluşturmuştu. Kaptan aydın bir korsanın dünyayı umursamaz görünüşüne bürünmüş gibiydi.

Yüzbaşı Kyller sık sık endişeli gözlerle kaptanına bakıp geri dönme emrini bekliyordu. Sis içinde, üstelik bir de akıntı varken bu kıyıya yakın gitme işinden hiç hoşlanmıyordu.

«Makineler dursun!» dedi Kaptan von Kleine. Kyller emri aceleyle tekrarladı. Ayakları altındaki titreme kesildi, sisin örtülü çevreleri bir mezar sessizliğine büründü.

«Direğe sor bakalım kara için ne diyor.» Von Kleine başını çevirmeden konuşmuştu, az sonra Kyller raporunu verdi.

«Direkten görüş alanının sıfır olduğu bildiriliyor. Ön güverte elli kulaçta ve suyun hızla sığlaştığını bildirdi.»

Von Kleine başını salladı, iskandil sonuçları da kendisinin Durban limanının dalgakıranının beş mil açığında oldukları tahminini doğruluyordu. Sabah rüzgârı sisi süpürünce karşısında Natal'ın alçak tepelerini göreceğini umuyordu. Ama en çok görmek istediği şey de dolu limana girmek için sıra bekleyen en az beş altı İngiliz ticaret gemisiydi. Gemiler milis kuvvetlerini oluşturan yaşlılar ve gençlerin başında buldukları yarım düzine modası geçmiş topun korumasına güvenmekle ne kadar yanıldıklarını anlayacaklardı. [195]

Alman deniz haberalma örgütü Durban limanı savunması konusunda çok ayrıntılı bir rapor hazırlamıştı. Von Kleine raporu dikkatle okuduktan sonra çok zengin bir av karşılığı kesin yerini İngilizlere bildirebileceği sonucuna varmıştı. Gerçekte pek tehlike var sayılmazdı.

Liman girişinin önünden son hızla geçerken demirlemiş ticaret gemilerinin her birine birer salvo gönderebilir ve kıyıdağiler daha toplarını dolduramadan ufuk çizgisinde kaybolabilirdi.

Tek tehlike Blücher'i Durban kenti halkına göstermek ve böylece savaş ilânından bu yana ilk kez İngiliz donanmasına yerini belirtmiş olmaktı. İlk salvodan bir kaç dakika sonra kendisini aramakta olan İngiliz gemileri tüm kaçış yollarını kesmek üzere üzerine doğru gelecektlerdi.

Von Kleine güneye, 40 derece enlemin rüzgâr ve soğuk sularına doğru yönelerek buna karşılık vermeyi düşünüyordu. Orada ikmal gemisi Esther'le buluşacaktı. Oradan da artık çıkan fırsata göre Güney Amerika ya da

Avustralya yolunu tutacaktı.

Geminin pusulasının üzerindeki kronometreye baktı.

Üç dakikaya kadar güneş doğacaktı, hemen ardından da sabah rüzgârlarını bekleyebilirlerdi.

«Direkten sisin dağıldığı bildiriliyor, efendim.»

Von Kleine toparlanıp sis duvarlarına baktı. Güneşin sıcaklığıyla yer değiştirmeye başlamışlardı. «Tüm makineler ağır yol ileri,» komutunu verdi.

Kyller'in önündeki ses borularından birinden bir ses duyuldu: «Burası direk gözetleme yeri, dört sıfır yönünde kara göründü. Uzaklık on bin metre. Yüksek bir kara parçası.»

Burası Durban'ın üzerindeki balina sırtını andıran dağ olmalıydı. Ancak Von Kleine sis nedeniyle hesabında yanılmıştı, şimdi kıyıda istediğinden iki kat daha uzaktaydı. [196]

«Makineler tam yol ileri. Yeni rota. Sıfır sıfır altı.»

Emrin dümeni iletilmesini bekleyip konuşma borularına yaklaştı.

«Bataryalar. Kaptan konuşuyor.»

«Bataryalar,» diye uzaklardan bir ses duyuldu.

«Yaklaşık on dakika sonra yüksek patlayıcılarla ateş açacağız. Hedef üç yüz derecede ticaret gemileri olacak.

Uzaklık beş bin metre. Görür görmez ateş edebilirsiniz.»

«Hedef üç yüz derece, uzaklık beş bin metre, efendim, » diye emir tekrarlandı. Von Kleine ses borusunu kapatıp yerine döndü, ellerini arkasında kavuşturup bakışlarını ileri çevirdi.

Hemen altında bataryalar ağır ağır döndü, uzun namlular sisin içine doğruldu.

Güneşin parlaklığı kaptan köprüsünü öylesine doldurmuştu ki Kyller gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. Ancak tekne aynı hızla yeni bir sis bulutunun içine girdi. Ardından parıl parıl aydınlatılmış bir sahneye girermiş gibi aydınlık yaz sabahına çıktılar.

Sis arkalarında ufuk boyunca uzanıyordu, önlerinde Afrika'nın yeşil tepeleri, Durban'ın binaları olan binlerce beyaz nokta vardı. Liman boyunca sıralanan vinçler terkedilmiş bir dizi darağacını anımsatıyordu.

Kıyı ile aralarındaki çarşaf gibi suyun üstünde güneşlenen suaygırlarını andıran dört çirkin İngiliz gemisi durmaktaydı.

«Yalnızca dört tane,» diye esefle mırıldandı von Kleine.

«Ben daha çoğunu umut etmiştim.»

Dokuz inçlik toplarin on iki metrelik namlulari av kokusu almış gibi dönerken Blücher de son hızla kıyıya yaklaşıyordu.

Kyller'in yanındaki borudan bir ses, «Burası direk gözetleme,» dedi.

«Kaptan köprüsü.» Ancak Kyller'in sesi ilk salvonun kulakları sağır eden gürültüsü arasında kaybolmuştu. [197]

Kyller elinde olmadan korkuyla sıçradı, sonra hemen kendini toparlayıp dürbününü gözlerine götürdü.

Köprüdekilerin tümü dikkat kesilmişler mermilerin gemilere isabet anını bekliyorlardı.

Atışı izleyen sessizlik içinde borudan gelen ses köprüde çınladı:

«Savaş gemileri! Düşman savaş gemileri tam arkamızda!»

«Sancak on derece!» Von Kleine sesini her zamankinden biraz daha yüksek sesle emrini vermişti. Blücher karadan uzaklaşırken arkasında devekuşu tüyü gibi bir iz bıraktı. Yük gemilerine bir zarar veremedi sisin içine kaybolmak zorundaydı. Von Kleine ile subaylar şimdi yeni tehditin nereden geldiğini araştırırlarken arkalarındaki ticaret gemilerini unutmuşlardı.

«İki savaş gemisi.» Direk gözcüsü ilk raporunu tamamlıyordu.

«Bir destroyer ve bir kruvazör. Doksan derece. Uzaklık beş sıfır yedi sıfır. Destroyer önde.»

Von Kleine'in dürbününde destroyerin köprüsü belirmişti.

Kruvazör henüz ufuk çizgisinin altındaydı.

«Bir saat gecikselerdi,» diye Kyller söylendi. «Biz işimizi bitirip...»

Von Kleine'in yazgısına esef edecek zamanı yoktu. Onun görevi kendisini izleyen gücü değerlendirmek ve ona göre kaçmak ya da dönüp savaşmak kararını vermektir.

«Kruvazör orta sınıf, altı ya da dokuz inçlik. Ya 'O' sınıfı ya da R'. Destroyerin dört mil gerisinde. Her iki gemi de menzil dışındalar.»

Destroyer önemsizdi. Von Kleine onun 4.7 inçlik topları Blücher'in bir mil açığını bile dövmeden gemiyi bir anda yakıp batırabilirdi. Ancak kruvazörle çatışmak bambaşka bir şeydi. Blücher kendi sınıfından bir gemiyle çatışmaya girecekti ki, bunda zafer ancak ciddi bir mücadeleden sonra elde edilebilirdi. [198] Oysa büyük onarımlarını yaptırabileceği dost bir limandan en az altı bin mil uzaktaydı.

Düşünülecek bir nokta daha vardı. Bu iki İngiliz gemisi bir savaş filosunun öncüleri olabilirdi. Eğer şimdi dönüp çatışmaya girse birden durumu aleyhine çevirebilirdi.

Güney ufkunun altında bir hatta iki üç kruvazör daha olabilirdi.

Görevi ve aldığı emirler Blücher'in savaş ömrünü uzatabilmek için çatışmadan kaçınmaktı.

«Düşman bayrak çekiyor efendim,» dedi Kyller.

Van Kleine dürbününü kaldırdı. Destroyerin direğinde kırmızı beyaz noktalı bir bayrak görülüyordu. Meydan okumayı bu kez karşılıksız bırakacaktı. «Pekâlâ,» diyerek köprünün kenarındaki iskemlesine döndü. Oturup düşünmeye başladı. Doğrusu önünde pek çok sorun vardı şimdi; bunlardan biri de tam yol kuzeye kaçarken kazanlarının kömürü yutar gibi eritmesi ve ikmal gemisi ile arasının giderek açılmasıydı.

İskemlesinde dönüp arkaya baktı. Destroyer şimdi çıplak gözle görülebiliyordu. Von Kleine öfkeyle yüzünü buruşturdu. Şimdi bir köpek gibi peşine takılacak, hızını ve rotasını tüm İngiliz gemilerine bildirecek, hepsini üzerine saldırtacaktı. Günlerce ardından ayrılmazdı artık.

«Haydi! Haydi!» Charles Little elini sabırsızlıkla taburesinin kenarına vururken Orion'u seyrediyordu. Bir gün bir gece boyunca geminin Blücher'e yaklaşmasını izlemekteydi. Ancak bu yaklaşma öylesine ağır oluyordu ki, her yarım saatte bir uzaklık ölçerine bakmak zorunda kalıyordu. [199]

Orion'un burnu çok yüksekti. Kaptanı Manderson ön içme suyu depolarını boşaltmış, ön cephaneliklerdeki mermilerin yarısını ateşlemiş, teknenin ön tarafında işi olmayan herkesi insandan bir safra oluşturmak üzere arkaya toplamıştı. Böylece Orion'un burnunu daha yükseltip hızını az da olsa arttırma umudundaydı.

Tekne şimdi yaşamının en tehlikeli saatindeydi. Blücher'in o korkunç dokuz inçlik toplarının menziline girmek üzereydi, kendi altı inçlik toplarını ateşleyebilmesi için ise daha bir saat gerekiyordu. Bu süre içinde Blücher'in arka bataryalarının ateşini alacak ve karşılık veremeyecekti.

Charles'ın yüreği yanıyordu kovalamacayı izlerken. Bloodhound'dan bir kez bile istenmemişti yeteneklerinin üstüne çıkması. İzin verilseydi elli dakika içinde Blücher'e yetişebilirdi, tabii daha önce Alman gemisi tarafından top ateşine tutulup paramparça edilmezse...

Böylece üç tekne ardı ardına kuzeye doğru yol almaya devam ettiler. İki kruvazör ok gibi dümdüz ilerliyorlar, üçer bacalarından çıkan dumanlar göğün ve denizin neşeli mavisini karartıyor, dumanlar daha sonra doğudan esen rüzgârla dağılıyordu. Bloodhound ise Blücher'in yan tarafına tutturduğu rotayı izliyordu: zamanı gelince oradan Orion'un mermilerinin düştüğü yeri gözetleyecek ve Blücher'in on beş millik pençelerinden her an uzakta durma konusunda dikkati elden kaçırmıyordu.

«Blücher'in her an ateşe başlamasını bekliyoruz, efendim.» Seyir subayı iki kruvazörün birbirlerine olan açısını ölçtüğü sekstantından doğruldu. Charles başını salladı. «Evet. Von Kleine bu uzaklıkta bile talihini denemeye çalışacaktır.»

«Seyri pek hoş olmayacak.» [200]

«Hiçbir şey yapamadan yerimizde oturup...» Charles birden yerinden fırladı. «Hey! Blücher bir manevra yapıyor!»

Son birkaç saniye içinde Alman kruvazörünün silueti değişmiş, bacaları arasındaki açıklık artmıştı. Charles şimdi ön bataryalarını görebiliyordu.

«Aman Tanrım! Rotasını değiştirdi. Eşşoğlu tüm bataryalarını çeviriyor.»

Kyller kaptanın yüzüne dikkatle baktı. Uyurken bile sakin bir hava vardı çevresinde; Nürnberg katedralinde Holbein'ın Aziz Luke resmini anımsatıyordu.

Aynı ince kemik yapısı, altın sarısı sakal ve bıyıkların duyarlı dudakları gerçevelemesi... Uzanıp kaptanın omzuna hafifçe dokundu.

«Kaptan!» Von Kleine gözlerini açtı.

«Ne var, Kyller?»

«Topçu subayı düşmanın on beş dakika içinde atış menziline gireceğini bildiriyor.»

Von Kleine taburesinde dönüp gemisine baktı. Tepesinde bacalardan duman yükseliyor, aşağı kıvılcımlar yağıyordu. Bacaların boyası dökülmüş, madeni kızmıştı, güneşte bile kor haline geldikleri görülüyordu. Blücher yapımcılarının koyduğu sınırların çok ötesindeydi artık. Bu tam yolla gitmenin makinelere verdiği zararı ancak Tanrı bilirdi; Von Kleine ayakları altında durumunu protesto eden geminin çatırtısını duyunca gözlerini kasti.

Sonra dönüp arkaya baktı. İngiliz kruvazörü ufukta tam olarak görülüyordu artık. Hızları arasında bir milden daha az bir fark olmalıydı, ancak Blücher'in ateş gücüyle kıyaslanması olanaksızdı.

Von Kleine bir an sürekli olarak, hatta isteyerek gemi ve denizcilerini kendisinden üstün bir ulusunkilere karşı çıkararak bu ulusun küstahlığını düşündü. [201] Hep kurtlarla boğuşması için köpek gönderirlerdi. Ama insanın İngilizleri anlaması için ya İngiliz ya da kaçık olması gerek diye gülümsedi sonra. Sancak yönüne baktı, İngiliz destroyeri oradan pek bir zarar veremezdi.

«Pekâlâ, Kyller...» Kaptan ayağa kalktı.

«Köprü... Makine dairesi konuşuyor...»

«Makine dairesi, burası köprü...»

«İskele makinesinin ana yatağı akkor haline gelmek üzere, iskele makinesini kapatmak zorundayım.»

Von Kleine'in başından aşağı bir kova buzlu su boşalmış gibi oldu. Ses borusunu kaptı.

«Kaptanınız konuşuyor. Daha bir saat süreyle tam güç istiyorum.»

«Olanaksız, efendim. On beş dakika daha böyle devam edersek ana mil parçalanacak. Ondan sonra ne olur bilemem.»

Von Kleine beş saniye kadar ses borusunun üzerine eğilmiş olarak kaldı. Tüm seçenekleri düşünüyordu. Blücher tek makine ile on mil hız kaybederdi. Düşman çevresinde rahatça dolanabilecek, belki de karanlık basana kadar hiçbir şey yapmayacak, sonra da... Derhal üzerlerine saldırmalıydı. Dönüp tüm bataryalarını üzerlerine boşaltmalıydı.

«Mümkün olduğu kadar dayan,» dedi. Topçu subayının ses borusunu aldı. «Kaptan konuşuyor. Sancak yönünde dört derece dönüyorum, on beş dakika düşmanı sancakta tutacağım. Bundan sonra hız kesmek zorundayım.»

Yönü saptar saptamaz ateşe başlayın.» Von Kleine ses borusunun kapağını kapatıp döndü. «Savaş sancağını çekin!»

Öfkelenmeden, sakın sesle konuşuyordu, ancak gözleri mavi safir taşı gibi parlamaktaydı. [202]

Charles Little dürbününü indirmeden, «İşte başladı!» diye fısıldadı. Blücher'in kara bataryaları üzerinde bir alev dilimi göründü. Charles dürbünü çevirip Orion'a baktı. Tekne aradaki açıklığı her an biraz daha kapatarak hızla ilerliyordu. Yedi dakika sonra ateşe ateşle karşılık verebilecekti. Birden çeyrek mil ötesinde bir Yunan mabedinin sütunları kadar görkemli ve güneşte beyaz mermer gibi parıldayan su sütunları yükseldi.

«Kısa düştü,» diye seyir subayı homurdandı.

«Topları henüz ısınmadı. Tanrım, ne olur Orion atış menziline girsin artık.»

Blücher'in ikinci salvosu da kısa düşmüştü ancak her seferinde Orion'a biraz daha yaklaşıyordu. Üçüncü atışın havaya sıçrattığı sular Orion'u ıslatınca İngiliz teknesi zikzaklar çizmeye başladı.

«Üç dakika daha,» diye seyir subayı mırıldandı.

Alman salvoları on beşer saniye arayla Orion'un çevresini dövüyordu. Bir keresinde bir mermi burnunun on beş metre ilerisine düştü, tekne sıçrayan suların arasından geçti.

«Haydi yavrum! Haydi, göster kendini kızım! Haydi!»

Charles küpeşteye yaslanmış, yaşını ve rütbesini unutmuş çocuklar gibi bağıırıyordu. Destroyerin kaptan köprüsünde herkes kendini savaşın heyecanına kaptırmıştı.

«İşte ateşe başladı!»

«Haydi, Orion!» [203]

Orion'un ön bataryası ateşe başlamıştı. Bir salvo daha, bir daha...

«Çok kısa,» diye inledi Charles. «Hâlâ menzile giremedi. »

«Yine kısa düştü!»

«Yine kısa!»

Her atışın sonunda Bloodhound'un işaret subayı elindeki lambayla atışın durumunu Orion'a bildiriyordu.

«İsabet!»

Bir yaz günü gökyüzünde parıldayan bir şimşek gibi Orion'un arka güvertesinde bir ışık belirmiş, ardından tekne sapsarı bir bulutun içinde kaybolmuştu. Bulut açılınca Charles arka bacanın çarpıldığını gördü.

«Devam ediyor.»

Orion dumanlar arasından çıkarken yine salvo ateşine başlamıştı.

«O da isabet ettirdi!» diye bağırdı biri. Charles dönünce Blücher'in bir isabet

aldığını gördü.

«Batır onu! Batır onu!» diye kükrüyordu şimdi.

Blücher'in silâhlarının daha güçlü olduğunu biliyordu, ancak o da Orion kadar yara alabilirdi artık. Zırhı çok inceydi ve altı inçlik mermiler tekneyi paramparça edebilirdi.

İki kruvazör şimdi karşılıklı ateşe başlamışlardı. Menzil hızla daraldığı için az sonra ikisi de borda atışlarına başlayacaklardı. Bu çatışmadan ancak biri sağ olarak çıkabilirdi.

Charles son birkaç dakika içinde Blücher'in aldığı yaraları hesaplamaya çalışıyordu. Ön tarafı alev almıştı. Sarı renkli dumanlar içinde kalmasına karşın bataryaları on beş saniyede bir atışa devam etmekteydiler. Charles bir de Orion'un durumuna bakmak için dürbünü çevirdi. Gemiyi tam görmüştü ki, Orion o anda yok oldu. [204]

Tam isabet alan kazanları patlamış ve tekneyi ikiye ayırmıştı. Havaya yüz metre yüksekliğinde bir buhar sütunu yükseldi, gemiyi tümüyle örttü, otuz saniye kadar havada kaldıktan sonra ağır ağır dağıldı. Ortalık açıldığında artık Orion yoktu. Yerinde geniş bir yağ ve enkaz tabakası mezarını işaretliyordu. Bloodhound'un köprüsündeki neşe bir anda ölüm sessizliğine dönüşmüştü.

Charles Little tam sekiz saat süreyle öfkesi ve nefretiyle boğuşmuş, ancak bu sayede mantığını kaybedip kendi gemisini Alman gemisinin üzerine yöneltip Orion gibi bir ölüme gitmekten koruyabilmişti. Orion batar batmaz Blücher hızını kesmiş ve rotasını güneye çevirmişti. Hâlâ alev alev yanan bölümleriyle kurşun yarası almış bir aslan gibiydi. Direğine çekilmiş savaş flamaları şarapnellerle lime lime olmuş, dumandan kararmıştı.

Blücher uzaklaşınca Bloodhound hâlâ yağ lekeleriyle gökkuşağı renklerini almış olan bölgede arama çalışmalarına gitmişti. Ancak Orion'dan kurtulan yoktu. Bloodhound da dönüp yaralı Alman kruvazörünün ardına düşmüştü. Destroyerden öylesine bir nefret yayılıyordu ki, mümkün olsa fiziksel bir güç olarak uzanıp Blücher'i yok etmesi işten bile değildi. Ancak Charles Little köprüsünün küpeştesine yaslanmış gemiyi seyrederken Blücher'in güvertelerindeki alev ve dumanların giderek azaldığını görüyordu. Yangın kontrol altına alınmıştı. Bir süre sonra artık tüten duman kalmamıştı. [205]

«Yangın söndü,» dedi dümenci. Charles yanıt vermedi. Alevlerin Blücher'in cephaneliklerinden birine ulaşmasını ve onu da Orion gibi havaya uçuracağını ummuştu.

«Altı milden fazla hız yapamıyor. Orion makine dairesine isabet kaydetmiş olmalı.» Seyir subayı umut dolu bir sesle sürdürdü sözünü, «Bence ağır bir yara almış olmalı.»

Bu hızla gittiği sürece yarın öğlen Pegasus ile Renounce bize yetişirler. O zaman Blücher'in işi bitmiş demektir!»

«Evet öyle,» dedi Charles güçlükle duyulan bir sesle.

Bloodhound'un telsiz mesajlarını alan kuzey filosundan iki ağır kruvazör olan Pegasus ile Renounce Doğu Afrika kıyısından son hızla aralarındaki beş yüz mili her an kapatarak gelmekteydiler.

«Kyller, makine dairesine durumu sor bakalım.» Von Kleine sakin görünümünün altında için için kaynıyordu.

Gece yaklaşıyordu; karanlıkta o küçük İngiliz destroyeri bile tehlikeliydi kendisi için. Karanlık çökmeden hasar gören makineler çalışmalıydı; sağ kalmaları için gerekliydi bu. İngiliz av köpeklerinin güneyine, Esther'in kendisine ikmal yapmak için beklediği yere kaymalı, boşalmış olan kömür depolarıyla cephaneliğini bir an önce doldurmalıydı. İşte ondan sonra Blücher yeniden yabana atılmayacak bir güç olacaktı. Ancak şimdi her şeyden çok hıza gereksinimi vardı.

«Kaptan!» Kyller yine yanındaydı. «Yarbay Lochtkamper ana şaftı yağlayan boruları temizlediklerini bildiriyor. Şaftta bir hasar yokmuş. Yeni yatakları takıyorlar, iş epey ilerledi, efendim.» [206]

Von Kleine dirseklerine kadar yağ içinde kalmış yarı çıplak adamların daracık şaft yatağında terlediklerini görür gibi oldu. «Daha ne kadar sürer?» diye sordu.

«İki saate kadar her iki makinenin de tam yol çalışabileceklerini söylüyor, efendim.»

Von Kleine derin bir soluk alarak kendisini gölge gibi izleyen İngiliz destroyerine baktı. Gülümsedi.

«Umarım yürekli bir insansındır, dostum. Umarım benim hızlandığımı görünce düş kırıklığına kapılır da bu gece torpidolarını ateşlersin. Ondan sonra ben de senin canına okurum. Doğrusu her an gözünün önünde olmak benim için çok onur kırıcı bir şey oluyor.» öylesine alçak sesle mırıldanıyordu ki, dudakları bile kıpırdamamıştı.

Kyller'e döndü. «Tüm savaş ışıklarının kontrol edilip bana bildirilmesini istiyorum.»

«Baş üstüne, efendim.»

Von Kleine ses borularının önüne geldi. «Topçu subayı, 'X' bataryası toplarına yıldız mermileri doldurulsun ve yüksek noktaya ayarlasınlar...» Gece savaşı için gerekli diğer emirleri de sıraladı, «...topçu erleri aşağıya inip yemek yesinler ve dinlensinler. Karanlık çöker çökmez görevleri başında hazır olacaklar.»

«Komutanım!»

Ani ses Charles Little'ı şaşırtmış, elindeki fincandaki kakaoyu üstüne dökmüştü. Sabahtan beri ilk kez dinlenmek üzere oturmuş ve daha on dakika geçmeden rahatsız edilmişti. «Ne var?» Harita odasının kapısını açıp koşarak

köprüye çıktı.

«Blücher hızını arttırdı, efendim.»

«Olamaz!» Çok acı bir darbeydi bu Charles için. Ses borusunu aldı.

«Topçu subayı! Hedefin durumunu bildir.» [207]

Bir an sonra yanıt geldi. «Yeşil, sıfır sıfır. Mesafe bir beş sıfır beş sıfır. Hızı on yedi mil.»

Gerçekte öyleyse. Blücher, tüm silâhları çalışır halde tam yol geçmişti. Orion boşuna batmıştı.

Charles avcuyla ağzını silerken sert sakalları eline battı. Güneş yanığı yüzü yorgunluk ve gerginlikten hastalıklı sarıya dönüşmüştü. Gözleri altında mor halkalar vardı. Gözleri kan içindeydi. Kepinin altından çıkan bir tutam saç deniz tuzuyla alnına yapışmıştı.

Bütün gün boyunca kendisini tehdit eden savaşma çılgınlığına karşı koyamıyordu artık.

«Dümenci, iki derece iskele. Tam yol ileri.» Makine dairesine ulaşan emir üzerine Bloodhound bir polo atı gibi döndü. Tam hıza geçmesi için yarım saat gerekirdi, o zamana kadar da karanlık çökecekti.

«Savaş yerlerini alın!» Charles ay çıkmadan önce saldırmak istiyordu. Geminin alarm zilleri çalarken Charles gözlerini kararan ufuktaki kara noktadan ayırmadı.

Çeşitli bölümlerden gelen raporların sonunda beklediği de gelmişti. «Torpedo kapakları kapatıldı, efendim.»

Charles ses borusunu aldı. «Torpedo dairesi, size hem iskele hem de sancak torpidolarınızı atmak için bir fırsat vereceğim. Gemiye hedefe mümkün olduğu kadar yaklaştıracam.»

Köprüde Charles'ın çevresinde bulunanlar 'mümkün olduğu kadar yaklaştıracam' sözünü duyunca ölüm fermanlarının imzalandığını düşündüler.

Seyir subayı Henry Sargent korkuyordu. Kimseye göstermeden elini ceketinin cebine sokup Lynette'in verdiği gümüş haçı tuttu. Vücudunun ısıyla sımsıcaktı haç.

Bunun daha önce gümüş bir zincir ucunda karısının göğüsleri arasında asılı olduğunu hatırladı. Zinciri boynundaki halkasından sökmek için kollarını kaldırmış, zincir saçlarına takılınca, çıkarması için yatağın önünde eğilmişti. [208] Henry karışma yardım için uzanınca hamile karısının gergin karnına dayanmıştı.

«Tanrı seni korusun sevgili kocacığım,» diye mırıldanmıştı Lynette. «Seni bir an önce bizlere kavuştursun.»

İşte şimdi hem karısı hem de hiç görmediği kızı için korkuyordu.

«Allah kahretsin! Rotayı kaçırma!» diye bağırdı dümenci Herbert Cryer'e.

«Baş üstüne, efendim.» Herbert Cryer incinmişti. Dalgalar arasında böylesine şiddetle sarsılırken Bloodhound'u rotada tutmak değme insanın harcı değildi. Korku ve gerilimin yarattığı gereksiz bir azarlanmaydı bu. «Sanki senden başka kimse gebermeyecek,» diye sessizce içinden söylendi.

Herbert Cryer subaylarıyla bu sessiz konuşmalarında hep üstün çıkardı. Öfkesini ve bastırılmış duygularını üstünden atmak için çok iyi bir yoldu bu. Şimdi korktuğu için bayağı şair de kesilmişti.

«Romeo'nun sefere giden dönüşü olmayan ekspres treni!» Charles Little'ın kadınlara olan düşkünlüğü tayfası arasında kendisine Romeo adının verilmesine neden olmuştu. «Haydi, sen de gel bizimle. Charlie sevgisiyle öpüşürken şeytana seslenmeye gidiyoruz!»

Herbert komutanına göz ucuyla bakıp sırttı. Korku sırtmasını çarpıtmıştı. Charles Little tayfanın ifadesini yanlış yorumladı. Onun da kendisi gibi çılgın bir öfkeye kapılmış olduğunu sandı. İki adam tam bir anlaşmazlıkla birbirlerine bir an bakıp sırttılar. Herbert dikkatini yeni bir dalganın içine giren tekneye çevirdi.

Charles da korkuyordu. Kendi içinde zayıf bir nokta bulmaktan korkuyordu. Tüm yaşamı boyunca yanmasından ayrılmamıştı bu korku. «Daha çok çalış, herkesten daha çabuk daha iyi yapmalısın, yoksa gülerler sana. Hiç bir zaman başarısız olmamalısın! Olmamalısın!» diyen korku.

Giriştiği her işte ayrılmaz eşi ve ortağıydı bu duygu.

On üç yaşındaki Charles on ikilik tüfeğiyle ördek avlarken ve tüfeğin her geri tepişinde omzu çürürken ağladığında aynı duygu yine yanı başındaydı.

Kırık köprücük kemiğiyle çamurlar içinde yatarken, «Kalk ayağa! Kalk!» diye fısıldamıştı kendisine. Sonra ehlileşmemiş ata arka arkaya bir daha, bir daha binmişti.

Bu sesi yanıtlamaya öylesine alışkındı ki, şimdi de köprünün üstünde neredeyse elle tutulabilir varlığıyla yalnız kendisinin duyabileceği bir sesle konuşmasını işitiyordu.

«Kanıtla! Kanıtla!» Charles Little için bir tek seçenek vardı: Kartala saldıran bir şahin gibi gemisini Blücher'in üzerine fırlatmak. [209]

«Sancağa dönüş bir şaşırtmacaydı.» Otto von Kleine İngiliz destroyerinin artık görünmeyen gölgesine bakarken yargısında çok kesindi. «Şu anda arkamızdan dolanmaya çalışıyordu. İskele tarafımızdan saldıracaktır.»

«Kaptan, ikili blöf yapıyor olabilir,» dedi Kyller kuşkuyla.

«Hayır.» Von Kleine altın sarısı sakalını salladı. «Güneşin son ışıklarına karşı alacak bizi. Doğudan saldıracak.» Okyanusun satranç tahtasında rakibinin hamlesini düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. «Kyller, saatte yirmi beş mil hız yaptığını, son gördüğümüzden bu yana üç dakikada dört derece iskeleye döndüğünü ve kığımızdan on beş mil açıktan geçerek dört derece sancağa geleceğini hesaplayarak bana rotasını bildir. [210] Eğer biz aynı rota ve hızı korursak doksan dakika sonra bize göre hangi noktada olacağını söyle.»

Kyller problemi bir çırpıda çözdü. Von Kleine de aynı hesabı kafasından yapıyordu. Kyller'in çözümünü görünce, «Tamam,» dedi. Bu sırada Bloodhound'u pusuya düşürmek için gerekli rota ve hız değişikliği emirlerini de aklında hazırlamıştı.

Tam yol ilerleyen Bloodhound'un burnundan üç metre yüksekliğinde dalgalar havalanıyor, ardında karanlıkta fosforluymuş gibi parlayan yarım mil uzunluğunda köpük bırakıyordu. Blücher'de yüzlerce göz karanlığı delmek istercesine bakıyorlar, o fosforlu çizgiyi izliyorlardı. Üst güvertede tayfalar karartılmış ışıkların ardında bekliyorlardı.

Von Kleine kendi dümen suyunu azaltmak için hız kesmiş, karadan açığa doğru kırk beş derecelik bir dönüş yapmıştı. İngiliz torpido mesafesi dışında sancak tarafında yakalamak istiyordu. Kürklü yakasını kulaklarına kadar kaldırmış karanlık denizi gözetlemekteydi. Gece serindi. Deniz, yıldızların parıldadığı gök kadar sonsuz bir karanlıktı. On, on beş kişi aynı anda gördü İngiliz teknesinin parıltılı dümen suyunu.

«Yıldız mermisi!» diye Von Kleine bekleyen toplara emri ilettili. İngilizin bu kadar yakın olması kendisini ürkütmüştü, onu daha uzaktayken görebilmeyi ummuştu. [211]

Okyanusun yükseklerinde yıldız mermiler insanın gözünü köreltecek kadar beyazımsı bir mavi ışıkla patladı. Deniz şimdi cilâlı fildişi rengine dönüşmüştü. İki tekne birbirlerine doğru öylesine yaklaşmışlardı ki, projektörlerinin beyaz ışınları çekingen aşıkların elele tutuşlarını andırıyordu.

İki gemi de aynı anda ateşe başladı, ancak Bloodhound'un 4.7 inçlik toplarının sesi kruvazörün salvolarının gümbürtüsü arasında duyulmamıştı bile. Blücher'in uzun namluları deniz düzeyine paraleldi, ilk salvosu hafif yukarı kaçmış, mermiler destroyerin açık köprüsünün hemen üstünden geçmişlerdi.

Mermilerin rüzgârı ve arkalarından havayı emen bir boşluk bırakmaları Charles Little'ın dengesini kaybedip pusula masasına çarpmasına neden oldu. Charles'ın koltukaltında kaburgaları kırılmış gibiydi.

Acı ile soluğu kesilmiş olarak, «Dört derece iskeleye! Düşmana doğru!» diye bağırdı. Bloodhound bir balerin gibi sıçrayıp Blücher'e doğru atıldı.

Kruvazörün ikinci salvosu da yüksek kaçmıştı, ancak şimdi ikinci topları da ateşe başlamışlardı. Hızlı ateş eden toplardan birinin iki kiloluk mermisi Bloodhound'un köprüsünün hemen arkasındaki kuleye isabet edince köprüye şarapnel yağdı.

Seyir subayının başı bir anda vücudundan ayrılmıştı. Yere düşen baştan döşemeye beyin parçaları yayıldı.

Bir tırnak boyunda kızgın bir şarapnel parçası Herbert Cryer'in sağ dirseğine girmiş ve kemiğini paramparça etmişti. Cryer dümene savrulmuş, inanmayan

gözlerle dirseğine bakıyordu.

«Rotayı kaybetme! Rotayı!» Herbert Cryer kendisini toparlayıp sol eliyle dümeni çevirerek Bloodhound'un çılıncasına savrulmasını önlemeye çalıştı. Sağ kolu aşağı sarkmış olduğu için manevrayı tamamlayamadı. [212]

«Sıkı tut, adam! Sıkı tut diyorum sana!» Cryer Charles Little'ın yanına gelmiş, dümene asılmakta olduğunu farketti.

«Baş üstüne, efendim.» Cryer komutanına bakınca dili yutacak gibi oldu. Dehşet içinde kalmıştı. Jilet kadar keskin bir parça şarapnel Charles Little'ın kulağını koparmış, yanağının yarısını açmış, dişetleriyle dişleri ortaya çıkmıştı. Kaptanın göğsüne sarkan etten kanlar damlıyordu.

İkisi birden dümene yaslanmışlardı şimdi, ayakları dibinde cesetler yatıyordu; Bloodhound Alman kruvazörünün uzun ve alçak bordasına nişanlanmıştı.

Şimdi yıldız mermilerinin günüşiği parıltısında çevrelerindeki denizin kruvazörün mermileriyle canlandığını, sudan uzun kuleler yükseldiğini görüyorlardı.

Bloodhound birden granitten bir yamaca çarpmış gibi olana kadar ilerledi. Ayakları altında teknenin şiddetle sarsıldığını hissettiler. Dokuz inçlik bir mermi tam burna isabet etmişti.

Charles Little ağzını dolduran kanlar yüzünden güçlkle, «Tam iskele,» dedi. Birlikte dümene yaslandılar.

Bloodhound ölüyordu. Aldığı isabet burnunu açmış, kaplamalarını sökmüştü. Kapkara gece denizin içine doluyordu. Burnu suya gömülmüş, kıcı havaya kalktığı için pervanesi boşuna dönüyordu. Ancak ölüm anında bile aldığı emirlere boyun eğmeye çalışıyordu. Ağır ağır, kendini zorlaya zorlaya, inleyerek, döndü.

Charles Little dümeni bırakıp sancak küpeştesine doğru sendeleyerek yürüdü. Bacakları tutmuyor, kan kaybından kulakları uğulduyordu. Küpeşteye yaslanıp altındaki güvertedeki torpidolara baktı.

Torpidolar bir dizi tumbul puro gibi duruyorlardı.

Charles silâhların başında Bloodhound'un dönüp Blücher'in sancak tarafına geçmesini bekleyen denizcileri görünce sevindi. [213]

«Dön yavrum! Ha gayret! Haydi yavrum!» diye inledi Charles.

Bloodhound aldığı yeni bir isabetle bir daha sarsıldı. Belki de denizin dalgalarına kapıldığı anda bu yeni sarsıntı o son birkaç dereceyi dönmesini sağlamıştı?

İşte şimdi torpidoların tam karşısında, kendi yıldız mermileriyle parıl parıl aydınlatılmış bir halde, hem de bin metreden daha yakındaydı Alman

kruvazörü.

Charles torpidoların ateşlenirken çıkan seslerini işitti, uzun kılıçbalığı biçimli silâhların güverteden fırlayıp suya girmelerini, arkalarında ok gibi dört uzun iz bırakarak suda ilerlediklerini gördü. Arkasındaki ses borusunda topçu subayının sesi çınlıyordu: «Dört torpido da ateşlendi, hedefe doğru gidiyorlar!»

Charles torpidolarının birinin bile isabet ettiğini göremedi.

Blücher'in dokuz inçlik mermilerinden biri tam o anda durduğu yerin bir metre kadar altına isabet etmişti. Charles Little kısacık bir an güneşin ışınları kadar sıcak bir fırının ortasında kaldı.

Otto von Kleine İngiliz destroyerinin havaya uçuşunu seyrediyordu. Tekneden turuncu alevler yükseldi, bir anda kocaman kapkara bir duman topunun içine girdi, hemen ardından da cehennem bahçelerinin bir gülü gibi okyanusun üstünde açıldı. Blücher'in topları hâlâ ateş ediyordu. Birden ortalıkta suda yüzen enkaz ve mermilerin yükselttiği su sütunlarından başka bir şey kalmamıştı. [214]

Von Kleine kendisinin yarattığı bu müthiş sahneden gözlerini ayırmadan, «Ateş kes!» komutunu verdi.

Üzerlerinde bir yıldız mermisi salvosu daha patladı, von Kleine parmaklarını göz kapaklarına bastırdı ışığın parlaklığı karşısında. Bitmişti işte, ölesiye yorgundu.

Bu son iki gün ve iki gecenin gerginliği tüm sinir ve enerjisini boşaltmış gibiydi. Öldürdüğü yürekli insanlar için de çok kederliydi.

Hâlâ gözlerini tutarak Blücher'i yeniden güneye çevirecek komutu vermek üzere ağzını açmıştı ki, tepedeki gözcünün çılgınlar gibi bağırmasıyla kendine geldi.

«Torpedo! Sancak tarafında!»

Von Kleine bir an duraksadı. Beynini uyuşukluğa terketmişti.

Savaş sona erdiği için son saatlerin o dikkatliliğini bırakmış bulunuyordu. Şu anda yedek gücünü toplamak için bir çaba göstermesi gerekiyordu ve bu en önemli saniyelerde de Bloodhound'un ateşlediği torpidolar intikam almak üzere üstüne doğru gelmekteydiler.

Von Kleine beynini saran uyuşukluktan kurtuldu, köprünün sancak tarafına sıçradı, yıldız mermilerinin ışığında dört torpidonun fosforlu izlerini farketti. Kara suların içinde bir kuyruklu yıldızın kuyruklarını andırıyorlardı.

«Dümen tam sancak. Tüm makinalar tam geri!»

Gemisinin ayakları altında sarsıldığını hissetti, dev pervaneler tekneyi giderek yaklaşan torpidoların yolundan çekmek için denizi tırmalarken kendisi de bir yana savruldu.

Bunu beklemeliydim. Destroyerin torpidolarını ateşlediğini tahmin etmeliydim diye düşünüyordu.

Von Kleine çaresizce kendisine doğru uzanan dört beyaz çizgiye baktı. Son anda birden çılgıncasına bir umuda kapılmıştı.

İngiliz torpidolarının üçü hedefe isabet edemeyeceklerdi. [215]

Bu kesindi. Blücher dönerken burnunu sıyrıp geçeceklerdi. Dördüncünün de

isabet etmeme olasılığı vardı.

Von Kleine'in küpeşteyi tutan parmakları demiri koparacakmışçasına kasıldı. Soluğu kesilmişti, boğulacak gibiydi.

Blücher ağır bir hareketle dönmeye başlamıştı. Dönme emrini beş saniye erken vermiş olsaydı...

Tek torpido Blücher'in kavisli omurgasının hemen ucuna, suyun altında iki metre derinlikteki uç noktasına çarptı.

Patlama suları elli metre havaya fırlatmıştı. Blücher öylesine bir güçle savruldu ki von Kleine de diğer subaylar da köprüde yere serildiler.

Von Kleine dizleri üstünde doğrulup ileri baktı. Yıldız mermilerinin ışığında inci tozunu andıran incecik bir su tabakası boşalıyordu Blücher'in üstüne.

O gece sabaha kadar tekneyi su üstünde tutmaya çalıştılar.

Ön taraftaki on santimlik su geçirmez çelik kapılar kapandı. O sırada burunda bulunan otuz Alman askeri de kapıların ardında kalmışlardı. Gece boyunca von Kleine sık sık o adamların su dolmuş bölmelerde karın üstü oradan oraya çalkalandıklarını görür gibi oldu. Pompalar tekneye dolan yüzlerce ton suyu boşaltma ya çalışırken von Kleine de makinisti ve hasar kontrol subayıyla birlikte gemiyi dolaştı.

Şafak sökerken köprünün ardındaki harita odasında toplanıp durumlarını gözden geçirdiler.

«Bana ne kadar güç sağlayabilirsin?» diye von Kleine makiniste sordu.

«İstedığınız kadar.» Torpido çarptığı anda makinist yüzünü bir vanaya çarptığı için gözü şişmişti. [216] «Ancak beş milden yukarısı su geçirmez bölmeleri yerinden oynatabilir. »

Von Kleine dönüp hasar kontrol subayına baktı. «Denizde hangi onarımları yapabilirsin?»

«Hiç, efendim. Ön tarafın sugeçirmez kapılarını kapatıp sağlamlaştırdık. İngiliz kruvazörünün toplarının açtığı delikleri tıkadık. Ancak tekneyi havuza sokmadan sualtı çalışması yapamam. Ya da dalgıç indirebilmek için sakın sulara girmemizi beklemeliyim. Kısacası bir limana girmemiz gerek.»

Von Kleine arkasına yaslanıp düşünmek için gözlerini yumdu. Tek dost liman olan Alman Doğu Afrikasının başkenti Dar üs Selam altı bin mil uzaktaydı. İngilizlerin orasını da abluka altına aldıklarını biliyordu.

Peki ya bir ada? Zanzibar? Seyşeller? Mauritius?

Hepsi de İngiliz bombardımanına açık düşman limanlardı.

Peki ya bir nehir ağzı? Örneğin Zambezi? Hayır, orası Portekiz toprağıydı,

üstelik yalnızca bir iki mil içine girilebilirdi.

Ansızın açtı gözlerini. Evet, Alman topraklarında ideal bir barınak vardı. Her de Blücher'in tonajında bir geminin yirmi mil içeri girebileceği bir yer. Kara tarafından geniş bir toprak parçasıyla korunuyordu. Hem gereken yiyecek, işçi ve korumayı Alman Müfettişinden isteyebilirdi.

«Kyller, bana Rufiji deltasının Kikunya ağzına doğru rotayı hesapla.»

Blücher beş gün sonra sakat bir kırkayak gibi ağır ağır Rufiji deltasının en kuzey kanalına giriyordu. Savaş, dumanlarıyla kapkara kesilmiş, binlerce mermi gövdesinde delikler açmıştı. Tekne şişmiş ve çarpılmıştı, deniz; ön bölmelere doluyor, orada kaynıyor sonra çelik levhalar arasındaki yarıklardan tekrar dışarı dökülüyordu. [217]

Mangrov ağaçları arasından geçerken dalları gemiyi kucaklamak istermiş gibi nazlı nazlı sallanıyorlardı.

Önde iki kayık su böcekleri gibi ilerleyerek suyun derinliğini ölçmekteydiler. Blücher ağır ağır, döne döne deltanın derinliklerine daldı. Rufiji'nin sularının iki ada arasında derin bir körfez ve iki yanında doğal rıhtımlar oluşturduğu noktada demir attı.

Herman Fleischer yüzünü ve ensesini havluyla silip elindeki ıslak bez parçasına baktı. Nasıl da nefret ediyordu şu Rufiji bölgesinden. Bölgenin nemli ve pis kokulu sıcaklığına girer girmez derisinin üstünde binlerce küçük delik açılıyor, vücudunun tüm suyu boşalıyordu.

Burada uzun bir süre kalma olasılığı çevresindeki her şeye, özellikle buharlı teknenin güvertesinde yanı başında duran şu genç züppeye duyduğu öfkeyi daha da arttırıyordu. Adama yine yan gözle baktı. Haziran ayında Berlin'de Unter den Linden'de geziniyormuşçasına serin bir havası vardı.

Beyaz tropik üniforması kupkuru ve ütülüydü; Herman'ın kadife gömleğinin koltukaltlarını ıslatan terden eser yoktu herifte. İşte yine kaşınmaya başlayacaktı. Yüzbaşının da kendisine bakıp gülümsediğini görünce elini çekti.

«Blücher'den ne kadar uzaktayız?» diye sordu, sonra birden aklına gelmiş gibi yüzbaşının rütbesini söylemedi.

«Ne kadar ha, Kyller?» Kendisinin rütbesinin albaya eşit olduğunu ve aralarında dağlar kadar fark olduğunu bu haddini bilmeze öğretmeliydi. [218]

«Hemen şu dirseğin ardında, Müfettiş Bey.» Kyller'in sakin sesi Fleischer'e şampanya ve opera sahnelerini, kayak av partilerini hatırlatıyordu.

«Albay von Kleine'in düşman saldırısına karşı önlem almış olacağını umarım.»

«Geminin güvenliği sağlanmıştır.» Kyller'in sesinde sezdiği gücenikliğin üstüne atılmakta gecikmedi Fleischer.

Ruhaha nehri yakınlarında buluştukları iki günden bu yana Herman adamın zayıf bir noktasını bulmak için yanıp tutuşuyordu.

Bir sır söylemiş gibi alçak sesle, «Kyller, aramızda kalacağından kuşkun olmasın, Kaptan von Kleine'in bu durumdan başarıyla çıkacağına inanıyor musun?» diye sordu. «Yani onun yerine bir başkası olsaydı daha tatmin edici bir sonuç alınamaz mıydı?» Evet, tam yerini bulmuştu işte! Nasıl da kızarıyordu, nasıl da o serin yanık yanakları öfkeyle kararıyordu. Herman Fleischer ilk kez olarak üstünlüğü ele almıştı.

«Müfettiş Fleischer, Kaptan von Kleine emrinde çalışmak onuruna eriştiğim en yetenekli, en becerikli ve en yürekli subaydır. Ayrıca bir beyefendidir.»

«Ne varmış yani?» diye Herman homurdandı. «Bu üstünlük simgesi neden dibinde bin delik olduğu halde Rufiji deltasında saklanıyor?» Herman başını arkaya atıp gürültülü bir kahkaha koyverdi.

«Başka bir yer ve zamanda olsaydık sizden sözlerinizi geri almanızı isterdim, efendim.» Kyller dönüp ön küpeşteye doğru yürüdü. Tekne dirseği dönüyordu.

Kyller başını çevirmeden, «İşte Blücher,» dedi.

Karşılarında su ve nehrin iki kıyısındaki mangrov ağaçlarından başka hiçbir şey yoktu. Herman'ın tombul yüzündeki gülümseme birden kayboldu, genç yüzbaşının kendisiyle alay ettiğini sanarak kaşlarını çattı. Suda demirlemiş bir savaş kruvazörü olmadığı kesindi. [219]

«Yüzbaşı...» diye öfkeyle söze başlayacakken birden sustu. İki kara parçası yüz metrelik bir kanalla ikiye ayrılıyordu, ancak kanalın girişi biçimi pek belli olmayan bir bitki örtüsüyle kaplıydı. Herman anlayışsız bakışlarla uzun bir süre çevresini süzdükten sonra üzeri mangrov dallarıyla örtülmüş kamuflaj ağaçları altında bataryaların ve kulenin çıkıntılarını görür gibi oldu.

Kamuflaj gerçekten büyük bir ustalıkla yapılmıştı. Üç yüz metre öteden Blücher'i görmek olanaksızdı.

Suyun bal yoğunluğunda olmasına karşın dipten hava kabarcıkları yükseliyordu. Kabarcıklar su yüzünde beyaz köpükler olarak patlıyorlardı.

Kaptan von Kleine Blücher'in ön güvertesinin küpeştesinden sarkarak geleceğini Rufiji sularının bulanık aynasından okumak istermişçesine aşağıya baktı. İki saat kadar arka arkaya küçük kara purolarını içerek böyle durdu.

Vücudu dinlenme halindeydi ancak kafası durmadan çalışıyor, hazırlıklarını ve planlarını tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Hazırlıkları tamamı, kafasında listesini bir bir incelemiş ve hiçbir eksik bulmamıştı.

Altı denizciden oluşan bir grup kruvazörün motoruyla deltanın on beş mil ötedeki ağzına gönderilmişti. Bunlar nehir ağzını gören yüksek bir tepede kamp kurmuşlar İngiliz abluka filosunun gelişini gözetliyorlardı.

Blücher nehir içine girdikçe arkasından tüm mayınlarını dökmüştü. Artık hiçbir İngiliz gemisi kendisini izleyemezdi. [220]

Karadan bir saldırı olasılığı pek uzak olmakla birlikte von Kleine gemisinin çevresinde bir savunma sistemi kurmayı ihmal etmemişti. Tayfalarının yarısı karada tüm yaklaşma yollarını gözetlemekteydiler. Maxim tüfekleri için ağaçlar arasında ateş hatları açılmıştı. Kütük ve topraktan kaba tahkimat işleri yapılmış, içlerine denizciler yerleştirilmiş, haberleşme hatları gerilmişti.

Von Kleine sağlık subayıyla uzun süren tartışmalar sonunda adamlarının sağlıklarını korumak için emirler vermişti. Suyun arıtılması, adam başına günde beş gram kinin ve daha elli ayrı önlem adamlarının sağlık ve morallerini garanti altına alınacaktı.

Yiyecek ve diğer maddelerin sayımını yaptırmış, dikkatli davranıldığı takdirde daha dört ay dayanabileceklerini saptamıştı. Bundan sonra gerek karada gerekse denizde avlanarak yaşamlarını sürdürecektirdi.

Kyller'i de Alman Müfettişini bulup tam işbirliğini sağlaması için göndermişti.

Blücher'i kamufle etmek dört günlerini almıştı, ön güvertede ustaların rahat çalışmalarını sağlamak için de güneşlikler altında komple atelyeler kurulmuştu.

Şimdi de teknenin sualtı kesimindeki yaraları saptama zamanı gelmişti.

Arkasındaki güverte assubayının vinç başındaki gruba, «Ağır ağır çekin!» dediğini duydu.

Motor gürültüyle çalıştı, vinç şakırdadı, von Kleine küpeşteye iyice yaslanarak tüm dikkatini suya verdi.

Ağır zincir ve hava borusu gerildi, su yüzeyi birden yarıldı ve dalgıç göründü. Parlak lastik giysisi ve üç pencerele başlığıyla bir deniz canavarını andıran

adam çekilip güverteden indirildi.

İki denizci koşup başlığı çıkardılar. Makinist Lochtkamper'in zaten bir av köpeği kadar düz ve çizgili olan yüzü şimdi çatık kaşlarıyla daha da ağır bir ifade almıştı. [221]

Kaptana bakıp başını hafifçe salladı.

«Hazır olunca kamarama gelin Yarbay Lochtkamper,» dedi von Kleine.

«Bir kadeh konyak?» dedi von Kleine.

«Memnun olurum, efendim.» Lochtkamper zarif döşenmiş kamaraya hiç uymuyordu. Kadehi almak için uzanan elleri iri kemikli ve sürekli madenle çalışmaktan şişmiş, derisi yağ ile kapkara kesilmişti. Kaptanın uyarısı ile iskemleye oturunca bacaklarını nereye koyacağını bilemedi.

«Durum nasıl?» diye sordu von Kleine. Lochtkamper raporunu verdi. Kaptan on dakika kadar hiç konuşmadan dinledi.

Sonunda, «Onarabilir misin?» diye sordu.

«Bu hasar görmüş plakaları söküp güverteye taşımak, yeniden kesmek, kaynak yapmak demektir. Yine de en az seksen metre kare çelik levha gerekecek.»

«Rufiji nehri deltasında pek bulunamayacak bir şey.»

«Öyle, efendim.»

«Eğer levhaları bulursam ne kadar sürer onarımın?»

«İki aya kadar.»

«Ne zaman başlayabilirsin?»

«Hemen, efendim.»

«Başla öyleyse.» Lochtkamper içkisini bitirdi, dudaklarını yaladı, ayağa kalktı. «Konyağınız çok kalite, efendim,» diye kaptanını tebrik edip dışarı çıktı.

Herman Fleischer başını kaldırıp bir kara insanın anlayışsız merakıyla yaralı savaş gemisine baktı. [222] Orion'un mermilerinin açtığı delikleri, yangının verdiği hasarı, şarapnel izlerini gördü, sonra bakışlarını teknenin burnuna kaydırıldı. Suyun birkaç karış üstüne kadar indirilmiş iskelelerde denizciler kaynak makineleriyle çalışıyorlardı.

«Aman Tanrım, ne büyük zarar bu!» Sadistçe bir sevinçle konuşmuştu. Kyller söylenenleri duymazlıktan geldi. Motorun yerli dümencisine Blücher'in bordasından indirilen merdivene yanaşmasını söyledi. Bu terli köylünün varlığı bile dönüşten aldığı zevki gölgeleyemezdi. Ernst Kyller için Blücher tam anlamıyla bir yuvaydı; yeryüzünde değer verdiği her şey, bir oğulun babasına duyduğu doğal sevgiyi aşan bir sevgiyle bağlı bulunduğu insan bu gemideydi. Yeni bir başarısından dolayı von Kleine'in gülümsemesini görmeyi heyecanla bekliyordu.

«Ah, Kyller!» Von Kleine masasından kalkıp subayını karşıladı.

«Çok çabuk döndün. Fleischer'i buldun mu?»

«Dışarda bekliyor, efendim.»

«Çok iyi. İçeri getir.»

Kapıda duran Herman Fleischer gözlerini kırıştıırarak kuşkuyla çevresine bakındı. Aklından hemen kamaranın döşenmesini Alman markına vurmaya başlamıştı; sarılı kırmızılı mavili halılar saf ipekten İran malıydı, koltuklar koyu renkli meşinle döşenmişti, tüm ağır mobilyalar ve duvarlar cilalı maun ağacındandı. Madeni aksam bakırdandı, içki dolabındaki şişeler Champagne ve Alsas bölgelerinin en ünlü yapımcılarının markalarını taşıyorlardı, kadehler ince kristaldendi. Masanın karşısındaki duvardaki yağlı boya iki kadın portresi asılıydı. Ana kız oldukları anlaşılan kadınların ikisi de sarı saçlı güzel kadınlardı. Lomboz delikleri orman yeşili kadife perdelerle örtülüydü. [223]

Herman Kontun zengin bir adam olması gerektiğine karar verdi. Servete karşı ciddi bir saygısı vardı; zaten bunu da içeri giriş biçimiyle, topuklarını birleştirmesiyle, iri göbeğini öne eğilerek ikiye bölmeye çalışmasıyla da gösteriyordu.

«Mesajınızı alır almaz geldim, Kaptan.»

«Teşekkür ederim, Müfettiş Bey.» Von Kleine de adamı selamladı. «Serinletici bir şey alır mıydınız?»

«Bir bira ve...» Herman duraksadı, Blücher'in bir yerlerinde seyrek rastlanan yiyeceklerden oluşan bir hazine bulunduğundan emindi, «...mümkünse yiyecek bir şeyler.

Öğleden beri ağzıma tek lokma koymadım.»

Saat öğleden sonrayı aşmamıştı bile. Von Kleine iki saatlik bir sürede olağandışı bir şey görmemesine karşın kamarotuna emir verirken konuğuna bir şişe bira açtı.

«İki İngiliz savaş gemisi zaferinden dolayı sizi kutlarım Kaptan. Gerçekten çok görkemli bir şey bu!»

Deri koltuklardan birine yaslanmış oturan Herman Fleischer yüzünü ve boynunu silerken Kyller bu yeni havayı duyunca bir köşede sırttmaya başlamıştı.

«Çok pahalıya mal olan bir zafer,» diye mırıldanan von Kleine kadehi Fleischer'e uzattır. «Şimdi de sizin yardımınıza ihtiyacım var.»

«Elbette, istediğiniz her şeyi yapmaya hazırım.»

Von Kleine masası başına geçip önüne kâğıtlarını çekti. Deri bir kutudan altın çerçeveli gözlüğünü çıkartıp burnunun üstüne yerleştirdi.

«Müfettiş Bey...» diye söze başladığı anda Fleischer'in dikkatinin dağıldığını farketti. Kamarot kapıyı hafifçe tıklatmış ve elinde kocaman bir tepsi olduğu halde içeri girmişti. Tepsiyi Fleischer'in yanındaki sehpa bırakmıştı.

«Aman Allahım!» diye fısıldadı Herman; gözleri parıltıyor, üst dudağında boncuk boncuk terler belirliyordu.

«Füme somon balığı!» [224]

Ne von Kleine ne Kyller daha önceden Herman Fleischer'in yemek yeyişine tanık olma ayrıcalığına erişememişlerdi.

Ama şimdi korkunç bir sessizlik içinde bunu izlemekteydiler. Karşılarında kendini işine adanmış becerikli ve yetenekli bir uzman vardı. Von Kleine bir süre sonra hafifçe öksürüp kâğıtlarını hışırdatarak Herman'ın dikkatini çekmeye çalıştıysa da, Müfettiş'in homurtuları ve zevkle inlemeleri sürüp gidiyordu. Von Kleine yardımcısına dönüp başını kaldırdı, Kyller utançla gülümsedi.

Cinsel doyuma varan bir insanı seyretmek gibi bir şeydi bu, bu yüzden bir puro yakan von Kleine dikkatini karısıyla kızının portresine çevirdi. Derin bir iç çekme Herman'ın doyum noktasına vardığını belirtince von Kleine bakışlarını yine adama döndürdü. Herman'ın yüzünün pembe yuvarlaklarında düş dolu bir gülümseme dolaşıyordu. Tabağı boşalmıştı, kaybettiği aşkını anımsayan bir insanın o tatlı acısıyla Herman parmağını tabaktaki son pembe et kırıntısına bastırıp ağzına götürdü.

«Hiç böylesine lezzetli bir somon balığı yememiştim bugüne kadar.»

«Beğendiğinize sevindim.» Von Kleine'in midesi kabarmıştı.

«Acaba bir bardak bira daha rica edebilir miydim, Kaptan?»

Von Kleine yardımcısına başıyla işaret etti, Kyller Fleischer'in kadehini doldurdu.

«Müfettiş Bey, bana en az seksen metre kare 1.5 inçlik çelik levha gerekli. Bunu altı hafta içinde istiyorum.» Herman Fleischer güldü. Erişkin bir insanın bir çocuğun peri ve cadı masallarına güldüğü gibi gülüyordu. Birden von Kleine'in bakışlarını farkedince hemen sustu. [225]

«Dar üs Selam limanında İngiliz ablukası altında Rheinlander gemis yatmaktadır.»

Von Kleine çok kesin ve sakin konuşuyordu. «En çabuk bir şekilde oraya gideceksiniz. Makinistlerimden birini de sizinle göndereceğim. Makinist Rheinlander'i karaya oturtup gövdesini sökecek. Siz de levhaları buraya nakledeceksiniz.»

«Dar üs Selam buradan yüz kilometre uzakta ama.»

Herman dehşete düşmüştü.

«Amirallik haritalarına göre yetmiş beş kilometre,» dedi von Kleine.

«Levhalar tonlar çeker!»

«Alman Doğu Afrikasında yüzbinlerce yerli yaşamaktadır. Onları taşıyıcı olarak ikna etmek sizin için güç olmaz sanırım.»

«Ama o yoldan geçmek olanaksız... ayrıca buranın kuzeyindeki bölgede bir düşman gerilla çetesi var. Bu nehrin ağzında batırdığınız tekneden kaçmalarına göz yumduğunuz haydutların yönetimindeki bir çete.» Heyecana kapılan Fleischer yerinden kalkmış, parmağını suçlarcasına von Kleine'in burnuna uzatıyordu. «Onların kaçmalarına izin verdiniz. Şimdi de bölgeyi haraca kesiyorlar. Dar üs Selam'dan yola çıkacak bir kervanı daha beş kilometre gitmeden haber alırlar. Çılgınlık olur bu... Yapamam!»

«Doğrusu bir seçim hakkınız var,» diye von Kleine yalnızca ağızıyla gülümsedi. «Ya İngiliz çetecilerle karşılaşacaksınız ya bu geminin arka güvertesinde kurşuna dizileceksiniz.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Yani ricam artık bir rica olmaktan çıktı; şimdi size bir emir vermiş bulunuyorum. Karşı çıktığınız takdirde derhal savaş mahkemesini toplayacağım.» [226]

Von Kleine cebinden altın saatini çıkartıp baktı. «Töreni falan bir kenara bırakıp sizi akşamdan önce kurşuna dizebiliriz. Ne dersin, Kyller?»

«Pek kitabına uygun olmaz ama bunu başarabilir sanırım, efendim.»

Mozambik Valisi Flynn'e Portekiz ordusunda yüzbaşılık önerdiği zaman çirkin bir sahne yer almıştı aralarında. Flynn en azından bir albaylık hak ettiğine inanıyordu, iş ilişkilerini sona erdirmeyi önermişti. Vali ise bir karşı öneride bulunmuş, binbaşılığı kabul edip etmeyeceğini sormuş yaverine, Flynn'in kadehini bir daha doldurması için işaret etmişti. Flynn her iki öneriyi de kabul etmişti, ama bir tanesini doğrusu pek istememişti.

Bu olay yedi ay önce, Lalapanzi kıyımının birkaç hafta sonrasında yer almıştı. O günden bu yana Flynn'in kendisi, Sebastian ve Rosa yönetimindeki yüz yerliden oluşan ordusu sürekli olarak Alman bölgesinde bulunuyordu.

Sonra demiryolu aktarma istasyonuna yaptıkları baskında Flynn beş yüz ton şekerle, bin ton darı yakmıştı.

Depolarda bekleyen bu mallar kıyı bölgesinde bir ordu toplayan Vali Schee ile Albay Lettow von Vorbeck'in çok ihtiyaç duydukları maddelerdi. Bir nehir geçiş noktasında otuz yerli askerlik bir birliği pusuya düşürüp öldürdüklerinde de çok parlak bir zafer kazanmışlardı. Flynn askerlerin toplamış olduğu üç yüz asker adayını serbest bırakmış, bir an önce köylerine dönüp akıllarına askerlik falan getirmemelerini öğütlemişti. [227]

Sözlerini vurgulamak için de nehir kıyısına serili cesetleri göstermişti.

Önlerine çıkan telgraf tellerini kesip demiryolunu havaya uçurmanın dışında çok değişik sonuçlu üç baskın da yapmışlardı. İki kere toplanmakta olan Alman güçlerine malzeme taşıyan konvoyları basmışlar, ancak Alman yedekleri gelince kaçmak zorunda kalmışlardı. Üçüncü girişimleri tam bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Kendilerine en ağır gelen yanı da bu baskında Müfettiş Fleischer'i ellerinden kıl payıyla kaçırmaları olmuştu.

Flynn'in haberalma örgütünü oluşturan koşucular Herman Fleischer ile bir yerli asker birliğinin Mahenge'den Ruhaha ve Rufiji nehirlerinin birleştikleri yere doğru yola çıktıklarını bildirmişlerdi. Buradan da buharlı tekneye binerek Rufiji deltasında kaybolmuşlardı.

«Yukarı giden aşağı döner,» dedi Flynn. «Rufiji'den yukarı giden de nasıl olsa geri dönecektir. Ruhaha'ya gidip Bay Fleischer'in dönüşünü bekleyeceğiz.»

İlk kez olarak ne Sebastian ne de Rosa Flynn'e karşı çıkmışlardı. Üçü arasında sözsüz bir anlaşma vardı: Flynn'in ordusunun tek amacı bir misilleme yapmaktı.

Çocuğun mezarı önünde yemin etmişlerdi, şimdi de bir görev duygusu ya da yurtseverlikten çok içlerini yakan intikam özlemiyle dövüşüyorlardı. Maria Oldsmith'in yaşamına karşı Herman Fleischer'in yaşamını istiyorlardı.

Ruhaha nehrine doğru yola çıktılar. Bu günlerde sık sık olduğu gibi yürüyüş kolunun başında Rosa vardı. Sırtında bir erkek ceketi, bacaklarında kalçalarının kadınsı dolgunluğunu saklayan bir pantolon olduğu için yalnızca sesinden sarkan uzun örgüleri kendisinin kadın olduğunu belli ediyordu. Uzun adımlar atıyor, sırtındaki dolu Mavzer her adımda bacaklarına çarpıyordu.

Karısında meydana gelen değişiklik Sebastian'ı serseme çevirmişti. [228] Ağzının kenarlarında sert bir çizgi vardı şimdi, gözlerinde bir bağınazın alevli parıltısı seziliyordu, sesindeki o neşe dalgası kaybolmuştu. Çok az konuşuyordu, ancak ağzını açtığında da hem Sebastian hem Flynn onu saygıyla dinlemek zorunda kalıyorlardı. Kimi zaman o dümdüz ve ifadesiz ses Sebastian'ın tüylerini diken diken etmeye yetiyordu.

Ruhaha nehri üzerindeki iskeleye varınca motorun dönüşünü beklemeye koyuldular. Motor üç gün sonra, gelişi daha uzaktan duyularak, döndü. Dirseği dönüp de iskeleye yanaşmak için yavaşladığında pusu kurulmuştu bile.

«İşte orada!» diye Sebastian heyecandan boğuklaşmış bir sesle fısıldadı.

«Domuz!» Sebastian silâhının sürgüsünü çektiği anda «Dur!» diye bağıran Rosa Sebastian'ın tüfeğini omuzlamasına fırsat vermedi.

«Buradan vurabilirim domuz herifi!»

«Hayır. Önce bizi görmesini istiyorum. Neden öldüğünü bilmesini istiyorum.»

Motor hızını kesti, akıntıyla ağır ağır gelip iskeleye yanaştı. Yerli askerlerden ikisi kıyıya atlayıp halatları bağlarlarken Müfettiş de karaya çıktı. Fleischer bir an iskelede durup nehrin aşağısına doğru baktı. Bu hareketi Flynn'i uyarmalıydı, ancak yaşlı adam bunun önemini kavrayamadı. Müfettiş omuzlarını hafifçe silkerek kenardaki yapıya doğru yürüdü.

İskelenin hemen ardındaki sazlığın içinde doğrulan Flynn, «Adamlarına silâhlarını nehre atmalarını söyle!» dedi.

Herman Fleischer tam adımını atacakken donup kalmıştı, ancak göbeği hâlâ titriyordu, yavaşça başını Flynn'den yana çevirdi. Gözleri yüzünü kaplayacak kadar irileşmişti sanki. [229]

«Çabuk söyle yoksa seni göbeğinin ortasından vururum!» Fleischer askerlerine Flynn'in isteğini tekrarladı, motorun çevresinde suya düşen silâhların şapırtıları duyuldu.

Göz ucuyla farketdiği bir hareket üzerine başını çeviren Fleischer, Rosa Oldsmith'le burun buruna geldi. Kadının arkasında da Sebastian'la yarım düzine yerli asker ellerinde silâhlarıyla duruyorlardı. Fleischer içgüdüleriyle kendisi için tehlikeli olanın kadın olduğunu anlamıştı. Kadının yüzünde anlatılması güç bir kararlılık, bir acımazlık vardı. Bu yüzden sorusunu ona yöneltti.

«Ne istiyorsunuz?» Korkudan kısık çıkmıştı sesi.

«Ne dedi?» diye Rosa babasına sordu.

«Ne istediğini soruyor.»

«Beni hatırlayıp hatırlamadığını sor.»

Fleischer soruyu duyduğu anda kadını gecelikle ateşin önünde çömelmiş olarak gördü ve ilk kez korktu.

«Bir yanlışlıktı,» diye mırıldandı. «Çocuk! Onun öldürülmesini ben istememiştim.»

«Söyle ona...» dedi Rosa. «Ona kendisini öldüreceğimi söyle.» Gözleri adamın yüzünden bir an bile ayrılmadı, parmaklarıyla Mavzerin sürgüsünü bulup çekti.

Tam o anda Rosa'nın arkasında duran Sebastian bağırdı.

«Bakın!»

Buldukları yerden iki yüz metre kadar uzaktaki dirseğin ucundan yeni bir motor görünmüştü. Alman Donanmasının bayrağını taşıyan motorun burnundaki Maxim makineli tüfeğinin başında beyaz üniformalı denizciler vardı. Flynn ile yanındakiler gözlerine inanamayarak baktılar motora. Onların şaşkın bakışları altında motor hızla iskeleye yaklaşıyordu. [230]

Herman Fleischer sessizliği fıçı gibi göğsünden yükselen bir kükremeye parçaladı.

«Kyller, İngiliz bunlar!»

Sonra iri vücudundan beklenmeyen bir çeviklikle üç adım yana sıçrayıp iskeleden tahtaların altındaki yeşil suya daldı.

Makineli tüfek de aynı anda ateşe başlamış, hava bir anda yüzlerce kamçının şaklamasıyla yarılmıştı. Maxim kesintisiz ateş ederken motor da üzerlerine doğru gelmeye devam ediyordu. Flynn, Rosa ve Sebastian'ın çevrelerinde topraktan toz sütunları fışkırıyordu, seken kurşunlardan biri yerlilerden birini yere serip de adamın tüfeği iskele tahtalarına düşünce kıyıda donup kalan grup birden canlandı. Flynn ile yerliler hemen çömelip yamaca tırmanırken, Rosa ileri koştu. Maxim ateşin içinden yara almadan geçip iskelenin ucuna geldi, silâhını hemen altında, suyun içinde hareketsiz duran Fleischer'e doğrulttu.

«Çocuğumu öldürdün!» Fleischer kadının yüzüne bakınca ölüm anının geldiğini anladı. Bir Maxim mermisi tüfeğin dipçığıne isabet etti, silâh Rosa'nın elinden kaydı, kendisi de dengesini kaybedip suya düşmek üzereyken arkadan yetişen Sebastian karısını yakaladı, omzuna attı ve koşmaya başladı.

Sebastian yerlilerden onunla birlikte artçı görevini yükledi; o gün ve ertesi gün hep kaçtılar. Bir noktayı tutup savunuyorlar, ancak Almanlar makineli tüfeği getirince orayı terkedip daha içlere kayıyorlardı. Flynn ile Rosa

yeniden kaçmaya başlıyorlar, Sebastian da onları koruyordu. İkinci gece izini kaybettiren Sebastian kuzeydeki Lalapanzi yıkıntıları altındaki buluşma yerlerine doğru yol almaya başladı.

Kırk sekiz saat sonra kampa girince Rosa ay ışığında üzerindeki battaniyeyi atıp sevinçle karşıladı kocasını. [231] Erkeğinin önünde eğildi, çizmelerini tek tek çıkarttı. Sebastian Flynn'in hazırladığı kahve ve sıcak cin karışımını içerken Rosa da patlamış ayaklarını yıkayıp sardı. Sonra ellerini kurulayıp battaniyeleri topladı.

«Gel,» dedi Birlikte ırmak kıyısına yürüdüler. Orada sarmaşıklardan perdenin ardında, üzerlerinde pırıl pırıl yıldızlarla bezenmiş göğün altında çocukları öldüğünden bu yana ilk kez birbirlerine vücutlarının rahatlığını tattırdılar.

Sonra birbirlerini sıkı sıkı kucaklayıp sabah güneş doğana kadar uyudular. Güneş doğunca ırmağa girip çırılçıplak yüzdüler. Sebastian karısını yakaladı, birlikte yere düştüler, kahkahalarla gülerek birbirlerine baktılar. Attığı her kahkahayla Rosa'nın göğüsleri titriyordu. Sebastian kahkahası boğazında kurumuş olarak uzanıp kadının göğüslerini avuçladı.

Rosa'nın gülmesi birden kesildi. Bir an erkeğin yüzüne baktı, yüzü birden sertleşti, Sebastian'ın ellerini itti.

«Olmaz!» Sonra birden ayağa fırlayıp giysilerinin olduğu yere koştu. Dişiliğini hemen örtüp ağır kütüklüğü beline sardı. Sevişmelerinin son yumuşacık anısı da silinmişti artık yüzünden.

Hep o pis kokulu Rufiji suyundan diye düşündü hamağında yeni bir krampla kıvranan Herman Fleischer.

Barsaklarını kavrayan dizanterinin sıcak eli zaten kaçmış olan keyfinin üstüne tuz biber ekmişti. Blücher'in bölgesine gelmesi, kaptanının saygısız davranışı, bu seferin başında İngiliz haydutlarıyla çatışmada karşı karşıya geldiği tehlike ve o andan beri de her an yeni bir saldırıya uğrama korkusu, von Kleine'in başına diktiği münasebetsiz makinist zaten huzur diye bir şey bırakmamıştı ki. [232] Herman o lanet savaş gemisinden de, gemiyle ilgili her şeyden de nefret ediyordu.

Hamağı taşıyanların sallantılı hareketleri barsaklarındaki sancıyı yine arttırmıştı. Yine durup işini göreceği uygun bir yer aramak zorundaydı.

Taşıyıcılar kervanı iki tepe arasındaki vadide uzanıp gitmekteydi. Bin kişiden oluşan yürüyüş kolu yarım mil uzunluğunda bir kuyruk meydana getirmişti.

Önde giden yüz kişi uzun palalarıyla çalılıklar arasında yol açmaktaydılar. Palalar inip kalktıkça güneşte parıldıyor, öğleden sonrasının baygın sıcaklığında darbelerin boğuk sesleri işitiliyordu. Blücher'in genç makine subayı Gunther Raube'nin yönetiminde çalışan yerliler arkadan gelen hantal nesnelere geçmesi için yol açmaktaydılar.

Yanlarındaki adamları cüce gibi bırakan bu dev tekerlekler ağır ağır ilerliyor, bir ağaç köküne ya da bir kaya parçasına gelince duruyorlar, ondan sonra da iki yüz yerlinin hayvancasına gayretleriyle tekrar dönmeye başlıyorlardı.

Üç hafta önce Rheinlander'i Dar üs Selam limanında karaya oturtmuşlar ve gövdesinden sekiz levha sökmüşlerdi.

Raube geminin omurgasındaki çeliklerden her biri dört metre çapında sekiz tekerlek yapmış, bunların arasına da on metrekarelik 4 santim kalınlığındaki levhaları kaynatmıştı. Yük gemisinin iskele babalarından da aks olarak yararlanınca bu sekiz yuvarlağı dört çift halinde birleştirmişti. Şimdi bunlardan her biri dev bir eski Roma yarış arabasının tekerlek ve aks düzenini andırmaktaydı.

Herman Fleischer de Dar üs Selam ve çevresindeki köylerden dokuz yüz güçlü kuvvetli adam toplamıştı. Bu dokuz yüz kişi şimdi dört tekerleği güneye, Rufiji deltasına doğru götürmekteydiler. [233] Adamlar tekerlekleri kah çekip kah iterek çalışırken Fleischer'in silahlı yerli askerleri de dolu Mavzerlerle onların sıra özlemi çekmelerini önlüyorlardı. Hastalık dev boyutlara varmıştı, kızgın güneş altında kızgın madene omuzlarla dayanmak, kalın halatın etkisiyle avuç içleri parçalanmak da hastalığın artmasına katkıda bulunuyordu.

İki haftadır yolda olmalarına karşın hâlâ otuz millik yolları vardı.

Herman âni bir sancıyla yeniden kıvrandı hamağın içinde.

«Eşşoğlu eşşek» Çabuk beni şu ağaçların altına götürün!»

Taşıyıcılar yoldan ayrılıp koşar adımla ağaçlara doğru gittiler. Müfettiş inip de çalıların dibine çömelince onlar da kendilerini derin bir iç çekişle yere atıp gerindiler.

Müfettiş çalılıklar arasından çıktığında karnı acıkmıştı.

Gölgenin altı serin ve sakindi, öğleden sonra kahvaltısını burada yiyebilirdi. Raube bir iki saat başının çaresine bakardı artık. Herman özel uşağına kamp masasını çıkartıp yiyecek sepetini açmasını söyledi, ilk silâh sesi kupkuru havada çınladığı anda ağzını sucukla iyice doldurmuştu.

«Nerede bu herif? Burada olmalı. İzçiler burada olduğunu söylediler. Göremiyor musun? Rosa Oldsmith'in güneş ve rüzgârdan dudakları kurumuş, güneşten yanan burnunun derisi soyulmuş, gözleri kan çanağına dönmüştü. Mavzeri elinde olduğu halde otlar üzerine yüzüstü uzanmıştı. [234]

«Görebiliyor musun?» diye sabırsızlıkla dönüp babasına baktı.

Flynn dürbününü kaldırıp vadiyi taradı bir daha. Sonra yine kervana döndü.

«Bir beyaz adam görüyorum.»

«Fleischer mi?»

«Hayır. Sanmıyorum.»

«Dikkatli bak, o da buralarda bir yerde olmalı.»

«Şu garip şeyler de ne acaba?»

Flynn dört tekerleğe dikkatle bakıyordu. Dürbünün merceğinde havanın sıcaklığı yüzünden görüntü çarpılıyor, bir an önemsiz görünürken bir an sonra dev bir biçim alıyorlardı.

Fleischer'e bak sen. Bırak o lanet şeyleri, Fleischer'i ara.»

«Onlarla birlikte değil diyorum sana.»

«Olması gerek.» Rosa dönüp dürbünü babasının elinden kaptı, vadiden ağır ağır kendilerine doğru gelen uzun yürüyüş koluna baktı.

«Orada olması gerek. Tanrım, ne olur orada olsun,» diye mırıldandı kupkuru dudakları arasından.

«Biraz sonra saldırıya kalkmamız gerekecek. Pusuya girdiler artık.»

«Fleischer'i bulmalıyız.» Rosa'nın dürbünü kavrayan güneş yanığı elleri bembeyaz kesilmişti.

«Daha fazla bekleyemeyiz. Sebastian işaretimi bekliyor.»

«Dur! Biraz beklemelisin.»

«Olamaz. Daha yakına gelmemeleri gerek.» Flynn yerinde hafifçe doğrulup alçak sesle seslendi.

«Muhammed, hazır mısınız?»

«Hazırız.» Muhammed ve adamları yamacın aşağısında siperlenmişlerdi. [235]

«Allanın seçilmiş kulları, dediklerimi unutmayın! Önce askerleri öldürürseniz diğerleri kaçarlar.»

«Sözleriniz kulaklarımda altın çingirakların güzelliği ve parlaklığıyla

cınıyor,» dedi Muhammed.

«Başlarım şimdi senin...» Flynn cebinden aynasını çıkartıp güneş ışıklarını vadinin karşı yamacında bir noktaya yansıttı. Kayalar ve çalılar arasından Sebastian'ın karşılık veren parıltısı görüldü.

«Ah!» diye Flynn sesine bir tiyatro havası verdi.

«Sevgili Bassie'mizin uyuyakaldığından korkuyordum.»

Mavzerini önündeki kayadan aldı.

«Bekle,» diye yalvardı Rosa. «Ne olur, bekle.»

«Bekleyemeyiz. Bunu sen de biliyorsun. Eğer Fleischer oradaysa nasıl olsa yakalayacağız herifi. Eğer değilse o zaman beklemenin bir anlamı yok zaten.»

«Sen unuttun Maria'yı... Artık hiç aldırılmıyorsun!»

«Hayır, unutmadım.» Flynn silâhı omzuna dayadı.

Uzun süredir gözlediği bir yerli asker vardı. Kolun başında yürüyen iri yarı bir adam. Flynn bu uzaklıktan bile adamın tehlikeli biri olduğunu seziyordu. Yerli bir leopar tetikliğiyle, başını yana eğmiş kulaklarını dikmiş olarak yürüyordu.

Flynn adamı arpacığın ucunda gördü, yamaçtan aşağı ateş edeceğini hesaplayarak silâhı aşağı doğru kaydırды, tetiğe hafifçe bastı. Mavzerden bir ateş parıltısı uzandı, silâhın geri tepmesiyle Flynn'in omzu sarsıldı.

Flynn merminin adamın ayakları dibinde toprağa gömüldüğünü görünce şaşkınlıktan gözlerine inanamadı. Dört yüz metreden vuramamıştı hedefi... Gerçekten yaşlanıyordu artık.

Namluya yeni bir mermi sürmeye çalışırken asker silâhını omzundan çıkararak çalıların arasına sinmişti bile. Flynn'in ikinci mermisi kuru otlar arasında kayboldu.

«Allah kahretsin!» Çevresindeki silâh sesleri arasında Flynn'in sesi duyulmamıştı bile. [236] Şimdi kendi adamları her iki yamaçtan aşağı vadiyi dolduran insanlara ölüm yağıdırıyorlardı.

Yerli taşıyıcılar bir an donup kaldılar; kimi dev tekerlekleri çekerken, kimi çalıları kesmek için palalarını kaldırmış olarak, kimi de çalışanları seyrederken... Bütün başlar yamaçlara yönelmişti şimdi. Sonra rüzgâr gibi bir korku iniltisi tüm vadiyi doldurdu.

Flynn'in yalnız silahlı askerlere ateş emrini unutan adamları hedef gözetmeksizin kurşun yağıdırıyorlardı.

Mermilerin ete girerken çıkardıkları boğuk sesler duyuluyordu.

Taşıyıcılar birden canlandılar. Sel suları gibi kaçışmaya başladıklarında haki üniformalı askerler de aralarında kalmışlardı.

Rosa da Flynn'in yanında ateş ediyordu. Silâhı tutan uzun parmaklı dişi elleri sürgüyü sanki dokuma tezgahıymış gibi çekiyor, ölüm dokuyordu. Dudakları arasından artık kendisi için bir savaş ilahisi olan sözler dökülüyordu.

«Maria! Maria!» Her ateş edişte hafifçe mırıldanıyordu aynı sözcüğü.

Flynn kütüklüğünden her yeni şarjörü çıkardıkça göz ucuyla kızına bakıyordu. Bu heyecanlı anında bile kızının yüzü bir huzursuzluk uyandırıyorlardı kendisinde. Kızın gözlerinde çılgınlık vardı, çok uzun saklanan acının getirdiği çılgınlık, çok dikkatle beslenen nefretin getirdiği çılgınlık.

Silahını doldurunca dikkatini yine vadiye çevirdi.

Görüntü değişmişti şimdi. Daha önce dürbünle gözlediği Alman korkudan çılgına dönmüş yerlileri düzene sokmaya çalışıyordu. Yanında ilk ateş ettiği iri asker vardı. İki birden kaçanları yakalıyorlar, yollarını kesiyorlar, dört dev tekerleğin arkasında bir savunma hattı hazırlıyorlardı. [237]

Şimdi ateşe karşılık vermeye de başlamışlardı.

«Muhammed! O beyaz adamı! Beyazı!» diye kükreyen Flynn adama iki kere ateş edip ikisinde de isabet ettiremedi. Ancak kurşunlan öylesine yakından geçmişti ki, Alman en yakındaki tekerleğin arkasına sığınmak zorunda kaldı.

Kolay bir zafer umudunu kaybeden Flynn, «İşte şimdi işler berbat oldu,» diye söylendi. «Oraya yerleşiyorlar, çıkartıp atmamız çok güç olacak.»

Durumları parlak olmaktan çok uzaktı. Flynn geçmiş deneylerinden emrindeki başıbozuk alayının pusudan ateş etmek ve stratejik çekilme konularında usta olduklarını iyi bilirdi. Ancak düşmana açık bir saldırıya geçmede pek zayıftılar. Emrindeki yüz adamın ancak sekiz on tanesine güvenebilirdi. Bu yüzden saldırı emri vermekte duraksıyordu. «İleri!» diye bağırıp da ardından herkesin yüzüne, «Kim? Ben mi? Dalga geçiyorsun galiba,» diye bakmaları kadar insanı küçük düşüren bir durum olamazdı.

Geçen her dakika adamlarının savaşçılığını azaltıyor, savaş çılgınlığının yerini mantıklılık alıyordu. Ciğerlerini doldurup ağzını açtığı anda Rosa kendisini kurtardı.

Kızı olduğu yerde dönüp kıvrak bir hareketle ayağa kalkmış bir sıçrayışta açıklığa fırlamıştı. Bir yandan koşarken bir yandan da kalça hizasında tuttuğu silâhından ateş yağdırıyordu. Uzun saçları arkasında dalgalanarak yamaçtan aşağı koşmaya başladı.

«Rosa!» diye kükreyen Flynn yaşlı bir boğa gibi kızının arkasından koştu.

«Fini!» Muhammed de efendisinin ardına takılmıştı.

Vadinin karşı tarafında pusuda olan Sebastian, «Tanrım!

Rosa bu!» diye haykırdı ve farkında olmadan aşağıya koşmaya başladı. [238]

Yanıdaki yerli de, «Akwende!» diye bağırırdı, heyecanına kapılıp düşünmeye

vakit bulamadan koştı. Bir anda elli kişi koşmaya başlamıştı. Yokuş aşağı indikleri için durmalarına olanak yoktu, ya aşağı kadar koşacaklar ya da durmak istedikleri takdirde yüzüstü düşeceklerdi.

Rosa ile Sebastian Alman hatlarına ilk varanlar arasındaydılar.

O hızla ilk hattı yarmışlardı. Rosa elindeki boş tüfekte bir kayanın ardından çıkan iri yerliyle yüzyüze geldi. Adam kendisini kavradığı andan attığı çığlık Sebastian'ın beyninde gülle gibi patladı.

Rosa iri yerlinin kolları arasında bir çocuk gibi çırpınıyordu.

Yerli kadını kaldırdı, az önce arkasına saklandığı sivri kayaya fırlatmak üzere gerildi. Adaleli kollarında, terden ıslak boynunda, kalın bacaklarında öylesine bir güçlülük vardı ki Sebastian Rosa'nın kayalara çarpıp paramparça olacağından bir an bile kuşkulandı.

Savrulmanın şiddetiyle omurgası, kaburgaları kırılacak, iç organları parçalanacaktı.

Sebastian adama doğru saldırdı. Önündeki iki şaşkın yerliyi bir anda yere serdi, ancak karısını vurma korkusuyla ateş edemiyordu. Bir anda aralarındaki açıklıktan fırladı ve iriyarı yerlinin Rosa'yı tam fırlatacağı an yanlarına vardı.

«Ah!» Sebastian'ın boğazından kopan vahşi kükrelemeyle birlikte balta gibi salladığı silâhı da yerlinin beline inmişti. Adamın içinde böbrekleri yerinden fırladı, geri geri devrilirken ölmüştü bile. Rosa da adamın üzerine düştü.

Sebastian tüfeği bırakıp karısını kucakladı.

Flynn de adamlarıyla yerlilerin üzerine saldırmış, tüfeklerini ellerinden alıyor, önüne çıkanı deviriyordu.

Sebastian doğrulup Rosa'yı ayağa kaldıracağı sıra da tehlikenin geçmiş olduğunu umarak arkasına baktı.

Birden soluğu tıkanmıştı. [239]

On adım ötedeki dev tekerleğin gölgesine sığınmış olan Alman subayı bir Alman için fazla esmer sayılırdı, genç bir adamdı; beyaz üniforması terden sıırılsıklam olmuştu.

Yüzü gergin, ağzı ince bir çizgi gibiydi. Sağ elindeki Luger tabancasını doğrultup nişan aldı.

«Hayır!» diye bağırarak Sebastian Rosa'yı kendi vücuduyla korumaya çalıştı. Almanın ateş etmek üzere olduğu kesindi.

«Kadın!» diye bağırdı okulda öğrendiği Almancasıyla.

«*Nein schützen dis ein Mädchen...* Bu bir kadın... Ateş etmek olamaz...» Birden genç subayın yüz ifadesinin değiştiğini farketti. Gözlerinin yeşil parıltısı yumuşamıştı.

Yine de tabanca üzerlerine çevriliydi. Bütün bunlar bir iki saniyede olup bitmişti ama bu bile yeterliydi. Subay duraksamış beklerken Flynn tüfeğinin namlusunu Almanın ensesine dayadı.

«Bırak onu, güzelim. Yoksa bademciklerini havaya uçururum!»

Vadi daha uzak ve daha sağlıklı yerlere gidebilme umuduyla kaçıp giden yerli taşıyıcılarının saçtıkları eşyalarla doluydu. Sandıkların çoğu parçalanmış, rüzgârda uçuşan giyecekler ağaçların alçak dallarına asılı kalmıştı.

Flynn'in adamları kusursuz bir çalışkanlık ve beceriyle ganimet avcılığı yapmaktaydılar.

Alman subayı madeni tekerleğe dayanmıştı. Karşısında Rosa, kadının elinde de Luger vardı, ifadesiz yüzlerle birbirlerine bakıyorlardı. [240] Flynn bir yanda çömelmiş Almanın ceplerinden çıkan eşyayı gözden geçirmekteydi.

Sebastian da yanında durmuş yardıma hazır bekliyordu.

Sebastian Almanı ilgiyle süzerek, «Deniz subayı,» dedi. «Kepinin üstünde bir çıpa var.»

«Lütfen, Bassie, bana bir iyilik yapar mıydın acaba?»

«Elbette.» Sebastian Flynn için her şeyi yapardı.

«Sus öyleyse!» Flynn subayın cüzdanından çıkardığı şeylere bakarken başını bile kaldırmamıştı. Sebastian Flynn'le olan ilişkilerinde duyarlılığının üstüne kalın bir tabaka örtmeyi başarabildiği için aldırmadan konuşmaya devam etti.

«Bir deniz subayının buralarda ne işi var acaba? Bu garip şeyleri neden itip duruyor?» Sebastian tekerleği ilgiyle inceledikten sonra subaya dönüp Almanca olarak, «Bitte, was ist dis?» diye sordu. Genç subay ona bakmadı bile, büyük bir hayranlıkla Rosa'ya bakıyordu.

Sebastian sorusunu bir kez daha tekrarlayıp da bir yanıt alamayınca omuzlarını silkti, eğilip Flynn'in önündeki yığından bir kâğıt aldı.

«Bırak,» dedi Flynn. «Okuyorum.»

«Peki buna bakabilir miyim?» Sebastian bir fotoğrafa uzandı.

«Kaybetme ama.» Sebastian fotoğrafı alıp baktı. Denizci tulumları içinde üç genç adamın fotoğrafıydı bu.

Kollarını birleştirmişler makineye gülerek poz vermişlerdi.

Arka plânda bir savaş gemisinin kulesi ve topları açıkça görülüyordu. Adamlardan biri şimdi karşılarında duran tutsaklarıydı.

Sebastian kartonun arkasındaki yazıyı okudu, «Bremerhaven. 6 Ağustos 1911.»

Flynn ile Sebastian kendi işleriyle meşgullerken Rosa ile Alman da yapayalnızdılar. Çok yakın bir ilişkiyle herkesten apayrıydılar sanki. [241]

Gunther Raube hayranlıkla bakıyordu kadına. Hiç böylesine karışık bir korku ve sevinç duygusuna kapılmamıştı o güne kadar. Kadının yüzü ifadesizse de, bir açlık ve bir vaad okur gibiydi. Anlamadığı bir şeyle bağlandıklarını hissediyordu. Aralarından çok önemli bir şey olacaktı. İçinde hissediyordu bunu, kasıklarından canlı bir şey, belkemiği üzerinde sürtünen bir şey gibi. Soluğu kesik kesikti. Ama bir yandan da korku vardı, midesinde sıcak zeytinyağı varmış gibi huzur kaçıracı bir korku.

«Nedir bu?» diye bir aşığın boğuk sesiyle sordu.

«Anlamıyorum. Söyle bana.»

Kadının kendi dilini anlamadığını görüyordu, yine de sesinin tonunda gözlerinin ifadesini değiştiren bir şey vardı.

Kadının gözleri yemyeşil bir denizde bir bulut gölgesi dolaşmış gibi kararmıştı. Çok güzeldi. Alman subayı şimdi kadının elinde olan Luger'le az daha onu öldüreceğini düşününce titredi.

Onu öldürebilirdim, diye düşündü. Uzanıp kadına dokunmak istedi. Hafifçe öne doğrulduğu sırada Rosa adamı tam göğsünün ortasından vurdu. Merminin şiddetiyle adam tekerleğin madenine savruldu. Kadına bakmaya devam etti.

Rosa her atış arasında bir süre bekleyerek tüm şarjörü boşalttı. Tabanca savruluyor, yeniden nişan alıp ateş ediyor, silâh yeniden savruluyordu. Gömleğin beyaz önünde yaralar belirdi, adam yana kayarken kanlar akmaya başladı. Alman subayı gözlerini kadının gözlerinden ayırmadan öldü.

Silâh boşaldığı anda Rosa parmaklarını açtı. [242]

Sir Percy karton parçasının arkasındaki yazıyı okumak için kolunu uzatıp gözlerini kasti.

«Bremerhaven. 6 Ağustos 1911.» Karşısında gemi komutanı huzursuzca kıpırdanarak oturuyordu. Komutanın eli bir an cebine gider gibi oldu, sonra kendini toparladı.

«Henry, Allah aşkına şu lanet şeyi içeceksen iç,» dedi Sir Percy.

«Teşekkür ederim, efendim.» Albay Henry Green cebinden çıkardığı eski piposuna tütün doldurmaya koyuldu.

Sir Percy fotoğrafı bırakıp buruşuk kâğıdı aldı, üzerine kaba bir elle çizilen dairelere ve daireleri birleştiren oklara baktı. Bu ilkel sanat eseri Flynn Patrick O'Flynn'in raporuna özel ekiydi.

«Bunun Lourenço Marques'deki elçiliğimizin diplomat çantasından çıktığını mı söylüyorsun?»

«Evet, efendim.»

«Bu Flynn Patrick O'Flynn de kimmiş?»

«Portekiz ordusunda bir binbaşı galiba, efendim.»

«Böyle bir ada sahip biri mi?»

«Bu İrlandalılar her işe burunlarını sokarlar, efendim.»

Albay gülümsedi. «Alman topraklarına baskın yapan bir gerilla grubunun başkanı. Cesaretleriyle epey ün yapmışlar.»

Sir Percy bir daha homurdandı, kâğıdı bırakıp ellerini ensesinde kavuşturdu, karşı duvardaki Lord Nelson portresine baktı. [243]

«Pekâlâ, Henry, sen ne diyorsun bu işe?»

Albay piposunu yaktı, havaya üflediği dumanlar arasında konuştu.

«Önce fotoğrafı ele alalım. Bir kruvazörün ön güvertesinde üç Alman makina subayı. Ortadakini bizim adamlarımız öldürmüşler.» Bir soluk daha çekti içine «Haber alma raporuna göre B sınıfı kruvazörü. Dokuz İngiliz topları var.»

«B sınıfı mı? Ama bu sınıftan yalnızca iki tekne suya indirilmişti.»

«Battenburg ve Blücher, efendim.»

«Blücher!» diye Sir Percy alçak sesle söylendi.

«Öyle efendim. Bloodhound ve Orion'la 16 ila 20 Eylül tarihleri arasında Afrika'nın doğu kıyısında yaptığı savaşlarda battığı sanılan gemi.»

«Devam et.»

«Bu subay Blücher'den kurtulup Alman Doğu Afrikasına çıkmış ve şimdi de Vorbeck'in ordusunda çarpışıyor olabilir.»

«Hâlâ denizci üniformasıyla ve kıta içinde garip şeyler naklederek mi?»

«Haklısınız, çok garip bir durum, efendim.»

«Peki ya bunlara ne diyorsun?» Sir Percy parmağıyla Flynn'in çizgilerini gösterdi.

«Tekerlekler.»

«Ne için?»

«Taşıma için.»

«Ne taşıması?»

«Çelik levha.»

«Afrika'nın doğu kıyısında çelik levha kimin işine yarar ki?»

«Hasar görmüş bir kruvazör kaptanının, efendim.»

«Yürü harita odasına gidelim.» Sir Percy şişman vücudunu koltuktan kaldırıp kapıya yöneldi. [244]

İri omuzlu, geniş çeneli Amiral Howe Hint Okyanusu haritası üzerine eğilmişti.

«Bu kervanın yolu nerede kesilmiş?» diye sordu.

«Şurada efendim.» Green elindeki sopayla kocaman haritanın bir noktasını gösterdi. «Kibiti'nin on beş mil güney doğusunda. Güneye...» Sözüünü tamamlamadan sopanın ucunu Rufiji nehrinin ağzındaki adalara kaydırıldı.

«Doğu Afrika rota haritası lütfen.» Harita subayı Sir Percy'nin istediği rota kitabını seçip getirdi. Amiral, «Rufiji ağzına girmek için rotayı oku,» dedi.

Teğmen okumaya başladı.

«Ras Pombwe'den Kikunya deltasına kadar, Mto Rufiji ve Rufiji deltalarını da kapsamak üzere (Enlem 8 derece 17 güney, boylam 39 derece 20 doğu). Kıyı elli millik bir şerit içinde alçak ve mangrov ağaçlarıyla kaplı küçük adacıklar biçimindedir. Adaları Mto Rufiji deltasını oluşturan su kanalları ayırır. Yağmur mevsiminde deltanın büyük bir bölümü su altındadır. Deltanın kıyısı on ağızla bölünmüştür, bunlardan sekizi tüm yıl boyunca Mto Rufiji ile bağlantılıdır.»

Sir Percy, «Bu Mto da ne demek oluyor?» diye teğmenin sözünü kesti.

«Arapça nehir demek efendim.»

«Peki neden öyle yazmıyorlar öyleyse? Devam et.»

«Simba Urango ve Kikunya ağzı dışında diğer bütün girişler çok sığ olup su kesimi bir metreyi aşan tekneler giremezler.»

«O ikisi üzerinde dur,» dedi Sir Percy. Teğmen sayfayı çevirdi.

«Simba Urango ağız. Kereste ticaretiyle uğraşan tekneler tarafından kullanılır. 1911 yılında Alman Amirallik Dairesi nehrin on kulaç derinliğinde olduğunu bildirmiştir. Kanal kama biçimli bir adayla ikiye ayrılmıştır.

Adanın her iki yanı yüklü gemilerin geçebileceği kadar derindir. [245] Ancak burada kıyıdağı ağaçlara gemilerin bağlanması demir atmaktan daha sağlam bir yoldur. Su üstünde ot ve sazlardan yüzen adalara rastlanır.»

«Yeter!» Harita odasındaki herkes Sir Percy'ye döndü.

Sir Percy burnundan soluyordu. «Blücher'in işareti nerede?» diye sert bir sesle bağırdı.

Teğmen arkasındaki dolaptan iki ay önce haritanın üstünden kaldırdığı tahta yuvarlağı getirdi. Sir Percy tahtayı alıp baş ve işaret parmakları arasında bir süre oynattı. Odada tam bir sessizlik vardı.

Yaşlı amiral birden uzanıp tahta parçasını haritanın üzerine yerleştirdi. Mavi denizin yeşil toprakla birleştiği yerde kara bir yara kabuğu gibi duruyordu.

«Haberleşme!» diye bağırdı Sir Percy. İşaret subayı elinde not defteriyle öne çıktı.

«Hint Okyanusu Komutanı Albay Joyce'a. HMS Renounce gemisi. Öncelikli. Mesajı veriyorum: Haberalma raporlarının belirttiğine göre...»

«Albay Joyce, gerçekten fevkalâde bir cin bu!» Flynn O'Flynn kadehinir dibini tavana doğru çevirip içkisinin tümünü bir yudumda yutmak isterken kamarotun içkinin içine koyduğu bir dilim limon da aynı akibete uğradı.

Flynn'in birden boğazı tıkanıp, yüzü morardı, sonra limonu patlayan bir öksürükle cin ve tonik karışımıyla birlikte karşısındaki duvara püskürttü.

«Bir şeyiniz yok ya!» diye yerinden fırlayan Albay Joyce Flynn'in sırtını yumruklamaya başladı. Yaklaşan operasyondaki kilit elemanının daha işe başlamadan gözlerinin önünde boğulmasından korkmuştu. [246]

«Lanet limon çekirdeği!» diye boğulur gibi söylendi Flynn.

«Kamarot!» Kaptan Joyce Flynn'in sırtını yumruklamayı kesmeden omzu üzerinden seslendi. «Çabuk binbaşuya bir bardak su getir.»

«Su mu?» Flynn'in içine düştüğü dehşetin yarattığı şok soluk darlığını hemen geçirmişti.

Geçmiş deneylerinden içkicileri iyi tanıyan kamarotun davranışı da takdire lâyıktı doğrusu. Getirdiği bardaktan bir yudum saf alkol alan Flynn bir anda kendine geldi. Koltuğa yaslandığında yüzü hâlâ mosmordu ama solukları düzelmmişti. Joyce açık lombozdan gelen sıcak ve nemli havayı içine çekebilmek için kamaranın öteki yanına yürüdü. Flynn'in vücut kokusundan sonra bir çiçek bahçesindeydi sanki.

Flynn altı haftadır yoldaydı ve bu süre içinde üstünü değiştirmek aklına gelmemişti. Rokfor peyniri gibi kokuyordu.

Herkes soluğunu toparlayana kadar bir süre geçti, sonra Joyce sözü bıraktığı yerden aldı yine.

«Dediğim gibi Binbaşım benimle buluşmak için buraya gelmenize çok sevindim.»

«Haberinizi alır almaz geldim. Haberci bizi M'topo'nun köyünde bekliyordu. Adamlarımı Rovuma'nın güneyinde bırakıp hızlı yürüyüşle geldim. Üç günde yüz elli mil! Hiç de fena değil, ha?»

«Fevkalâde!» Joyce kendisini onaylamaları için kamaradaki diğer iki adama baktı. Portekiz Vali yaverinin yanında genç bir teğmen vardı, ikisi de tek kelime İngilizce bilmiyorlardı. Yaverin yüzünde anlamsız bir ifade vardı, teğmen de gömleğinin üst düğmesini çözmüş, ağzının kenarından sarkan küçük kara bir sigarayla kamaranın koltuğuna uzanır gibi oturmuştu. Yine de üstünde bir matadorun küstah ve zarif havası yok değildi. [247]

Flynn Albay Joyce'un konuşmasını yavere çevirdi.

«İngiliz kaptanı bana St. Peter nişanının verilmesi için Valiye bir öneride bulunmanızı istiyor.» Flynn bir madalya istiyordu. Son altı aydır Valiye yalvarıp duruyordu bunun için.

Yaver gülümsedi, «İngiliz kaptanına yazılı önerisini Valiye sunacağımı bildir lütfen.» Uzun süreli işbirliği sonunda Flynn'in çevirmenliğine pek güvenilmeyeceğini biliyordu.

Flynn kaşlarını çattı. Joyce kamaradaki gerginliği farkedip sözünü sürdürdü.

«Çok önemli bir konuyu görüşmek üzere sizi buraya çağırttım.» Durakladı. «İki ay kadar önce adamlarınız Kibiti köyü yakınlarında bir Alman koluna saldırdılar. »

«Öyle.» Flynn doğruldu. «Esaslı bir çarpışmaydı. Çılgınlar gibi dövüştük. Göğüs göğüse.»

«Evet öyleymiş,» diye korkuyla adamın sözünü kesti Flynn. «Kaçmaya çalışıyordu. Beni suçlayamazsınız.»

Joyce şaşırılmıştı.

«Ne dediniz, anlamadım?»

«Kaçmak isterken vuruldu... Hele başka bir şey kanıtlamaya çalışın...»

«Biliyorum. Raporunuzun kopyası yanımda. Yazık olmuş, çok yazık. O adamı sorguya çekmek isterdik?»

«Yani bana yalancı mı diyorsunuz?»

«Binbaşı O'Flynn. Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi.» Joyce Flynn O'Flynn'le konuşmanın gözü kapalı olarak çalılıklar arasında yürümeden farksız olduğunu öğreniyordu. «Kadehiniz boşalmış, bir içki daha almaz mıydınız?»

Flynn ağzını açmış yeni itirazlara hazırlanırken bu beklenmedik konukseverlik kendisini gafil avlamıştı. [248] Sustu.

«Teşekkür ederim. Doğrusu cininiz çok güzel. Yıllardır böylesini tatmamıştım. Bir iki kasa bulamayız, değil mi?»

Joyce yine şaşkına dönmüştü.

«İkmal subayının sizin için bir şeyler yapacağından eminim,» diyebilirdi.

Yeni kadehinden bir yudum alan Flynn, «Gerçekten şahane,» dedi. Joyce yeni bir yaklaşım yolu denemeye karar verdi.

«Binbaşı O'Flynn, Blücher adında bir Alman savaş gemisinden söz edildiğin duydunuz mu?»

«Duydum mu?» diye öylesine şiddetli bir yanıtla karşılaşan Joyce yine adamın bamteline bastığını anladı.

«Eşşoğlusunu beni batırdı bile.»

Bu sözler kaptanın gözleri önünde Flynn'in su üstünde sırtüstü yatarken savaş gemisinin dokuz inçlik toplarla kendisini mermi yağmuruna tutması görüntüsünü canlandırmıştı.

«Batırdı mı?»

«Bana bindirdi. Ben yelkenliyle sakın sakın geçerken birden üstüme geldi ve... gümmm!»

«Anlıyorum, isteyerek mi oldu bu?»

«Elbette.»

«Neden peki?»

«Şey...» Flynn birden fikrini değiştirdi. «Uzun hikâye.»

«Nerede oldu peki?»

«Rufiji nehrinin ağzından elli mil açıktı.»

«Rufiji mi?» Joyce heyecanlanmıştı. «Rufiji deltasını bilir misiniz?»

«Rufiji deltasını bilir miymişim? Bir insana avucunun içini bilip bilmediği sorulur mu hiç? [249] Savaştan önce orada çok iyi iş yapardım.»

«Çok iyi! Mükemmel!» Joyce ıslık çalmaktan kendini alamadı. Yüzünden sevinç akıyordu.

«Öyle mi? Neden?» Flynn hemen kuşkulanmıştı.

«Binbaşı O'Flynn, sizin raporunuza dayanılarak yapılan değerlendirmelere göre Deniz Haberalma Dairesi Blücher'in Rufiji deltasında bir yere gizlendiğinin tahmin etmekte.»

«Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Blücher aylar önce battı... Herkesin bildiği bir şey bu.»

«Battığı sanılıyor. Blücher ve onu kovalayan iki İngiliz gemisi yeryüzünden... Daha doğrusu okyanus yüzünden silindiler. Elde edilen enkaz parçalarından üç geminin savaşa tutuştukları anlaşıldı. Bu yüzden üçünün de battığı sanıldı.» Joyce şakaklarındaki kır saçlarını bastırdı.

«Ancak şimdi Blücher'in çok ağır yaralı olarak deltaya saklandığından eminiz.»

«O tekerlekler! Onarım için çelik levhalar!»

«Tam isabet, Binbaşım. Ama...» Joyce Flynn'e bakıp gülümsedi.

«Sizin yardımınızla bunları ele geçiremediler. »

«Geçirdiler,» diye homurdandı Flynn.

«Geçirdiler mi?»

«Elbet. Biz tekerlekleri orada bırakmıştık. Casuslarımız biz gittikten sonra Almanların yeni bir taşıyıcı grupla gelip tekerlekleri götürdüklerini söylediler.»

«Peki neden engel olmadınız onlara?»

«Neden engel olacakmışım ki? Değersiz şeylerdi.»

«Ama düşmanın bu ısrarı onların değerli olduklarını göstermişti.»

«Evet Öyle, hem de öylesine ısrar ediyorlardı ki ikinci grupla birlikte iki Maxim daha gönderdiler. [250] Benim kitabımda bir malı ne kadar çok Maxim korursa onun değeri o kadar azdır diye yazar.»

«Peki neden elinizde fırsat varken imha etmediniz onları ?»

«Bak dostum, yirmi ton çeliği insan nasıl imha eder?

Yiyerek mi?»

«Tekne onarılnca ne büyük bir tehlike oluşturacağını farkedebiliyor musunuz?» Joyce duraksadı. «Aramızda kalsın, çok yakında Alman Doğu Afrikası işgal edilecektir. Blücher'in Rufiji deltasından çıkıp nakliye gemileri arasına dalması ne demektir, bilir misiniz?»

«Eh... hepimizin kendimize göre dertlerimiz vardır.»

«Binbaşım.» Kaptan kendine hakim olmak gayretiyle artık kısık sesle konuşuyordu. «Binbaşım, bizim için bir keşif operasyonuna girip Blücher'in yerini saptamanızı istiyorum.»

«Öyle mi? Yani her mangrov ağacının ardında bir Maxim varken gidip deltayı mı dolaşayım? Siz orasının nasıl bir yer olduğunu bilemezsiniz, deltayı baştanbaşa taramak insanın üç yılını alır.»

«Buna gerek kalmayacak.» Joyce koltuğunu yana çevirip Portekizli teğmeni işaret etti. «Bu subay havacıdır.»

«Ya öyle mi? Eh ben de gençliğimde pek havalıydım, ama geçer, üzölmeye değmez, insan yaşlandıkça uslanıyor.»

Joyce öksürdü.

«Uçağı yönetir demek istedim. Pilot yani.»

«Ooo!» Flynn bundan etkilenmişti. «Vay canına!»

Portekizli teğmene yeni bir saygıyla baktı.

«Portekiz ordusunun işbirliğiyle Rufiji deltasında havadan bir keşif operasyonuna girişeceğim.»

«Yani uçakla üstünden mi uçacaksınız?»

«Evet. İşte bu güzel bir fikir.» Flynn heyecanlanmıştı. [251]

«Ne zaman hazır olabilirsiniz?»

«Ne için?»

«Keşif için elbette.»

«Dur bakalım dostum!» Flynn bu kez dehşet içindeydi. «Yani ben o uçan

şeylerden birine mi bineceğim?»

İki saat sonra hâlâ Renounce'un güvertesinde aynı tartışma sürdürülüyordu. Joyce gemisini sabah Flynn'le iki Portekizliyi motorla kıyıdan aldığı yere bırakmak için geri çevirmişti.

«Deltayı iyi bilen birisinin pilotla uçması gereklidir. Pilot Portekiz'den yeni geldi, ayrıca o uçağı yönetmekle meşgul olacak. Yanında bir gözlemci gerek.»

Flynn tartışmaya olan tüm ilgisini kaybetmişti. Şimdi daha önemli konularla uğraşıyordu.

«Kaptan,» diye söze başladı. Joyce adamın sesindeki yeni tonu sezince umutla döndü.

«Kaptan, öteki iş ne olacak?»

«Affedersiniz, anlayamadım.»

«Hani bana cin verecektiniz...»

Kaptan Arthur Joyce sakin görünüşlü bir insandı. Yüzü dümdüz, kırışksız, ağzı dolgun ama ciddi, gözleri düşünceliydi; şakaklarındaki kır saçlar kendisine onurlu bir hava veriyordu. Gerçek tabiatı ise ancak alnını burun üstünde kesintisiz kesen gür kaşlarıydı. Görünüşüne karşın çok sert bir insandı. Kaptan köprüsünde geçen on yıl kendisini hiç yumuşatmamış, ancak öfkesini frenlemeyi öğretebilmişti. O sabah Flynn O'Flynn'in kıllı elini sıktığından bu yana da kendini frenlemekten başka bir şey yapmamıştı. Artık tüm enerjisi boşalmış durumdaydı.

Kaptan Joyce'un tam salvo öfkesi karşısında dilini yutmuş gibi kalmıştı Flynn. Arthur Joyce sakin ve alçak bir sesle Flynn'in kahramanlığı, karakteri, güvenirliliği, ayyaşlığı ve kişisel temizlik duygusu hakkında düşündüklerini kesintisiz sıraladı durdu. [252] Flynn gerçekten çok şaşırmış ve üzülmüştü.

«Dinleyin...» dedi.

«Sen dinle! Bu gemiden defolup gitmeni görmek bana zevk verecek. Ve arkandan üstlerime senin hakkında gereken raporu vereceğimi de sakın aklından çıkarma. Raporun birer kopyası da Mozambik Valisi ile Portekiz Savaş Bakanlığına gidecektir.»

«Dur bakalım!» Flynn gemiden cin şişelerini almadan gitmekle kalmıyordu. Joyce'un o raporundan sonra bir daha o madalyayı alamayacağını da çok iyi biliyordu. Hatta rütbesini bile geri alabilirlerdi. Bu en sıkışık anında birden bir çözüm yolu buluverdi.

«Biri var. Deltayı benden iyi bilen tek kişi. Genç, cesur... şahin gibi gözleri var üstelik...»

Joyce öfkesini güçlkle önleyebiliyordu.

«Kim?»

«Oğlum.» Damattan daha iyiydi.

«Bu iŖi yapar mı?»

«Elbette. Ben söyledikten sonra yapar.»

«At ve araba kadar güvenli,» dedi Flynn. Benzetmesinden çok hoşlanmıştı, üst üste birkaç kere tekrar etti sonra.

«Bulutların içinde olan bir şey at ve araba kadar güvenli olabilir mi?» diye gözlerini havalardan ayırmadan sordu Sebastian.

«Beni düş kırıklığına uğratiyorsun oğlum Bassie.

Böyle bir fırsatı hiçbir genç kaçırmak istemez.» Flynn pek keyifliydi. [253] Joyce tam üç kasa Beefaater cini vermişti.

Şimdi kıyıdaiki palmiye ağaçlarının birinin gölgesindeki benzin bidonuna oturmuştu, yirmi kadar adamı da bu rüzgârsız ve sıcak sabah çevresine yayılmışlardı.

Rovuma ağzından yüz mil kadar kuzeyde, Alman topraklarının içinde olmalarına karşın kampta bir bayram havası vardı. Uçan makinenin gelmesini heyecanla bekliyorlardı.

Sebastian'la Rosa dışındakiler kuşkusuz. Onlar birbirlerinin ellerini tutmuşlar gözlerini güneyden ayırmıyorlardı.

«Bizim için bulmalısın onu.» Rosa alçak sesle konuşuyordu, ancak ciddiydi. Flynn Joyce'un yanından döneli on gün olmuştu, Rosa o günden beri Alman gemisinden başka bir şey konuşmuyordu. İçinden akan nefret ırmağının dolduğu yeni bir kap olmuştu savaş gemisi.

«Deneyeceğim.»

«Bulmalısın.»

«Yukardan görmek kolay olacak sanırım. Sanki bir dağın tepesinde duruyormuşsun gibi... Yalnız altında dağ yok işte.» Sebastian'ın tüyleri diken diken olmuştu.

«Dinle!» dedi Rosa.

«Neyi?»

«Şşşt!»

Çok uzaklardan bir sinek vızıltısı duyuluyordu. Ağaçların altındakiler de sesi işitmişlerdi, içlerinden bir ikisi güneşe çıkıp güney yönüne baktılar.

Gökte güneşin bir maden ya da cama çarpıp yansıdığını gördüler.

Uçak titrek kanatlarla kendilerine doğru yaklaşıyordu, motorunun gürültüsü giderek artıyor, gölgesi beyaz kumlar üzerinde kendisinden önde gidiyordu. Yerliler korku ile kaçışlırlarken Sebastian da kendini yüzüstü yere attı. Yalnız Rosa uçak birkaç metre üstünden geçerken hiç kıpırdamadan durdu olduğu yerde. [254] Uçak yükselip denize doğru yöneldi.

Sebastian yüzünden koyun gibi bir ifadeyle doğrulup üstündeki kumları temizledi. Uçak deniz yönünden gelip alçaldı ve suyun hemen kenarındaki sert kumların üstüne kondu. Motorun gürültüsü hafifledi, uçak ardında toz bulutları bırakarak üzerlerine doğru yürüdü. Kanatları kopacak gibiydi.

Palmiyeliğin arkasına kaçan adamlarına, «Haydi bakalım, getirin o bidonları!» diye bağırdı Flynn.

Pilot motoru kapatınca ortalığa şaşırtıcı bir sessizlik çökmüştü. Adam yerinde doğrulup alt kanata, oradan da yere atladı. Üzerinde kalın bir deri ceket, başında başlık ve gözlükler vardı. Bunları çıkarınca altında o ince yapılı Portekiz teğmeni görüldü.

Kendisini karşılamaya koşan Sebastian'a, «Da Silva, » diye elini uzattı. «Hernandez da Silva.»

Flynn ile Sebastian uçağın yakıt ikmalini yaparlarken Rosa palmiyelerin altında genç teğmenin getirdiği beyaz şarapla kahvaltı etmesini seyrediyordu.

Pilotun ağzı meşguldü ama boş olan gözlerini de Rosa'dan ayırmıyordu. Sebastian elli metre uzaktan Rosa'nın yeniden kadın olduğunu farketmiş ve huzursuzlanmıştı.

Daha önce çıkık bir çene ve dürüst bir erkek bakışı olan yerde şimdi sık sık kaçamak bakışlarla bakan bir çift yere dönük göz, gizli gülümsemeler, Rosa'nın güneş yanığı yanaklarında hafif pembelikler vardı.

Rosa parmağıyla saçının öne düşmüş birkaç telini kulağı arkasına itiyor, üzerindeki rüzgâr ceketinin yakalarını düzeltiyor, otururken ayaklarını yanlamasına altına alıyordu. Pilotun gözleri kadının hiçbir hareketini kaçırmıyordu.

Genç teğmen şarap şişesinin ağız koluna silerek abartmalı bir hareketle Rosa'ya uzattı.

Rosa teşekkür edip şişeyi aldı, bir iki yudum içti. [255]

Yanaklarındaki çiller burnunun soyulan derisi ile küçük bir kız kadar temiz ve saf görünüyor diye düşündü Sebastian.

Diğer yandan Portekizli teğmen ne taze ne de masumdu.

Öyle kaygan Avrupalı tiplerini severseniz yakışıklı bile diyebilirdiniz. Sebastian iki güçlü isteğin pençesinde kıvranıyordu. Birincisi şarap şişesini kapıp teğmenin boğazından aşağı itmek, ikincisi de adamı bir an önce uçağa atıp Rosa'dan uzaklaştırmak.

Üst kanattaki depoya benzin dolduran yerlilere, «Çabuk olun! Çabuk!» diye bağırdı.

«Bassie, sağa sola emir yağdırıp durma... Milleti kafasını karıştırmaktan başka bir iş yapmadığını sen de biliyorsun. Al şu mereti de yerine tak.»

«Nereye koyacağımı bilmiyorum, şu sersem herife söyle de gelip göstereyim. Ben herifin dilinden anlamıyorum.»

«Ön bölme koy. Gözlemci yerine.»

«O lanet Portekizliye buraya gelmesini söyle,» diye Sebastian inat etti. «Rosa'nın yanından çekilip buraya gelmesini söyle.»

Rosa pilotun ardından uçağın yanına geldi. Adamın Portekizce emirler yağdırması karşısında yüzünde beliren korkulu saygı Sebastian'ı çıldırtacaktı neredeyse.

Uçağın pervanesi döndürüldü, pilot oturduğu bölmeden Sebastian'ın yukarı çıkmasını işaret etti.

Sebastian gidip karısını kucakladı.

«Beni seviyor musun?»

«Ne?» Uçağın gürültüsü seslerini bastırıyordu.

«Beni seviyor musun?» diye kükredi Sebastian.

«Elbette seviyorum, aptal.» Rosa ayak parmakları üstünde yükselip Sebastian'ı öptü. Aylardır görmediği bu ihtiras karşısında Sebastian bunun ne kadarının dış etkilere bağlı olduğunu acı acı düşündü. [256]

Flynn Sebastian'ı Rosa'nın kolları arasından, «Bunu döndüğünde yaparsın,» diyerek çekip uçağa soktu. Uçak ileri doğru hareket etti, Sebastian dengesini kaybetmemek için sıkı sıkı tutunup arkasına baktı. Rosa elini sallayıp gülüyordu. Sebastian bu gülümsemenin kendisine mi yoksa arkasında oturan başlıklı adama mı yöneltildiğini pek anlayamadı, ancak canını kurtarma telaşı birden kıskançlığından önemli oluvermişti.

İki eliyle bölmenin iki yanına yapışmıştı, çizmeleri içinde parmakları da sanki uçağın döşemesini kavramak istercesine kıvrılmışlardı, gözlerini önünden ayıramıyordu.

Kumsal beyaz bir leke halinde uzaklaştı altlarından, palmiyeler bir yanda deniz öteki yanda lekeler oluşturdular.

Rüzgâr yüzünü parçalayacakmış gibi esiyor, gözlerinden süzülen yaşlar kulaklarına kaçıyor ve uçak sığıyor hopluyordu. Bir kere düşecekmiş gibi oldu, bir daha sığırdı ve sonra havalandılar.

Sebastian gözlerini korumak için gözlüklerini alnından indirmeyi neden sonra akıl erdirebildi. Ancak onda sonradır ki küçük ve sakin görünen dünyaya tanrısal bakışlarla bakmaya başladı.

Sonunda arkasına dönüp pilota baktı. Kendisini sıradan insanlardan yükseklere çıkarıp bu garip ve inanılmaz deneyi paylaşan adamla birbirlerine gülümsediler.

Pilot sağ kanat yönünü gösterdi. Sebastian adamın kolunun doğrultusuna baktı. Uzaklarda, denizin mavi örtüsünün ötelinde, dev gibi bulutların altında İngiliz kruvazörü Renounce ardında beyaz tüyden izler bırakarak ilerliyordu. Sebastian başını sallayıp pilota gülümsedi. Pilot bu kez başıyla ilersini gösterdi. [257]

Yine uzakta, mavi sisler ardında okyanusla kara arasında Rufiji deltası ve deltayı dolduran adalar görünüyordu.

Sebastian torbasından dürbününü, kalem ve kâğıtlarını çıkardı.

Hava sıcaktı, insanı kaşındıran nemli bir sıcak. Blücher'in kamufle edilmiş güvertelerinin gölgeliğinde bile bataklık havasının sıcak yapışkanlığından kurtulma olanağı yoktu. Ön güvertede yarı çıplak çalışan denizcilerin vücutlarından boşalan ter bile adamları rahatlatamıyordu; hava, terlerinin buharlaşmayacağı kadar nemliydi.

Uyurgezerler gibi dolaşıyorlar, işlerini ağır mekanik bir kararlılıkla yapıyorlar, kalın çelik levhaları vincin halatlarına geçiriyorlardı.

Makinist Lochtkamper'in dudaklarından sürekli dökülen küfürler bile kuraklık mevsiminde bir ırmak gibi kuruyup bitmişti. O da adamları gibi beline kadar çıplak çalışıyor, göğsündeki ve kollarındaki dövmeler adaleleriyle birlikte canlanıyordu.

«Dinlenin,» diye homurdandı Lochtkamper. Adamlar doğruldular, bayat havayı özlemle içlerine çektiler, sırtlarını ovuştururken çelik levhalara gerçek bir nefretle baktılar.

«Kaptan!» Lochtkamper von Kleine'ı o anda görmüştü.

Kaptan ön bataryaya dayanmış duruyordu. Üstündeki beyaz üniformada tek leke yoktu, sarı sakalı boynundaki gümüş haç madalyasını yarı yarıya örtüyordu. Lochtkamper kaptanın yanına yürüdü. [258]

«İşler iyi mi?» diye sordu von Kleine. Makinist başını salladı.

«Umduğum kadar değil.» iri elini alınına sürünce yüzünde yağ ve pas lekelerinden oluşan bir iz bıraktı.

«Ağır,» dedi. «Çok ağır.»

«Güçlüklerle mi karşılaşıyorsunuz?»

«Her yandan hem de,» diye homurdanan makinist buharlaşan sıcak havaya, çamurlu kıyılarına, kara sulara baktı. «Burada hiçbir şey normal çalışmıyor... Ne kaynak makineleri, ne vinç motorları, ne de adamlar... Bu aşağılık havada her şey bozuluyor.»

«Daha ne kadar sürer?»

«Bilmiyorum, Kaptan. Gerçekten bilemiyorum.»

Von Kleine adamı zorlayacak değildi. Blücher'i yeniden denize açılacak duruma getirecek tek insan Lochtkamper'di. Makinist güvertede, yere atılmış bir şilte üstünde kıvrılıp uyurdu geceleri. Vinç gıcırtıları, kaynak makinelerinin hışırtıları, perçinleme işinin takırtısı arasında bir iki saat gözlerini kapatır, sonra yine kalkıp işinin başına dönerdi.

«Üç hafta daha,» dedi Lochtkamper. «En fazla bir ay... O da her şey şimdiki

gibi yolunda giderse.»

Çeşitli dünyalardan aynı amaç için gelmiş, birbirlerinin yeteneklerine saygı duyan iki adam sessizce durdular bir süre.

Kanalın bir mil kadar ilerisinde bir hareket dikkatlerini çekmişti. Motorlardan biri yine yüklenmiş olarak dönüyordu. Von Kleine ile Lochtkamper yükünün üzerinde sekiz on yerlinin oturduğu motora çevirdiler bakışlarını.

«Bu odunun bir işe yarayacağından hâlâ pek emin değilim,» diyen Lochtkamper başıyla motordaki yığılı işaret etti. «Çok yumuşak, çok kül bırakıyor, kazanı tıkayabilir. » [259]

«Başka seçeneğimiz yok.»

Blücher Rufiji deltasına girdiğinde kömür depoları iyice boşalmıştı. Belki de dört bin millik yol yapabiliirdi kalan kömürüyle. Ancak bu ikmal gemisi Esther'in kendisini beklediği 45 derece enleme gitmesi için yeterli değildi.

Kömür elde etmenin hiçbir yolu yoktu. Von Kleine Müfettiş Fleischer ile bir adamını ormana odun kesmeye göndermişti. Müfettiş bu göreve çok itiraz etmiş, bin dereden su getirmişti. Kaptan von Kleine'a Dar üs Selam'dan çelik levhaları getirmekle Blücher'e karşı tüm görevlerini yerine getirdiğine inanıyordu.

Ancak tüm güzel söz söyleme sanatıyla bir yere varamamıştı; Lochtkamper çelik levhadan iki yüz balta yapmış, von Kleine de Kyller'i odun kesme heyecanının eksilmemesi için Fleischer'in yanına katmıştı.

Üç haftadır motorlar odun taşıyıp duruyorlardı. Şimdiye kadar beş yüz ton taşımış olmalıydılar. Bütün sorun depolar dolduktan sonra bu havaleli yükü nereye koyacaklarıydı.

Von Kleine, «Yakında odunları güverteye istif etmeye başlayacağız,» diye mırıldandı. Lochtkamper kaptanı yanıtlamak için tam ağzını açtığı sırada alarm çanları çalmaya başladı.

«Kaptan köprüye. Kaptan köprüye!»

Von Kleine koşarak gitti.

Merdivende teğmenlerden biriyle çarpıştı. Düşmemeleri için birbirlerini tuttular. Teğmen Von Kleine'ın yüzüne bağırdı. «Kaptan... bir uçak. Alçaktan uçuyor. Bu yöne doğru geliyor. Portekiz uçağı.»

«Allah kahretsin!» Von Kleine genci itip merdivenden yukarı koştu. Soluk soluğa vardı köprüye. [260]

«Nerede?»

Nöbetçi subayı dürbününü indirip derin bir soluk aldı.

«İşte, efendim!» Kamufraj ağının arasındaki delikten dışarısını gösterdi.

«Kıyıdaakileri uyarın. Herkes saklansın. Tüm makineli ateşe hazır olsun. Toplara şarapnel mermileri doldurulsun.

Ben emir verene kadar ateş etmek yok.»

Dürbünü uçağa çevirdi.

«Evet, Portekiz!» Uçağın kahverengi gövdesinde yeşil kırmızı arma açıkça görülüyordu.

«Araştırıyor...» Uçak tıpkı tarla süren bir çiftçi gibi bölgeyi tarıyordu. Von Kleine uçağın burnunda oturan adamın yüzünü ve omuzlarını seçebiliyordu. «...Şimdi kamuflijimizin başarılı olup olmadığını anlayacağız.»

Düşman sonunda durumu tahmin edebilmişti. Çelik levhaların taşınmasını rapor etmiş olmalıydılar ya da odun kesiminden kuşkulandı. Uçağın üzerine doğru gelişine baktı. İşimiz bitene kadar görünmeden kalmayı umamazdım. Yine de uçak gönderecekleri hiç aklıma gelmemişti.

Birden aklına gelen bir şeyle korkuyla titredi. Dönüp köprü küpeştesine koştu, kamuflij ağının altından baktı.

Arkasında V biçiminde dümdüz köpüklü bir dalga bırakarak ağır ağır yaklaşan motor hâlâ yarım mil uzaktaydı.

Ağır yüküyle hantal bir suaygırını andırıyordu.

Motor dosdoğru Blücher'e geliyordu. Havadan bir çarşaf üstündeki tahtakurusu kadar net görüneceği kuşkusuzdu.

«Motor...» diye bağırdı Von Kleine, «...seslenin; Kıyıya, ağaçların altına sığınsın.»

Ama bunun yararsız olduğunu biliyordu. Ses duyabilecek mesafeye geldiğinde iş işten geçmiş olacaktı. [261] Toplara motora ateş edip batırmalarını emretmeyi düşündü bir an; ancak bu düşmanın dikkatini doğrudan kendi üzerine çekecekti.

Sabırsızlıkla küpeşte demirini kavrayıp öfke ve çaresizlik içinde motorun yaklaşmasını seyre başladı.

Sebastian gözlem yerinden aşağı uzanmış bakıyordu. Rüzgâr kendisini serseme çevirmiş, ceketi uçuyor, saçları gözlerini örtüyordu. Her zamanki el çabukluğuyla dürbünü çoktan aşağı düşürmüştü. Dürbün Flynn Patrick O'Flynn'in özel malı olduğundan Sebastian bunun bedelini ödeyeceğini biliyordu. Bu yüzden keyfi iyice kaçmıştı.

Flynn'e zaten üç yüz sterlinden fazla borcu vardı. Rosa'nın da söyleyeceği birkaç söz olacaktı kuşkusuz. Neyse ki uçak çok alçaktan uçtuğundan dürbünü düşürmüş olmakla büyük bir kayba uğramamışlardı. Çıplak gözle çok daha iyi görünüyordu aşağısı.

Yüz elli metreden mangrov ormanları şişkin şilteleri andırıyordu; uçak yaklaşınca havaya fırlayan kuş sürüleri yırtık kâğıt parçaları gibiydiler. Tam önlerinde bir kartal sessizce uçuyordu, kuşun kanatları gerilmiş, kanat uçları insan parmakları gibi uzanmıştı. Kuş uçağın kanadının öylesine yakınından geçti ki Sebastian beyaz başlı hayvanın sarı gözlerini seçebilmişti.

Sebastian sevinçle güldüğü sırada altındaki uçağın şiddetli sarsılmasıyla kendini toparlayıp sıkı sıkı tutundu bölmenin kenarlarına. Pilot Sebastian'ın dikkatini çekmek için bu yöntemi bulmuştu; Sebastian onun başka bir yol bulmasını isteyerek öfkeyle geriye döndü. «Dikkat etsene, ulan beceriksiz herif!» [262]

Da Silva çılgıncasına el kol işaretleri yapıyor, gözlükleri ardındaki gözlerini yuvarlıyor, sağ eliyle sancak tarafındaki kanadın altını işaret ediyordu.

Sebastian geniş su kanalı üzerindeki motoru görünce, bunu neden daha önce görmediğini düşündü. Ama sonra dikkatinin uçağın altındaki kara parçasına çevrili olmadığını hatırladı... Kendisinin bir kusuru yoktu kısacası.

Da Silva'nın böyle heyecanlanmasına bir neden göremiyordu.

Kruvazör falan değildi altlarındaki, hepsi hepsi sekiz on metrelik küçücük bir tekne. Sebastian teknenin yolunu izleyerek okyanusa kadar olan yolu gözden geçirdi... Bomboştur işte.

Pilota dönüp başını salladı. Ancak Da Silva daha heyecanlıydı şimdi. Sebastian'ın anlamadığı bir el işareti daha yapıyordu. Sebastian tartışmayı kesmek için adamı onaylarmış gibi başım sallamaz uçak öylesine bir hızla alçaldı ki, Sebastian'ın midesi yine iki metre havada kaldı, sıkı sıkı tutunmaktan başka çare bulamadı.

Da Silva uçağı iyice alçaltmıştı, tekerlekler şimdi ağaçların tepelerine sürtünecek kadar alçaktan uçuyorlardı.

Kanala varınca ağaçlardan kurtuldular, Da Silva uçağı bu kez suyun yüzüne

kadar indirdi. Doğrusu bu ustalığı boşuna harcıyordu. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olan Sebastian da Silva'ya sövgüler yağdırıp durmaktaydı.

Bir mil kadar önlerinde yüklü motor suyun tam ortasında ilerlemekteydi. Uçağın pervanelerinin rüzgârı altlarındaki suyu kaynatıyordu.

«Tanrım! Hayvan herif motora bindirecek!»

Motordakiler de aynı görüşü paylaşıyor olmalıydılar ki uçak üstlerine gelirken tekneyi terke karar verdiler. Sebastian odunların üstünden atlayan iki adamın suya daldıklarını gördü. [263]

Da Silva son saniyede uçağın burnunu havaya dikti, motorun üstünden geçtiler. Sebastian bir an için motorun arkasındaki dümen dolabının ardına çömelmiş olan Alman deniz subayıyla göz göze geldi. Ondan sonra dönüp yükseldiler ve yeni bir dönüş için hazırlandılar.

Sebastian motorun döndüğünü, tayfalarının çevresinde suda yüzdüklerini gördü. Uçak bir kez daha kanala girdi, ancak Da Silva hızı kesmişti şimdi. Suyun on beş metre üstünde, kanalın kuzey yönünde uçuyordu.

«Ne yapıyorsun?» diye soran Sebastian'a pilot sağ eliyle altlarındaki mangrov ağaçlarını gösterdi.

Şaşırان Sebastian ağaçlara baktı. Sersem herif ne yapıyordu, herhalde...

Kıyıda nehirden elli metre kadar yükselen bir tepe vardı. Da Silva uçağı oraya doğru yöneltmişti. Yaralı bir suaygırını seyrek otlar arasında kovalarmış gibiydiler.

Hayvanın iri boynuzlarını, burnundan damlayan kanı, ufak gözlerinin ateşli bakışlarını insan nasıl bu kadar yakından görebilirse Sebastian da Blücher'i aynen öyle gördü.

Gemi o kadar yakınındaydı ki perçin yerlerini, güvertesinin kalaslarını, üzerindeki kamuflaj ağının birleşme yerlerini tek tek seçebiliyordu. Köprüsünde insanlar, top ve makineli tüfeklerin başında denizciler vardı. Top namluları aç ağızlar gibi kendisine dönüktü.

Kruvazör ağaçlar arasında, yuvasında çöreklenmiş bir dev gibiydi. Sebastian anlamsız bir sesle bağırıldığı sırada da Silva Motora tam güç verip levyeyi hızla çekti.

Uçak havaya fırlarken Blücher'in güvertesinden bir alev topu yükseldi, dokuz inçlik toplarından alevler fıskırdı.

Üst güvertede makineli tüfekler ateş kusmaya başladılar.

Küçük uçağın çevresinde birden hava dalgaları oluşmuş, uçak sarsılmaya başlamıştı. [264]

Uçağa bir şey çarptı, makine bahçe ateşinin sıcağına kapılmış bir yaprak gibi yükseldi, dönmeye başladı.

Sebastian öne savrulmuş, burnu uçağın kenarına çarpmıştı.

Burnundan akan kanlarla gömleği bir anda kızıla boyandı.

Uçak şimdi kuyruğu üstünde duruyor gibiydi, pervanesi havaya tutunabilmek için boşuna çırpınıyordu. Motoru isyan etmek üzereydi. Sonra birden bir kanadı üzerine yatıp aşağı düşmeye başladı.

Da Silva tüm gücüyle uçağı doğrultmaya uğraşıyordu. Ağaçların tepelerine çok yaklaşmışlardı şimdi. Uçak emirlerine boyun eğmeye çalışıyor, kanatlarını örten bezler bu dayanılmaz baskı altında buruşuyordu. Ağaçların üst dallarına sürtününce uçak bir kez daha sarsıldı. Sonra mucize denilebilecek bir şekilde birden ağaçlardan kurtuldu, açığa çıktı. Şimdi dümdüz uçuyor, ağır ağır yükselerek aç bataklığından uzaklaşıyordu.

Uçağın altında bir şey durmadan gövdeye çarpıyor, uçağı sarsıyordu. Da Silva manevra yapmaya cesaret edemedi. Uçağın kendi seçtiği rotayı sürdürdü, kendisi yalnız çok seyrek aralıklarla burnunu hafifçe kaldırıp uçağı yükseklik kazandırmaya çalışıyordu.

Üç yüz metre yükseklikte güneye doğru geniş bir yay çizerek döndü. Uçak tek kanadı üzerine yatmış olarak Flynn O'Flynn ile randevusuna doğru yol aldı.

Flynn O'Flynn yaslandığı palmiye ağacının gövdesine dayanarak ağır ağır doğruldu.

Rosa gözlerini açıp babasına baktı. «Nereye gidiyorsun?» [265]

«Senin benim için yapamayacağın bir şeyi yapmaya.»

«İyi ama son bir saatte üçüncü oluyor bu!» Rosa kuşkulanmıştı.

«Zaten onun için adına Doğu Afrika Tangosu derler ya.» Flynn çalılar arasına yürüdü, çömelip görünmediğinden emin olmak için dikkatle çevresine bakındı. Rosa'ya da hiç güvenmiyordu, aklına eser kalkıp kendisini izleyebilirdi.

Kimseyi göremeyince diz üstü çöküp yumuşak kumu elleriyle eşeledi. Bir kasa altın çıkaran yaşlı bir korsan havasıyla şişeyi mezarından çıkarıp tıpasını çekti.

Şişeyi tam ağzına sokmuştu ki dönen uçağın boğuk hırıltısını duydu. Şişe bir an olduğu yerde kaldı, Flynn birkaç kere yutkundu. Sonra derin bir zevkle göğüs geçirerek şişeyi kapattı, yine yerine gömüp üstünü örttü ve kumsala doğru yürüdü.

Palmiyeler arasından çıkarken, «Görüyor musun?» diye seslendi Rosa'ya. Rosa açıklığa çıkmıştı. Başını öylesine geriye atmıştı ki, uzun saç örgüleri kalçalarına kadar sarkıyordu. Rosa babasını yanıtlamadı; yüzü heyecan ve endişeyle gerilmişti. Çevresindeki yerliler de konuşmaya korkarak sessizce duruyorlardı.

Flynn uçağın yaralı bir kuş gibi yaklaştığını gördü.

Motor durmadan tekliyor, öksürüyor, uçağın arkasından yağlı kara bir duman çıkıyor, kanatlar kopacakmış gibi sallanıyorlar, uçağın altından da tekerleklerin isabet aldığı yerden bir şeyler sarkıyordu.

Sonunda uçak tek tekerleği üzerine sert kumların üstüne kondu, elli metre kadar ilerledi, sonra iskele yanındaki kanadı kuma saplandı, uçağı denize doğru çevirdi, kuyruğu havaya kalktı. Bir parçalanma, yırtılma sesi duyuldu, uçak kalkan toz bulutları arasında tepe üstü döndü. [266]

Pervanesi kuma saplanıp bin parça olmuştu. Ön pilot yerinden bir insan vücudu havaya fırladı, kollarını iki yana açarak tekerlek gibi havada dönüp siğ suyun içine düştü. Uçak takla atmaya devam ettikçe parçalanıyordu.

Alt kanatlardan biri silâh sesi gibi bir çatırtıyla koptu. Uçak suya girince yavaşladı, tepesi üstü düştüğü yerde kaldı. Da Silva arka pilot bölmesinde kayışlarla bağlı olduğu yerde hareketsiz duruyordu, kolları iki yana sarkmıştı.

Korkunç sessizliği bozan Rosa oldu. «Siz pilota yardım edin, ben Sebastian'ı

kurtarırım.» Muhammed ile iki yerli Sebastian'ın suyun içinde birtahta parçası gibi yattığı yere koştular.

«Haydi!» diye Flynn yanındaki adamlara bağırdı, kumların içinde uçağa doğru koşmaya başladılar. Ancak uçağın yanına varamadılar.

Birden kulaklarını sağır eden bir gürültü olmuş, uçağın deposundaki benzin korkunç bir patlamayla alev almıştı.

Uçak, çevresindeki deniz bir anda cehennemi andıran bir görüntüye büründü.

Sıcak dalgası karşısında gerilediler. Alevler kapkara dumanın da etkisiyle koyu kırmızı bir renkteydi, uçağın bez örtüsü altından tahta çatısı göründü bir an.

Da Silva alevlerin tam ortasında yanıyordu. Ateş adamı bağlayan kayışları koparınca yanan ceset suya düştü.

Sebastian kendisine geldiğinde uçaktan hâlâ dumanlar yükseliyordu. Sebastian dirseği üzerinde doğrulup enkaza baktı.

«Da Silva?» Sesi boğuktu. Burnu kırılmış, yamyassı olmuştu. Rosa kanları elinden geldiğince sildiği halde burnunun ve ağzının kenarlarında hâlâ kuru kan izleri vardı. Her iki gözü de morarmış, yerlerinden fırlayacak kadar şişmişti. [267]

Flynn başını salladı. «Kurtulamadı.»

«Öldü mü?»

«Ormana gömdük,» dedi Flynn.

«Ne oldu?» diye sordu Rosa. «Ne oldu orada?» Çocuğunu koruyan bir ana gibi oturuyordu kocasının başında. Sebastian ağır ağır çevirdi başını.

«Blücher'i bulduk.»

Kaptan Arthur Joyce mutlu bir insandı. Kamarasında masasının üzerine eğilmiş, ellerini büyük haritanın üzerine dayamıştı. Mavi kalemle çizilmiş daireye bakarken bunu İngiltere Bankası müdürünün bir milyon sterlinlik çeke attığı imzaymış gibi görüyordu.

«İyi, çok iyi!» Tam ısıklık çalacakken vazgeçip gülümseyerek Sebastian'a baktı. Sebastian da mor gözleri ve yassı burnuyla gülümsedi adama.

«Çok iyi, Oldsmith!» Joyce'un yüz ifadesi birden değişmiş, gözleri parlamıştı. «Oldsmith, ha? Sen 1911 kriket sezonunu Sussex adında açmış değil miydin?»

«Evet öyle, efendim.»

«Aman Tanrım! O ilk maçını hiç unutmayacağım. Graham ve Penridge'in canına okumuştun o gün. İki iki bitmişti değil mi?»

«İki ikiydi, efendim.» Sebastian bu adamdan hoşlanmıştı.

«Sonra da elli beş kere komuştun, ha?»

«Altmış beş, efendim. Bir rekordu.»

«Evet evet, çok iyi hatırlıyorum. Müthiş bir şey! Milli takımda oynamaman büyük talihsizlikti doğrusu.» [268]

«Eh, o kadarını bilemem efendim,» dedi Sebastian büyük bir alçak gönüllülükle.

«Evet evet, öyle. Büyük talihsizlik.»

Flynn O'Flynn konuşulanların tek kelimesini bile anlamamıştı. Sıkıntıdan patlayacak gibiydi oturduğu yerde.

Rosa Oldsmith de babası gibi fazla bir şey anlamamıştı ama yine de büyülenmiş gibi bakıyordu. Bu Kaptan Joyce'un Sebastian'ın önemli bir başarısını bildiği anlaşılıyordu; Joyce gibi bir insan biliyorsa o zaman Sebastian ünlü bir kişi demektir. Rosa'nın göğsü gururla kabardı, o da kocasına bakıp gülümsedi.

«Bilmiyordum, Sebastian, neden anlatmadın bunu bana?»

«Başka zaman anlatır,» diye Joyce araya girdi. «Şimdi şu işimizi bitirmeliyiz.» Tüm dikkatini masanın üzerine yayılı haritaya çevirdi.

«Şimdi iyi düşünmeni istiyorum, Oldsmith. Gözlerini kapat ve sahneyi yeniden görmeye çalış. Her ayrıntı çok önemli olabilir. Geminin hasarını görebildin mi?»

Sebastian gözlerini kapatınca duyduğu korkudan Blücher'in zihnine nasıl yerleşmiş olduğunu görerek şaşırıldı.

«Evet, delikler vardı,» dedi. «Yüzlerce delik, küçük kara delikler. Burnunda da su kesiminde iplerle sarkıtılmış iskeleler vardı. Hani yüksek binaları boyamak için iskele kurarlar ya...»

Joyce sekreterine not alması için işaret etti.

Yemek salonundaki tek vantilatör masanın üstündeydi, onun da verdiği hava bir sıtmanın yatak çarşafı kadar sıcak ve nemliydi. [269] Çatal bıçak sesleri dışında tek gürültü Müfettiş Fleischer'in çorbasını içerken ağzını şapırdatmasıydı. Bezelye çorbası öylesine sıcaktı ki, Fleischer her kaşığı ağzında şapırdatmadan önce iyice üflüyor, sonra bir sifon çekilmesini andıran bir gürültüyle yutuyordu. İki kaşık arasında da çorbasının içine bir iki lokma kara ekmek doğramayı ihmal etmiyordu. Fleischer, karşısında oturan Kyller'e baktı.

«Düşman uçağını bulamadınız, öyle mi?»

«Hayır.» Kyller başını kaldırmadan önündeki şarap kadehini çevirmeyi sürdürdü. Kırk sekiz saattir çıkardığı nöbetçiler uçak enkazını aramak için çevre bataklık ve ormanlarda aramadık yer bırakmamışlardı. Kyller'in vücudu sinek ısırığıyla kaplıydı, yorgunluktan yıkılacak gibiydi.

«Evet,» diye Fleischer başını salladı. Fazla uzağa gidemedi ama ağaçlara da çarpmadı. Buna eminim. Tıpkı kuş avladığın zaman olduğu gibi... Kimi zaman isabet ettirdin mi kuş şöyle düşer...» Elini havada titreterek çorbanın içine indirdi, «...sonra da böyle...» Kuş yeniden havalanıp Lochtkamper'in yüzüne doğru uçtu.

Hepsi ilgiyle izliyorlardı Fleischer'i.

«Küçük kuş yuvasına döner gider. O kadar yakından ateş etmek iyi değildir.» Fleischer kaşığını çorbasına daldırarak gösterisini bitirdi. Yemek salonu bir kez daha nemli ve sıcak sessizliğe gömüldü. Lochtkamper ağzını fırınlarından biriymiş gibi dolduruyordu. Elleri çeliğe ve tellere sürtünmekten aşınmıştı. Fleischer'in eli yüzüne doğru uzandığı zaman bile düşünce zincirini kaybetmemişti.

Aklı fikri makinalarında, ağırlıklarda, denge noktalarındaydı. Blücher'in sancak tarafına yirmi derece yatması gerekiyordu, böylece alt tarafının daha büyük bir bölümü kaynak yapılmak üzere su yüzüne çıkacaktı.

Ancak bu bin tonluk bir ağırlığın yer değiştirmesi demekti. [270] İskele cephaneliğini suyla doldurmadan, topları kulelerinden söküp öteki tarafa taşımadan bunu başarmak olanaksızdı. Ondandır da...

«Atış kusursuzdu,» dedi topçu teğmeni. «Uçak çok yakından uçuyordu...» Ama sözünü birden kesti, bu köylü nasıl olsa bir şey anlamayacaktı, teknik konulara girmenin hiçbir anlamı yoktu. «Atış kusursuzdu,» dedi yine.

Kyller, «Düşman uçağının üssüne döndüğünü kabul etmeliyiz,» diye söze atıldı. «Şu halde çok yakında düşmanın harekete geçmesini beklemek

zorundayız.» Kyller'in gemide özel bir saygınlığı vardı. Diğer küçük rütbeli subaylar fikirlerini onun kadar açıkça ortaya koymaya cesaret edemezlerdi. Kyller konuştuğu zaman üstleri saygıyla değilse bile dikkatle dinlerlerdi kendisini. Kyller okuldan birincilikle mezun olmuştu, babası Kayzer'in dostu olan bir barondur, ayrıca İmparatorluk donanmasında amiraldi. Kısacası Kyller bir gemide bulunmasında yarar olan bir insandı.

«Düşman ne yapabilir ki?» diye Fleischer burnunu kıvırdı. Ernst Kyller konusunda genel kanıyı paylaşmıyordu.

«Burada güvenlik içindeyiz. Bize ne yapabilir ki?»

«Deniz tarihinin şöyle üstünkörü bir gözden geçirilmesi bile İngilizlerin en beklenilmedik anlarda neler yapabildiklerini gösterir. Ve bunu hızla, etkin bir şekilde ve kararlılıkla yaparlar.» Kyller kulağının ardındaki sinek ısırıklarını kaşıdı.

«Hah!» Fleischer öfkesinden bezelye çorbasını masa örtüsüne saçtı. «İngilizler aptal ve korkaktırlar. Yapabileceklerinin en fazlası nehir ağzında beklemektir. Buraya girmeye cesaret edemeyeceklerdir.»

«Zamanın sizi haklı çıkaracağından eminim, efendim.»

Bu, Kyller'in üstleriyle aynı fikirde olmadığı zaman söylediği bir sözdü. Kaptan Von Kleine ve diğerleri geçmiş deneylerinden bunu bildiklerinden hafifçe gülümsediler. [271]

«Çorba çok acı.» Fleischer tartışmayı kazandığına sevinmişti. «Aşçı bunu deniz suyuyla yapmış olmalı.»

Suçlama öylesine haksızdı ki Von Kleine bile başını tabağından kaldırdı.

«Bizim bu eksik konukseverliğimiz sizi geciktirmesin Müfettiş Bey. Herhalde odun kesme görevine bir an önce dönmek için sabırsızlanıyorsunuzdur.»

Fleischer hemen yatışıp tabağına eğildi. Von Kleine bakışını Kyller'e kaydırды.

«Kyller, sen Müfettişle birlikte dönmeyeceksin. Bu kez yanına asteğmen Proust'u veriyorum. Sen deltanın ağzında kuracağım ilk savunma hattına komuta edeceksin. Yemekten sonra kamaramda toplantıya bekliyorum.»

«Teşekkür ederim, efendim.» Kaptanının kendisine bağışladığı bu onurla Kyller'in sesi kısılmıştı. Von Kleine topçu subayına baktı.

«Sen de, lütfen. O çok sevdiğin makineli silahlarından ayrılacaksın sanırım.»

«Yani onları yuvalarından çıkaracak mıyız, efendim?»

«Ne yazık ki buna zorunluyuz.»

«Haklıymışız, Henry. Blücher oradaymış.»

«Ne yazık ki öyle, efendim.»

«İki ağır kruvazör belirsiz bir süre için abluka görevinde...» Amiral Sir Percy Hint Okyanusu üzerindeki Renounce ve Pegasus gemilerinin işaretlerine baktı.

«Oysa başka yerlerde ihtiyaç var onlara.»

«Doğru,» dedi Henry Green.

«Joyce'un iki motorlu torpidobot isteğine gelince...» [272]

«Evet efendim?»

«Deltaya bir torpido saldırısı düşünüyor olmalı.»

«Öyle görünüyor, efendim.»

«Bir denemeye değer. Ona ne gönderebiliriz?»

«Bombay'da ve Aden'de birer filo var, efendim.»

Sir Percy Howe bir an iki okyanusu savunmak zorunda olduğu kuvvet sayısının ne kadar az olduğunu düşündü.

Bu yeni denizaltı belası ortadayken Süveyş Kanalı girişlerinden bir tek gemi bile ayıramazdı. Bombay'dan bir şeyler göndermek zorundaydı.

«Bombay filosundan bir torpidobot gönder,» dedi.

«Ama iki tane istedi, efendim.»

«Joyce istediğinin yarısını göndereceğimi bilir, bu yüzden hep gerekenin iki katını ister.»

«Peki madalya isteği ne olacak, efendim?»

«Blücher'i bulan adam için mi?»

«Evet, efendim.»

«Karışık bir iş... Portekiz başıbozuğu falan...»

«Ama adam İngiliz uyruklu, efendim.»

«Öyleyse Portekizlilerin yanında olmaması gerekir. Her neyse, o işi operasyonun sonuna bırak. Blücher'i batırdıktan sonra düşünürüz onu da.»

İngiliz abluka gemileri karaya dönük olarak beklerlerken güneş de kan ve gül, çıplak pembe ve altın renkleriyle batıyordu.

Amirallik bayrağı Renounce'da dalgalanmaktaydı, hemen arkasında da Pegasus vardı. Ağır kruvazörün çizgilerinde değişik bir yan vardı ne bir savaş gemisinin o oturaklı görkemi, ne de bir destroyerin dünyaya boşveren delişmenliği... Bambaşka bir şeydi bu. [273]

Pegasus'un burnunun hemen berisinde karadan görülmeyecek bir biçimde, anasının yanında gezen bir kuğu yavrusu gibi motorlu torpidobot ilerlemekteydi.

Bu hafif çırpıntıda bile tekne su alıyor, dalgalar burnundan içeri dolup güverte kenarlarından yine denize dökülüyordu. Açık kaptan köprüsünü örten ince branda sıırılsıklam olmuştu.

Flynn O'Flynn brandanın gerisinde kendisini bu sefere kılavuz olarak gönüllü çıkmaya iten hırsına lanetler okumaktaydı. Köprünün rüzgâra açık bölümünde Lewis bataryaları ardında duran Sebastian'a baktı. Yüzüne çarpan sular yanaklarından aşağı süzülükçe Sebastian neşeyle sırıtıyordu.

Joyce, Sebastian'a Üstün Hizmet Madalyası verilmesini önermişti. Flynn bu kadarına dayanamazdı. O da madalya istiyordu. Bu yüzden sefere katılmıştı. Şu halde şimdi çektiği sıkıntının nedeni Sebastian'dı. Flynn gencin iyice yamyassı olmuş burnuna bakınca içini ılık ılık dolduran bir tatmin duygusuna kapıldı. Namussuz herif hak etmişti bunu. Damadına az bileydi bu kadarı.

«Üstün Hizmet Madalyası...» diye homurdandı. «Eğitilmiş bir maymun bile yapardı o kadarını. Asıl tekerlekleri ilk kez kim buldu? Hayır, Flynn Patrick, bu dünya da adalet diye bir şey yoktur, ama biz yine de orospu çocuklarına dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğiz...»

Çevresindeki koşuşmalar düşüncelerini dağıtmıştı. Önlerindeki Renounce'un kara gövdesinde bir işaret lambası yanıp yanıp sönüyordu.

Torpidobotun komutanı olan subay mesajı yüksek sesle tekrarladı. [274]

«Komutandan YN 2'ye... Ayrılış noktası. Talihiniz açık olsun.» Kaptan yakasını kaldırmış şişmanca bir adamdı. «Teşekkürler, ahbab. Senin de. YN 2'den Komutana. Anlaşıldı. Tamam.» Sonra makine dairesi ses borusuna döndü. «Makineler stop.»

Makineler susunca tekne dalgalar arasında yükselip alçalırken Renounce ile Pegasus ağır ağır yollarına devam ettiler. Torpidobot şimdi kıyıda beş mil uzakta, kıyıdakilerin alacakaranlıkta göremeyecekleri kadar küçük kara bir noktaydı.

Yüzbaşı Ernst Kyller iki İngiliz kruvazörünün arka arkaya uzaklaştıklarını görünce dürbününü indirdi.

«Her gün aynı şey!» Cebinden saatini çıkardı. «Güneş batmadan ve doğmadan on beşer dakika önce orada olduklarını göstermek için geçip gidiyorlar.»

«Öyle efendim.» Kyller'in yanındaki denizci gözetleme yerine yerleşti.

«Ben aşağı iniyorum. Bu gece ay 11.44'de doğacak... Uyuyup kalma sakın.»

«Baş üstüne, efendim.»

Kyller ayaklarını sarkıtıp ip merdivenden palmiye ağacından aşağı indi. Aşağı indiğinde hava iyice kararmış, kumsal dalgaların fosforlu yeşilliğinde beyaz bir lekeye dönüşmüştü.

Motorun kıyıya bağlı olduğu yere yürürken kumlar ayağının altında çatırdıyordu. Bir yandan da tüm savunma düzeninin ayrıntılarını düşünüyordu.

İngilizler Rufiji'nin ancak iki ağzından saldırıya geçebilirlerdi. Bu iki ağız kama biçiminde bir adacıkla ayrılmışlardı. [275] Kyller Blücher'in üst güvertesindeki otomatik uçaksavar toplarını bu adanın deniz yanına yerleştirmişti.

Yumuşak kumun içine sağlam bir zemin elde etmek için kütüklerden bir sal yerleştirmiş, iyi bir ateş alanı sağlamak için de mangrov ağaçlarını kesmişti. Şimdi iki kanalı da içine alan iyi bir ateş alanı vardı. Işıldaklarını da çok dikkatle yerleştirmişti, topçuların gözünü kamaştırmadan sağa ve sola rahatça döndürülebilirlerdi.

Lochkamper'den dört inç genişliğinde çelik tel de alabilmişti. Doğrusu Lochkamper'den bir şey almak tefeciden faizsiz para almak kadar güç bir işti. Malını kolay kolay vermeye yanaşmazdı. Nehrin yukarlarında asteğmen Proust da elli dev maun ağacı kesmişti. Kütükleri akıntıyla nehrin ağzına kadar getirmişlerdi. Her biri bir Yunan tapınağı sütunu kadardı. Kyller kütükleri çelik halatla bağlayıp iki kanalı birden kapatacak biçimde kıyıdan kıyıya germişti. Şimdi hızla gelebilen en güçlü kruvazörün gövdesini paralayacak bir silâha da sahipti.

Bununla da yetinmeyen Kyller, Blücher'in gelişigüzel bıraktığı mayınları toplamış, hepsini kütüklerden setin berisine kadar geometrik bir düzen içinde yerleştirmişti.

Bu işleri on günde tamamlayıp bitirdikten sonra gözetleme kulesinin yapımına geçmişti. Kuleleri denizi gören her tepeye, palmiye ağaçlarının tepelerine yerleştirmişti.

Gözetleyiciler gündüzün bayrak ve ışıklarla, geceleri roketlerle haberleşeceklerdi.

Karanlık saatler boyunca iki can filikası kütük engel boyunca gidip gelirdi. Kürek çeken denizciler sık sık başlarının çevresinde bulutlar halinde dolaşan sivrisinekleri kovarlar, sık sık da Kyller'in geçmişi, geleceği hakkında konuşurlardı.

16 Haziran 1915 gecesi saat 10 sıralarında İngiliz motorlu torpidobotu YN 2 her iki motoru da en ağırdaki çalıştırarak Teğmen Kyller'in çok titizlikle hazırlanmış savunma hatlarına doğru ilerliyordu. [276]

Açık denizin temiz ve serin havasından sonra koku Londra Hayvanat Bahçesinin maymun bölümüne girmiş kadar değişivermişti. Kara kütlesi rüzgârı kesiyor, dalgalar birden kesiliyordu. Torpidobot ağır ağır deltaya girdikçe bataklık kokusu da çevrelerini duvar gibi sarmaktaydı.

«Tanrım! Ne koku bu böyle!» Sebastian yamyassı burnunu kıvırdı.

«Çok tatlı anılar uyandırıyor.»

«Çok hoş, değil mi?» dedi Flynn.

«Kanala girmiş olmalıyız.» Sebastian önde ve iki yandan yükselen mangrov ağaçlarını görmekten çok sezinleyerek gecenin karanlığına dikti gözlerini.

«Bu mavnada ne işim var bilmiyorum,» diye homurdandı Flynn. «Çılgınlık bu. Blücher'in nerede olduğunu öğrenmek yerine hastalık kapacağız burada.»

«İnsaf! Binbaşı O'Flynn! Ayıp ayıp!» Torpidobotun komutanı tam bir köylü şivesiyle bağırdı. «Sana ve Tanrıya güveniyoruz.» Sonra yanındaki dümenciye dönüp sert bir sesle, «Bir derece sancak!» dedi.

Ön güvertesinde dev şampanya şişeleri gibi torpidoları yatan botun uzun burnu çok hafifçe döndü. Komutan burundaki tayfanın sesine kulak verdi.

«On iki kulaç ha,» diye mırıldandı. «Buraya kadar çok iyi.» Sonra Flynn'e döndü.

«Binbaşı, Kaptan Joyce'a bu nehri çok iyi bildiğinizi söylediğinizi duydum. İnsan kendi avucunun içini nasıl bilirse öyle, demiştiniz sanırım. [277] Şimdi ise o kadar emin görünmüyorsunuz, nedeni ne bunun?»

«Hava karanlık,» dedi Flynn dudaklarını şişirerek.

«Doğru, ama sizin gibi eski bir nehir kılavuzu için önemli olmamalı bu.»

«Önemli ama.»

«Kanala girip de ayın doğmasını beklersek daha iyi olur mu?»

«Zararı olmaz.»

Konu kapanmıştı, on beş dakika kadar kaptan köprüsünde komutanın dümenciye emirlerinden başka hiçbir konuşma olmadı. Kaptan gemisini on kulaçta tutmaya çalışıyordu.

O sırada Sebastian, «Hey, ilerde önümüzde bir şey var galiba,» dedi.

Karanlıkta, su üzerindeki yıldızların yansıması altında alçak ve daha koyu renkli bir şeyler seziliyordu. Kayalık belki de. Hayır, bir kürek sesi, bir şapırtı demek daha doğrudu.

«Nöbetçi kayığı!» dedi kaptan. Hemen ses borusuna eğildi. «Makine dairesi,

tam yol ileri!»

Teknenin burnu havaya kalkarken güverte arkaya doğru yattı, motorların mırıltısı boğuklaştı, torpidobot bir boğa gibi ileri fırladı.

«Sıkı tutunun! Kayığa bindireceğim.» İlerde birden bağırmalar işitildi, kürekçiler üzerlerine gelen teknedeki kaçmak için küreklerini hızla daldırdılar suya.»

«Üzerlerine,» dedi kaptan sakın bir sesle. Dümenci dümeni bir derece daha kırdı.

Torpidobot kayığa çarptığı anda kayıktakilerden biri de birkaç el ateş etmişti. Torpidobot kayığa burundan çarptı, küçük kayık yana savruldu, kürekleri parçalandı.

Büyük tekne ileri doğru yoluna devam etti. [278]

Karanlık birden aydınlığa dönüşüvermişti. Çevrelerinden havaya işaret fişekleri atılıyor, göğü mavi bulutlarla aydınlatıyordu.

«İşaret fişekleri! Bayram başladı Tanrım!» diye bağırdı komutan.

İki yanda mangrov ağaçları, önlerinde de kanalların girişi artık iyice görünüyordu.

«Dümeni güney kanala doğru kır!» Komutan bu kez biraz daha yüksek sesle vermişti komutunu. Tekne burnunun iki yanında beyaz su kanatları bırakarak dalgaların üstünden sallanarak ileri fırladı.

Birden gözleri kamaştırıcı bembeyaz bir ışık köprüyü aydınlattı. Işık iki kanalı ayıran adanın ortasından fırlamıştı. Aynı anda kanalın iki yanındaki ışıldaklar da ava katıldılar. Uçan bir balığa yapışmış ahtapot ayakları gibi kavramışlardı tekneyi.

«Işıklara ateş edin!» Komutan köprünün iki yanındaki

Lewis makineli silahları başında bekleyen tayfalara seslendi.

Işıldaklara doğru mermilerin arkalarında bıraktıkları izler söndürmeye çalıştıkları parlaklık yanında solgun bir sarı renkteydiler.

Torpidobot gürleyerek girdi kanala.

Birden bir başka gürültü işitildi. Çok uzaklarda çalışan bir pompanın düzenli gürültüsünü andıran bir ses. Teğmen Kyller hızlı ateş eden toplarını devreye sokmuştu.

Adanın karanlığından iki kiloluk mermi ardında iz bırakarak fırladı. Torpidobota doğru ağır ağır gider gibiyken birden hızlandı, son hızla uçan bir kuş gibi geçip gitti üzerlerinden.

Flynn, «Tanrım!» diye mırıldanıp hemen yere göktü, ayakkabılarının bağını çözmeye başladı.

Hâlâ ışıldakların soğuk pençelerinde bulunan torpidobot çevresine düşen mermileri umursamadan son hızla ilerliyordu. [279] Kendi Lewis makinelerinin izli mermileri ince çizgiler halinde kıyıyı bulmaktaydılar.

İşıldaklardan biri bir isabet aldı, camı parçalanınca ışık söndü. Sebastian o anda denizde bir canavar görmüştü.

Kanalda boylu boyunca yatıyor, karnı dalgalarla birlikte inip kalkıyordu. Yüzbaşı Kyller'in kütüklerden oluşturduğu engel kendilerini bekliyordu.

«Bu da ne?»

«Dümen iskele!» diye bağırdı kaptan. «Makineler tam yol geri!»

Ancak gemi dümene ve pervanelerinin dönüşüne uyum sağlayamadan bir metre kalınlığında ve otuz metre uzunluğunda bir kütüğe çarpmıştı bile. Granitten bir kaya kadar sağlam kütük botu suyun ortasında bir anda hareketsiz bıraktı.

Köprüdekiler sarsıntıdan birbirlerinin üstüne yığıldılar.

Kalabalık arasından ilk fırlayan Flynn O'Flynn çıplak ayaklarla küpeşteye doğru koştu.

«Flynn, nereye gidiyorsun?» diye bağırdı Sebastian.

«Eve.»

«Beni bekle.» Sebastian da dizleri üstünde doğruldu.

Makinelerin ters çalışması tekneyi kütükten kurtarmıştı ama gövdesi de ağır yara almıştı. Sebastian'ı şaşırtan bir hızla batıyordu. Sular kaptan köprüsüne kadar çıkmıştı bile.

«Gemiyi terkedin!» diye bağırdı kaptan.

«Aptal herif!» diye haykıran Flynn kendini suya attı.

Torpidobot şakacı bir fok balığı gibi yan yattığı anda Sebastian da kendini suya bıraktı. Daha havadayken kendini suyun soğukluğuna hazırlamak için soluğunu tutmuştu.

Suyun ne kadar sıcak olduğunu görünce şaşırdı. [280]

Kazazedeler Renounce'un kaptan köprüsünden suda islanmış farelere benziyorlardı. Rufiji sularının kendilerini sürüklediği yerde, geniş bir yağ lekesi içinde çırpınıp durmaktaydılar. Renounce, ortalıkta kan olmadığı için adamları köpekbalıklarından önce buldu. Bir kırık bacak, bir çatlak köprücük kemiği ve bir iki kırık kaburgadan başka bir hasar yoktu. Böylece on dört kişilik mürettebatla iki kılavuz sağ salim Renounce'a alındılar.

Flynn O'Flynn, «Eh, bundan da madalya alamazsak ben eski işime dönüyorum,» diye söylendi. «Canı cehenneme hepsinin.

Masası başında oturan kaptan Arthur Joyce, «Bu pek övünülecek bir başarı değildi,» dedi.

«İyi bir çaba bile değildi, efendim,» diye torpidobotun komutanı söze girdi. «Almanlar ellerinde avuçlarında olan her şeyi bize fırlatmak için yarışıyorlardı sanki.»

«Kütük engel!» Joyce başını salladı. «Napolyon Savaşlarından beri kullanılmayan bir şey bu!» Haksızlığa uğramış bir insan sesiyle konuşuyordu.

«Ama çok etkiliydi, efendim.»

«Öyle olmalı.» Joyce göğüs geçirdi. «Hiç olmazsa kanal yoluyla bir saldırının pek pratik bir şey olmadığını saptamış olduk.»

«Akıntı bizi sürüklemeden önce engelin ötesinde mayına benzer bir şey gözümü çarptı. Almanların engelin arkasını mayınladıklarını sanıyorum, efendim.»

«Teşekkür ederim, Yarbayım. Bakanlığın davranışı hakkında olumlu bir rapor alacağından kuşkunuz olmasın. [281] Tutumunuz kusursuzdu. Binbaşı Flynn O'Flynn ile oğlu hakkındaki fikirlerinizi öğrenmek isterdim.»

«Şey...» Torpidobot kaptanı duraksadı. Haksızlık etmek istemiyordu. «İkisi de iyi yüzüyorlar, genç olanının gözü kuvvetli. Bunun dışında bir yargıya varacak durumda değilim, efendim.»

«Ben de daha fazlasını beklemiyordum zaten. Yine de haklarında başka şeyler bilmek isterdim. Bu operasyonun bundan sonraki aşamasında onlara güvenmek zorundayım.»

Joyce ayağa kalktı.

«Şimdi bir de onlarla konuşayım.»

«Yani birinin Blücher'e girmesini mi istiyorsunuz?» Flynn şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmişti.

«Binbaşım durumu size açıkladım, geminin ne durumda olduğunu bilmek

benim için çok önemli? Deltadan çıktığı zaman neler yapabileceğini bilmek istiyorum.

Ne kadar zamanım olduğunu bilmeliyim.»

«Çılgınlık bu,» diye Flynn mırıldandı. «Kaçıklık!»

İnanmayan bakışlarla Joyce'u süzüyordu.

«Bana karadaki haber alma örgütünüzün ne mükemmel olduğunu, emrinizde çok güvenilir insanlar çalıştığını anlatmıştınız. Almanların odun kesip gemilerine yüklediklerini de sizin aracılığınızla öğrendik. Yerli işçileri odun kesme dışında tekne onarımında da çalıştıklarını yine siz bildirdiniz.»

«Ee, ne çıkar bundan?» Flynn çok kuşkuluydu.

«Adamlarınızdan biri işçilerin arasına karışıp Blücher'e girebilir.»

Flynn birden dikkat kesildi; şimdiye kadar Joyce'un Blücher'deki hasarı Flynn Patrick O'Flynn'in kendi gözüyle görmesini önereceğini beklemişti.

«Yapılabilir.» Uzun süren bir sessizlik oldu bundan sonra. Flynn teklifi inceden inceye düşünüyordu. [282] «Elbette, efendim. Benim adamlarım sizin ve benim gibi yurtları için çarpışmıyorlar ama. Onlar...» Flynn söyleyeceği sözcüğü bir türlü dile getiremiyordu, «...onlar...»

«Paralı askerler mi demek istiyorsunuz?»

«Evet.' Tastamam söylediniz.»

«Hımm. Yani para isterler demek istiyorsunuz?»

«Hem de yüklüce bir para... Herhalde bunu haklı görürsünüz, değil mi?»

«Ama göndereceğiniz kişi işini iyi bilen biri olmalı.»

«Siz hiç merak etmeyin.»

«Kraliyet Hükümeti adına Alman kruvazörü Blücher hakkında ayrıntılı ve tam bir rapora...» bir an düşündü, «...bin sterlin veririm.»

«Altın mı?»

«Altın.»

«İdare eder sanırım.» Flynn kanepede yan yana oturan Rosa ile Sebastian'a baktı, ikisi de kaptanla Flynn'in pazarlığına aldırış bile etmeden elele tutuşmuşlar birbirleriyle ilgileniyorlardı.

Flynn Müfettiş Fleischer'in işgücünün büyük bir bölümünü Wakamba kabilesinden alması çok iyi bir şey diye düşündü. Wakambalılar saçlarını tıraş ederler, çıplak kafayla dolaşırlardı. Yoksa bir Avrupalının dümdüz saçlarını bir Afrikalının yün yumağı gibi saçlarına benzetmesi olanaksızdı.

M'senga ağacının da iyi bir yanı vardı. Orta Afrika yerlileri M'senga ağacı kabuğundan çıkardıkları bir suyla ağlarını sertleştirirlerdi. Aynı su insanın

derisini de boyardı. Flynn bir keresinde parmağını bu suyla dolu bir kaba batırması ve ondan sonra da kara boyayı çıkarmak için tam on beş gün yıkanıp durmuştu.

Sebastian'ın burnunun yeni biçimi de tipik zenciydi. [283]

«Bin sterlin!» dedi Flynn O'Flynn sanki bu bir kutsamaymış gibi, sonra kara sıvıdan bir maşrapa daha döktü Sebastian Oldsmith'in ustura ile kazınmış kafasına.

«Düşün bir kere, Bassie yavrum, bin sterlin! Senin payına düşen beş yüz sterlin. Böylece bana olan borcunu son kuruşuna kadar ödeyip sonunda borçtan kurtulacaksın.»

Rufiji'nin kollarından biri olan Abati nehri kıyısındaki kamplarındaydılar. Altı mil ötede Müfettiş Fleischer'in oduncu kampı vardı.

Flynn Sebastian'ın içine ancak dizlerini çenesine kadar çekerek sığabildiği çinko fiçinin yanındaki kamp iskemlesine rahatça kurulmuştu. Sebastian'ın yüzünde kene ilâcı yapılan bir köpeğin sıkıntılı ifadesi vardı. İçinde oturduğu sıvı, Türk kahvesi renk ve koyuluğundaydı, genç adamın yüzü ve vücudu da morumsu bir çikolata rengini almaya başlamıştı.

«Sebastian parayla ilgilenmez,» dedi Rosa Oldsmith.

O da fiçinin yanında çömelmiş, çocuğunu yıkayan bir ananın şefkatiyle Sebastian'ın omuzlarına ve sırtına kaşık kaşık M'senga suyu döküyordu.

«Biliyorum, biliyorum,» dedi hemen Flynn. «Biz hepimiz görevimizi yapıyoruz. Küçük Maria'yı hepimiz hatırlıyoruz... Ama paranın da bir zararı dokunmaz hani.»

Başından aşağı bir maşrapa daha boşalırken Sebastian gözlerini kapattı.

Flynn, «Gözlerinin kenarındaki kırışıkları ve çene altına iyice yedir elinle,» dedi. [284] «Haydi Bassie, yapacaklarımızı bir daha tekrarlayalım da işi berbat etme. Muhammed'in akrabalarından biri motorlara odun yükleyen ekibin başıdır. Kampları Rufiji kıyılarında. Muhammed bu gece seni kampa sokacak, sen de yarın Blücher'e odun taşıyan motorlardan birine bineceksin. Gözünü dört açmaktan başka bir şey istenmiyor senden. Joyce teknenin neresini onardıklarını, kazanların onarımının bitip bitmediğini öğrenmek istiyor. Anladın mı?»

Sebastian asık bir yüzle başını salladı.

«Yarın akşam yine kampa döneceksin, karanlık basar basmaz da bir punduna getirip oradan kaçacak ve bizimle burada buluşacaksın. Çok basit, değil mi?»

«Öyle.»

«Tamam. Haydi şimdi çık da kuru bakalım.»

Tepelerden esen rüzgâr Sebastian'ın çıplak vücudunu kuruttukça boyanın morumsu rengi de çikolata rengine dönüşmüştü. Rosa kocasının çıplaklığından

utanmış, kampın ardındaki ağaçların arasına çekilmişti. Flynn sık sık genç adamın yanına geliyor kuruyup kurumadığını kontrol ediyordu.

«Çok iyi... Bayağı zenciye benzedin... Hatta zenciden çok benzedin diyebilirim... Muhammed, tamam, gel şimdi şunun yüzünü boya.»

Muhammed elinde küçük bir kozmetik tası olduğu halde Sebastian'ın karşısına oturdu. Tasta hayvan yağı ve aşıboyası vardı. Parmaklarıyla Sebastian'ın yanaklarına, burnuna ve alınına kabile işaretlerini çizdi. Başını bir yana eğmiş, gıdaklar gibi sesler çıkarıyor, büyük bir titizlikle çalışıyordu. Sonunda tatmin olmuştu.

«Artık hazır oldu,» dedi.

«Giyeceklerini al.» dedi Flynn. Bu, bir abartma sayılabilirdi. Sebastian'ın üzerindeki pek giyecek denir yeri yoktu. [285]

Boynundaki sarmaşıklardan bir kolyenin ucundaki geyik boynuzunun içi enfiye doluydu. Sirtında is ve insan teri kokan bir hayvan derisi vardı, hepsi o kadar.

«Kokuyor!» diye bağırdı Sebastian. «Üstelik bitlidir herhalde.»

«Gerçek yerli giysisi bu. Pekâlâ Muhammed, şimdi de istopo'yu, şapkayı takmasını öğret.»

«Onu da giymesem olmaz mı?» diye Sebastian itiraza başladı kendisine doğru sırtarak gelen Muhammed'i görünce.

«Elbette ki olmaz.»

Şapka bir sukabağından kesilmiş on beş santim uzunluğunda boş bir boruydu. Bir antropolog buna erkeklik organı kılıfı diyebilirdi. İki görevi vardı: giyeni böcek ısırmasından ve çalı çırpı yaralarından korumak ve erkekliğini ortaya çıkarmak.

Yerine takıldığında gerçekten etkiliydi, Sebastian'ın zaten gelişmiş kaslarını daha da kabartmıştı.

Rosa döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Şapkaya şaşkınlıkla bakar bakmaz gözlerini başka yana çevirdi, yanakları ve boynu kıpkırmızı kesilmişti.

«Bassie, gurur duyuyormuş gibi davran Allahını seversen. Dik dur ve ellerini oradan çek.»

Muhammed çömelip Sebastian'ın işlenmemiş deriden yapılma ayakkabılarını bağladı, sarmaşıkla bağlanmış küçük bir battaniye verdi. Sebastian battaniyeyi sırtına attı, uzun sopalı mızrağı eline aldı.

Tam bir Wakamba olmuştu artık, «İdare eder,» dedi Flynn. [286]

Şafak sökerken kütüklerden yapılmış iskeleye çıkan Müfettiş Fleischer'in ayakları çevresinde küme küme sis bulutlan dolanıyordu.

Fleischer yüklenmiş motorları kontrol etti, odunları tutan iplerin gergin olup olmadıklarına baktı, «Hazır mısınız?»

» diye yerli askerlerin onbaşısına seslendi.

«Adamlar kahvaltı ediyorlar, Bwana Mkuba.»

«Çabuk olmalarını söyle.» Ama bunun boşa edilmiş bir söz olduğunu biliyordu, iskelenin kenarına gelip pantolonun düğmelerini çözdü, nehire şarıl şarıl işlemeye başladı, iskele üstündeki üç ayaklı tencerenin başında oturan yerliler kahvaltılarını kesmeden ilgiyle seyrettiler adamı.

Suyun üzerinden esen serin rüzgârdan korunmak için deri pelerinlerine bürünmüş yerliler tencereden avuç avuç koyu darı çorbası alıyorlar, bunu avuçları arasında ezerek bir topak yapıyorlar, sonra bu topağın ortasına açtıkları çukura daha küçük çini bir tabakta hazırladıkları pişmiş balık ve ağaç kurtçuklarından yapılmış sarı hamurla dolduruyorlardı.

Sebastian bu lezzetli yemeği ilk kez tadıyordu. Diğerlerinin arasında oturmuş onlar gibi yapmaya çalışıyor, kendini zorlayarak ağzına darı yemeğinden bir topak atıyordu. Yediği aslında balık yağı ve taze biçilmiş ot kokuyordu, ancak midesini bulandıran o sarı şişman kurtçuklardı. Ne var ki, salamlı sandviç yemiş olsaydı bile iştahlı olamayacaktı. [287]

Bir kere midesi korkudan kramplar içindeydi. Bir casustu. Yanındakilerin bir sözü Müfettiş Fleischer'in iplerini çıkartmasına neden olabilirdi. Sebastian bu nehrin başka bir kıyısında ağaca asılı adamları, şişmiş ve sarkmış dillerinin üstündeki sinekleri hatırlıyordu. Doğrusu bu da kahvaltıda iştah açacak bir görüntü değildi.

Yemek yeme numarası yaparak bir süre Müfettiş Fleischer'i izledi. İlk kez rahat rahat bu fırsatı buluyordu. Gri kadife üniformanın içindeki iri vücut, soluk kirpikli pembe surat, kalın dudaklar, iri çilli eller... Hepsi de tiksindiriyordu kendisini.

Pantolonunu ilikleyen Herman Fleischer Swahili dilinde, «Ulan kara domuzlar, yeter artık!» diye bağırdı.

«Yeyip yatmaktan başka bir bok yaptığınız yok zaten.

Haydi, kalkın artık!» İskelenin kütükleri üstünde iki yana sallana sallana yerlilerin arasına daldı. Birinci tekmesi üç ayaklı tencereyi devirmiş, ikincisi de Sebastian'ın sırtına inip yere yüzüstü yere yuvarlanmasına neden olmuştu.

«Çabuk!» Üçüncü tekmeyi indirmek için ayağını kaldırdığında yerliler

motorlara doğru koşmaya başlamışlardı bile.

Sebastian da ayağa fırladı. Hayatında bir kere tekmelenmişti ve Flynn O'Flynn bir daha böyle bir şeye kalkışmamayı öğrenmişti. Sebastian için başka bir insanın ayağının vücuduna değmesi kadar insanı alçaltıcı bir şey olamazdı. Ayrıca canı da acımıştı.

Herman Fleischer diğerlerine bağırmak için arkasını döndüğünden Sebastian'ın yüzündeki nefreti ve üstüne sıçramak için bir leopar gibi gerildiğini göremedi. Bir saniye daha geçseydi Sebastian adamın üstüne atlayacaktı.

Askerler kendisini vuramadan Fleischer'i öldürebilirdi.

Ama bunu yapamadı. [288]

Bir el kolunu tutmuştu. Muhammed'in kuzeni çok alçak bir sesle, «Bırak, haydi yürü,» dedi. «Bizi de öldürürler sonra.»

Fleischer döndüğünde ikisi de motora binmişlerdi.

Nehrin aşağısına doğru yol alırken Sebastian da diğerlerinin arasına karıştı, güneşten korunmak için onlar gibi pelerinini başına örttü ama onların aksine uyumadı.

Yarı kapalı gözleri arasından Herman Fleischer'i seyrediyor ve adam için hiç de iyi şeyler düşünmüyordu.

Akıntıya rağmen motorlar çok yüklü olduğu için yolculuk yaklaşık dört saat sürmüş, son dirseği dönüp de mangrov ormanlarına yöneldiklerinde öğle olmuştu.

Sebastian Herman Fleischer'in son lokmasını yuttuktan sonra sucuğunun geri kalanını sarıp dikkatle çantasına yerleştirdiğini gördü. Fleischer kalkıp dümendeki adama bir şeyler söyledi, ikisi birden ileri baktılar.

Muhammed'in kuzeni, «Geldik,» diyerek pelerinini başından çekti. Taşıyıcılar uyanıp ayağa kalkarlarken Sebastian da onlarla birlikte kalktı.

Bu kere ne araması gerektiğini bildiği için kamuflaj ağları altındaki Blücher'in siluetini hemen seçebilmişti.

Su düzeyinden bir dağ gibi görünüyordu. Sebastian o balta keskinliğindeki burnu en son gördüğünde kendilerini ikiye biçtiğini düşününce bir an ürperdi. Ancak tekne şimdi yan yatmıştı.

«Gemi yana yatmış.»

«Evet,» dedi Muhammed'in kuzeni. «Almanlar öyle istediler, içindeki eşyaları bir yandan öteki yana taşıdılar gemiyi yana yatırmak için.»

«Neden ?»

Adam omuzlarını silkip çenesiyle işaret etti. «Karnını sudan kaldırmak için.

Bak gövdesindeki delikleri nasıl yamıyorlar ateşle.» [289]

Böcek kadar ufak görünen bir sürü insan öğle güneşinin altında mavi beyaz alevlerle parlayan kaynak makineleriyle teknenin gövdesi üzerinde çalışıyorlardı. Savaş gemisinin yeni takılmış levhaları üzerlerine vurulmuş astar boyayla hemen belli oluyordu.

Motor yaklaşırken Sebastian da çalışmaları dikkatle inceliyordu. Onarım işinin sona ermek üzere olduğu anlaşılıyordu.

Kaynakçılar artık yeni levhaların son kaynaklarını yapmaktaydılar, boyacılar da astarın üzerine mat gri boyayı çekmeye başlamışlardı.

Teknenin su düzeyinin üstünde kalan bölümlerindeki mermi izleri de kapanmış, burada da kurulan iskelelerde boya işi tamamlanmak üzereydi.

Blücher'de hummalı bir çalışma göze çarpıyordu, tayfalar oradan oraya koşuyorlar, aralarında tertemiz beyaz üniformalarıyla subaylar emirler yağıdırıyorlardı.

«Gövdesindeki bütün delikler kapandı mı?» diye sordu Sebastian.

«Hepsi kapandı. Bak içindeki suyu nasıl boşaltıyor.»

Adam yine çenesiyle işaret etti. Blücher'in pompaları dolu bölmelerin suyunu tüm boşaltma deliklerinden birden dışarı atıyorlardı.

Sebastian'ın gözleri bacaların hemen üstünde titreyen havaya takılmıştı. «Bacalarından da duman çıkıyor!»

«Evet. İçindeki demir kutularda ateşler yaktılar. Kardeşim Walaka orada çalışıyor şimdi. Ateşi besliyor. İlk başlarda ateşler azmış ama şimdi her gün biraz daha arttırıyorlarmış.»

Sebastian düşünceli düşünceli salladı başım, tuğlaların çatlamaması için soğuk ocakların ağır ağır ısıtıldığını biliyordu.

Motorun burnu kruvazörün bir yamaç gibi yükselen bordasına çarptı. [290]

«Gel,» dedi Muhammed'in kuzeni. «Gemiye odun taşıyanlarla birlikte gidelim. Orada daha çok şey görürsün.»

Sebastian yeni bir korku dalgasına kapılmıştı. Düşmanın arasına girmek istemiyordu. Ancak ne var ki, kılavuzu Blücher'in küpeştesinden sarkan iskeleyle tırmanmaya başlamıştı bile.

Sebastian erkeklik organının kılıfını düzeltti, pelerinine daha sıkı sarındı, derin bir soluk alıp adamın ardından yürüdü.

«Çoğunlukla hep böyle olur. İlk başta hep aksilikler çıkar, kazalar olur, işler gecikir, ama sonra birden her şey yoluna girer, bir de bakarsın ki iş bitivermiş.» Makinist Lochtkamper ön güvertenin tentesi altında durup çevresine bakınırken mutlu bir insandı, «İki hafta önce savaşın sonuna kadar burada kalacak gibiydik... oysa şimdi...»

«İyi iş başardın,» dedi von Kleine. «Sana olan güvenimi haklı çıkardın yine. Ancak sana bir iş daha yüklemek istiyorum.»

«Buyrun Kaptan!» Lochtkamper sakin görünüyordu ama biraz işkillenmiş gibiydi.

«Geminin görünüşünü değiştirmek istiyorum... İngiliz ağır kruvazörüne benzeyecek biçimde değişmesini...»

«Nasıl?»

«Telsiz odasının üstüne sahte bir baca. Tahta bir çerçeve üstüne gerilecek brandalar, 'X' kulesini maskeleyen falan. [291] Gece İngiliz ablukasıyla karşılaşarsak kazanacağımız birkaç dakika bizim için başarı ya da başarısızlık demektir.» Von Kleine yürümeye başladı. «Gel göstereyim.»

Lochtkamper kirli iş tulumu, normalden uzun iki yana sarkan kollarıyla eğitilmiş bir maymun gibi yürüdü kaptanın ardından. Von Kleine tiril tiril, ütülü tropik beyaz üniforması içinde küpeşteye yaslandı.

«Ne zaman yola çıkabileceğimizi bilmem gerek. Bunu kesinlikle söyleyebilir misin?»

Lochtkamper güvertayı dolduran denizciler ve yerliler arasından yan yana yürürlerken vereceği yanıtı düşündü.

«Yarın gece kazanlara gerekli basıncı verebilirim, ondan sonra gövde onarımı için bir gün, istediğiniz değişiklikleri yapmak için iki gün...» Başını kaldırıp bakınca von Kleine'in kendisine bakmakta olduğunu gördü. «Dört gün,» dedi. «Dört günde hazır olurum.»

«Dört gün, ha? Kesin mi?»

«Evet.»

«Dört gün,» diye tekrarlardı von Kleine. Düşünmek için bir an durdu. O sabah Dar üs Selam'daki Vali Schee'den Berlin'de Amirallik dairesinden gelen bir mesaj almıştı.

Haberalmanın bildirdiğine göre Hintli ve Güney Afrikalı asker taşıyan on iki gemilik bir İngiliz konvoyu üç gün önce Durban'dan denize açılmıştı. Rotaları bilinmiyorsa da İngilizlerin yeni bir cephe açacaklarından kuşku yoktu.

Alman Batı Afrika savaşı Güney Afrikalılar tarafından âni ve kesin bir sonuca ulaştırılmıştı. Botha ile Smuts iki çatallı bir saldırıyla demiryollarından yararlanarak Alman başkenti olan Windhoek'a girmişlerdi. Alman Batı Afrika ordusunun teslim olması Güney Afrika kuvvetlerinin başka alanlara kaydırılmasına olanak sağlamıştı.

Bu gemilerin şu anda doğu kıyısında askerleri Doğu Afrika'nın küçük limanlarından birine çıkardıklarından kuşku yoktu. [292] Bu liman Tanga, Kilwa Kvinje ya da Dar üs Selam olabilirdi.

Abluka gemilerinin arasından sıyrılıp o konvoyu yok edebilmek için gemisi savaşa hazır ve denize dayanıklı olmalıydı.

«En büyük işimiz geminin eski haline dönüştürülmesi olacak. Yapacak çok işimiz var. Malzeme ve cephane eski yerlerine taşınacak, toplar yerlerine takılacak...» diye Lochtkamper söze girdi. «İşçiye ihtiyacımız olacak.»

«Fleischer'e yerli işçilerini yardıma göndermesini emredeceğim. Ama ne olursa olsun dört gün sonra yola çıkmalıyız. Ayın otuzunda ay da tam istediğimiz gibi olacak.» Von Kleine planlarını hazırlarken altın sarısı sakalı göğsüne degecek kadar başını eğmişti. «Kyller kanala engel germiştii. Girişteki mayınların temizlenmesi gerek. Engeli son anda keseriz, akıntıyla nasıl olsa hemen bir yana kayıverir.»

Kruvazörün ortasına gelmişlerdi. Von Kleine düşüncelerine öylesine dalmıştı ki Lochtkamper'in kolunu tutmasıyla gerçeğe döndü.

«Dikkat, efendim.»

Von Kleine irkilerek başını kaldırdı. Afrikalı taşıyıcıların içine düşmüşlerdi. Pis deri pelerinleri altında çıplak, yüzleri boyalı yabani yerliler Blücher'in yanındaki motordan odun taşıyorlardı. Lochtkamper kolunu tuttuğunda von Kleine farkında olmadan güvertenin on metre kadar üstünde dönen vincin altına girmişti. Lochtkamper'in uyarısı üzerine durdu.

Odunların taşınmasını beklerken yerlileri seyre başladı.

İçlerinden biri dikkatini çekmişti. Arkadaşlarından uzun boyluydu, vücudu daha ince, bacakları daha üzgün ve adaleliydi. Adam o sırada başını kaldırdığından von Kleine yüzünü görebildi. [293] Yüz hatları inceydi, dudakları Afrikalılar gibi kalın değil, alnı daha genişti.

Ancak von Kleine'in dikkatini çeken adamın gözleri olmuştu. Kahverengi gözlerinde kaçamak bakışlar vardı.

Von Kleine astlarının yüzlerinde suçluluk duygusunu okumayı öğrenmişti; bu en çok gözlerde kendisini belli ederdi. Yerli gözlerini bir anda kaçırmış ve hemen ardından yerden bir kucak odun almak için eğilmişti. Von Kleine bir huzursuzluğa kapılmıştı, adamla konuşmak onu sorguya çekmek istedi, ileri doğru bir adım attı.

«Kaptan! Kaptan!» Müfettiş Fleischer kan ter içinde dar iskeleden geçip tekneye bindi.

«Sizinle konuşmam gerek, Kaptan.»

«Siz misiniz, Müfettiş Bey?» Von Kleine adamın terli pençesinden kaçınmaya çalıştı. «Bir dakika. Şurada...»

«Çok önemli bir şey, Kaptan. Asteğmen Proust...»

«Bir dakika bekleyin, Müfettiş Bey.» Von Kleine geri çekildi, ancak Fleischer kararlıydı. Von Kleine'in önüne geçip yolunu kesti.

«O terbiyesiz korkak Asteğmen Proust...» Von Kleine Proust'un Müfettişe karşı saygısızlığını uzun uzun dinlemek zorunda kaldı. Müfettişin emirlerine karşı çıkmış, onunla tartışmış ve daha da kötüsü Bay Fleischer'e kendisini 'şişman' bulduğunu söylemişti.

«Proust'la konuşurum,» dedi von Kleine. Önemsiz bir konuydu, hiç karışmak istemiyordu. Lochtkamper de tam o anda kaptanın Bay Fleischer'le işçi sorununu konuşup konuşmayacağını sordu. Uzun bir konuşmaya girdiler; bu sırada yerliler de odunları arkaya taşımışlar ve diğerleri arasına karışmışlardı.

Sebastian korkudan tir tir titriyordu. Korkudan başı dönüyordu. Alman subayının kuşkulandığını anlamıştı.

O soğuk mavi gözler kuru buz gibi delmişti derisini. [294] Şimdi de yükünün altında yok olmaya çalışıyor, üzerine çöken o korkuyu yenmeye uğraşıyordu.

«Seni gördü,» diye fısıldadı Muhammed'in kuzeni.

«Evet.» Sebastian biraz daha kamburlaştırdı sırtını.

«Hâlâ bakıyor mu?»

Yaşlı adam omzu üzerinden arkaya baktı.

«Hayır, şişmanla konuşuyor.»

«İyi.» Sebastian az da olsa rahatlamıştı. «Hemen motora dönmeliyiz.»

«Yükleme bitti sayılır, ama önce kardeşimle konuşmamız gerek, bizi bekliyor.»

Arka top kulesinin köşesini dönünce karşlarına düzenlice istif edilmiş ve halatlarla bağlı bir odun yığını çıktı. Zenciler yığının üzerine branda sermeye çalışıyorlardı.

Sırtlarındaki yükü de odunların üstüne fırlattıktan sonra Afrika geleneğine göre dinlenip konuşmak için durakladılar.

Yığının üstünden kıvrıkcık kır saçlı bir adam inip Muhammed'in kuzenini saygılı bir sevgiyle kucakladı, karşılıklı enfiye çektiler.

«Bu benim kardeşim,» dedi Muhammed'in kuzeni Sebastian'a.

«Adı Walaka. Gençken mızrakla bir aslan öldürmüştü.

Kara yelesi bir aslan.» Her an yakalanacağından korkan Sebastian için pek gereksiz bir bilgiydi bu.

Çevreleri Alman doluydu, iriyarı sarışın Almanlar yerlilere emirler yağdırıyorlar, üst güverteden kendilerini seyrediyorlar, yanlarından geçerken dirsekliyordlardı. Sebastian konuşmayı izlemekte güçlük çekiyordu.

İki adam aile dedikodusuna dalmışlardı. Walaka'nın küçük kızı bir oğlan doğurmuştu, Walaka köyde yokken köyü bir leopar basmış ve keçilerinden üçünü öldürmüştü.

Yeni torunu Walaka'yı pek avutmuşa benzemiyordu. Walaka çok üzgündü. [295]

«Leoparlar ölü cüzzamlıların boklarıdır,» dedi. Konuyu biraz daha işleyecekti ama Sebastian adamın sözünü kesti.

«Bana bu teknede gördüğün şeyleri anlat. Yalnız çabuk, çok az zamanımız var. Almanlar hepimizi ipe çekmek üzere gelmeden gitmeliyim.»

İp lafı adamı hemen dize getirmişti, Walaka raporunu verdi.

Büyük kayığın içindeki demir kutularda ateşler yanıyordu.

Hem öylesine güçlü bir ateş ki kapak açılınca insanın gözleri yanıyordu, yüzlerce orman yangınından güçlüydü...

«Tamam tamam,» diye Sebastian adamın şiir gibi konuşmasını kesti. «Başka?»

Bir de eşyaları bir taraftan öteki tarafa taşıyıp teknenin yana yatmasını sağlamışlardı. Sandıklar, balyalar taşımışlar, topları ve makineleri sökmüşlerdi. Odalardan büyük mermileri, tüfekler için beyaz toyları alıp öteki taraftaki odalara yerleştirmişlerdi.

«Başka?»

Başka anlatacak çok şey vardı. Walaka küçük tenekelerden çıkan etleri, yağları, dönen tekerlekleri, sesler çıkaran çelik kutuları, uzun lastik yılanların ağzından fıskıran içme sularını, kimi zaman soğuk kimi zaman da ateşte kaynamış gibi sıcak akan suları anlata anlata bitiremiyordu.

«Bunları ben de biliyorum. Gördüğün başka şeyler yok mu?»

Vardı elbette. Almanlar üç yerlinin gözlerini beyaz bezle bağlayıp öldürmüşlerdi. Adamlar oldukları yere yığılmışlar, yerlerde kıvranmışlardı, Almanlar da sonra güvertedeki kanları uzun yılanlardan akan suyla temizlemişlerdi. O günden sonra yerliler battaniye, kova ve diğer taşınabilir ufak tefeği aşırırmaktan kaçınıyorlardı. [296]

Walaka'nın anlattığı idam sahnesi Sebastian'ı dehşete düşürmüştü. Yapmak

üzere geldiği şeyi yapmıştı ve artık bir an önce gitmeliydi buradan. Davet edilmeden yanlarına gelen Alman asubayı da bu duygusunu biraz daha güçlendirdi.

«Ulan tembel maymunlar! Piknik yeri mi burası?

Haydi bakalım iş başına hayvanlar! Haydi!» Adam birden sağa sola tekmeler yağdırmaya başlayınca Muhammed'in kuzeniyle birlikte Walaka'yı arkalarında bırakıp güverteye koştular. Sebastian birden olduğu yerde kalıverdi, iki Alman subayı hâlâ biraz önceki yerlerinde duruyorlar, ancak yüksek bacalara bakıyorlardı. Sarı sakallı uzun boylusu elini uzatmış bir şeyler anlatıyor, iriyarı olanı da dikkatle dinliyordu.

Muhammed'in kuzeni Almanların yanından geçip motora atlamıştı. Sebastian o soluk mavi gözlerin önünden geçmeye bir türlü cesaret edemiyordu.

«Haydi Manali, motor gidecek, sen kalacaksın.» diye Muhammed'in kuzeni aşağıdan hafifçe seslendi.

Sebastian yürümek için ayağını kaldırdığı anda midesi kasılmıştı. Beş on adımda giriş kapısına vardı.

Alman subayı da o anda dönmüş ve kendisini görmüştü.

Yüksek sesle bir şey söyleyip Sebastian'a doğru yürürken sanki tutmak istermiş gibi de bir kolunu uzatmıştı.

Sebastian dönüp iskeleden yürüdü. Motor da tam o anda iplerini çözmüş, pervaneleri suyu köpürtmeye başlamıştı.

İskelenin ucuna geldiğinde motorla arasında üç metre vardı. Sebastian atladı, bir an havaya uçtuktan sonra teknenin küpeştesine çarptı, parmaklarıyla bir yere tutundu.

Muhammed'in kuzeni Sebastian'ın omzundan yakalayıp içeri çekti. Birlikte filikanın içine yuvarlandılar. [297]

«Sersem herif!» diye bağırın Herman Fleischer ikisine de birer şamar indirdi. Sonra dönüp arkadaki yerine oturdu. Sebastian sevgiye yakın bir duyguyla bakıp gülümsedi adama. O öldürücü mavi gözlerden sonra Herman Fleischer oyuncak bir ayıdan daha tehlikeli görünmüyordu.

Dönüp Blücher'e bakınca Alman subayının iskelenin başında durmuş uzaklaşan motora baktığını gördü. Adam bir süre sonra dönüp gözden kayboldu.

Sebastian Renounce gemisinin kaptan kamarasında oturmuş beynini saran yorgunluk dalgalarına karşı koymaya çalışıyordu.

Otuz saattir gözünü kırpmamıştı. Blücher'den kaçtıktan sonra can filikasıyla yaptıkları uzun yol boyunca hiç uyuyamamıştı.

Karaya çıkınca Fleischer'in yerli askerlerine görünmeden kaçmış, ay ışığında yolunu bularak Flynn ve Rosa'yla buluşmuştu.

Çarçabuk bir şeyler atıştırdıktan sonra üçü birden İngiliz donanmasının sağladığı bisikletlere binmişler, sabaha kadar pedal çevirip Rufiji'nin kollarından birinin kıyısına sakladıkları kayıklarına gitmişlerdi.

Sabah şafak sökerken de kayığa atlayıp deltanın Almanlar tarafından gözetlenmeyen kollarından birini geçip Renounce'un kendilerini bekleyen can filikasıyla buluşmuşlardı.

Hiç dinlenmeden geçen iki günden sonra Sebastian'ın ayakta duracak hali yoktu. Rosa da kanepede kocasının yanında oturuyordu. [298] Uzanıp erkeğin koluna dokundu. İkisi de kamaradaki diğer insanların daldıkları derin tartışmaları dinlemiyorlardı bile.

Joyce oturma başkanıydı, yanında kalın kaşlı, iri çeneli, saçlarını açık kafasını örtecek biçimde yana taramış bir adam oturuyordu. Bu Pegasus'un kaptanı Armstrong'du.

«Blücher'in onarımını tamamladığı anlaşılıyor. Kazanlarını ateşlemişse her an yola çıkabilir. Von Kleine boşuna yakıt harcayacak adam değildir.» Armstrong esaslı bir savaş bekleyen bir insanın heyecanıyla konuşuyordu.

«Onunla Bloodhound ve Orion adına görülecek bir hesabım var.»

Joyce da Güney Atlantik ve Hint Okyanusları Başkomutanı Amiral Sir Percy Howe'dan bir mesaj almıştı.

Mesaj şöyleydi: «Filonuzun güvenliği Blücher'in harekete geçmesinin önlenmesinden sonra gelmektedir. Çarpışmaya girmek için Blücher'in delmayı terketmesini bekleyerek gecikmenin rizikosu çok yüksektir. Blücher'in olduğu yerde ablukaya alınması ya da yok edilmesi gereklidir. Blücher'in ablukayı yarıp Tanga'ya asker taşıyan konvoya saldırması felâket doğurabilir. Size ablukaya yardımcı olmak üzere iki gemi göndermeye çalışacağız, ancak gemilerin gelmemesi durumunda ve 30 Temmuz 1915'ten önce Blücher'le çarpışmaya giremediğiniz takdirde Renounce ve Pegasus'u Alman gemisinin delmayı terketmesini önlemek için Rufiji kanalında batıracaksınız.»

Kaptan Arthur Joyce bu emirden hiç hoşlanmamıştı.

Güzelim gemilerini batırmak, zina işlemek, ana babasını öldürmek, insan kurban etmek gibi bir şeydi. Günlerden 26 Temmuzdu, emri yerine getirmemek için bir seçenek bulmaları için dört günleri vardı. [299]

«Gece çıkacaktır,» dedi Armstrong. Ama bu kez karşısında Orion ve Bloodhound gibi yaşlı bir kadınla bir bebek bulmayacak. Çok uyanık olmalıyız. Üç güne kadar ay doğacağı için Blücher istediği karanlık geceleri ele geçirecektir. Havada bir değişiklik olabilir...»

«Şunu oku.» Joyce kâğıdı Armstrong'a uzattı. Armstrong okudu.

«Tanrım! Batırmak mı? Aman Tanrım!»

«Blücher'in çıkabileceği iki kanal var,» dedi Joyce.

«İkisini de kapatmamız gerek... Renounce ve Pegasus»»

«Başka bir yolu olmalı bunun!»

«Sanırım böyle bir yol var.» Joyce Sebastian'a bakıyordu.

«Bay Oldsmith, acaba Alman kruvazörüne bir kere daha girmenize imkân var mı?»

Sebastian'ın kan çanağına dönmüş gözlerinin kenarında sarı sarı çapaklar vardı, ancak derisinin kara rengi göz altlarındaki morlukları örtüyordu.

«Gitmesem daha iyi, ahbab.» Sebastian elini çıplak kafasında dolaştırdı. «Yaşam boyunca bu kadar huzursuz saatler geçirdiğimi hatırlamıyorum.»

«Doğru. İnanırım. Ama çok önemli olduğunu bilmeseydim sizden böyle bir şey istemezdim.» Joyce dudaklarını birleştirip Şopen'in 'Cenaze Marşı'nı çalmaya başladı ıslıkla. «Bu filonun iki kruvazörünü batmaktan ve on beş bin İngiliz askerini ölümden kurtarmanın sizin elinizde olduğunu söyleseydim o zaman ne derdiniz acaba?»

Sebastian yüzünü asıp arkasına yaslandı, gözlerini kapattı.

«Önce birkaç saat uyuyabilir miyim?» [300]

Kutu içine tam yirmi beş Monte Cristo Havana Purosu alacak boydaydı. Zaten Renounce'un makinisti ve topçu teğmeni üstünde çalışmaya başlamadan önceki görevi de buydu.

Makine dairesi teknisyeni Kaptan Joyce'un masası üstünde duran kutunun amacını masa çevresindekilere anlatıyordu.

«Çok basittir...» diye söze başladı.

«Basit olması gerek,» diye Flynn O'Flynn söze karıştı.

«Yoksa Bassie anlamaz ki...»

«Kapağını kaldırmaktan başka yapacak bir şey yoktur. » Teknisyen konuşurken kapağı da kaldırmıştı. Flynn uzanıp kutunun içinde ne olduğuna baktı. Altı jelatinli dinamit lokumu yağ kâğıdına sarılınca tıpkı muma benzemişti.

Ayrıca bir pil ve bir saat vardı. Bütün bunlar birbirlerine ince bakır telle bağlanmıştı. Domuz derisi seyahat saatinin madenine kazınmış bir yazı da, vardı:

Sevgili kocam Arthur'a

Iris,

1914 Noel'i.

Kaptan Arthur Joyce, Iris'in anlayacağına emin olduğu bir pişmanlık duygusuyla bakıyordu saate.

Seyircisini etkilemekten hoşlandığı belli olan teknisyen sözünü, «Sonra saati kurarsın,» diye sürdürdü. «Kapağı kapatırsın... On iki saat beklersin ve sonra da... bummm!» İskoçyalının heyecandan ortalığı tükürük yağmuruna tutması üzerine Flynn karşısından kaçmıştı. [301]

Yüzündeki ıslaklığı silerken, «On iki saat mı?» diye sordu. «Neden bu kadar çok?»

«On iki saatlik gecikmeyi ben istedim,» dedi Joyce.

«Bay Oldsmith Blücher'in cephaneliğine girmek için mermileri taşıyan gruba katılmak sorundadır. Ancak bu işten istediği anda kurtulamayabilir. O yüzden

patlayıcı yerleştirdikten sonra kendisine Blücher'den kaçacak bir süre tanımayı uygun gördüm.» Sebastian'a döndü. «Haklı değil miyim, Bay Oldsmith?»»

Güneşin bulutlar arasında kanayarak öldüğü saatte Rufiji vadisine inen yamaçlardan birinin tepesinde hiç konuşmadan oturuyorlardı. Rosa pis deri pelerine gizli bir cep dikmekteydi. Puro kutusu burada saklanacaktı. Sebastian bir okşama gibi bakışlarla karısını seyretmekteydi. Rosa son dikişi de bitirip ipliği düğümledi, dişiyle koparttı. İşte bitti!» Başını kaldırıncaya kocasıyla göz göze geldi.

«Teşekkür ederim.» Sessizce otururlarken Rosa uzanıp erkeğin omzuna dokundu. Kara boyalı derinin altındaki adaleleri sıcak ve lastik gibi sertti.

«Gel,» diyerek erkeğin başını çekti. Günün son ışıkları kaybolurken yanak yanağa durdular bir süre.

«Hazır mısın?» Flynn yanında Muhammed'le başları ucuna gelmişti.

«Evet,» dedi Sebastian adamın yüzüne bakarak.

«Öp beni,» diye fısıldadı Rosa. «Ve geri dön.»

Sebastian hafifçe sıyrıldı karısının kolları arasından.

Ayağa kalkıp deri pelerine sarındı. Puro kutusu iki kürek kemiği arasında sarkıyordu. [302]

«Beni bekle.» Sonra yürüyüp gitti.

Flynn Patrick O'Flynn tek battaniyesinin altında huzursuzca kıpırdanıp yüksek sesle geçirdi. Üşüyordu, midesi yanıyordu. Altındaki toprak bir gün öncesinin güneşinden emdiği sıcaklığı çoktan kaybetmişti. Artık eskimiş olan ayın son bir parçası da geceye hafif gümüşümsü bir renk veriyordu?

Flynn göz kırpmamıştı, yattığı yerden yanında uyuyan Rosa'yı dinliyordu. Kızını uyandırıp konuşmak için bir mazeret arıyordu. Ama bunun yerine yastık diye kullandığı torbaya uzanıp şişesini çıkardı.

Bir gece kuşu tiz bir sesle öttüğü anda şişeyi bırakıp yerinde doğruldu. Dudakları arasına iki parmağını sokup gece kuşunun ötüşünü tekrarladı.

Birkaç dakika sonra Muhammed küçük kara bir hayalet gibi kampa süzülüp Flynn'in yatağı başına geldi.

«Seni görüyorum, Fini.»

«Ben de seni, Muhammed. İşler yolunda gitti mi?»

«Yolunda gitti.»

«Manali Alman kampına girdi mi?»

«Şimdi kuzenim olan adamın yanında uyuyor, şafak sökünce Almanların

büyük kayığına gidecekler.»

«Çok iyi. Aferin, iyi iş becerdin.»

Muhammed anlatacağı başka şeyler olduğunu belirtmek için hafifçe öksürdü.

«Ne var?» diye sordu Flynn.

«Manali'yi bıraktıktan sonra dönerken... Ama belki de Manali Efendimiz Alman kampında silâhsızken böyle şeylerden söz etmek uygun değildir...»

«Konuş,» dedi Flynn.

«Sessizce yürürken bu vadinin Abati çayı sınırına varmıştım ki... Orasını biliyorsunuz, değil mi?»

«Evet, buradan bir mil kadar uzaktadır.» [303]

«Tamam.» Muhammed başını salladı. «Orada gece karanlığında bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bir dağ yürüyordu sanki.»

Flynn'in sırtına bir parça buz atılmış gibi oldu, soluğu kesildi.

«Evet?»

«Yüzünden yere kadar inen dişleri olan bir dağdı bu.»

«Toprak Sürücüsü» diye fısıldadı Flynn. Eli yatağın yanında duran tüfeğine gitti.

«Evet oydu.» Muhammed başını salladı. «Otlayarak? Rufiji'ye doğru gidiyor. Ama silâh sesini Almanlar duyabilir. »

«Silâh kullanmayacağım,» diye fısıldadı Flynn. «Yalnızca bir görmek istiyorum, o kadar. Bir kere daha göreyim. » Silâhın üstündeki eli nöbete tutulan bir insanın eli gibi titriyordu.

Güneş Rufiji havzası tepeleri üzerine erimiş altın gibi alev alev yanarak doğmuştu. Güneşin sıcaklığından Abati nehrinin çevresindeki bataklıklardan ve sazlıklardan sönmek üzere olan bir ateşten çıkan duman gibi sis yükseliyordu.

Ağaçların altı hâlâ gecenin anısıyla serindi, ancak dalların arasından uzanan uzun sarı ışınlar oralarını da ısıtmaya başlamıştı.

Üç yaşlı erkek geyik nehirden çıkıp ağaçların altına doğru yürürlerken önde olanı birden durdu. Birkaç saniye hiç kıpırdamadan ağaçların henüz loş olan açıklığına baktılar. [304]

Öndeki geyik burnundan hafifçe soluyarak açıklığa giden patikadan ayrıldı, gövdesinden umulmayacak bir çeviklikle ağaçlığın çevresinden dolaştı, üç hayvan da yamacın üstlerindeki ağaçlar arasında kayboldular.

«Orada,» diye fısıldadı Muhammed. «Geyik onu görüp yolunu değiştirdi.»

«Evet. Gündüzün yatmak için seçeceği bir yer burası. »

Flynn bir M'banga ağacının yerden üç metre kadar yükseklikte bir dalına oturmuş yüz metre öteden sık ağaçlığı seyrediyordu. Dürbünü tutan elleri içki ve heyecandan titriyordu. Terliyordu da. Alnında biriken bir ter damlası yanağından süzülürken yüzünü gıdıklamıştı. Elinin tersiyle sildi.

«Aklı başında bir insan onu orada bırakır ve çeker gider, geyiklerin yaptıkları gibi,» diye Muhammed fikrini söyledi. Yaşlı yerli ağacın dibinde durmuş, Flynn'in tüfeğini taşıyordu. Flynn adamını yanıtlamadı. Dürbünü ağır ağır kaydırıldı.

«Ağaçların epeyce derinliğinde olmalı, buradan görünmüyor.» Muhammed'in yanına indi, tüfeğini aldı, dolu olup olmadığını kontrol etti.

«Bırak gitsin, Fini. Bu işin bir kârı yok, dişleri taşıyamayız ki.»

«Sen burada bekle.»

«Fini, Almanlar sesi duyacaklar. Çok yakınımızdalar.»

«Ateş etmeyeceğim. Onu bir kere daha görmek istiyorum, hepsi bu kadar. Ateş etmeyeceğim.»

Muhammed torbadan cin şişesini çıkarıp efendisine uzattı. Flynn içti.

Alkolden yanan boğazından çıkan kısık bir sesle, «Sen burada bekle,» dedi.

«Dikkatli ol, Fini. Çok aksi bir hayvandır... Dikkatli ol.» Muhammed açıklığı geçmeye başlayan Flynn'in ardından baktı. [305] Flynn çok eskiden verilen bir randevuya giden bir insan gibi ağır ağır yürüyordu. Ağaçlığa varınca çevresini kontrol etmeden içine girdi.

Toprak Sürücüsü ayakta duruyordu. Buruşuk gözçukurları içindeki küçük

gözleri sımsıkı kapalıydı. Yanaklarından aşağı yaşlar sızmıştı. Rüzgârsız bir günde savaş görmüş sancakları andıran kulakları geriye omuzlarına atılmıştı. Dişleri yaşlı başını taşıyan koltuk değnekleriydi, ağır ve gevşek hortumu yere kadar sarkıyordu.

Flynn hayvanı görünce ağaç gövdeleri arasından üzerine doğru yürümeye başladı. Ağaçların yeşil yaprakları arasından süzülen güneşin altın ışıkları görüntüye gerçek dışı bir hava veriyordu. Ağaçlık cırcır böceklerinin gürültüsüyle inlemekteydi.

Flynn uyuyan hayvanın ön tarafına gelecek biçim de ağaçlığı yandan dolandıktan sonra yine içeri daldı. Hayvandan yirmi adım beride durdu. Bacaklarını iki yana açmış, tüfeğini kalçasına dayamış, yaşlı hayvanın o inanılmaz cüssesine bakarken başını geri atmıştı.

Flynn o ana kadar ateş edeceğini bilmiyordu. Hayvana bir bakmak için gelmişti, ancak bu bir alkoliğin son bir yudum içmek istemesinden pek farklı bir şey değildi.

Belkemiğinin altında çılgınlığın başladığını hissediyordu, vücudu sanki boş bir kapmış gibi içine sıcak ve sert bir şey doluyordu. Silâhı da aynı zamanda ağır ağır yükselmiş, omzuna yaslanmıştı. Birden ağaçlar arasında tüm cırcır böceği gürültüsünü bastıran bir ses duyunca şaşırdı. Kendi sesiydi bu; bilinçli kararına meydan okuyan sesi...

«Haydi, göster kendini bakalım!» Yaşlı fil bir anda uykudan saldırıya geçti. Dinamitlenmiş bir yamaç gibi geliyordu Flynn'in üstüne. [306] Flynn hayvanı silâhın arpacığının ucunda görüyordu. Gözlerinin arasında, hortumun başladığı yerde derin ve düz bir çizgi vardı.

Silâh sesi binlerce kez yankılandı ağaçlar arasında. Fil doludizgin koşarken öldü. Bacakları kıvrıldı, kendi hızıyla ileri atıldı, et, kemik ve uzun fildişi yığını halinde devrildi.

Flynn tam o anda bir boğa gibi yana dönmüştü, ancak hayvanın bir adım daha atmasıyla dişlerden biri kalçasına çarptı ve beş metre öteye fırlattı. Flynn yapraklar arasında düşüp yuvarlandı. Vücudunun alt kısmı doğal olmayan bir biçimde çarpılmıştı. Yaşlı kemikleri parçalanmış, kalçası çıkmıştı.

Flynn yüzüstü yatarken hiç acı duymamasına şaştı.

En küçük bir harekette kırık kemiklerin sivri uçlarının sürtünmesini duyuyordu, ama ağrı yoktu.

Dirsekleri üzerinde doğrulup bacaklarını ardından sürükleyerek filin yanına yaklaştı.

Uzanıp kendisini sakat bırakan sararmış fildişini okşadı.

Yeni doğan ilk oğlunu okşarmış gibiydi. «Benimsin,» diye mırıldandı.

«Benimsin işte sonunda.»

O anda sancı başladı, gözlerini kapatıp Toprak Sürücüsü olan ölü ve soğumakta olan etin altına yığıldı kaldı. Kulaklarında çınlayan sancının arasında Muhammed'in sesi duyuluyordu.

«Fini. Akıllıca bir şey değildi bu.»

Flynn gözlerini açınca Muhammed'in maymun suratının endişeyle buruştuğunu gördü.

«Rosa'yı çağır,» diye inledi. «Küçük Uzun Saçlı'yı çağır. Hemen gelmesini söyle.»

Sonra yine gözlerini kapatıp kendisini sancıya bıraktı. Sancının temposu durmadan değişiyordu. Önce için de tam tamlar, davullar çalıyordu. Ardından uzun ağrı dalgaları başladı. [307] Sonra yine ortalık karanlık oldu, titremeye başladı, hemen ardından birden yine güneş çıktı.

Ateşten bir top kapalı gözlerini kör ediyordu. Sonra yine davullar gümbürdedi.

Zaman önemsizdi. Ağrı bir dakika ya da bir milyon yıl sürüyordu. Beyninin zonklaması arasında yakınlarda ayak sesleri duydu.

«Rosa, geldin demek...»

Flynn başını yana çevirip güçlükle açtı gözlerini.

Herman Fleischer başucunda duruyordu. Adam sırtıyordu. Yüzü yorgunluktan kızarmış, soluk kaşlarından terler akıyor, çok koşmuş gibi sık sık soluk alıyor, ama yine de sırtıyordu.

«He!» dedi. «He he!»

Flynn çektiği acının dalgınlığıyla adamın varlığı karşısında pek şaşırılmıştı. Fleischer'in çizmelerinin parıltısı bir toz perdesiyle örtülmüştü, gri kadife gömleğinin koltukaltları terden ıslanmıştı. Sağ elinde bir Luger tabanca vardı, sol eliyle şapkasını geriye itti.

«Herr Flynn,» diyerek güldü. Sağlıklı bir bebeğin şişman ve bulaşıcı gülüşüydü bu.

Flynn, Fleischer'in bu engebeli ve çalılık arazide kendisini bu kadar çabuk nasıl bulduğuna şaşmıştı. Evet, silâh sesini duymuştu ama nasıl olmuş da doğruca buraya gelebilmişti?

Birden havada bir hışırtı duyup gözlerini yukarı çevirdi.

Göğün insanın gözünü acıtan maviliği içinde akbabalar döne döne uçuyorlardı. Kuşlar dönüyorlar, açtıkları kara kanatlarını indiriyorlar, başlarını yana çevirip boncuk gibi gözleriyle fil leşine bakıyorlardı.

«Evet, kuşlar! Kuşları izledik.»

«Sırtlanlar hep kuşları izlerler,» diye fısıldadı Flynn.

Fleischer başını arkaya atıp gerçek bir neşeyle güldü. [308]

«Çok iyi! Hah hah ha! Çok iyi.» Ve Flynn'e bir tekme savurdu. Çizmesinin tembelce bir hareketle Flynn'in vücuduna gömünce Flynn bir çığlık attı. Fleischer'in kahkahası birden boğazında düğümlendi, hemen eğilip adamın durumuna baktı.

İlk kez vücudunun yarısının çarpılmış olduğunu görmüştü.

Hemen diz çöktü, elini Flynn'in alnına koydu.

Derisinin yapışkan soğukluğu karşısında kaşlarını çattı.

«Çavuş!» Sesinde umutsuz bir ifade vardı şimdi. «Bu adam ağır yaralı. Çok yaşamaz. Çabuk ol! Git ipi getir! Bilincini kaybetmeden aşmalıyız onu.»

Rosa şafakta uyanınca yalnız olduğunu gördü. Flynn'in battaniyesi eşyalarının yanına gelişigüzel atılmıştı. Silâhı da görünürlerde yoktu.

Rosa ilk başlarda telâşa kapılmadı. Kahvaltı yerine içkisini sakın sakın içmek için ağaçlar arasına gittiğini sandı. Ancak bir saat sonra geri dönmediğini görünce endişelenmeye başladı. Kucağına aldığı silahıyla oturup beklemeye başladı. Bir saat sonra artık korkmaya başlamıştı. Bir iki dakikada bir ayağa kalkıp açıklığın kenarına gidiyor, dışarıya kulak veriyordu. Sonra dönüp yine oturuyordu.

Flynn neredeydi? Muhammed neden gelmemişti? Sebastian'a ne olmuştu? Yoksa yakalanmış mıydı? Flynn ona yardıma mı gitmişti? Burada mı beklemeliydi yoksa onların ardından mı gitmeliydi?

O anda Muhammed göründü. Rosa'nın hemen ardındaki ağaçların arasından sessizce çıkmıştı. [309] Yerinden içi rahatlamış bir halde fırlayan Rosa adamın yüzünü görünce birden telâşa kapıldı.

«Fini,» dedi Muhammed. «Yaralı. Büyük fil kemiklerini kırdı. Sizi istiyor.»

Rosa hiçbir şey anlamadan bakıyordu adamın yüzüne.

«Fil mi?»

«Büyük fili, Toprak Sürücüsünü izleyip öldürdü. Ama fil ölmeden ona vurdu.»

«Aptal! Ah, kafasız adam! Ve de şimdi... Sebastian tehlike içindeyken... Peki, şimdi nerede Muhammed? Beni onun yanına götür.»

Muhammed önde, Rosa arkada koşuyorlardı. Dikkatli olacak ne zamanları vardı ne de bunu umursadıkları. Abati çayına varınca patikadan çıkıp su kıyısına doğruldular, fil otları arasından geçip bir bataklığın çevresinden dolandılar, bir çalılığın içine girdiler.

Çalılığın öteki tarafından çıktıklarında Muhammed birden durup başını havaya kaldırdı. Akbabalar gökyüzünde ağır bir girdaba tutulmuş gibi tekerlekler çizerek uçuyorlardı. Üstünde döndükleri nokta yarım mil uzaktaydı.

«Baba!» Rosa boğulur gibi oldu. Lalapanzi'deki o geceden bu yana biriken sertlik bir anda kaybolmuştu yüzünden.

«Baba!» diyerek koşmaya başladı. Muhammed'i iteledi, tüfeğini yere attı ve açıklığa daldı.

«Dur, Küçük Uzun Saçlı, bekle. Dikkatli ol.» Muhammed kızın ardından koştu. O da aceleyle dikkatsiz davranmış çalılardan kopup yere düşmüş bir dalın üstüne basmıştı. Ayakkabısının altı epey inceydi, yedi santimlik kırmızı

uçlu eğri diken dibine kadar girdi ayağına.

Muhammed bir ayağı üstünde sıçrayarak üç beş adım daha attı, dengesini korumak için kollarını iki yana açmış, çok hafif bir sesle sesleniyordu. [310]

«Bekle! Dikkat et, Küçük Uzun Saçlı!»

Ancak Rosa adamı duymadan koşuyordu. Muhammed olduğu yere çöküp diken ayağından çıkarma çareleri aramaya başladı.

Rosa babasına bir an önce kavuşmak için çevresine bakmadan, soluğunu tutarak koşmaya çalışıyordu. Ağaçların arasına girince boşalan terler bir an için gözüne doldu, görüşü bulanıklaştı, bir ağaca çarptı. Sonra dengesini bulup yine bir hamle yaptı.

Herman Fleischer'i bir anda tanımıştı. Hatta adamın göğsüne çarpacak kadar yakınına gelmişti. Kendisini yakalamak için iki yana açılan pençe gibi elleri görünce dehşetle bir çığlık attı. Flynn O'Flynn'i üzerine yatırdıkları derme çatma sedye ile uğraşan iki yerli asker ayağa fırladılar. Rosa'nın iki yanında, tavşan kovalamak için eğitilmiş köpekler gibi koşuyorlardı. Kızı yakalayıp yerde sürükleye sürükleye Herman Fleischer'in beklediği yere getirdiler.

«Ooo!» diye selâmladı Rosa'yı Fleischer. «Eğlenceye yetiştiniz.» Çavuşa döndü. «Kadını bağlasınlar.»

Rosa'nın çığlıkları Flynn'in beynini örten duygusuzluk bulutlarını delmişti. Sedyede anlamsızca bir şeyler mırıldanarak döndü, başını iki yana çevirdi, gözlerini açıp güçlkle baktı. Askerler arasında kıvranan Rosa'yı görünce birden bilincine kavuşmuştu.

«Bırak onu!» diye kükredi. «Çek o pis hayvanları oradan! Bırak onu, pis katil!»

«Çok güzel. Sonunda uyandın demek!» Fleischer sesini yükseltti. «Çavuş, çabuk ol, kadını bağla ve ipi ağaca tak.»

Askerlerden biri ağacın dümdüz sarı gövdesine tırmandı. Süngüsüyle hemen başları üstündeki yatay bir dalın küçük kollarını ve yapraklarını temizledi. [311] Çavuşun fırlattığı ipi ikinci atışında yakalayıp dalın üstünden aşağı salladı, kendisi de yere atladı.

İpin ucundaki ilmek her an kullanılmak üzere hazırды.

«Düğümü ayarlayın,» dedi Fleischer. Çavuş, Flynn'in yanına gitti. Küçük bir ağaçtan Flynn'e bir sedye ve koltuk değneği yapmışlardı. Sopaları adamın koltukaltlarından dizlerine kadar uzatmış ve sarmaşıklerle sımsıkı bağlamışlardı. Flynn'in yalnız boynu ve başı serbestti, vücudunun geri kalan kısmı bir mumya gibi sarılmıştı.

Flynn hiç ses çıkarmadan üzerine eğilen çavuşu seyrediyordu. Çavuş ilmeği Flynn'in başından geçirirken Flynn birden başını bir yılan hızıyla uzattı ve

dişlerini adamın bileğine geçirdi. Çavuş bir çığlık kopartıp elini çekmeye çalıştı, ancak Flynn adamın bileğini bırakmıyor, başını geri çekip etlerini kopartmaya çalışıyordu.

«Sersem!» diye homurdandı Fleischer. Sedyenin yanına gelip ayağını Flynn'in vücudunun alt kısmına yerleştirdi ve bütün ağırlığıyla bastırdı. Flynn soluksuz kalıp çavuşun bileğini bıraktı.

«Böyle yap!» Fleischer öne eğilip Flynn'in saçlarını yakaladı, başını öne çekti. «Haydi, geçir ipi.»

Yerli asker ilmeği Flynn'in boynuna geçirip ipi sıkıştırdı.

«Güzel.» Fleischer geri çekildi. «Dört kişi ipin ucuna! Ağır ağır. İpi birden çekmek yok. Ağır ağır yürüyün. Boynunun kırılmasını istemiyorum.»

Rosa idam hazırlıklarını seyrederken dehşetle donup kalmıştı. Ama şimdi sesini buldu yine.

«Lütfen,» diye yalvardı. «Babam o benim. N'olur yapmayın. Lütfen! Lütfen!» [312]

«Sus kız!» diye kükredi Flynn. «Bu pislik torbasına yalvararak utandırma beni.» Gözlerini ipin ucuna yapışmış askerlere çevirdi. «Çekin ulan orospu çocukları! Çekin! Canınız cehenneme hepinizin! Sizden önce oraya gidip şeytanla konuşacağım ki siz gelince hepinizi hadım edip domuz yağına bulasın.»

«Fini'nin söylediğini duydunuz,» diye gülümsedi Fleischer.

«Çekin ipi!»

Adamlar tek sıra halinde geri geri yürümeye başladılar.

Sedyenin bir ucu havaya dikildi, doğruldu, sonra yerden kesildi.

Rosa başını çevirip gözlerini sımsıkı yumdu, ancak elleri bağlı olduğu için kulaklarını tıkayamıyor, Flynn Patrick O'Flynn'in ölürken çıkardığı sesleri duyuyordu.

Sonunda sessizlik çöktüğünde Rosa titremeye başlamıştı. Vücudu baştan aşağı sarsılıyordu zaman zaman.

Herman Fleischer, «Pekâlâ, bu iş de bu kadar,» dedi. «Kadını getirin. Acele edersek öğle yemeğini kampta yeriz.»

Fleischer ile grubu gidince sedye ipin ucunda ağır ağır sallanmasına devam etti. Hemen yanında filin leşi yatıyor, bir akbaba da ağır ağır dolanıp ağacın üst dalına konuyordu. Kuş bir süre başını omuzları arasına çekip kuşkuyla baktı aşağıya, sonra bir çığlık kopartıp yine havaya yükseldi, yaklaşan adamı görmüştü.

Ufak tefek yerli ağır ağır girdi ağaçların arasına.

Ölü filin yanında durup efendisi ve dostu olan adama baktı.
«Yolun açık olsun, Fini,» dedi Muhammed. [313]

Geçit alçak tavanlı dar bir koridordu; tavana belirli aralıklarla yerleştirilmiş küçük tel kafesler içindeki elektrik lambalarının sert ışığında bölmeler gri bir yansımayla parıldıyorlardı. Koridorun ucunda bir nöbetçi ön cephaneliğin su geçirmez kapısı önünde beklemekteydi. Nöbetçinin üstünde

İnce bir atlet fanilayla beyaz bir pantolon vardı. Ancak belindeki kemerde süngüsü, omzunda da Mauser tüfeği asılıydı. Nöbetçi bulunduğu yerden cephaneliğin ön odasını ve koridoru görebiliyordu. Geçit iki dizi Wakamba yerlisiyle doluydu. Bir dizide birbirlerine dokuz inçlik mermileri, diğerinde de dinamit çubuklarını geçiriyorlardı.

Afrikalılar yük hayvanlarının ilgisizliğiyle çalışıyorlar, çirkin konik biçimli mermileri, bu altmışar kiloluk çelik ve patlayıcı madde karışımını umursamadan alıp göğüslerine bastırıyorlar, sonra yanlarındaki arkadaşlarına uzatıyorlardı. Her biri kalın kâğıda sarılı dinamit çubukları çok ağır olmadığı için daha çabuk el değiştiriyordu. Yerliler yüklerini alıp verirlerken eğilip büküldüklerinden ortada çok karmaşık bir dans oynanıyor gibiydi.

Bu hareket eden insan kütesinden sıcak vücut kokuları yükseliyor, geçidi dolduruyor, havalandırma makinelerinin çabasıyla alay ediyordu.

Sebastian deri pelerinin altında sıırıslam olmuştu, ayrıca komşusundan dinamit çubuklarını almak için her dönüşünde sırtındaki ağırlığı hissediyordu. [314]

Sebastian hazırlama odasının kapısında idi, elindeki dinamit çubuklarını içeri uzatışında başka bir ekibin çubukları bölmenin kenarlarındaki raflara, dokuz inçlik mermileri de çelik yuvalarına yerleştirdiklerini görüyordu.

Burada da silahlı bir nöbetçi vardı.

Sabah erkenden işe başlamışlar, öğle üzeri yarım saatlik bir moladan sonra yine devam etmişlerdi. Alman nöbetçiler artık iyice gevşemiş durumdaydılar. Bir an önce nöbet değiştirme zamanının gelmesini bekledikleri görülüyordu. Cephanelikteki orta yaşlı şişman nöbetçi monotonluğu insanın kulaklarını sağır eden âni gaz çıkarmalarıyla bozuyordu. Her salvo sonunda da yakınındaki Afrikalının sırtına bir şaplak indiriyor, «Ne haber!» ya da, «Merak etme kokmaz!» diye bağıriyordu.

Ancak sonunda o da pes etmişti. Hazırlama odasındaki yerini bırakıp kapıya dayandı.

«Cehennem gibi sıcak burası, hayvanat bahçesi gibi de kokuyor. Bu vahşiler leş kokuyorlar be!»

«Eh, sen de payına düşeni yapmaktan geri kalmadın ama.»

«Şu iş bitince rahatlıyacağım.»

«Cephanelikte yelpazeler çalıştığı için daha serin orası aslında, senin durumun iyi yine.»

«Birkaç dakika oturmak isterdim.»

«Sakin ha! Kyller ortalıkta dolaşiyor.»

Bu konuşma Sebastian'ın bir iki adım ötesinde yer almıştı. Artık Almancayı da daha iyi izleyebiliyordu. Ancak başını yerden kaldırmadan sürdürüyordu konuşmasını. Canı sıkılıyordu. Kısa bir süre sonra işleri bitecek ve güvertede toplandıktan sonra adalardan birindeki kampa götürüleceklerdi. Yerlilerden kimsenin Blücher'de gecelemesine izin verilmiyordu.

Sebastian öğleden beri cephaneliğe girip saatli bombayı yerleştirme fırsatını kollamaktaydı. [315] Ancak iki Alman nöbetçi tüm umutlarını boşa çıkarmışlardı. Saat şimdi akşamın yedisine yaklaşmış olmalıydı. Kaybedecek zamanı kalmamıştı. Bir kez daha cephaneliğe baktı ve Muhammed'in kuzeni Walaka'yla göz göze geldi. Walaka dinamit rafları önünde paketleme işinin başındaydı. Sebastian'a bakıp çaresizlik içinde omuzlarını silkti.

Birden güvertede ağır bir şeyin düşürülmesinden çıkan bir gürültü duyuldu, Sebastian'ın arkasındaki geçitte bir karışıklık oldu. Sebastian çevresine bakındı. Taşıyıcılardan biri bayılmış ve kucağındaki mermiyle yere düşmüştü. Yuvarlanan mermi yanındaki adamı da yere devirmişti. Geçitte tam bir karmaşıklık vardı şimdi, iki nöbetçi kısık seslerle bağırarak, dipçikleriyle kendilerine yol açarak o yana koştular. Sebastian'ın beklediği fırsat gelmişti.

Bir adımda cephaneliğe girip dinamit rafları başındaki Walaka'ya gitti. «Adamlarından birini benim yerimi alması için yolla,» diye mırıldanırken pelerinin arasından puro kutusunu çıkardı. Sırtını kapıya dönüp, pelerinin hareketlerini örtmek için kullanarak kutunun kapağını açtı.

Küçük saati kurarken elleri titriyordu. Bir çıt sesi duyuldu, saniye kolu sonsuz dönüşüne başladı. Geçitteki gürültüye karşın saatin tıkırtıları gümbürdeme gibi geliyordu Sebastian'ın kulağına. Kapağı aceleyle kapatıp suçlu bakışlarla kapıya baktı. Walaka yüzü solmuş bir halde kapıda duruyordu. Yerli başını sallayarak nöbetçilerin hâlâ dışarda meşgul olduklarını belirtti.

Sebastian en yakın rafa uzanıp puro kutusunu iki dinamit paketinin arasına soktu, diğer paketleri önüne ve üstüne yığıdı. Geri çekildiği zaman soluksuz kaldığını, soluğunun boğazından hırıltı gibi çıktığını, bacaklarının tutmadığını görünce şaşırılmıştı. [316] Çıplak kafası üstünde boncuk gibi terler biriktiğini farkedebiliyordu.

«Oldu mu?» diye fısıldadı Walaka.

«Oldu.» Sebastian birden bu çelik odadan, her yanı ölüm aletleriyle dolu olan bu odadan ve bütün gün çevresini saran insanlardan kaçıp kurtulmak

istedi. Ya teknisyen hesabında yanılmışsa ve pil şu anda patlatıcının tellerini kızdırmaya başlamışsa... Çevresindeki tonlarca dinamite çılgın bakışlarla baktı. Kaçmak, insanları yara yara oradan uzaklaşmak, açık havaya çıkmak istiyordu, ilk adımını attığı anda donup kaldı. Geçitteki gürültü birden kesilmişti; bir tek ses duyuluyordu şimdi. Kapının hemen dibinden gelen otoriter bir ses. Sebastian o sesi gün boyu işitmiş ve ondan korkmayı öğrenmişti.

«Çabuk işlerine dönsünler,» diye Kyller cephaneliğe girdi. Cebinden altın bir saat çıkartıp baktı. «Saat yediyi beş geçiyor, iş bitimine daha yarım saat var.» Saati yine cebine sokup, hiç bir şeyi kaçırmayan gözlerle cephaneliğe baktı. Bembeyaz tertemiz tropik üniforması için de uzun boylu, sarışın bir gençti. Arkasında iki nöbetçi acele hareketlerle buruşuk üniformalarını düzeltmeye, etkili ve akıllı görünmeye çalışıyorlardı.

«Baş üstüne efendim,» dediler ikisi bir ağızdan.

Kyller'in gözleri bir an Sebastian'a çakıldı kaldı. Bu kuşkusuz Sebastian'ın yerliler içinde en gösterişli olmasındandı. Boyu yaklaşık Kyller kadardı. Ancak Sebastian adamın ilgisinin daha derinlere indiğini düşünüyordu. Kyller derisinin üzerindeki boyanın altını görmek istermiş gibi bakıyordu. O bakışlar altında çırılçıplak hissediyordu kendini. Kyller'in kendisini hiç unutmayacağına, beynine kazıdığına emindi.

«Şu raf.» Kyller dönüp cephaneliğin içine yürüdü.

Sebastian'ın saatli bombayı yerleştirdiği rafa gidip Sebastian'ın dizdiği paketlere elini vurdu. [317] Paketler hafif yan yatmış duruyorlardı. «Bunlar indirilip yeniden paketlenecek.»

«Baş üstüne, efendim,» dedi şişman nöbetçi.

Kyller bir daha baktı Sebastian'a. Tam konuşacakken birden fikrini değiştirdi. Kapıdan geçerken başını eğdi ve gözden kayboldu. Sebastian, Kyller'in verdiği emirle donup kalmıştı. Şişman nöbetçi burun kıvırdı.

«Amma da iş be!» Rafa baktı. «Bir şey yok ki burada.» Gidip paketlere dokundu. Bir an sonra kapıdaki nöbetçiye, «Kyller gitti mi?» diye sordu.

«Evet, revire girdi.»

«İyi. Hiç de yarım saat uğraşıp bunları yeniden paketlemeye niyetim yoktu.» Omuzlarını kastı, yüzünü buruşturdu, ıkındı. Birden yeni bir gaz salvosu salmıştı odaya. Nöbetçi rahatlayıp sırttı. «Bu da Yüzbaşı Kyller içindi, Tanrı ondan razı olsun!»

Karanlık çökerken ısının da bir iki derece düşmesi akşam esintisinin soğuk olduğu izlenimini uyandırıyor. Sebastian pelerinine sıkı sıkı sarınıp Alman kruvazörünün yanından aşağıda bekleyen motorlara dolan yerliler arasına katıldı.

Cephanelikte geçirdiği gün kendisini ruhen ve bedenen çok yormuştu; bu nedenle motorda yerine oturduğunda çok dalgındı. En yakın adadaki kamplarına doğru yola çıktıklarında Blücher'e yanındaki adamlarınkinden farksız gözlerle bakıyordu. Birden Müfettiş Fleischer'in buharlı motorunun da kruvazöre yanaşmış olduğunu farketti. [318]

«Umarım tekne havaya uçtuğunda o şişman domuz da orada olur,» diye düşündü.

Herman Fleischer'in kruvazöre kimi getirdiğini bilmesine olanak yoktu. Motor nehrin yukarisından geldiğinde Sebastian aşağıda çalışıyordu ve Rosa Oldsmith Müfettiş tarafından gemiye çıkarılmıştı.

«Gel bakalım kız, seni bu güzel geminin kahraman kaptanına bir gösterelim.» Fleischer kızın ardından merdivenleri çıkarken neşeye kendi kendine söyleniyordu.

«Ona anlatacak çok ilginç şeylerin olduğundan hiç kuşku yok.»

Üzüntüden bitkin düşmüş, babasının ölümünün dehşetiyle hâlâ rengi soluk olan Rosa bunu yapan adama soğuk bir nefret duygusuyla iskeleden gemiye geçerken sendeledi. Elleri bağlı olduğu için dengesini koruyamadı, dünya umurunda olmadan yüzüstü düşmeye hazırlanırken birden uzanan ellerinin kendisini tuttuğunu görünce şaşırdı.

Başını kaldırınca bir an Sebastian'la karşı karşıya olduğunu sandı. Karşısındaki adam uzun boylu ve esmerdi, güçlü elleri vardı. Birden ucu sivri kasketinin altın armasını görünce tiksiniyerek geri çekildi.

«Ah! Yüzbaşı Kyller. Bakın size sevimli bir hanım efendi getirdim.»

«Kim bu?» Kyller, Rosa'yı süzüyordu. Rosa konuşulardan hiç bir şey anlamamıştı. Zaten yorgunluktan ayakta duracak halde değildi.

«Bu... tüm Afrika'nın en tehlikeli genç kızı. Dar üs Selam'dan gelen konvoyu basan İngiliz haydutlarından biri. Sizin makinisti vurup öldüren oydu. Onu ve babasını bu sabah yakaladım. Babası ünlü O'Flynn'di.»

«Nerede şimdi?» diye Kyller Müfettişin sözünü kesti.

«Astım.» [319]

«Astın mı? Yargılamadan mı?»

«Yargılanması gereksizdi.»

«Sorguya çekmedin mi?»

«Sorgu için kadını getirdim.»

Kyller çok öfkelenmişti, artık sesinden de anlaşılıyordu bu.

«Hareketinizin doğruluğunu yargılamayı Kaptan von Kleine'a bırakacağım.»

Rosa'ya dönünce kızın ellerinin bağlı olduğunu farketti, büyük bir ilgiyle bileklerinden tuttu.

«Müfettiş Fleischer, bu kadın ne kadar süredir bağlı böyle?»

Fleischer omuzlarını silkti. «Kaçma tehlikesine göz yumamazdım.»

«Şuraya bakın!» Kyller Rosa'nın ellerini gösteriyordu.

Kızın parmakları şişmişti, mosmor kesilmişlerdi.

«Bu tehlikeyi göze alamazdım,» diye tekrarladı Fleischer kendisine yöneltilmiş olarak kabul ettiği suçlama karşısında.

Kyller iskele başında duran assubaya döndü. «Çabuk bıçağını ver bana!» Adam cebinden kocaman bir çakı çıkartıp teğmene uzattı.

Kyller bıçağı Rosa'nın bilekleri arasına dikkatle sokup ipi kesti. Rosa, kan ellerine dolarken acıyla haykırdı.

«Eğer bir zarar vermişsen başına gelecekler var,» diye Kyller kızın şişmiş ellerini ovalarken söylendi.

«Bir canidir o. Tehlikeli bir cani hem de.»

«Her şeyden önce bir kadındır ve bu yüzden özen gösterilmesi gerekir. Bu vahşi davranışlara gerek yoktu.»

«Asılacak nasıl olsa.»

«Zamanı gelince suçlarının hesabını verecek elbette, ancak yargılanana kadar bir kadın olarak davranılacak kendisine.» [320]

Rosa başı üstünde dönen bu sert tartışmayı anlamıyordu.

Gözleri Kyller'in elindeki bıçağa takılmıştı. Adam kan akışını hızlandırmak için ellerini ovuştururken çakının sapı da parmaklarına değmekteydi. Uzun bıçak gümüş gibi parlıyordu, Rosa ipleri keserken ne kadar keskin olduğunu fark etmişti. Bıçağın üstünde iki ad yazılı gibi geliyordu kıza. En çok sevdiği iki kişinin adı: babasının ve çocuğunun.

Bakışlarını bıçaktan güçlkle ayırıp nefret ettiği adama baktı. Fleischer sanki kendisini Kyller'in elinden almak istermiş gibi yanına gelmişti. Yüzü öfkeden kızarmıştı, konuştuğça çenesinin altından sarkan etleri titriyordu.

Rosa ellerini oynattı. Hâlâ kaskatı ve uyuşuk olan parmaklarına güç doluyordu. Bakışları Fleischer'in göbeğine kaydı.

Gri ceketin altından yusuvarlak çıkan göbeğin yumuşak bir görünüşü vardı. Rosa bıçağı ete batarken görür gibi oldu. Yumuşacık bir kayışla sapına kadar giriyor ve sonra eti yarararak yukarı çekiliyordu. Tablo önünde o kadar canlıydı ki, kız heyecandan titremeye başlamıştı.

Kyller Fleischer'le konuşuyordu. Kızın parmaklarının avucu içine girdiğini farkettiler ama elini çekmeden Rosa çakıyı kapmıştı bile. Kyller kızın üstüne yöneldiği anda Rosa hafifçe döndü, bıçağı tutan elini aşağı indirip birden Herman Fleischer'in göbeğine doğru fırladı.

Rosa adamın şişman olduğu için ağır hareket edeceğini sanmıştı. Bu beklenmedik saldırı karşısında şaşıracağını ve darbeyi tam midesine yiyeceğini hesaplamıştı.

Ancak Rosa hareketine başlamadan Fleischer durumu kavradı. Bir yıl kadar hızlı ve inanılmayacak kadar güçlüydü. Bıçağı çıplak ellerle karşı koyma yanlışığın düşmedi. Bir marangoz tokmağı boyundaki yumruğuyla kızın sağ omzuna vurdu. [321] Rosa darbenin şiddetiyle savruldu, çakı elinden fırlayıp güvertede yuvarlandı. Kolu omzundan başlayarak uyuşmuştu.

«Gördün mü?» diye gürlledi Herman Fleischer. «Onu bağlamakla ne kadar haklıymışım, gördün mü? Çok tehlikeli ve acımasız bir insandır bu!»

İri yumruğunu Rosa'nın yüzüne indirmek için kaldırdığında Kyller araya girdi.

«Yeter! Bırak artık!»

«Bir hayvan gibi bağlamalı onu... tehlikelidir diyorum... » diye bağıırıyordu Fleischer. Ancak Kyller kolunu kızın omuzlarına attı.

«Bu kadını revire götürün,» dedi assubaya. «Cerrah Yarbay Buchbolz kendisine baksın. Onu kolla ama nazik ol, anladın mı?» Rosa'yı aşağıya götürdüler.

«Kaptan von Kleine ile görüşmek istiyorum,» dedi Fleischer. «Raporumu kendisine vermek istiyorum.»

«Gel seni kaptanın yanına götüreyim.»

Sebastian tüten ateşin yanında pelerinine örtünmüş yatıyordu. Bataklıktan gece sesleri, bir timsahın suya kayarken çıkardığı şapırtı, ağaç kurbağalarının sesleri, böcek vızıltıları, kulübenin altındaki çamurlu kıyıya vuran küçük dalgaların gürültüsü geliyordu.

Yerli kampını oluşturan yirmi kaba saba kulübenin dört yanı da açıktı. Toprağın üstü uyuyan insanlarla doluydu. Soluk alıp vermeleri huzursuz bir mırıltı gibiydi. [322]

Sebastian yorgun olmasına karşın uyuyamıyor, günün gerginliğini üzerinden atamıyordu. Dinamitler arasında tıkırdayan o saati düşünüyor, aklında dakika ve saatleri sayıyordu. Birden düşünceleri Rosa'ya kaydı. Kol adaleleri özlemle gerildi. Yarın, diye düşündü, yarın karımı göreceğim ve bu pis kokulu nehirden uzaklaşacağız.

Yaylaya çıkacağız. Saat yedi diye düşündü ansızın. Yarın sabah yedide her şey biterek. Kyller cephaneliğin önünde durup saatine bakarken yediye beş geçiyor, demişti.

Sebastian saatli bombanın patlayacağı anı dakikası dakikasına biliyordu. Sabahleyin yerlilerin Blücher'e gitmelerine engel olmalıydı. Yaşlı Walaka'ya ertesi sabah işe gitmeyi reddetmelerinin önemini anlatmıştı...

«Manali! Manali!»

Sebastian dirseği üzerinde doğruldu. Ateşin titrek ışığında toprak zemin üzerinde emekleyerek uyuyanlar arasında kendisini arayan biri vardı.

«Manali, nerdesin?»

«Kim o?» Adam birden ayağa kalkıp sesin geldiği yana koştu.

«Benim, Muhammed.»

«Muhammed mi?» Sebastian şaşırılmıştı. «Ne işin var burada? Fini ile birlikte Abati kampında olman gerek senin.»

«Fini öldü.» Muhammed üzüntüden öylesine alçak sesle konuşuyordu ki Sebastian bir an yanlış duyduğunu sandı.

«Ne? Ne dedin?»

«Fini öldü. Alman ipile geldi. Fini'yi Abati kıyısında astılar, öldükten sonra da kuşlar yesin diye orada bıraktılar.»

«Ne demek istiyorsun be adam?»

«Sözlerim gerçek. Ben gözlerimle gördüm olanları. [323]

Alman gidince ipi kesip onu indirdim, kendi battaniyeme sarıp bir çukura gömdüm.»

«Flynn öldü ha! Olamaz!»

«Öldü, Manali.» Muhammed'in yüzü çökmüş ve bumburuşuktu kamp ateşinin kızıl parıltısında. Dudaklarını yaladı. «Ama daha bitmedi, Manali. Anlatacak başka şeylerim var.»

Ama Sebastian yaşlı adamı dinlemiyordu. Flynn'in ölümünü beynine kabul ettiremiyordu bir türlü. Kafası Flynn'in ipin ucunda sallanmasını kabul edemezdi. Boğazında ip yarası olan, yüzü morarmış ve şişmiş bir Flynn.

Pis bir battaniyeye sarılıp bir çukura sokulmuş olan Flynn. Flynn öldü ha? Hayır! Flynn öldürülemezdi! Flynn'i öldüremezlerdi.

«Manali, dinle beni.»

Sebastian başını salladı. Gerçek olamazdı bu.

«Manali, Alman Küçük Uzun Saçlı'yı aldı. İplerle bağlayıp götürdü.»

«Hayır!»

«Bu sabah Fini'yi bulmak için gittiğinde yakaladılar. Küçük motorla nehrin aşağısına götürdüler, şimdi Almanların büyük gemisinde.»

«Blücher'de mi? Rosa Blücher'de mi şimdi?»

«Evet.»

«Olamaz! Hayır Tanrım! Olamaz!»

Blücher beş saate kadar havaya uçacaktı. Sebastian başını kaldırıp kulübenin açık duvarından yarım mil ötede demirli duran gemiye baktı. Blücher'in ana güvertesindeki maskelenmiş fenerlerinin ışıkları hafifçe parıltıyordu.

Ancak karanlıkta gemi ağaç yığınının ayrılmıyordu. Gemi ile ada arasında kanal gecenin yıldızlarının ışık parıltıları olarak yansıdığı kadife gibiydi.

«Ona gitmeliyim,» dedi Sebastian. «Onu orada tek başına ölmeye terkedemem.» Sesinde bir güçlülük ve kararlılık belirdi. [324] «Onu ölüme terkedemem. Almanlara saatli bombayı nereye koyduğumu söylerim...» ama birden duraksadı. «Hayır, bunu söylemem. Hayır. İhanet olur bu, ama...»

«Muhammed buraya nasıl geldin? Kayığı getirdin mi?»

Muhammed başını salladı. «Hayır, yüzerek geldim. Kuzenim beni kayığıyla adanın yakınma getirdi. Ama gitti şimdi. Kayığı bıraksaydık askerler bulabilirlerdi.»

«Adada bir tek kayık bile yok,» diye mırıldandı Sebastian.

Almanlar işçilerin kaçmaması için her önlemi almışlardı. Geceleri yerliler adaya hapsediliyorlar, askerler de sabaha kadar kıyılarda devriye geziyorlardı.

«Muhammed, iyi dinle beni.» Sebastian uzanıp elini yaşlı adamın omuzlarına dayadı. «Dostumsun. Bana bunları söylemek için geldiğin için teşekkür ederim sana.»

«Küçük Uzun Saçlı'ya gidecek misin?»

«Evet.»

«Talihin açık olsun, Manalı.»

«Muhammed, sen benim buradaki yerimi al. Nöbetçiler sabah sayım yaptıklarında benim yerime seni sayarlar.» Sebastian adamın kemikli omzunu sıktı. «Hoşça kal, Muhammed.»

Sebastian yerde sürünerek suya doğru ilerlerken bir ağacın dalları altında az daha nöbetçiyle çarpışıyordu.

Sürekli devriye gezme yüzünden adanın çevresinde bir patika oluşmuştu. Nöbetçi ayakta uyuyor gibiydi. Karanlıkta bir yere çarpıp sendeleyince bir küfür savurup yoluna devam etti. Kıyıya gelince yüzüstü yere uzandı Sebastian; çamurda yürümeye kalkışsaydı ayaklarını çamurdan çekmeye çalıştıkça çıkacak şapırtının yüz metre uzaklıktaki devriyeleri bile yanma çekeceğinden hiç kuşkusu yoktu. [325]

Sonra kan kadar sıcak suya daldı. Kıyıya paralel olarak yüzüyor, kol ve bacaklarının sudan dışarı çıkmamasına özen gösteriyordu. Yalnızca başı suyun dışındaydı.

Sebastian akıntının ters yönünde yüzerken çok ağır hareket ediyor, gücünü koruyor, daha sonra çok atik olması gerekeceğini düşünüyordu.

Zihninde bilinçlilik katmanları üst üste sıralanmıştı. En alt katmanda içinde yüzdüğü suya karşı genel bir korku vardı. Suyun içinde sallanan bacakları Rufiji nehrini dolduran pullu yaratıkların insafına kalmıştı. Akıntı kokusunu hayvanlara taşıyor olmalıydı. Az sonra kendisini aramaya çıkarlardı. Sebastian yine de ağır ağır yüzmeyi sürdürüyordu. Bir kumardı bu, girdiği bir sürü kumarın bir tanesi... Blücher'e varınca tekneye nasıl çıkacaktı?

Bordası en az on beş metre yükseklikteydi, tek giriş yolu olan iskeleleri ise nöbetçilerle sarılmıştı. Çözümü olmayan bir sorundu bu.

En üst katmanda ise Rosa vardı. Rosa, Rosa ve Rosa.

Sebastian karısının adını yüksek sesle söylediğini farkedince şaşırdı.

Her kulaçta bir kere. «Rosa!»

Her soluk alışta bir kere. «Rosa!»

Gemiye vardığında ne yapacağını bilmiyordu. Belki de belirsiz bir şeyler vardı kafasında... Kadını için çarpışıp onu Blücher'den kaçırmak gibi... Gemi bir ateş topu halinde uçmadan önce... Bilmiyordu...

Birden kendini Blücher'in altında buldu. Dev gibi yükselen çelik kütle yıldızlarla kaplı göğü örtüyordu. Sebastian yüzmeyi bırakıp gemiye baktı.

İçerden sesler geliyordu: Makine homurtusu, madenin madene değmesinden

çıkan sesler, merdiven başında konuşanlar, bir tüfek dipçığının güverteye vuruşu, sonra daha yakından bir gacırtı ve bir tak sesi, bir gacırtı bir tak sesi. [326]

Sebastian bu yeni sesin kaynağını aramak için gövdeye doğru yüzdü. Gacırtı bir ip gerilmesi idi, tak tak sesi de bir tahtanın çelik gövdeye vurması. Birden tam başının üstünde gürültü çıkaran şeyi görünce az daha bir sevinç çılgılığı atıyordu.

Kaynakçıların ve boyacıların gövdede çalıştıkları zaman üzerinde durdukları iskeleler.

Uzanıp tahtaya tutundu, kendini yukarı çekti. Bir iki saniye dinlendikten sonra ipten yukarı tırmanmaya başladı, ipi çıplak ayakları arasında tutuyor, elleriyle kendini yukarı çekiyordu. Baş güverte düzeyine gelince durup dikkatle çevresine bakındı. Elli metre kadar ötede merdivenlerin başında iki denizci konuşuyorlardı, ikisi de kendisine bakmıyorlardı.

Belirli aralıklarla güverteye asılmış olan maskeli fenerlerin sarı ışıklarının berisinde karanlık insanı örtebilirdi. Ön top kulelerinin çevresi de karanlıktı. Güvertede arkasına saklanabileceği halat yığınları, kaynak makineleri de vardı.

Bir kere daha baktı nöbetçilere, ikisinin de sırtı kendisine dönüktü.

Sebastian derin bir soluk alıp tek hareketle kendini yukarı çekti ve güverteye ayakları değdiği anda koşarak gölgeye sığındı. Bir halat yığını ardında soluğunun gelmesini beklerken bacaklarının titrediğini hissediyordu. Çıplak kafasından alınına, oradan da gözlerine sular doluyordu. Elinin tersiyle sildi gözlerini.

Şimdi ne yapacaktı? Blücher'e girmişti, ama şimdi ne yapacaktı?

Rosa'yı nerede tutarlardı? Tutuklular için bir özel kamara var mıydı acaba? Yoksa subay kamaralarından birine mi kilitlerlerdi? Revire mi? [327]

Sebastian revirin ne yönde olduğunu biliyordu. Ön cephaneliğin hemen altında olmalıydı. Aman Tanrım! Rosa patlamanın tam ortasında olacaktı şu halde.

Sebastian dizleri üstünde doğrulup branda yığınının üstünden başını uzattı. Hava az da olsa aydınlanmıştı. Kamuflej ağının ardından doğuda bir solukluk görülebiliyordu.

Gece öylesine çabuk geçmişti ki... Saatin yolun sonuna gelmesi için birkaç saat kalmıştı. Çok geçmeden Blücher'in ve içindeki herkesin yazgıları mühürlenecekti.

Bir şeyler yapmalıydı. Ağır ağır doğrulduğu anda donup kaldı. Merdiven başındaki nöbetçiler hazırol durumuna geçmişlerdi. Tüfekleri yanda dimdik duruyorlardı.

İşığın ortasında uzun boylu, beyazlar giyinmiş bir subay belirdi.

Bu, Sebastian'ın en son cephanelikte gördüğü subaydı. Kyller'di adı. Teğmen Kyller.

Kyller nöbetçilerin selâmlarını aldı, bir süre konuştu. Alçak sesle konuşuyorlardı. Kyller bir daha selâm verdikten sonra nöbetçilerin yanından ayrıldı, ön güverteye doğru yürüyordu.

Sebastian yeniden çömeldi. Korkuyordu.

Kyller adımını atarken birden durdu, ayaklarının altındaki güverteye baktı, sonra hareketini hiç bozmadan sağ elini tabancasına götürürken bağırdı.

«Nöbetçiler! Buraya! Çabuk!»

Sebastian'ın bembeyaz güvertede bıraktığı ayak izleri fenerin ışığında parılıyordu. Kyller ayak izlerinin yönüne bakıp Sebastian'ın arkasında saklandığı branda yığınının doğru yürüdü.

Nöbetçilerin çizmeleri küt küt diye dövüyordu güverteyi. Kyller'in yanına koşarlarken silâhlarını da omuzlarından çıkarmışlardı.

«Biri tekneye girmiş. Yayılıp araştırmaya başlayın...» [328]

Sebastian birden paniğe kapıldı. Yerinden fırlayıp top kulesine doğru koşmaya çalıştı.

«İşte orada!» diye bağırdı Kyller. «Dur! Dur yoksa ateş ederim!»

Sebastian koşmaya devam etti. Gölgeye vardı.

«Dur!» Kyller ayak uçları üstünde doğrulmuş, bacaklarını iki yana açmış, sağ omzu ve kolunu klasik keskin nişancı pozisyonunda ileri atmıştı. Luger'den sarı bir alev fışkırdı. Kurşun kuleye çarptı, sekti.

Sebastian başının hemen üstünden geçen kurşunun rüzgârını hissetmişti. Yönünü değiştirdi, kulenin köşesine doğru koştu.

Kyller'in ikinci mermisi gecenin karanlığını yırttığı anda Sebastian sol omzunda ağır bir darbe hissetti. Dengesini kaybedip öne düştü, kulenin dümdüz yüzeyine yaslandı, kaldı. Kurşunun göğsünden çıktığı delik kulenin madeni yüzeyine yapıştığından soluk gri kulede bir kan lekesi belirdi.

Sebastian'ın dizleri çözüldü, parmaklarıyla dümdüz yüzeyde tutunacak bir şey ararken yere yığıldığında kolları dua eden bir insan gibi iki yana açılmıştı. Alnını kuleye dayadı, sonra birden yana kaydı, olduğu yere yığıldı ve yere yuvarlandı.

Kyller başucuna gelmişti.

«Tanrım! Yerlilerden biriymiş!» Kyller'in sesinde gerçek bir pişmanlık seziliyordu. «Neden kaçtı sersem herif! Olduğu yerde kalsaydı ateş etmezdim.»

Sebastian Rosa'nın nerede olduğunu sormak istedi. Rosa'nın karısı olduğunu,

onu çok sevdiğini, bulmak için oraya geldiğini anlatmak istiyordu. Gözlerini Kyller'in yüzünden ayırmadan okul Almancasıyla konuşmaya çalıştı. Ancak ağzını açar açmaz boğazında biriken kanlar ağzını doldurdu, boğulacak gibi olup öksürmeye başladı. [329]

Blücher'in revirinde altışar sıra halinde iki dizi yatak vardı. Bunlardan sekizinde Alman askerleri yatıyorlardı: Beşi sıtmalıydı, üçü de onarım işinde çalışırken yaralanmışlardı.

Rosa Oldsmith kapıdan en uzakta olan yataktaydı. Portatif bir perdenin arkasındaydı; perdenin önünde bir nöbetçi oturuyordu. Belinden tabancası sarkan adam elindeki derginin eli kırbaçlı, siyah sutyenli ve uzun çizmeli sarışın dilberine dalmıştı.

Kamara aydınlıktı ve antiseptik kokuyordu. Sıtmalılardan biri nöbet geçiriyor, bağırp gülüyordu. Yataklar arasında dolaşan bir sağlık görevlisi sabah kinini dağıtmaktaydı.

Saat sabahın beşiydi.

Rosa pek huzursuz bir gece geçirmişti. Battaniyelerin üzerine uzandığı yatakta üstüne pek bol gelen mavi bir gecelik giyiyordu. Saçları yastığın üstüne dağılmış, yüzü gergin ve soluktu. Gözlerinin altı yorgunluktan morarmış, Fleischer'in vurduğu yerde omzu ağrıyordu.

Uyanıktı. Kamaranın alçak tavanına bakıyor, aklından son yirmi dört saatin olaylarını geçiriyordu. Kaptan von Kleine tarafından sorgusu yapılmıştı. Kaptan çok lüks döşenmiş kamarasında karşısına oturmuş ve gayet iyi İngilizcesiyle konuşmuştu.

«En son ne zaman yemek yediniz?»

«Aç değilim,» dedi Rosa nefretini saklamaya gerek duymadan. Hepsinden nefret ediyordu... [330] Bu yakışıklı ve saygılı adamdan, yanında duran uzun boylu yüzbaşıdan, karşısında oturan ve göbeği yere sarkan Herman Fleischer'den.

Yemek getirteceğim. Von Kleine Rosa'nın itirazlarını dinlemeden kamarotunu çağırdı. Yemek gelince Rosa vücudunun ihtiyacına karşı koyamadan yemeye başladı. Sucuk ve turşu gerçekten çok güzeldi, bir gün öncesinin öğlesinden bu yana ağzına bir lokma bile koymamıştı.

Rosa'nın yemeği bitene kadar Von Kleine, Kyller'e dönmüş konuşmaya dalmıştı. Kamarot boş tepsiyi alınca yine Rosa'ya döndü.

«Bay Fleischer bana sizin Alman topraklarındaki başıbozukların komutanı Binbaşı O'Flynn'in kızı olduğunuzu söyledi.»

«Evet öldürülene kadar öyleydim. Babam yaralıydı. Onu bir sedyeye bağlayıp... Rosa'nın gözleri doldu.

«Biliyorum,» diye Von Kleine kızın sözünü kesti. «Biliyorum ve bundan hiç de hoşlanmadım. Bu benimle Müfettiş Fleischer'in arasındaki konu artık. Size

yalnızca çok üzöldüğümü söyleyebilirim. Size başsağlığı diliyorum.»

Von Kleine sözünü kesip Herman Fleischer'e baktı. Rosa kaptanın öfkeli mavi gözlerinden ne demek istediğini anlamıştı.

«Şimdi size sormam gereken bazı şeyler var...»

Rosa adamın neler sorabileceğini düşünerek yanıtlarını hazırlamıştı. Sebastian'ın gemiye saatli bomba yerleştirme çabasını tehlikeye düşürmeyecek biçimde kesin ve gerçekçi yanıtlar vermeye çalıştı.

Yakalandıkları zaman Flynn'le ne yapıyorlardı? Blücher'i gözetliyorlardı. Abluka gemilerine Blücher'in hareketlerini bildireceklerdi. [331]

İngilizler Blücher'in Rufiji deltasında olduğunu nasıl öğrenmişlerdi? Çelik levhalardan ve daha sonra da uçakla yapılan gözlemlerden. Blücher'e karşı bir harekâta girmeyi düşünüyorlar mıydı? Hayır, denize açılana kadar bekleyeceklerdi. Abluka kuvvetlerinin gücü neydi? Rosa iki kruvazör görmüştü. Ufkun ötesinde başkalarının olup olmadıklarını bilmiyordu.

Von Kleine sorularını çok dikkatle soruyor, aldığı yanıtları da dikkatle değerlendirerek dinliyordu. Sorgu bir saat kadar sürdü, sonunda Rosa açık açık esnemeye başlamıştı, dili sürçüyordu konuşurken. Von Kleine kızdan bir şey öğrenemeyeceğini anladı. Şimdiye kadar söylediklerini zaten kendisi de biliyordu.

«Teşekkür ederim,» dedi. «Sizi gemide tutmak zorundayım. Yakında İngilizlerle karşılaşmaya çıkacağımdan burası tehlikeli olacak. Ancak sizi Alman kara makamlarına vermenin daha tehlikeli olacağına inanıyorum.» Bir an duraksayıp Herman Fleischer'e baktı. «Her ulusun içinde kötüler, aptallar ve vahşiler bulunur. Bizleri bir insana bakıp değerlendirmeyin.»

Rosa karşısındaki adamdan nefret edemiyordu. Hafifçe gülümsedi.

«Çok iyisiniz.»

«Yüzbaşı Kyller sizi revire götürecektir. Daha iyi bir yer veremediğim için özür dilerim, ama gemim gerçekten dolu.»

Rosa çıktıktan sonra Von Kleine bir puro yakıp bakışlarını kamaranın duvarındaki altın saçlı iki kadına kaydırıldı. Sonra doğrulup kanepeye uzanmış adama döndüğünde sesindeki o yumuşaklıktan eser kalmamıştı. [332]

Rosa rahatsız da olsa uyumuş ve uyanmış, şimdi de perdenin arkasında kocasını düşünüyordu. İşler yolunda gitmişse Sebastian saatli bombayı şimdiye kadar yerleştirip Blücher'den kaçmış olmalıydı. Belki de Abati nehriindeki kampa doğru yola çıkmıştı artık. Eğer öyleyse Rosa bir daha göremeyecekti kocasını. Pişman olduğu tek şey buydu. Sevgili Sebastian. Rosa'nın başına gelenleri hiç öğrenecek miydi acaba? Rosa'nın nefret ettiği insanlarla birlikte öldüğünü öğrenecek miydi? Bunu hiç bilmemeliydi... Sebastian karısının ölüm

aracını kendi elleriyle yerleştirdiği bilgisiyle ömrünün sonuna kadar acı çekti sonra...

Keşke onu son bir kez daha görüp benim ölümümün, Herman Fleischer'in ölümü, bu geminin havaya uçması karşısında değersiz olduğunu söyleyebilsem, diye düşündü.

Keşke zamanı geldiğinde geminin havaya uğtuğunu gözlerimle görsem. Patlamanın tam saatini bilip de bunu bir dakika önce Herman Fleischer'e söylemek, artık kaçacak zamanı kalmadığı bir anda bunu ona söylemek ve yüzünü seyretmek için neler vermezdim. Belki saçma sapan konuşmaya başlar, hatta belki korkuyla çığlıklar atardı. İşte bundan çok hoşlanırdım. Bunu görmek isterdim işte.

Nefreti öylesine büyümüştü ki yatağında hareketsiz yatamıyordu artık. Kalkıp kemerini beline doladı. Heyecandan titriyordu. Bugündü... Emindi buna... Bugün kendisini bu kadar uzun süredir yakıp kavuran intikamı alınacaktı.

Yere inip perdeyi çekti. Nöbetçi elindeki dergiyi atıp ayağa fırlarken eli de belindeki tabancaya gitmişti.

«Sana bir şey yapacak değilim..» Rosa gülümsedi,

«...hiç olmazsa şimdilik!»

Eliyle tuvalete açılan kapıyı gösterdi. Nöbetçi başını salladı. Kamarada yürürken kızın ardına düştü. [333]

Rosa ağır ağır yürüyor, hastalara bir bir bakıyordu,

«Hepiniz!» diye düşündü. «Hepiniz!»

Kilidi sürüp de tuvalette yalnız kalınca soyundu, küçük lavabonun üstündeki aynaya baktı. Boynundan başlayıp sağ göğsüne kadar inen bir morluk vardı. Parmağının ucuyla dokundu morluğun üzerine.

«Herman Fleischer bugün,» diye söylendi. «Söz veriyorum, bugün öleceksin.»

Sonra birdenbire ağlamaya başladı.

«Senin de bebeğim gibi yanmanı isterdim. Ya da babam gibi ipin ucunda boğulmanı.» Gözlerinden boşalan iri yaşlar yanaklarından süzülüp lavaboya aktı. Rosa acı ve nefretle hıçkırmaya başladı. Duş musluklarını sonuna kadar açıp hıçkırıklarını örtmeye çalıştı. Ağladığını duymalarını istemiyordu.

Daha sonra vücudunu ve yüzünü yıkadıktan, saçlarını taradıktan sonra sürgüyü çekip dışarı çıktı. Ancak revirde neler olup bittiğini bir anda anlayamamıştı.

İçerisi kalabalıktı. Cerrah, iki sağlık eri, dört Alman eri ve genç yüzbaşı içerdeydiler. Hepsi de ranzalar arasındaki bir sedyenin başında toplanmışlardı.

Sedyede bir adam yatıyordu, üzerindeki battaniye kanlıydı, Kyller'in beyaz gömleği de kanlanmıştı. Kyller'in sırtı adamın yüzünü görmesini engelliyordu.

Rosa kamaranın öteki ucuna doğru ilerlerken Kyller'in ardından adamın yüzünü görmeye çalıştı, ancak o anda sağlık erlerinden biri sedyedeki adamın ağzını silmek için eğilmişti. Beyaz bez bir anda kanlandı, Rosa'nın midesi döndü. Bakışlarını kaçıarak kendi yatağına doğru yürüdü. Tam perdenin önüne varmıştı ki ardında biri inledi. Rosa birden olduğu yerde dondu kaldı. Göğsünden bir şeyler yükseliyor, boğazı tıkanır gibi oluyordu. Ağır ağır korku içinde geri döndü. [334]

Adamı sedyeden boş yataklardan birine aktarıyorlardı şimdi. Başı yana düşmüştü, Rosa boyanın altında o sevgili yüzü tanıdı.

«Sebastian!» diye bağırdı. Kyller'i bir yana itip battaniyeyle örtülü adamın üstüne eğildi, kocasını kucaklamaya çalıştı.

«Sebastian! Ne yaptılar sana, Sebastian?»

«Sebastian! Sebastian!» Rosa dudaklarını kocasının kulağına yapıştırmıştı.

«Sebastian!» Dudaklarıyla adamın alnını okşadı. Sebastian'ın derisi nemli ve buz gibiydi.

Sebastian'ın göğsü sargılar içinde, soluğu düzensizdi.

«Sebastian! Benim, Rosa! Rosa! Uyan Sebastian.

Uyan! Benim, Rosa.»

«Rosa mı?» Sonunda duymuştu. Ağır ağır, acı içinde karısının adını tekrarladı. Dudakları yine kanlanmıştı.

Rosa umutsuzluğun pençesinde kıvranıyordu. İki saattir yanında oturuyordu. Cerrah yarayı sardığından beri yanındaydı, durmadan sesleniyor, kocasına ulaşmaya çalışıyordu. Sebastian ilk kez onu tanıdığını göstermişti şimdi.

«Evet! Evet! Rosa. Uyan, Sebastian.» Sesi rahatlamıştı Rosa'nın.

«Rosa mı?» Erkeğin kirpikleri titredi.

«Uyan.» Rosa kocasının buz gibi yanağını çimdikleyince erkek irkildi. Göz kapakları titreyerek açıldı.

«Rosa?» [335]

«Buradayım, Sebastian.» Sebastian'ın gözleri yuvalarında dolandı, karısını arıyor ama göremiyordu.

«Buradayım.» Rosa erkeğin yüzünü avuçları arasına aldı, gözlerinin içine baktı.

«Buradayım sevgilim, buradayım!»

«Rosa!» Sebastian'ın dudakları bir gülümsemeye aralandı.

«Sebastian, bombayı yerleştirdin mi?»

Sebastian'ın soluğu değişti, ağzı güçlkle aralandı.

«Söyle onlara,» diye mırıldandı.

«Ne söylüyeyim?»

«Saat yedi. Durdurmaları gerek.»

«Saat yedide mi?»

«Sen... istemiyor... musun...»

«Saat yedide mi patlayacak?»

«Sen...» Sebastian öksürmeye başladı.

«Saat yedide patlayacak, öyle mi, Sebastian?»

«Sen...» Sebastian gözlerini kapattı, bütün gücüyle konuşmaya çalıştı.
«Lütfen. Ölme. Durdur.»

«Saat yediye mi ayarladın?» Rosa sabırsızlığından erkeğin başını kendine doğru çekmişti. «Söyle, Tanrı aşkına söyle!»

«Saat yediye... söyle onlara...»

Rosa kocasının başını bırakmadan duvardaki saate baktı. Yediye çeyrek vardı.

«Ölme, yalvarırım ölme,» diye mırıldandı Sebastian.

Rosa kocasının yalvarışlarını duymuyordu bile. Saatini biliyordu artık. Dakikası dakikasına. Şimdi Herman Fleischer'i çağırabilirdi artık.

Sebastian'ın başını yastığa bıraktı. Saatin altındaki masada şişeler arasında bir kâğıt kalem görmüştü. Nöbetçinin kuşkulu bakışları arasında notunu yazdı.
[336]

Kaptan,

Kocam kendisine geldi. Müfettiş Fleischer'e çok önemli bir şey söylemek istiyor. Ondan başkasıyla konuşmayacak. Bu haber geminizi kurtarabilir.

Rosa Oldsmith.

Kâğıdı katlayıp nöbetçinin eline sıkıştırdı.

«Kaptan'a. Kaptan.»

«Kaptan,» diye tekrarlardı nöbetçi. «*Jawohl.*» Revirin kapısına doğru yollandı. Rosa onun kapı dışındaki nöbetçiyle konuştuğunu ve notu ona verdiğini gördü.

Rosa Sebastian'ın yatağının ucuna oturdu. Bir yandan da çıplak başını okşuyordu. Saçları fırça gibiydi elinin altında.

«Beni bekle, sevgilim. Ben de seninle geliyorum. Bekle beni.»

Ancak Sebastian yine kendisini kaybetmişti. Rosa kendi kendine gülümseyerek saatin yelkovanının ağır yürüyüşünü izlemeye başladı.

Kaptan Arthur Joyce gemisinin batması için gereken dinamitin yerleştirilmesini kendisi kontrol etmişti. Dinamit çubukları küçük olmakla birlikte teknenin yirmi ayrı noktasına yerleştirilmişti, bu yüzden Renounce'un gövdesi tümüyle parçalanabilecekti. Ayrıca su geçirmez kapaklar da açılmış, patlamanın tehlikesini azaltmak için cephaneliğe su verilmişti. Kazanlardaki basınç da azaltılmış, Renounce'u Rufiji deltasındaki son görevine götürece kadar basınç bırakılmıştı. [337]

Kruvazörün tayfaları Pegasus'a götürülmüş, geriye ancak yirmi kişi kalmıştı. Joyce kütük engeli, ardından mayınlı bölgeyi aşacak ve Renounce'u kanalın iki ağzının birleştiği yerde batıracaktı. Başarılı olduğu takdirde bir gemi feda ederek Blücher'in yolunu tıkamış olacaktı. Renounce kanalın birleşme yerine gelmeden mayına çarpıp batarsa, o zaman Armstrong Pegasus'u getirip batıracaktı. Kaptan köprüsünde Joyce iskemlesinde oturmuş karaya, sabah güneşinin altın bir parıltıyla aydınlattığı Afrika'nın yeşil çizgisine bakıyordu.

Renounce beş mil açıktan kıyıya paralel olarak yol alıyordu. Ardından cenaze peşinde gider gibi Pegasus gelmekteydi.

«Saat 6.45, efendim.»

«Pekâlâ.» Joyce doğruldu. Bu ana kadar bir umut vardı. Ama şimdi Renounce'un ölüm zamanı gelmişti.

«Pegasus'a 'A Planı Yürürlükte' işaretini verin. Denize düşenleri toplamaya hazır olsunlar.»

«Pegasus mesajı aldığını bildiriyor, efendim.»

Joyce Armstrong'un 'Talihin açık olsun' falan gibi saçma sapan bir mesaj göndermemesine sevinmişti. Doğru olan da kısa ve kesin bir yanıtı zaten.

«Pekâlâ! Kılavuz lütfen bizi götür artık.»

Güzel bir sabah ve dümdüz bir deniz. Refakat destroyerinin kaptanı havanın böyle olmamasını yeğlerdi. [338] Bir haftalık sis ve yağmur karşılığında bir yıllık kıdeminden vazgeçmeye hazırды.

Destroyer kaptanı konvoydaki gemilerden birine sıradan çıkmamasını ihtar etmek için hızla yol alırken batıya baktı. Görüş alanı kusursuzdu. Bir Alman savaş gemisinin direk gözcüsü bu şişko nakliye gemilerini otuz mil uzaktan görebilirdi.

On iki gemi, on beş bin insan... ve Blücher deliğinden çıkmış olabilirdi. Her an ufukta o dokuz inçlik toplarından ateşler fışkırarak görünebilirdi. Düşünmek bile insana dehşet veriyordu.

Destroyerin hemen yanında nakliye gemilerinden biri vardı şimdi. Arka güvertede kriket oynuyorlardı. Üzerinde yalnızca bir şort olan dev bir Güney Afrikalı sopasını savurdu, top göklere yükselip suya düştü.

Kaptanın yanında duran teğmen, «Çok güzel!» diye alkışladı.

«Burası Lords alanının üye salonu değil, Bay Parkinson,» diye destroyer kaptanı söylendi. «Yapacak bir işiniz yoksa ben size bazı işler verebilirim.»

Teğmen incinmiş olarak geri çekildi, kaptan yine konvoyu baktı.

«Olamaz!» diye inledi birden. Üç Numara yine duman çıkarıyordu. Durban limanından çıktıklarından beri zaten ikide bir Vezüv Dağıymış gibi duman püskürtmekteydi.

Blücher'in gözcüsünün işi çok kolaylaşacaktı.

Megafonunu alıp yanından geçerken Üç Numarayı iyice haşlamaya hazırlandı.

«Çocuk yuvasında öğretmenlikten beter bu iş.» Megafonu dudaklarına götürdü.

Nakliye gemisinin güvertelerini dolduran piyade erleri kaptanın sözlerini alkışladılar.

«Sersem! Blücher'i de böyle alkışlasınlar bakalım.» [339] Kaptan ufkun hemen altında Afrika'nın yattığı batı yönüne baktı.

«Tanrı Renounce ve Pegasus'a güç versin. Blücher'i tutabilsinler. Yoksa...»

«Hiçbir yararı yok, Efendi. Yerlerinden kımıldamıyorlar bile,» diye yerli çavuş Asteğmen Proust'a rapor verdi.

«Ne olmuş?»

«Gemide büyü varmış. Bugün gitmeyeceklermiş.»

Proust kara insanlar kütlesine baktı. Hepsi de asık yüzlerle kulübeler ve ağaçlar arasında çömelmiş bekliyorlardı.

Adanın çamurlu kıyısında yerlileri Blücher'e taşımak için iki motor bekliyordu bile. Motorları getiren Almanlar bu isyan saçmalığını ilgiyle izliyorlardı. Proust onların bu dikkatlerinin farkındaydı.

Ve Proust henüz on dokuz yaşındaydı. Yerlilerin bu harekete başvurmalarının tek amacının kendisini küçük düşürmek olduğuna inanıyordu Proust. Kendi otoritesine doğrudan doğruya bir saldırıydı bu. Sağ elini ağzına sokup tırnaklarını kemirmeye başladı.

Ancak birden ne yaptığını farkedince elini ağzından çekip arkasında olan sol eliyle birleştirdi. Böylece gerçekten hayran olduğu Kaptan Otto Von Kleine'ı tıpatıp taklit etmiş oluyordu. Yüzbaşı Kyller'in kendisinin Kaptan von Kleine'ninki gibi sakal bırakma isteğini çirkin bir kahkahayla karşılaması Proust'u derinden yaralamıştı. [340]

Şimdi de çenesini göğsüne yaslayıp çamurlu kıyının hemen üstündeki açıklıkta ileri geri yürümeye başladı. Yerli askerlerin çavuşu adamlarını kenara çekmiş Asteğmen Proust'un bir karara varmasını saygıyla bekliyordu.

Motorlardan birini Blücher'e gönderip Müfettiş Fleischer'i getirtebilirdi. Ne de olsa bu Bay Fleischer'in sorumluluk alanına giren bir şeydi. Yine de Fleischer'i çağırtmak kendisinin duruma hakim olamadığının kanıtıydı.

Müfettiş Fleischer kendisiyle alay edecekti. Müfettiş Fleischer son günlerde Asteğmen Proust ile alay etmek için fırsat arıyordu.

«Hayır,» diye düşündü. «O şişko köylüyü çağırmayacağım. » Durup çavuşa döndü.

«Söyle onlara...» Birden sesi titrek ve ince çıkınca korkuyla duraksadı. Üç beş kere öksürdü. «Onlara bu konuyu gayet ciddi olarak kabul ettiğimi bildir.»

Çavuş selâm verdi, ayaklarını vura vura döndü ve yüksek sesle Swahili dilinde tekrarlardı Proust'un mesajını. Kara insan sıralarından hiç tepki gelmedi, içlerinden biri kaşını olsun kaldırmamıştı. Oysa motordaki denizcilerden biri gülmüştü.

Asteğmen Proust yutkundu, kulakları kızardı.

«Onlara bunun isyan demek olduğunu söyle!» İsyanın Swahilicesini pek çıkaramayan çavuş sonunda, «Bwana Leylek çok kızdı,» dedi. Uzun burnu ve ince bacakları yüzünden Proust'a bu adı takmışlardı. Yerliler yine ağırbaşlılıkla oturmalarına devam ettiler.

«Onlara sert önlemler alacağımı söyle.»

İşte şimdi adam gibi bir şey söylemeye başladı, diye düşündü çavuş. Çeviride kendisinin de payı olsun istedi.

«Bwana Leylek bu adada hepinize yetecek kadar ağaç ve elinde de bol ip olduğunu söylüyor.» [341]

Kalabalık hep birden göğüs geçirdi, buğday tarlasında esen hafif rüzgâr gibi bir mırıltı duyuldu. Herkesin başı Walaka'ya çevrildi.

Walaka isteme istemeye ayağa kalktı. Ortalıkta ip sözleri dolaşırken dikkati üzerine çekmenin saçma olduğunu biliyordu, ancak artık elinden bir şey gelmezdi. Yüzlerce göz kendisini Almanya göstermişti. Bwana Intambu herkesin baktığı adamı her zaman asardı.

Walaka konuşmaya başladı. Sesinde rüzgârda gıcırdayan paslı bir kapı menteşesinin sakinleştirici niteliği vardı. Walaka konuşma maratonuna girmiş gibi uzun uzun, soluk soluğa kalana kadar konuştu.

«Ne diyor bu adam?» diye sordu Asteğmen Proust.

«Leoparlardan söz ediyor.»

«Ne diyor?»

«Diğer bazı şeylerin yanı sıra leoparların ölü cüzzamlıların pisliği olduklarını söylüyor.»

Proust şaşırmişti, Walaka'nın en azından önlerinde ki konuya ilişkin bir şey söylemesini bekliyordu.

«Ona akıllı bir insan olduğunu ve diğerlerini görevleri başına götürmek için kendisine güvendiğimi söyle.»

Çavuş Walaka'ya dönüp kaşlarını çattı.

«Bwana Leylek senin hastalıklı bir kirpinin oğlu olduğunu ve akbaba pisliği yediğini söylüyor. Ayrıca ip dansını en önde senin yapacağını bildiriyor.»

Walaka sustu, içini çekerek bekleyen motora baktı. Beş yüz kişi kalkıp kendisini izledi.

İki motor ağır ağır Blücher'e yaklaştılar. Asteğmen Proust öndeki motorun burnunda, ellerini kalçalarına dayamış başarılı bir baskından bir Viking havasına bürünmüştü.

«Bu insanları anlıyorum,» diyecekti Yüzbaşı Kyller'e.

«Bütün iş liderlerini bulup adamın görev anlayışına hitap etmek gerek.»

[342]

Göğüs cebinden saatini çıkarttı.

«Yediye çeyrek var. Tam saatinde gemide olurlar.»

Sonra dönüp dümen dolabının dibinde asık suratla çömelmiş duran Walaka'ya bakıp gülümsedi.

«Esaslı bir adam bu! Yüzbaşı Kyller'e bildireceğim bu davranışını.»

Yüzbaşı Ernst Kyller gömleğini çıkartıp ranzasına oturdu. Gömleğin kolunu parmakları arasında ovaladı. Kurumuş kan parça parça döküldü kumaşın üstünden.

«Kaçmamalıydı. Ateş etmek zorunda kaldım.»

Kalkıp başucundaki küçük dolaba astı gömleği. Sonra cebinden saatini alıp kurmak üzere oturdu yine.

«Yediye çeyrek var.» Kyller yatağa uzandı, yastıklarını başı altına çekti, çizmeli ayaklarını birbiri üstüne attı.

«Karısını kurtarmak için geldi. Doğal bir hareket bu. Ama o kılık... o tıraş edilmiş kafa, o boyalı deri... çok önceden düşünülmüş bir şey bu.»

Kyller gözlerini kapattı. Yorgundu. Uzun ve olaylı bir nöbet saati geçirmişti. Ancak aklını kurcalayan bir şey vardı... çok önemli bir ayrıntıyı atlamıştı, çok önemli... hatta ölüm kalım sorunu olan bir şey...

Kızın yaralı adamı tanımasından iki dakika sonra Kyller onun yerli kılığına girmiş bir beyaz olduğunu anlamıştı, İngilizcesi pek iyi değilse de kızın sevgi ve suçlama çığlıklarını sökebilmişti.

«Onu da öldürdünüz. Hepsini öldürdünüz. Çocuğumu, babamı... şimdi de kocamı. Katiller, pis domuzlar!» [343]

Kyller yüzünü buruşturdu, yumruklarını ağrıyan gözlerine bastırdı. Evet, kızı anlıyordu. Olayı Kaptan von Kleine'a rapor ettiğinde kaptan pek önemsememişti.

«Adam kendinde mi?»

«Hayır, efendim.»

«Cerrah ne diyor?»

«Büyük bir olasılıkla öğlenden önce ölecekmiş.»

«Sen görevini yaptın, Kyller.» Von Kleine anladığını göstermek için Kyller'in omzuna dokundu. «Kendini suçlama. Senin görevin buydu.»

«Teşekkür ederim, efendim.»

«Nöbetin bitti artık, kamarana git ve dinlen... bu bir emirdir. Akşama dinlenmiş ve hazır olmanı istiyorum.»

«Bu gece demek, efendim?»

«Evet, bu gece yola çıkıyoruz. Mayınlı alan temizlendi, kütük engelin kesilmesi için de emir verdim. Ay 11.47'de batıyor, biz de tam gece yarısı yola çıkacağız.»

Ancak Kyller dinlenemiyordu. Kızın soluk yüzü gözlerinin önünden gitmiyordu. Ölmek üzere olan adamın soluklarını yanı başında duyuyor, o belirsiz kuşku sinirlerini yıpratıyordu.

Hatırlaması gereken bir şey vardı.

Adam neden kılık değiştirmişti? Karısının yakalandığını duyar duymaz gelmeye kalkışmış olsa derisini boyayacak zaman bulamazdı.

Fleischer kadını yakaladığında adam neredeydi? Orada olmadığı kesindi, yoksa karısını korurdu. Neredeydi?

Yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Kyller karın üstü yatıp yüzünü yastığa gömdü. Dinlenmeliydi.

Uyuması gerekiyordu, bu gece İngilizlerin ablukasını yarmaya çalışacaklardı.
[344]

Bir filoya karşı bir tek gemi. Karşı konulmadan kanaldan çıkmaları olasılığı pek zayıftı. Bir gece çarpışması olacaktı. Düşman gemilerinin borda atışlarıyla Blücher'e doğru yaklaşımlarını görür gibi oldu. İntikam almaya yeminli bir düşman. Güçlü, yeni kömür almış, cephanelikleri dolu, tayfası Rufiji'nin sıtmasına yakalanmamış bir düşman...

Ve bunlara karşı savaş hasarı gelişigüzel onarılmış, adamlarının yarısı sıtma nöbetleri içinde, ocağında odun yanan, ateş gücü çok zayıf bir tek gemi.

Kyller boş mermi gözlerini, ön cephaneliğin yarı yarıya boş dinamit raflarını hatırladı.

Cephanelik? Evet! Cephanelik! Hatırlaması gereken şey cephaneliğe ilişkindi. Aklını kurcalayan şey buydu.

Cephanelik!

«Aman Tanrım!» diye dehşetle bağırdı. Bir tek harekette yatağından fırlayıp kamaranın ortasında ayağa dikildi.

Tüyleri diken diken olmuştu. İngilizizi daha önce orada görmüştü. Ön cephanelikteki işçiler arasında.

Orada bulunması için tek neden vardı: Sabotaj.

Kyller gömleğini kapıp koridora fırladı.

«Lochkamper'i bulmalıyım. On on iki kişi gerekecek. Tonlarca dinamiti taşımak gerek İngilizin yerleştirdiği şeyi bulmak için. Tanrım, bize zaman ver! Zaman!»

Kaptan Otto von Kleine purosunun ucunu ısırды, dilinde kalan bir parça tütünü parmağıyla çıkardı. Kamarotunun uzattığı kibritten purosunu yakıp arkasına yaslandı. [345] Yemek salonunda Lochtkamper, Kyller, Proust ve daha bir kişinin iskemleleri boştu.

«Teşekkür ederim, Schmidt.» Von Kleine iskemlesini geri itip ayaklarını uzattı, bacak bacak üstüne attı. Kahvaltı doyurucu olmasına karşın pek lezzetli sayılmazdı: Tereyağsız ekmek, nehirde tutulan çamurlu bir tadı olan balık ve şekersiz kahve. Yine de Bay Fleischer hayatından memnun olmalıydı ki üçüncü tabağı önüne çekmişti.

Von Kleine adamın ağız şapırtısını katlanılmaz buluyordu. Önlerindeki birkaç gün içinde bir daha bu dinlenme fırsatını bulamayacaktı. Yemek salonu bu keyfin tadını çıkaracak yer değildi. Fleischer'in kahvaltısına o çirkin saldırışlarının ve balık kokusunun yanı sıra subaylarında da o sabah elle tutulabilir bir hava vardı. Gecenin ne getireceğini bilmedikleri son günleriydi. Hepsi sinirli ve gergindiler. Sessizlik içinde yiyorlar, gözlerini tabaklarından ayırmıyorlardı. Çoğunun pek kötü bir gece geçirdikleri anlaşılıyordu. Von Kleine purosunu kamarasında tek başına bitirmek istiyerek ayağa kalktı.

«İyi günler, beyler.»

Hafif bir mırıltı yükseldi masadan, von Kleine döndü.

«Evet, Schmidt, ne var?» Kamarotu yolunu kesmişti.

«Sizin için, efendim.»

Von Kleine purosunu dişleri arasına sıkıştırıp kâğıdı aldı. Kaşlarını çattı. Bu kadın ve kocası olduğunu iddia ettiği adam canını sıkıyorlardı. Blücher'i bu gece yola hazırlamak için tüm dikkatini geminin sorunlarına vermeliydi. Şimdi de bu mesaj... gemimizi kurtarabilir... bu da ne demek oluyordu? Olduğu yerde döndü.

«Bay Müfettiş, bir dakikanızı rica edebilir miyim?» Fleischer başını kaldırdı. [346]

«Evet?»

«Benimle gelin.»

«Şunu bitireyim de...»

«Derhal, lütfen.» Von Kleine tartışmaya girmemek için Herman Fleischer'i müthiş bir kararsızlık içinde bırakıp sert adımlarla odadan çıktı. Ancak Fleischer öyle kolay kolay sindirilecek insanlardan değildi, tabağındaki balık parçasını ağzına soktu, ardından yarım bardak da kahve içti. Ekmeğiyle de tabağını iyice sıyırdı. Sonra ekmek elinde olduğu halde von Kleine'in ardından

yürüdü.

Birlikte revire girdiklerinde hâlâ lokmasını çiğniyordu.

Kapıda birden şaşkınlıkla kalıverdi.

Kadın ranzalardan birinde oturuyordu. Elindeki bezle ranzada yatan bir yerlinin ağzını silmekteydi. Bez kanlıydı.

Rosa başını kaldırdı. Yüz ifadesi acı ve merhametle yumuşamıştı, ancak Fleischer'i görünce birden değişiverdi. Hemen ayağa kalktı.

«Tanrıya şükürler olsun! Geldin demek!» Çok sevdiği bir dostunu karşılıyor gibiydi. Sonra anlaşılmaz bir biçimde başını kaldırıp saate baktı.

Fleischer kadından uzak durmaya çalışarak ranzanın öteki yanına geçti, eğilip ölmek üzere olan adamın yüzüne baktı. Adamın yüzünde tanıdık bir ifade vardı. Fleischer şaşırılmıştı. Kim olabilirdi bu? Ama sonra kadınla ilişkiyi kavrayınca hatırladı.

Boğulur gibi olmuştu, ağzından ekmek parçaları uçtu.

«Kaptan! Bu da onlardan biri... İngiliz haydutlarından biri!»

«Biliyorum.»

«Neden bana haber verilmedi? Bu adam derhal idam edilmeli. Şu anda bile geç kalmış olabiliriz. Adalet yerini bulamayacak.» [347]

«Bay Müfettiş, lütfen. Bu kadının sizin için önemli bir haberi varmış.»

«Korkunç bir şey bu. Bana bildirilmeliydi...»

«Sakin ol!» diye kestirip attı von Kleine. Rosa'ya döndü. «Beni istetmişsin, bize söyleyeceğin nedir?»

Rosa Sebastian'ın başını okşarken yine saata baktı.

«Bay Fleischer'e saatin yediye bir kala olduğunu söyleyin.»

«Anlamadım?»

«Benim söylediğimi söyleyin lütfen.»

«Bir şaka mı bu?»

«Çabuk söyleyin, zamanımız çok az.»

Von Kleine Fleischer'e Almanca, «Saatin yediye bir kala olduğunu söylüyor,» dedi. Rosa'ya döndü. «Söyledim.»

«Saat tam yedide öleceğini söyleyin.»

«Ne demek oluyor bu?»

«Önce bunu ona söyleyin.»

«Saat tam yedide ölecekmişsin.» Fleischer bir an kadına baktı, sonra kıkırdadı.

«Kendisine gayet iyi olduğumu söyleyin lütfen. Hele şurada yatandan çok daha iyiyim.» Kahkahayla güldü sonra.

«Ona kocamın bu gemiye bir bomba yerleştirdiğini ve bombanın saat tam yedide patlayacağını söyleyin.»

«Nereye?» diye sordu von Kleine.

«Önce ona söyleyin dediklerimi.»

«Eğer bu gerçekse o zaman sen de tehlikeydesin demektir... nerede bomba?»

«Gemide bir bomba varmış.» Fleischer'in gülmesi kesildi.

«Yalan söylüyor,» diye kekeledi. «İngiliz yalanları.» [348]

Von Kleine Rosa'nın kolunu yakaladı. «Bomba nerede?»

«Çok geç artık. Saate bakın.»

«Nerede diyorum sana?» Von Kleine kadını tartaklıyordu.

«Cepanelikte. Ön cepanelikte.»

«Cepanelikte mi? Aman Tanrım!» Von Kleine kapıya doğruldu.

«Cepanelikte mi?» Herman Fleischer kaptanın arkasından koştu.

«Ama olamaz... olamaz...» Çılgın gibi koşarken arkasından Rosa Oldsmith'in zafer dolu sesini duydu.

«Öleceksin, bebeğim gibi... babam gibi... Kaçmak için çok geç artık, çok geç!»

Von Kleine merdivenlerden üçer üçer atlayarak cephaneliğe giden koridora varınca birden durdu.

Geçit cephanelikten gelişigüzel atılan dinamit paketleriyle doluydu.

«Ne yapıyorsunuz?» diye bağırdı.

«Yüzbaşı Kyller bomba arıyor.»

«Buldu mu?»

«Henüz bulamadı, efendim.»

Von Kleine cephaneliğin kapısı önünde durakladı.

İçersi karmakarışıkta. Kyller'in başlarında olduğu sekiz on kişi raflardaki paketleri indiriyorlardı.

Von Kleine de yardıma koştu.

«Neden bana haber vermedin?»

«Vakit yoktu, efendim.»

«Bombayı nereden öğrendin?» [349]

«Bir tahmin, efendim... yanılmış da olabilirim.»

«Yanılmadın! Kadın az önce söyledi. Saat yediye ayarlanmış bir saatli bomba.»

«Tanrı yardımcımız olsun!» Kyller yeni bir rafa saldırdı.

«Herhangi bir yerde olabilir...»

«Gemiyi boşaltmalıyız.»

«Zamanımız yok buna. Bombayı bulmamız gerek.»

Cephanelikteki gürültü içinde birden bir çalar saatin ince zil sesi duyuldu.

«İşte! Orada!» Kyller sesin geldiği rafa Von Kleine ile aynı anda atladı, ikisi havada çarpışıp düştüler, ilk ayağa kalkan Kyller oldu. Dinamit paketlerini yere indirmeye başladı.

Saatin zil sesi kulaklarında çınlıyordu, uzanıp kâğıda sarılı ölüm aracını eline aldı. Tam o anda saatin deri kılıfı içinde on iki saattir birbirlerine doğru çok ağır ilerleyen iki bakır uç birleşti.

Pilde depo edilmiş elektrik enerjisi telden geçip fünyenin içindeki incecik teli akkor haline getirdi. Fünye patlayıp enerjisini puro kutusu içine yerleştirilen jelatinli dinamit çubuklarına ilettili. Patlama dalgalan ışık hızıyla molekülden moleküle atladı, Blücher'in cephaneliğinin tümü saniyenin yüzde birinden kısa bir zaman içinde yok oldu. Cephanelikle birlikte Yüzbaşı Kyller, Kaptan von

Kleine ve yanlarındaki adamlar da toz oldular.

Patlamanın şiddeti Blücher'in gövdesini kesekâğıdı gibi yırtmıştı. On kulaç dibe çarpan dalgalar yüzeyde beş metre yükseğe fırladılar.

Geminin su geçirmez kapakları çikolata kâğıdı gibi buruşup parçalandı.

Patlama Rosa'yı Sebastian'ın göğsüne yatmış olduğu anda yakaladı. Genç kadın gürültüyü duymadı bile. [350]

Herman Fleischer güverteye ayak bastığı anda yeryüzünden silindi gitti.

Makine dairesine erişen patlama büyük kazanları patlattığı anda milyonlarca santimetre küp yakıcı buhar gemiye dağıldı.

Buharın güverteye olan basıncı top kulelerini, bu yüzlerce tonluk çelik kuleleri havaya fırlattı.

Teknede bir tek canlı bile kalmamıştı. İnsanlar ölmekle kalmamış, gözle görülmesi güç kemik ve et parçacıklarıyla gaz olmuşlardı. Patlama hâlâ öfkesini alamamış bir halde Blücher'in parçalanmış gövdesinden korkunç bir rüzgâr halinde yayılarak kıyıdaki mangrov ormanları arasına daldı, ağaçlarda bir tek yaprak bile bırakmadı.

Blücher'e yaklaşan iki motor rüzgârın şiddetinden o anda alabora oldu, insanlar kaynayan sulara döküldüler.

Şok dalgaları deltayı aşip uzak tepelerde kırılarak Hint Okyanusunun enginliğine kavuştular.

Dalgalar mangrov ağaçları arasında kanala girmiş olan Renounce'un yanından geçerlerken başları üzerinden de gökyüzünde dev top gülleleri gibi kara bulutlar geçiyordu.

Kaptan Arthur Joyce köprüye fırlayıp da bataklıktan yükselen dumanı görünce, «Başardılar! Başardılar!» diye bağırdı.

Kaptan tir tir titriyordu, yüzü bembeyaz kesilmişti, gözlerini döne döne göğe yükselen o korkunç afet bulutundan ayıramıyordu. Birden gözleri doldu, hiç utanmadan ağlamaya başladı. [351]

İki yaşlı adam Abati nehrinin güney kıyısındaki ağaçlığa girdiler. Dev kemikler önlerinde bembeyaz yükseliyorlardı, üstlerinde bir parça et bile kalmamıştı.

«Dişler gitmiş,» dedi Walaka.

«Evet, askerler gelip çaldılar,» dedi Muhammed.

Ağaçlar arasında yürüdükten sonra yine durdular.

Kenarda bir tümsek vardı. Toprağın üzerinde çimenler bitmeye başlamıştı bile.

«Erkek adamdı,» dedi Walaka.

«Beni yalnız bırak dostum, ben bir süre burada kalacağım.»

«Hoşça kal, öyleyse.» Walaka battaniyesini sırtına atıp yola devam etti.

Muhammed mezarın başında çömeldi. O gün hiç kıpırdamadan oturdu orada. Sonra akşam olunca kalkıp güneye doğru yürüdü gitti. [352]

SON